

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DARK VERSE SERİSİ - 2

MYSTERIOUS

COUNT OF MISSING GIRLS SHOOTS UP TO 25

In a town where
everybody has
been gone for
only the tip of
the iceberg
are only the eyes
working

AZRAIL

R U N Y X

Tristan “Yırtıcı” Caine, Morana Vitalio’ya karşı hazır değildi. Tüm hayatını o yağmurlu gecede bozduğu yeminle geçirdikten sonra, acı dolu geçmişi ve belirsiz geleceği arasındaki savaşın içinde kalmıştı. Bildiği tek şey ise... kadının hayatı hâlâ ona aitti.

Morana için düşmanlar ve müttefikler arasındaki çizgi iyice bulanıklaşmıştı. Bir zamanlar değer verdiği her şey artık parçalara ayrılmıştı. Düşman topraklarındayken içinde bulunduğu bilinmezlik, özgürlüğü ve hayatı için bir tehdit oluşturunuyordu. Bildiği tek şey ise... adamın hayatı her zaman ona ait olmuştu.

Onları birbirlerine bağlayan yirmi yıllık geçmişleriyle birlikte, gerçeğin peşine düştükleri bir ava çıkıyorlardı. Kayıp kızlarla ilgili gizemin buzdağının yalnızca görünen kısmı olduğunu fark etmek üzerelerdi.

İskeletler ortaya çıkıyor, domino taşları sırasıyla düşmeye başlıyordu.

Ve çok yakında... bir fırtına doğmak üzereydi.

DARK VERSE SERİSİ - 2

AZRAİL

R U N N Y X

zm

Düzenleme
Ny.Ozlem

Çeviren: Melis Sarı

Anne ve babama.

*Her zaman arkamı kolladığınız, bana hayallerimi
gerçekleştirecek cesareti ve gücü verdiğiniz için.*

Sizin karşılıksız sevginiz olmadan bugün olduğum kişi olamazdım.

Sizi seviyorum.

Yazarın Notu

Bu kitap *Dark Verse* serisinin ikinci kitabıdır ve ilk kitap olan *Yırtıcı*'nın kaldığı yerden devam etmektedir. Tam bir okuma deneyimi elde etmek için, eğer ilk kitabı okumadıysanız okumanızı şiddetle tavsiye ederim.

Bu kitap şiddet ve cinsel içerikli sahneler içermektedir. Ayrıca panik atak, cinayet, tecavüz, işkence ve insan köleliğinden bahsedilen birkaç sahne bulunmaktadır. Bu konulara karşı hassasiyeti olan insanlar için önceden sizi uyarmanın daha doğru olacağını düşünüyorum.

Bu konulardan herhangi biri sizi rahatsız ediyorsa lütfen bu uyarıyı dikkate alın. Kitabı okumaya devam ederseniz umarım bu yolculuktan keyif alırsınız. Teşekkür ederim.

ÇALMA LİSTESİ

*Bu çalma listesi birinci ve ikinci kitaptaki
Tristan ve Morana için hazırlanmıştır*

Devil Devil – Milck
Carnival of Rust – Poets of the Fall
Animals - Maroon 5
Closer - Nine Inch Nails
One Way or Another - Until the Ribbon Breaks lyrics Every Breath
You Take – The Police
Eyes on Fire – Blue Foundation
A Little Death - The Neighbourhood Russian Roulette - Rihanna
Between the Bars - Elliott Smith
Toxic - Sofia Karlberg Cover
Hypnotic - Zella Day
Carry You - Jeffrey James
Bravado - Lorde
Salted Wound - Sia
Crazy in Love - Beyonce (Fifty Shades Cover) Wicked Game
- Ursine Vulpine ft. Annaca Bedroom Hymns - Florence + The
Machine
Cut - Plumb
Fire Breather - Laurel
Broken - Seether ft. Amy Lee
Monster - Imagine Dragons
Demons - Imagine Dragons

Don't Let Me Go - RAIN
Help - Hurts
I Found - Amber Run
Making Love on the Mountain -
The Woodlands Lullaby - Nickelback
Touch Me - Rui Da Silva Ft. Cassandra Bleeding Love -
Leona Lewis
My Heart Is Open – Maroon 5
Partition - Beyoncé
50 Shades - Boy Epic
Trust - Boy Epic
Dirty Mind - Boy Epic
Walk Through The Fire – Zayde Wolfe ft. Ruelle You Belong To
Me - Cat Pierce
My Love Will Never Die - Claire Wyndham A Little Wicked -
Valerie Broussard
You Should See Me in a Crown - Billie Eilish Flesh - Simon Curtis
Dinner & Diatribes - Hozier
I'm A Wanted Man - Royal Deluxe Dangerous Woman -
Ariana Grande
Not Afraid Anymore - Halsey
Game of Survival – Ruelle
Shameless – Camilla Cabello
Craving You – Thomas Rhett
Madness – Ruelle
Blood and Muscle – Lissie
Fear and Loathing – Marina and the Diamonds Black Magic
Woman – VCTRY
I Can't Go On Without You – KALEO

*“Seni bazı karanlık şeylerin sevilmesi gerektiği gibi seviyorum,
gizlice, gölge ve ruhların arasında.”
- Pablo Neruda*

ÖNSÖZ

Zifiri karanlık fırtınalı gecenin içindeki tek yaşam belirtisi yanan sigaranın turuncu ışıltısıydı.

Direksiyonun arkasında oturan adam sol tarafındaki mezarlığa baktı. Ela gözleriyle ölülerin arasında birbirini öpen âşıkları izliyordu. Uzun boylu sevgilisinin arkasına saklanmış olan kızı göremese de onun tam olarak nerede olduğunu biliyordu. Tıpkı geçmişteki yıllar boyunca bildiği gibi.

Onları arabasının karanlığından izledi. Duman onu boğmadan önce dışarı çıkabilmek için camı biraz aralık bırakmıştı. Sebebi ölümden korkması değildi, hem de hiç korkmuyordu. Sadece bir amacı vardı. Çok uzun zamandır yaşamaya devam etmesini sağlayan bir amaca sahipti. Günden güne, haftadan haftaya, yıldan yıla hedefine mecazen bir adım daha yaklaşarak beklemişti.

Ciğerlerine derin bir nefes çektiğinde dumanın hücrelerine sızdığını ve eski hayatının külleriyle karıştığını hissetti. Sonra dalgınca dizini ovuşturdu. Onu rahatsız eden bir acının hayaletini okşuyordu.

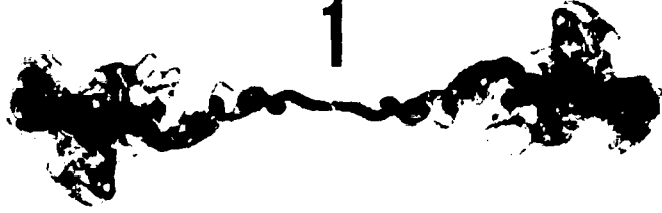
Bir şimşek her şeyi bir anlığına aydınlattı. Yırtıcı arkasmı dönmüş olsaydı onu kolayca görebilirdi. Ama çetede en iyi avcılardan birinin dikkati bir kadın tarafından dağıtılmıştı. Mantıksız davranıyordu, dikkatsizdi. Duygusal olarak kadına bağlanmıştı.

Birbirlerinden ayrılmalarını, genç adamın eğilip yere düşen silahı almasını ve kadına vermesini izledi. Gölgeler kadar sessiz bir şekilde, genç kadının bekleyen araca kadar onu takip etmesini seyretti.

Camı tamamen indirip yarısı içilmiş sigarayı dışarı attı. Yağmur damlaları, sonunda uzlaşmaya varabildiği bir âşıktan gelen coşkulu öpücükler gibi yüzüne sıçramıştı. Sağ yüzüparmağında parlayan gümüş yüzüğe baktı. Bir kafatası figürü en ince detaylarına kadar yontulmuştu. Bu yüzük uzun zaman önce ona bir hediye olarak yapılmıştı. Kafatası bir zamanlar onun en büyük zaferinin simgesiydi. Şimdiyse onun hayaleti haline gelmişti.

Yıllar boyunca adalet ve intikam arasındaki o ince çizgiyi hep merak etmişti. Hangi tarafta yer alacağı büyük ölçüde o kıza bağlıydı. Yüzüğü parmağına kahkaha ve dostluk anıları için değil, geçmişte kaybettiği her şeyi ona hatırlattığı için takıyordu.

Onları geri getirmenin zamanı gelmişti.

Kulak Misafiri

Dışarıda sağanak yağmur vardı.

Damlalar ön cama çarpıp anında ölüyor, ara sıra yükselen gök gürültüsü geceyi yararken camdan aşağı süzülüyorlardı.

Morana hâlâ pencerenin diğer tarafındaydı. Hâlâ yağan yağmura doğru bakıyordu. Hâlâ görünmez duvarları aşip kendisine dokunmaya çalışan damlalardan uzaktaydı.

Ancak bu kez dokunulmamış değildi. Çoktan o damlalar tarafından öpülmüş, onlar tarafından tahrip edilmişti. Onlarla sevişmişti. Bu kez sırlıskılamdı. Islanmıştı. Bir anlığına yağmur damlalarının tenini okşayan anısıyla soğuktan titredi.

Tıpkı çatı katındaki o gecede olduğu gibi, şu anda da yalnız değildi.

Arabada ona bakmak için henüz kafasını çevirmemişti.

Adam da dokunulmamış değildi. Morana az önce onun uzak-

laşmasını ve sessizce arabaya binmesini büyük bir hayranlıkla izlemişti.

Bulutlar süzüldü. Şimşekler çaktı. Rüzgâr hızla esti.

Adam duvarların arkasına geçerken kadın uzun süre dışarıda, açıkta kalmıştı.

Ama tamamen değildi.

Tristan Caine kontağı çevirmesine rağmen arabayı hareket ettirmek için herhangi bir hamlede bulunmamıştı. Sessizce onu beklemişti. Morana ise arabanın kenarında durmuştu. Gözlerini tam olarak kendi seçimini yaptığı ve onu da bir seçim yapmaya zorladığı noktaya dikmişti. Ayak izleri yağmurun, çamurun ve çimenlerin saldırısı yüzünden silinerek kadının içinde bir dönüm noktası yaratan şeyi örtmüştü. Bu şiddetli yağmur, vücudundaki patlamadan kalan is lekelerinin çoğunu silmişti. Aynı zamanda kolundaki sıyrığın açılmasına sebep olmuştu. Bu onu biraz endişelendirmişti çünkü dün gece ıslatmaktan kaçındığı yara şimdi sırlılaşmıştı.

Morana öylece durup kolunda hissettiği gerginliğin üzerine düşünürken adam bir kez bile kornaya basmamış, binmesi için kapıyı açmamış ya da gaz verip motorun kükremesine sebep olmamıştı. Onu beklediğini açıkça belli edecek tek bir hareket bile yapmamıştı. Ancak Morana onun beklediğini biliyordu çünkü adam hâlâ oradaydı. Sessiz ama manyetik bir varlık, önündeki boş alanda güçlü bir şekilde duruyordu. Etrafını saran ölüm ve yıkım arasında duyguları olan bir insan vardı.

Sessizce ona kendisini koruyan duvarların arkasında bir yer teklif ettiğinde, kadın da aynı sessizlikle kabul etmişti. Devasa bir canavara benzeyen aracın etrafından dolaşıp doğrudan yolcu koltuğuna ilerledi. Adam bir şey söyleme gereği duymadan arabayı mezarlığın çıkışına doğru sürmeye başladı.

Havalandırmadan gelen ılık hava kadının soğuk ve nemli tenine iyi geliyordu. Avuçlarını tam önlerine koyarak gelen bu sıcaklığın yavaşça kemiklerine işlemesine, gözlerinin ilk kez onun arabasının içinde özgürce dolaşmasına izin verdi. Her ikisinin de kıyafetleri sayesinde artık tamamen ıslanmış olan koltukların siyah ve deri olmasına hiç şaşırmamıştı. Onun arabasına ilk kez biniyordu ve dürüst olmak gerekirse, siyah renkli muhteşem *BMW*'sini biraz kıskanıyordu.

Başını hafifçe iki yana sallayarak arabanın konsoluna doğru döndü. Dijital gösterge panelinde “Müzik Çal” yazısının parladığını gördüğünde kaşlarını kaldırarak bir anlığına adamın ne tür müzik dinlediğini merak etti. Müzik zevki *rock* ya da *R&B*'ye mi yatkındı? Yoksa onun gibi birçok farklı tarzı seven biri miydi? Etraflarındaki nesneleri incelerken, adam hakkında kendine daha önce düşünme iznini vermediği basit sorular zihnine doldu.

Etrafta dolaşan meraklı gözleri küçük bir kolyede durdu. Gerçekten çok küçük ve kadınsıydı. Ortadaki aynanın etrafına asılmış gümüş bir zincirde sallanıyordu. Üzerinde küçük, yuvarlak bir disk vardı.

Morana merakına yenik düşerek çok belli etmeden gözlerini kıstı. Diske benzeyen şeklin üzerinde bir yazı olup olmadığını anlamaya çalışıyordu.

Ardından yazan şeyi fark etti.

Küçük kız kardeş.

Aman Tanrım... Bu onundu.

Luna'ya aitti.

Kalbinin acıyla sıkıştığını hissetti. Yeni öğrendiği bilgiler, arkasına yaslanıp bakışlarını yanındaki sessiz adama çevirmesine sebep olmuştu.

Tristan Caine koltuğunda rahat görünüyordu. Elleri direksi-

yonu ya da değiştirmek için uzandığı vites kolunu sıkıyordu. Nefesleri sakin ve düzenliydi. Her şey yolundaymış gibi görünüyordu. Sadece küçük bir şey vardı. Adam ciddi bir konsantrasyonla doğrudan önüne bakıyordu. Morana araba kullanırken bu seviyede bir ciddiyetin gerçekten gerekli olup olmadığı konusunda şüpheliydi. Ayrıca adam düşen silahı ona verdiği andan beri gözlerini ondan kaçırıyordu.

Onu deli gibi öptüğünden beri.

Morana gözlerinin arabanın hareketiyle dairesel hareketler çizen basit ve küçük kolyeye yeniden kaymasına izin verdi. Göğsünün ağrıdığını hissedebiliyordu. Aralarında özgürce dans eden o küçük mücevher parçası, bir zamanlar adamın sevgili kız kardeşine aitti. Kızın izini taşıyan gümüş, ağabeyi hakkında diğer her şeyden daha fazla ipucu veriyordu. Çok fazla acı, çok fazla öfke, çok fazla yara izi...

Hemen ardından göğsündeki ağırlıkla birlikte başka bir farkındalık daha yaşadı. Araba da onun bölgesiydi. Yoksa o kolye öylece açık, güzel ve savunmasız bir şekilde orada asılı durmazdı. Arabadaki varlığı o kolyenin çok ama çok özel olduğunu gösteriyordu.

Dante'yle gitmek yerine adamın dairesinde kalmaya karar verdiği o ilk yağmurlu gecede yaptığı gibiydi. Adamın kendi bölgesine girmesine izin verdiğini fark etmişti. *Yine*. Aklının alamayacağı bir seçim yaptıktan sonra bile...

Bu seçimin etkisi hâlâ içine işlemiş halde kanında dolaşıyor, vücudundaki her bir hücrede uğulduyordu. Hızla atan kalbinin üzerindeki silahın soğuk metalini hâlâ hissedebiliyordu. Şişmiş dudaklarının üzerinde zonklayan o dudakların baskısını hissedebiliyordu. Ağzının içinde gezinen o dilin nasıl pürüzsüzce kaydığını hâlâ hissedebiliyordu.

Soğuktan mı, yoksa anılardan mı kaynaklandığını bilmediği bir ürperti bedenini sardı.

Sorular zihninde dönüp duruyor, sözcükler boğazında düğüm-
leniyordu. Sessizliği bozmak istemediği için dilinin ucuna kadar
gelen soruları içine atarak dilini ısırды. Az önce onu bir noktaya
gelmeye zorlamıştı. Artık olanları bildiğinden, adamın durumu
sindirene kadar zorla konuşturulmaya iyi tepki vermeyeceğini
anlayabiliyordu.

En azından, onun yerinde olsaydı böyle olmasını isterdi. Ada-
mın aklının nerede olduğundan hâlâ emin değildi. Ancak hayat-
taydı. Ona kendisini öldürme şansı verdikten sonra yanında otur-
muş titriyordu. Bu kadarı yeterliydi. *Şimdilik.*

Gergin sessizliği ön panelde vızıldayan telefonunun sesi bozdu.
Morana refleks olarak telefona doğru baktı.

Chiara arıyor...

Kendini durduramadan önce kaşlarını hafifçe çattı.

Chiara mı? Chiara da kimdi? Ayrıca gecenin bu saatinde neden
arıyordu?

Başını dikkatle pencereye doğru çevirdi. Camdan aşağı süzülen
yağmur damlalarına ve çoğunlukla boş olan yoldaki diğer araçlara
odaklandı. Adamın çağrıyla reddettiğinin farkındaydı. Bunu araba
kullandığı için mi, kendisi orada olduğu için mi, yoksa sadece ko-
nuşma havasında olmadığı için mi yaptığını bilmiyordu.

Fakat sebebin kendi varlığı olabileceği düşüncesiyle midesi
düğümlenmişti. Bu düğüm hiç var olmamalıydı. Gecenin karanlı-
ğında arayan güzel isimli kadınlara herhangi bir tepki vermeme-
liydi. Buna enerjisi yoktu. Bu kötü bir şeydi.

Zihnini dolduran düşüncelerden sıyrılıp vitesleri yumuşakça
değiştiren büyük eli incelemeyi tercih etti. Buna daha önce hiç
zamanı ya da isteği olmamıştı. Adamın güçlü bileğindeki pahalı

görünen lacivert kadranlı kocaman metalik saat, elinin arkasında uzanan damarlar, gömleğinin hemen altından kıvrılan seyrek kıllar... Bakar bakmaz içinde hissetmeye başladığı uzun ve güçlü parmakları inceledi. Hafifçe kıpırdanarak bakışlarının daha aşağılara inmesine izin verdi. Adamın parmak eklemlerinin üzerindeki soyulmuş deriye tekrar baktı, yarası şişkinliğini koruyordu. Bu yaralar dün gece düşün içerisindeki duvara vurduğunda oluşmuş olabilirdi. Ama yeni morarmış gibi görünüyordular.

Bunu sormak için ağzını açsa da adamın dudağının hafifçe büküldüğünü görüp sustu.

Zamanı değildi. Hem de *hiç* değildi.

Arabayı trafiğin az olduğu yolda ustalıklı sürerken kilometreler uçup gitti. Morana uzun ve gergin dakikalardan sonra sitenin tanıdık kapılarını gördü. Bina fırtınalı gökyüzüne doğru yükselirken, deniz yapının sol tarafında harika bir manzara oluşturunuyordu.

Kapıda bellerinde silahları olan iki koruma saygıyla selam verdi. Adam da arabasını küçük araba yolundan yeraltındaki otoparka doğru sürdü. Beyaz ışıklar tüm alanı aydınlatıyor, orada yatan tüm karanlık araçların metalleri üzerinde parlıyordu. Morana arabalara bakarken bir an için bu binada Tristan ve Dante dışında kimlerin yaşadığını merak etti.

Bunun üzerine düşünmesine fırsat kalmadan adam güzel motorunun yanındaki yere ani bir manevrayla park etti. Morana motorun koyu renkli, güçlü görünen gövdesine baktı. İlk motor sürüşünün, kendini gerçekten özgür hissettiği o ilk anının değerli hatırasından gelen tekrar binme özlemi kalbinde yankılanıyordu.

Kapının açıldığını duyup döndüğünde adamın arabadan indiğini ve o daha emniyet kemerini bile çözemedi kapıyı arkasından çarptığını görünce özlemi daha da arttı. Tristan'ın uzaklaşmak istediğini hissediyordu. Bu biraz kızmasına sebep olsa bile onu

anlıyordu. Adamın yerinde olsaydı, muhtemelen onu mezarlıkta bırakır ve kendisine yaratmak istediği değerli alan için kaçardı. Açık konuşmak gerekirse, onun da bunu yapmasını bekliyordu.

Tıpkı mezarlıkta olduğu gibi özel asansöre ilk giden kişi olmasına rağmen yukarı çıkmadı ve sessizce onu bekledi. Morana yolcu kapısını açıp kilitledi. Uzaklaşmadan önce eliyle motorun oturma yerini bir kez okşadı ve garajın serin havası ıslak bedenini titretirken hızlı adımlarla adamın beklediği yere doğru ilerledi. Ayağını asansörün kapanmasını engellemek için kapının yanına koymuştu.

Morana bu jest karşısında şaşırdı ve adam geri çekilip çatı katının şifresini tuşlarken içeriye girdi. Kapıların kapanmasını ve aynaların sırlıslam olmuş hallerini yansıtmalarını izledi. Ortaya çıkan resme bakıyordu. Tristan Caine sırlıslam takım elbisesi, kravatının içindeki uzun kaslı vücudu ve gövdesine yapışmış beyaz gömleğinden belli olan karın kaslarıyla derli toplu görünüyordu. Morana ise ıslanmış bir ölüye benziyordu. Kıyafetleri patlama yüzünden hafifçe yırtılmıştı, açık renkli bluzu artık kahverenginin garip bir tonu gibi duruyordu. Kir ve çamur izleri kumaşı, hatta bazı noktalarda tenini lekeliyordu. Saçları keçeleşerek birbirine karışmıştı, yarısı sarkmış atkuyruğu dağılmıştı. Yüzündeki tek renk lekesi yanaklarıydı. Gözleri kocaman olmuş, biraz da kızarmıştı.

Yansımaları arasındaki zıtlığı, adamın koyu tenine karşılık kendi solgunluğunu inceledi. Onun temiz ve koyu renkli kıyafetleriyle kıyaslandığında, üstündeki giysiler kirli ve açık renk kalıyordu. Adamın uzun boylu, geniş gövdesine karşılık onunki küçük ve kıvrımlıydı. Tristan Caine'in varlığından yayılan güç, Morana darma-dağın bir halde ona bakamazken bile tenini ürpertmişti.

Birkaç gün öncesine kadar adamın onun üzerinde olduğunu düşünmek sadece tahrik olmasını sağlarken, şimdiyse içinde hiç anlamadığı bir seviyede kaotik bir çılgınlık yaratıyordu. Hayran-

lık, merhamet, öfke ve şehvet midesinde harmanlandığını hissedebildiği ateşli bir karışıma dahil olmuştu. Şimdi zamanı olmasa da bir gün ona tekrar sahip olacağını biliyordu. Bu sefer yapabildiği kadar çıplak olacaktı. Bu sefer teni ona değecekti. Adamın teri, kokusu ve yaraları Morana onu kendininkilerle işaretlerken vücuduna sürünecekti.

Tristan Caine onun mahvoluşu olacaktı. Morana da onu mahvedecekti.

Ama şimdi zamanı değildi.

Morana kendini toparlamak, hem ona hem de kendisine son yirmi dört saatin olaylarını düşünmek için zaman tanımak için derin bir nefes aldı. Adamın durduğu yere baktığında onunla bu asansöre ilk kez girdiği anı hatırladı. Adam arka duvara yaslanıp ondan sadece birkaç adım ötede durmuş, telefonunu karıştırmış ve bir kez olsun başını kaldırıp onunla göz teması kurmamıştı. Aralarındaki bu göz teması eksikliği tuhaftı. O muhteşem gözlerini ondan esirgediği için Morana adamı okumak konusunda gözlerine ne kadar güvendiğini şimdi fark ediyordu.

Adam onun kendisini izlediğinin farkındaydı. Yine de bakışlarını kasıtlı olarak telefonundan ayırmıyordu.

Bir nefes vererek kendisini ısıtmak için kollarını ovuşturdu. Yarasındaki hafif acı da kendini belli etmeye başlamıştı. Kapılar nihayet açıldığında, Morana'ya çok sevdiği pencerelerin dışındaki yağmurun ve şehrin her zamanki gibi nefes kesen görkemli manzarasını gösterdi.

Hemen ardından oldukça öfkeli sesleri duydu.

Biri fazlasıyla yüksek ve erkeksiydi. Diğeriyse yumuşak ve kadınsı...

Hem Amara'yı bu evde bulduğu hem de Dante'nin sesini ona hiç benzetemediği için şaşkınlığını bastırmaya çalışarak olduğu

yerde kaldı. Yanında sessizce duran adama bakıyordu. Sonunda telefonunu bırakıp içerideki iki kişiye odaklandığını fark etmişti.

“Buna hakkın yoktu!” dedi Dante. Morana’nın daha önce hiç duymadığı kadar yüksek bir sesle konuşuyordu. Her kelimesinden öfke fışkırıyordu. “Bu senin anlatacağın bir hikâyeye değildi.”

“Kenara çekilip kendini ya da onu yok etmesine izin veremedim!” Amara ona karşılık vermişti. Sesi hâlâ alçak ve hırıltılıydı ama Morana’nın ciddi olduğunu anlamasını sağlayacak kadar sertti. “Yıllardır bunu yaptığını görüyorum ve artık buna dayanmıyorum.”

“Bu seninle ilgili değil. Lanet olsun!” Dante bağırarak karşılık verdiğinde, Morana irkildiğini hissetti. “Sendeki o yaranın nasıl olduğunu birine anlatmak mı istiyorsun? Anlat. Herkese anlat. Ancak onunkinin nasıl olduğunu kimseye anlatmaya hakkın yok, Amara! Bunların hepsini sana sır olarak söyledim ama sen ihanet ettin. Ona ihanet ettin. Sikeyim. Bunu. Nasıl. Yaparsın?”

“Beni ihanetle mi suçluyorsun? Tanrım, seni bazen tanıyamıyorum bile,” diye fısıldadı Amara. Sesi öfkeyle doluydu. Bir saat öncesinden, aynı adamdan bahsettiği zamandan tamamen farklı bir hale bürünmüştü. “Başına gelenlerin hiçbirinde payı olmayan masum bir kadına hayatının neden tehlikede olduğunu anlattım. Tristan’ın bu kadar canlı olmasını sağlayan kadına, onunla ilgili gerçeği söyledim. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Eğer size ihanet ederek onun sahip olduğundan daha iyi bir yaşam şansı elde etmesini sağlayacaksam, o zaman sana yüzlerce kez daha ihanet ederim! Kız bilmeyi hak ediyordu ve o da bir şansı hak ediyor!”

“Başlama yine,” diye çıkıştı Dante. “Yaşanan şey çok sıkık ve basit. Sana güvendik ve sen bu güveni kırdın. Bu onun hikâyesiydi ve eğer isteseydi anlatırdı. Ama bunu yapmadı.”

“Çünkü bunun bir şeyleri değiştireceğinden korkuyor!” Ama-

ra artık haykırıyor, yumuşak sesini zorluyordu. “Bir şeylerin değişmesi gerekiyor. Bunu anlamıyor musun?”

“Bu şekilde olmamalıydı.”

Amara sessizce konuşmadan önce saniyelik bir duraksama oldu. “Kızgın olmanın sebebi ona ihanet etmiş olmam mı, yoksa sana ihanet etmiş olmam mı?”

Aferin kızıma.

Morana artık arkadaşı haline gelen kadını sessizce alkışladı. Karşısında bağırان adamı yumuşak ve yaralı sesiyle yere sermişti. İçi gurura benzer bir hisle doldu.

Dairede başka bir kelime daha söylenmeden yanında duran ve duyulan her kelimedede biraz daha donuk bir hale gelen iri adam asansörden çıktı. Sağa dönerek seslerin geldiği yemek alanına doğru ilerledi. Morana onu hızla takip etti, sadece birkaç adım gerisindeydi. Düşüncelerini kendine saklamak için dudaklarını ısırıyordu.

Oturma odasının kenarında durdu. Dante ve Amara’nın oldukları yerde donup kaldıklarını görmüştü. Birbirlerinden birkaç santim uzakta olsalar da Tristan Caine’e kocaman gözlerle bakıyorlardı. Dante’nin bakışları bir an için Morana’ya doğru kaydı ve onu tepeden tırnağa süzdü. Dikkatli gözleri uzun bir saniye boyunca dudaklarında kaldı. Morana anında dudaklarının ne kadar şişmiş olduğunu fark etti. Ancak bakışlarını onun sıkıntılı görünen yakışıklı yüzündeki koyu renk gözlerden kaçırmadı. Dante başını sertçe iki yana salladıktan sonra pencereye doğru ilerledi ve manzaraya bakmaya başladı.

Amara bir anlığına bile ona bakmıyordu, gözlerini yanındaki adamın üstüne sabitlemişti. Omurgası dik ve çenesi yukarıdaydı. Yüzünde yaptığı şeyden dolayı en ufak bir pişmanlık ifadesi yoktu. Morana kadına duyduğu saygının bir kademe daha arttığını

hissetti çünkü Tristan Caine'in delici bakışlarına maruz kalmak son derece korkutucuydu.

Başını kaldırıp baktığında adamın da Amara'ya baktığını gördü, çenesi gerginlikle kasılmıştı.

Kimse tek kelime etmedi.

İkili arasındaki gerilim gittikçe yükseliyormuş gibiydi. Morana bir an için müdahale etmeyi düşündü. Ancak hemen sonra adamın dudaklarının kıpırdadığını gördü.

“Evine git, Amara.”

Saatler sonra ilk kez, viski ve günah kokan sesini kullanarak bu güzel kadınla yumuşak bir tonda konuşmuştu. Söylediği şey hem bir talep hem de bir emirdi.

Amara herhangi bir tartışma ya da açıklama yapmadan başını salladı. Tezgâhtan çantasını aldı ve yanlarından geçerek asansöre doğru yürüdü. Asansörün önünde durduğunda, pencereden dışarı bakan diğer adama doğru döndü. Koyu yeşil gözleri öfkeliydi.

“Bir ödlele olmayı bırak, Dante,” dedi yumuşak sesiyle. “Artık yeter. Lanet olası zaman geldi.”

Vay canına.

Ardından asansörün içine doğru yürüdü ve kapılar arkasından kapandı.

Tamam.

Fakat anlaşılan tartışma henüz bitmemişti. Dante ellerini yumruk yaptıktan sonra en yakındaki dolaptan bir vazo alıp yere fırlattı. Vazo parıldayarak parçalara ayrılırken, Morana kaşlarını kaldırarak olanları izledi. Aniden gelen gürültü ve güzel kristalin yüksek bir sesle paramparça olup yere saçılmasıyla irkilerek keskin bir nefes almıştı.

Ertesi sabaha kadar daha fazla duygusal bir şeye tanık olmayacak derecede yorgun ve bunalmış hissediyordu. Aslında bir

yandan Tristan Caine'e sessizliğini koruduğu için minnettardı. Bazen yaptığı gibi zorlayıcı bir kasırga misali davranmasından daha iyiydi. Şimdilik, dayanamayacağı bir güçle paramparça olmuş yerdeki vazoya benzememek için gevşemesi gerekiyordu.

Bu yüzden odasına çekilmek için geriye doğru bir adım attı. Erkekleri karşılıklı düşünceleri ve mahremiyetleriyle baş başa bırakıp yarasıyla ilgilenmeye gitmenin kendisi için daha iyi olacağını biliyordu.

Sessiz adımlarla misafir odasına doğru ilerledi. Dairedeki ölüm sessizliğinin farkındaydı. İçerideki tek uğultu cam pencerelere çarpan yağmur damlalarının sesiydi. Morana kapıyı açarak içeriye süzüldü. Asansöre bindiğinden beri tuttuğu nefesini dışarı verip telefonunu hızla şarja taktı. Ardından banyoya ilerleyerek sıcak suyu sonuna kadar açtı.

Küvetin yanındaki çıkıntıya oturup yarasını tekrar temizlemeye koyuldu. Zaten hassaslaşmış olan gözlerini yaşartan acı yüzünden tıslayarak yarasını kelebek bandajlarla sardı. Giysilerini çıkıp bir daha asla giymeyeceğini bildiği için köşeye doğru fırlatmıştı. Sonunda suyun sıcaklığını kontrol edip kapıyı kapattı ve ayak parmağıyla suya hafifçe dokunduktan sonra vücudunun tamamını küvetin içine bıraktı.

Şimdiye kadar içine daldığı en iyi sıcaklıktaki suyun tüm vücudunu sıkıca kucaklaması gibiydi.

En iyi sarılmaydı.

Suyun ağrıyan kaslarını okşaması ve küçük kesiklerini öpmesi karşısında inleyerek başını bir kez içeri daldırdı. Ardından arkasındaki fayanslara yaslanıp kollarını yanındaki çıkıntıya koyarken gözlerini kapattı.

Arabasını, soğukkanlılıkla işlediği cinayetleri, babasını ve onu öldürme girişimini, onun için gelen adamı ya da yaptıkları seçim-

leri düşünmek için kendine izin vermedi. Hepsinden de önemlisi, dudaklarını sızlatmaya devam eden öpücüğü *kesinlikle* düşünmedi. Yağmuru, silahı ve adamı yeniden hissetmek için kendine izin vermedi. Yumuşak okşamaları, sert açlığı ya da sessiz seçimi hatırlamamak için kendine engel oldu.

Öylece küvetin içinde uzandı. Suyun acılarını dindiren, onu temizleyen ve kollarında tamamen rahatlamasını sağlayan şefkatli bir sevgili olmasına izin verdi.

Düşünmek yarına kadar bekleyebilirdi.

Onu bir arada tutan ipi görmezden geldi. Her düşüncede daha da gerilen acıyı görmezden geldi. Hepsini görmezden geldi. Sadece orada uzandı.

Uzun, çok uzun dakikalar sonra su soğudu. Cildi buruşmaya başladığında zor bir günün ardından girilen basit ve güzel bir banyoda neredeyse uykuya dalacaktı. Ancak bir şekilde kendini dışarı sürükleyip tıkacı çekti. Morana'nın gözleri acıyordu, son birkaç günün yorgunluğu ve uykusuzluğu sonunda etkisini göstermişti. Tek istediği o rahat yatağa uzanmak, ince battaniyeleri başının üzerine çekmek ve on yıl boyunca rahatsız edilmeden uyumaktı. *En az on yıl.*

İç geçirerek banyonun ışıklarını kapattı. Üzerinde tek bir giysi bile olmadan hâlâ karanlık olan odaya doğru yürüdü. Yorgun olduğu için çıplaklığını umursamıyor ya da endişelenmiyordu çünkü bu gece adamın yatak odasına girmeyeceğinden oldukça emindi. Mezarlıktan beri ondan kaçıyordu.

Başka bir şey düşünmeden yatağa tırmandı ve üstünde bolca bulunan yastıklardan birine sarıldı. Hissettiği konforlu rahatlık yüzünden ağzından bir inilti kaçmıştı.

Telefonundan gelen bir vızıltı tek gözünü açmasına sebep oldu. Bir bildirim gelmişti.

Telefonu komodinin üzerinden alıp şarj aletini çıkararak ekran kilidini açtı. Tristan Caine'den gelen dört cevapsız arama ve üç kısa mesaj uyarısı vardı.

Uykusu kaçmıştı. Gözlerini kırıştıtırarak yutkundu. Mesajlara tıkladığında ise ona yazdığı son mesajı gördü.

Morana: Korkmalılar. Ne de olsa, az önce bir arabayı patlattım ve iki adamı soğukkanlılıkla öldürdüm.

(16:33'de iletildi)

Tristan Caine: Neredesin?

(16:34'te gönderildi)

Tristan Caine: Bu hiç komik değil, Bayan Vitalio. Neredesiniz?

(17:00'de gönderildi)

Tristan Caine: Yemin ederim ki... HANGİ CEHENNEMDESİN SEN?

(17:28'de gönderildi)

Başka mesaj yoktu.

Boğazı kurudu ve midesi bir süredir kaçınmaya çalıştığı duygular yüzünden düğümlendi. Gözlerini kapatarak telefonunu tekrar komodine koyup diğer tarafa döndü.

Saat neredeyse on buçuk olmuştu. Bu da onu mezarlıkta dokuz sularında gördüğü anlamına geliyordu. O son mesajdan sonra ne yapmıştı?

Hayır. Kendini silkeleyerek ciğerlerinin tamamını dolduran çarşaflardaki hafif narenciye kokusunu derin derin içine çekti. Kendine bu gece artık uyuması gerektiğini söyledi. Sabah olduğunda düşünmek, olanları sindirmek ve plan yapmak için çok za-

manı olacaktı. Ancak şu anda, geçirdiği güne rağmen hayattaydı ve oldukça yorgundu. Beyni yeniden çalışmak için birkaç saat daha bekleyebilirdi.

Kendi kendine başını salladı. Dışarıdan gelen sesleri duyduğunda neredeyse gözlerini tekrar kapatıyordu. Ani bir sinirle kulaklarını yastıkla kapattı.

Sonra yastığı geri çekti.

Adamlar konuşuyordu.

Konuştukları şeyi merak ederek altdudağını dişledi. atı katındaki sessizlik, onları duyması için yardımcı oluyordu. Sesler yüksek değildi ancak yine de duyabileceği kadar iyi bir şekilde kulaklarına ulaşıyordu.

“Sen dışarıdayken babam aradı,” dedi Dante.

Anlaşılan birbirlerine duygusal durumları hakkında soru sormuyorlardı. *Erkekler.*

Kristallerin plastiğe çarparken çıkardığı ses ikisinden birinin yerdeki pisliği temizlediğini gösteriyordu.

Morana’nın onunla özdeşleştirdiği o sakın ve soğukkanlı ses tonuyla, “Evde işler kızışıyor, Tristan,” dedi Dante. “Her şey kötüye gidiyor. Geri dönmeliyiz.”

Tristan Caine uzun bir süre konuşmadı.

Sonra sesi Morana’nın çıplak tenini okşadı.

“Evet, dönmeliyiz.”

Morana onun sert ses tonuna bir an için kendini kaptırdı ancak sonra ne demek istediğini anladı. Gidiyor muydu?

Midesindeki düğüm daha da sıkılaştı. Nedense içini garip bir panik duygusu kaplamıştı. Yaşadıkları son birkaç saatten, o birkaç haftadan ve Morana kaçmak istediğinde kaçmayacağını ona

gösterdikten sonra şehri arkasında mı bırakacaktı? Peki ya onu? Hayatının kumarını oynadıktan hemen sonra mı?

Kalbi sıkışıyordu.

Battaniyeleri yumruklarının içinde sıkarak düşüncelerini susturmaya ve söylenenlere odaklanmaya çalıştı.

“Odanın ortasındaki filden bahsetmeye başlayacak mıyız?” diye sordu Dante.

“Ben ortada bir fil görmüyorum.” Sesi bıkkın ve umursamazdı. Kendisiydi gibiydi.

Dante’nin iç çektiğini duydu. Uzun bir süredir bu şekilde birçok kez iç çektiğinden emindi. “Bu gece o piçin evinde ne işin vardı? Hem de tek başına?”

Bu fil hayal ettiği türden bir şey değildi. Kimden bahsediyorlardı?

Tristan Caine, “Onu ziyarete gittim,” diye cevap verdi.

Morana’nın kaşları adamın meydan okuyan ses tonuyla havalandı.

Dante karşılık vermek konusunda onu hayal kırıklığına uğratmadı.

“Şu anda işler senin için zaten berbat durumda, Tristan. Eğer unuttuysan, birileri senin kellenin peşinde...”

“Birileri her zaman öyledir.”

“Sen de bu kovalayışı beslemeye devam ediyorsun. Gabriel Vitalio’nun şu anda bize ukalalık yapmasına ihtiyacımız yok. Bu şehirdeyken olmaz.”

Bir saniye.

İki saniye...

Sersemlemişti.

Morana sersemlemiş bir halde tavana baktı. Aklını kaçırmak üzereymiş gibi hissediyordu. Tristan babasının yanına mı gitmişti? Onun malikânesine mi? Hem de tek başına? *Delirmiş miydi?*

Zihni morarmış ve parçalanmış eklemlerinin görüntüsünü gözlerinin önüne getirdi. Morana'yı öperken onu tutan elleri başka birinin gecesini cehenneme çevirmişti. Morana ortadan kaybolduğunda adam babasının malikânesine tek başına gitmiş ve yine de kurtulmayı başarmıştı. Bu yüzden mi parmaklarındaki eklemler soyulmuştu?

O. Ne. Yapmıştı?

Ağır ağır nefes alırken kalbi kontrolden çıkmış vahşi bir at gibi hızla çarpıyordu. Bunun arkasındaki sebepleri anlamaya başlayamıyordu bile. Gerçekten de anlayamıyordu.

Fakat ortada başka bir şey olduğunu hissedebiliyordu. *Bir yenilik*. Tristan daha önce merdivenlerden düşmesine sebep olduğu için babasını cezalandırmıştı. Kaybolduğunda aslanın inine girip orayı yakıp yıkmış ve içeriden sağ salim çıkmayı başarmıştı. Morana hayatında ilk kez hissettiği bu yenilik karşısında gözlerinin dolduğunu fark etti. Varoluşu boyunca yalnız kalmış ve ortadan kaybolduğunda kimsenin bir şey yapmayacağını düşünmeye alışmıştı. Ancak hayatının yirmi yılı boyunca ondan nefret etmiş olan adamın parmaklarını yaralamış olması, kalbinin daha önce hiç yaşamadığı ve anlayamadığı bir şekilde sıkışmasına neden olmuştu. Bunu sadece hissedebiliyordu.

Titrek bir nefes alıp dinlemeye devam etti. Parmak eklemleri çarşafı kavramaktan bembeyaz kesilmiş durumdaydı.

“Öyleyse burada uzun süre kalmayacak olmamız iyi bir şey, değil mi?”

Uzun bir duraksama oldu.

Dante sessizce, “Buna Morana da dahil mi?” diye sordu.

Morana'nın kalbi göğsünde hissettiği açıklanamaz duygulara karışan bir güçle çarpıyordu. Ne yapacağını anlamak için adamın bir yanıt vermesini bekledi. Şu ana kadar onunla konuşmamış

olsa bile hareketleriyle bazı mesajlar vermişti. Şimdi de adamın bir adım attığını görmeye ihtiyacı vardı.

Uzun süre hiçbir şey söylenmediğinde, Dante tekrar iç çekti. Morana'nın kalbi tekliyordu. "Morana onun kızı. Her ne kadar burada olma sebebini anlasam da durumun bu şekilde devam etmesine izin veremeyiz. Vitalio misilleme yapabilir. Ayrıca sonu kötü bitebilir. Bunu biliyorsun."

Daha uzun bir sessizlik oldu.

"Her zamanki gibi dikkatli değildin. Gelebilecek tehditlere karşı hazırlıksızdın. Böylesine bir savaşı göze alamayız, Tristan. Dikkatin dağıldı..."

"Bu onun suçu değil."

"Değil mi?"

Kısa bir duraksama.

Dante devam etti. "Kızın o iğrenç adamın çatısı altında kalmasını senin kadar ben de istemiyorum. Onu götürebileceğimiz güvenli bir evimiz var. Catarina ve diğer kızlara yaptığımız gibi, ona da sahte bir pasaport ayarlayıp ülke dışına çıkarabiliriz. Her şeyin yolunda gittiğinden ve ona zarar gelmediğinden emin olmak için burada kalırım ve..."

"Morana benimle geliyor."

Üç kelime.

Hafif. Boğuk. Keskin.

Boğazında tuttuğu nefes bir anda kaçıp gitti. Kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki, bayılmak üzereymiş gibi hissediyordu. Elini çıplak göğsüne koyduğunda avucunun altındaki hızlı atışları hissetti ve sakinleşmek için birkaç derin nefes aldı. İçini bir rahatlama duygusuyla anlayamadığı başka bir his daha doldurmuştu.

Morana benimle geliyor.

Onunla gitmek istiyor muydu? Bildiği tek evi, bildiği tek şehri,

bildiği tek hayatı geride bırakmak istiyor muydu? Onunla bu konuda tartışabileceğini biliyordu ama tartışmayı istiyor muydu?

Hayır.

Dante uzun bir süre sessiz kaldı. Morana o anda nasıl göründüklerini, birbirlerine karşı ne kadar kapalı olduklarını ve gözleriyle ne kadar sert meydan okuduklarını merak etti.

Dante sakince, “Babam misilleme yapacak,” diye uyardı.

Tristan Caine homurdandı. “Sanki çok sikimdeymiş gibi.”

“Endişelendiğim şey sana yapacağı misilleme değil,” diye açıkladı Dante. “Kıza yapacağı misilleme. Onun asla yapamayacağı şeyi gerçekleştirdiği için.”

Bu şey tam olarak ne? diye düşündü merakla.

Tristan Caine sesini tehlikeli bir bıçak gibi kullanarak, “Konuyu kapat artık, Dante,” diye cevap verdi. “İndiğimizde neler olduğunu tam anlamıyla öğrenecek. Sen sadece sabah için uçağı hazırla.”

“Saat sekizde hazır ol.”

“Oldu bil.”

Pekâlâ.

Morana derin bir nefes alırken Dante’nin çağırdığı asansörün yumuşak sesini duydu.

“Bu arada,” diye seslendi Tristan Caine. “Chiara aradı.”

Chiara Mancini. Arabadayken arayan kişiydi. Kimdi o?

“Ne için?”

“Cevap vermedim ve vermeyeceğim,” diye yanıtladı Tristan Caine. “Ama eğer onu-”

“Uçağı binmeden önce hallederim,” dedi Dante. Ardından asansör bir kez daha çınlayarak onun gittiğini haber verdi.

Kimdi bu kadın?

Morana yana dönerek odasındaki küçük cam pencerelerden

dışarı baktı. Yağmuru izlerken böyle bir yağmurun altında aynı yatakta yattığı son zamandan bu yana hayatının ne kadar değiştiğine şaşırdı. O zamanlar sadece düşüncelerinde kalmış olsa bile o pencerelerden atlamayı düşünmüştü. Şimdiyse her şeyi bu kadar keskin bir şekilde hissetmesine neden olan ve uğruna savaşmaya başladığı çok değerli şeyi bırakmayı düşünemiyordu bile.

Hayat.

Morana yaşıyordu. Duygusal açıdan bunu daha önce hiç dün hissettiği kadar çok hissedememişti. Mezarlıkta adam hakkında öğrendiği yeni gerçekleri düşündü. Kız kardeşinin kolyesi yirmi yıl sonra bile arabasında asılı durmaya devam ediyordu. Bir nedenden dolayı babasının malikânesine tek başına girmişti. İçeride birini dövmesine rağmen dışarı çıkabilmiş ve neredeyse bir efsaneye benzeyen bu hikâyeyi birilerine anlatmayı başarmıştı. Sadece bu bilgi bile onun ne kadar korkulacak biri olduğunu gösteriyordu. Düşmanın evine tek başına girip yumruk yumruğa kavga ettikten sonra dışarı çıktığını iddia edebilecek çok fazla erkek tanımıyordu. *Lanet olsun...* Bunu yapabilecek hiçbir erkek tanımıyordu.

Öğrendiği yeni bilgi zihnini ele geçirirken omurgasını bir ürperti kapladı. Adam onu yanında götürmek istiyordu. Artık onun için hiçbir şey ifade etmeyen yerden uzağa, bu cehennemden uzağa götürmek istiyordu. Adamın sadece babasının değil, Lorenzo Maroni'nin de hiddetini göze almaya istekli olduğunu düşünerek gözlerini kapattı. Artık kendisine zarar gelmeyeceğini biliyordu. Bundan iliklerine kadar emindi. Tristan Caine her zaman onu öldürmekten bahsetmişti ama Morana geriye dönüp baktığında zarar görmesine iyi tepki vermediğini fark ediyordu. Babası merdivenlerden düşmesine izin verdikten sonra ona geldiğinde, onu kurtarmak için kolundan vurduğunda ya da onun öldüğünü düşünüp çok sevdiği arabasını okşadığında...

Hatırladıkça kalbi sıkışıyordu.

Kendini bu anıların içinde bırakamadan yumuşak bir ses duydu. Odanın havası anında değişti.

Kapı açılmıştı.

Şaşkınlık bedenini ele geçirirken derinlerden gelen bir ses ona kılını bile kıpırdatmamasını, gözlerini açmamasını söyledi. Adamın yapmaya geldiği şeyi yapmadan gitmesini istemiyordu. Neden odasına gelmişti? Daha önce de yaptığı gibi onu uyurken izlemek mi istiyordu? Yoksa konuşmak için mi gelmişti? Morana henüz bunun pek olası olduğunu düşünmüyordu.

Aniden örtmeyi unuttuğu kollarının, battaniyenin zar zor gizlediği göğüslerinin, kalçasma kadar çıplak olan bacağına farkına vardı. Bir elektrik dalgasının vücudunda gezindiğini hissetti. Kollarındaki tüyler diken diken olmuştu. Ayak parmakları karıncalandı, açıkta kalan bacağı hızla ısındı. Meme uçları sertleşti. Bir tanesi neredeyse yorganın altından bile belli olacaktı.

Buna rağmen hareket etmedi. Üzerini daha fazla örtmek için bir şey yapmadı. Huzur içinde uyumaktan başka bir şey yaptığını gösterecek tek bir harekette bile bulunmadı. Nefeslerini bilerek düzene soktu ve vücudunu gevşek tuttu.

Adamın hâlâ kapının yanında durup durmadığını, odaya girip girmediğini ya da yatağa yaklaşıp yaklaşmadığını bilmiyordu. Adamın bacağı mı, yoksa göğüslerini mi daha iyi gördüğünü bilmiyordu. Üzerinde hissettiği ağır bakışların gerçek mi, yoksa hayal gücünün bir ürünü mü olduğunu bile bilmiyordu. Bildiği tek şey, adamın onu daha önce bir kez uyurken izlediği idi. Ne kadar süre veya ne kadar uzaktan izlediğini bilmiyordu. O zaman gerçekten de uyuyordu. Bu sefer ise tamamen uyanıktı. Kimse-nin onu izlemediğini düşündüğü bir anda adamın kendisiyle ilgili neyi ortaya çıkaracağını görmek istiyordu.

Morana nefesini sakın tutuyordu ancak kalp atışları dışarıdaki gök gürültüsüne tempo tutarcasına şiddetle atıyordu. Tırnaklarını avuç içlerine batırmamak veya hassaslaşmış dudaklarını ısırılmamak için kendisiyle savaştı. Titremelerini kontrol altında tutmaya çalışırken zorlanıyordu. Dudaklarının yandığını resmen hissedebiliyordu, adamın bakışlarının ağırlığı onların üzerindeydi. Gözleriyle dudaklarını okşuyor ve zihninin derinlerinde onları aralıyordu. Tüm bunlar onun açısından hayal ürünü olabilirdi ama bir şekilde derinden gelen ses adamın onu izlediğini söylüyordu. Aynı sesin fısıltıları sırtını ahlaksızca gererek battaniyelerin düşmesine izin vermek istemesine neden oluyordu.

Ama bunu yapmadı.

Dudaklarının o gözlerin yakıcılığını hissetmesine izin verdi. Karnının derinliklerindeki açlığı ve onun dudaklarının anısını üzerinde hissetti.

Vahşi ve ateşli bir his midelerini istila ediyordu.

Kalbi şiddetle çarpıyor, nabızı kulaklarında atıyordu. Tam olarak bacaklarının arasında bir sızlama başlayarak cildini karıncalandırıyordu. Altında sıcaktan yandığını hissettiği yorgani tekmeleyerek üzerinden atmak istedi. Adam ona parmağını bile sürmeden kendinden geçmesine sebep oluyordu.

Tüm bunlara rağmen yerinden kımıldamadı. Vücudunu yakarak dolaşan o ateş, göğsündeki şişkinlik ve kalbindeki duygulara rağmen hiç hareket etmeden bekledi. Yıllar boyunca kolaylıkla takındığı mükemmel maske sayesinde dışarıdan bakıldığında hareketsiz ve rahat görünüyordu.

Dakikalar geçti.

Uzun ve yoğun dakikalar.

Kısa ve günah dolu dakikalar.

Bir avuç kumun parmakların arasından kayıp gitmesi kadar kolay dakikalar.

Bozuk bir saatin çalışması kadar zor dakikalar.

Dakikalar geçti.

Kalp atışlarıyla.

Nefeslerle.

Hava yeninden değişti.

Adam oradaydı.

Morana ani bir netlikle onun tam önünde durduğunu fark etmişti.

Hissedebildiği kadarıyla adam yatakla pencere arasında duruyordu. Vücudu onun olduğu tarafa dönüktü. Yüzü kalçalarından bir nefes kadar uzaktaydı. Bakışlarının yakınlığını, o yakınlıktaki sıcaklığı ve vücudundan yayılan misk kokusunu hissedebiliyordu. Islak giysileri yüzünden belirginleşen ve tamamen ona ait olan bu kokuyu duyumsayabiliyordu.

Belinin kıvrımı hafifçe titredi. Bedeninin altında gizlenen kalbi beklentiyle çarptı. Ne yapacağını görmek için kendisini rahat tutmaya çalışmaktan avuç içleri terlemişti.

Bir yanı, adamın onu bu kadar derinden etkilemesinden ve bedeni üzerinde sahip olduğu güçten rahatsızdı. Ancak diğer yanı bu hislerden zevk alıyordu. Hayal bile edemeyeceği bir şekilde canlı hissettiği için mutluydu.

Neler olduğunu anlamıyordu. Şu anda bunu anlamak da istemiyordu.

Sadece usulca nefes alıp vermeye devam etti.

İçeri.

Dışarı.

İçeri.

Dışarı.

İçeri...

Bir parmağın dokunuşunu hissetti.

Yarasının üzerinde geziniyordu.

Hafif bir dokunuş değildi, ona temas ediyor bile sayılmazdı. Sadece oradaydı işte.

Teninin üzerindeki bir uçuşunun kıyısında geziniyor fakat asla gerçekten düşmüyordu. Bir hayaletin dokunuşu gibiydi, neredeyse belirsizdi. Kelebek bandajlarını bir kelebeğin hafifliğiyle takip ediyordu. Morana adamın hareketlerine bu kadar dikkat ediyor olmasaydı dokunuşunu da asla fark edemezdi.

Kalbi neredeyse duracaktı. Gıdıklanıyordu. Giderek daha çok terliyor ve kolundaki dokunuş yüzünden geriliyordu.

Hayalet dokunuş kayboldu. Morana onu geri çağırmak için neredeyse gözlerini açacaktı ancak tam o anda dokunuş çenesinin üzerinde yeniden belirdi. Tüy kadar hafifti. Bedenine aslında hiç dokunmayan o hayalet parmak saçlarından bir tutamı geriye itiyordu. Boğazıyla çıplak omzunun tüm hatları adamın görebileceği şekilde ortaya çıkmıştı. Morana nabzının boynunda hızlıca carptığını hissedebiliyordu. Üstdudağında bir damla ter birikirken, adamın parmağı çenesinin üzerinde bir hayalet gibi gezindi. Tıpkı saatler önce silahının gezindiği gibi...

O katı, zorlayıcı, soğuk metalin anısı ve hafif, belli belirsiz, yumuşak parmağın gerçekliği bir şimşek gibi doğrudan derinliklerinde ortaya çıktı. Neredeyse tüm varlığı o dokunuşa doğru çekiliyordu. Tüm vücudu onu teninde hissetmek için büyük bir açlık duyuyordu. Zihni yavaşça karışıyor, bedeni üzerindeki kontrolünü gittikçe kaybediyor ve ciğerleri bir nefes için açlık çekerken o nefes almayı reddediyordu.

Ancak içindeki o rahatsız edici içgüdü, eğer bilincinin yerin-

de olduğuna dair herhangi bir belirti gösterirse adamın ortadan kaybolacağını söylüyordu. Morana bunun olmasını istemiyordu. Henüz istemiyordu.

Bu... yaptığı şey... onu *canlandırıyor*du.

Hayalet parmak kulağında gezindi.

Ayak parmakları neredeyse kıvrılacaktı.

Dokunuş ısınmış teninin üzerinde gezinerek tekrar çenesine geçti. Adamın kendisine dokunmadığı gerçeğine hem lanet hem de şükrediyordu. Aksi takdirde, teni bu saçma sapan tepkileri yüzünden ona ihanet edecekti. Bu en özel ve en mahrem konuşmalara kulak misafiri olmak gibiydi. Kalbi şiddetle atarak neredeyse yetişemeyeceği kadar hızlı çarpıyordu. Kontrolünü sağlamlaştırmak için kalçalarını birbirine bastırdı.

Ardından hayalet dokunuş dudaklarında durdu.

Kırılgan kontrolü bir anda kayboldu.

Hâlâ onun dudaklarının izini taşıyan o hassas, şişmiş dudaklar titredi.

Sadece bir saniye sürdü. Ama sonuçta titremişlerdi.

Kalbi durdu.

Acaba hissetmiş miydi?

Kıpırdamadı.

Kadının içindeki her şey bir yırtıcının kokusunu alan bir av gibi hareketsiz kaldı.

Adamın her bir hücresi bir avın kokusunu alan bir yırtıcı gibi hareketsiz kaldı.

Ancak biraz önceki dakikalar boyunca hangisi hangisiydi?

O da bunu hissetmiş miydi?

Morana cevabını bir saniye içinde aldı.

Parmak geri çekildi.

Geldiği gibi sessizce gitti.

Kapının açılma sesini duydu. Ardından tekrar kapandı.

Sonunda kendini serbest bıraktı.

Büyük bir ürperti tüm vücudunu sararken göğsü sanki maraton koşmuş gibi hareket ediyordu. Yorganı üzerinden atarken elleri titredi. Tüm vücudu kontrol edemediği bir alevle resmen tutuşmuştu.

Kendini harap olmuş hissediyordu. Hem içeriden hem de dışarıdan tahrip edilmişti.

Adam ona *dokunmamıştı* bile.

Başını arkasındaki yastığa gömdü. Meme uçları hissettiği serin havada ağrıyla sızlıyordu. Göğüslerini küçük ellerinin arasına alıp sıktı. Meme uçları avucuna daha sert battığında nefesi kesildi. Hissettiği kıvılcımlar ayak parmaklarının ucuna kadar ulaşmıştı.

Adam bugüne kadar göğüslerine hiç dokunmamıştı. Yasak bir anlığına onun o büyük, sert ve güçlü ellerini kendi vücudunun ve meme uçlarının üzerinde ustalıkla hareket ettiğini hayal etti. Onlara sürtündüğünde hissedeceği parmakların üzerindeki nasırları hayal etti. Ellerin üzerinde yavaşça gezinerek onu sardığını hayal etti. Kendi elleriyle aynı hareketleri yaparken adamın göğüslerini sıktığını düşündü. Kesik nefesler ağzından hızla çıkarken dudakları aralandı.

Kendini ıslanmış ve gevşemiş hissediyordu. Kasları onu tüketmeye hazır bir cehennemin eşiğinde kıvrılarak, titreyen parmaklarının bacaklarının arasına kadar inmesine izin verdi.

Sırılsıklam olmuştu.

Daha önce hiç olmadığı kadar ıslaktı.

Tek kelimeyle sırılsıklamdı.

Dudaklarından küçük bir inilti kaçtığı anda yüzünü yanındaki yastığa çevirdi. O kadar yakındı ki, coşku dolu uçuşuma sürüklenmek için fazla bir şeye ihtiyacı olmayacağını biliyordu.

Bir parmağını kolayca içine soktu. Ardından bir diğerini daha ekledi.

İçinde hissettiği açlık onu kemiriyor ve kontrolden çıkarıyordu. Adamın içindeyken ne kadar büyük ve güçlü hissettirdiğini hatırladı. Kadınlığını nasıl bir dikkat, vahşilik ve içini alevlendiren bir ateşle kendisi için genişlettiğini hatırladı. Her darbenin içindeki o noktaya nasıl değdiğini, içine her girişinde sırtının nasıl bir yay gibi kıvrıldığını hatırladı. Teninin ona her çarpışıyla daha da ıslanmıştı.

Nefes nefese kalmış halde başparmağıyla klitorisini ovuşturdu. Sadece bir dokunuş yeterliydi.

Sonra *patladı*.

Mükemmel bir şekilde.

Sırtı yataktan yükselerek kıvrılırken çığlıklarını bastırmak için yastığı ısırdı. Ateş damarlarında hızla ilerlerken bir anlığına tüm vücudu yataktan fırladı. Bu göz kamaştırıcı patlama yüzünden bir saniyeliğine görüşünü yitirdi.

Resmen kendinden geçmişti.

Mest olmuştu.

Bilincini yitirmişti.

Daha da bitkin, gevşek ve vücudunda tek bir kasını bile oynatacak güç kalmamış halde yatağa yığıldı. Yalnızca hafif bir ürperti vücudunda dolaşıyordu.

Tanrı aşkına, bu nasıl olmuştu? Adam ona dokunmamış, ses bile çıkarmamıştı ama Morana yine de sıırıslıkam olmuştu.

Bu onu korkuttu. Onu heyecanlandırdı. Onu canlandırdı.

Adam onu canlandırmıştı.

Yavaşça sakinleşti. Vücudu biraz daha gevşedi. Uykuya dalmaya çok yakın bir haldeyken bedenindeki tüm gerginlik serbest kaldı. Yorganı tersine çevirerek üzerine çekti. Gözleri son bir kez daha yağmura bakmak için pencereye çevrildi.

Kalbi durdu.

Adam oradaydı.

Karanlığın içindeydi.

Pencerenin yanındaki duvara yaslanmıştı.

Elleri pantolonunun cebindeydi.

Kravatı çözülmüş halde yakasından sarkıyordu.

O muhteşem gözleri kadının üzerinde parlıyordu.

Adam oradaydı.

Tüm o süre boyunca orada duruyordu.

Kalbi boğazında düğümlendi. Mezarlıktan beri o alev saçan gözlere ilk kez bakıyordu. Adamın ne gördüğünü anladığında, tüm vücudunun bu yoğunluk altında kızardığını hissetti.

Morana'nın mezarlıkta kendisiyle oynadığının farkındaydı. Bu yüzden karşılığında onunla oynamıştı.

Morana hissettiği derin utançla kızarak üstündeki bakışlara karşılık verdi. Gözleri bir anlığına adamın pantolonunun önündeki büyük şişkinliğe kaydılar ancak hemen sonra tekrar gözlerine döndü. Kendisiyle oynarken onu da tahrik ettiğini bilmek heyecanlanmasına sebep oluyordu. İçindeki hiçbir şeyi umursamayan bir parçaya zevk veriyordu.

Adamın bu sessizliği bozmayacağını biliyordu. Bu gece yapmayacaktı.

Ancak bunu yapmayı istemiyor olmasına rağmen kadını izliyordu.

Bu gerçek, Morana'nın dudaklarına küçük bir gülümsemenin ulaşmasını sağladı.

Adamın bakışlarının bu gülümsemeyi takip ettiğini gördü. Tekrar sırtüstü dönüp yorganına sarıldı ve gözlerini temkinli bir şekilde kapattı.

Uzun dakikalar boyunca gözlerini üzerinde hissetti ama bu se-

fer kalbi hızla çarpmadı. Bu kez kalbi göğsünde atarken anlayamadığı, yalnızca hissedebildiği tuhaf bir rahatlığın içine gömülüyordu. Bugünü atlatmış ve adamın içini görmüştü. Tristan Caine de geçmişini biraz olsun üstünden atmış ve onun içini görmüştü. Bunu bilmek tuhaf bir nedenden ötürü rahatlamasını sağlıyordu.

Adamın tıpkı içeri girdiği gibi usulca odadan çıktığını hissetti. Bu sefer içeride tamamen yalnız kalmıştı. Tristan'ın onunla ilgilendiği ve bedenini arzuladığı gerçeğiyle birlikte...

Morana neredeyse uykuya dalmak üzereydi. Zihnini susturmaya, mümkün olduğunca dinlenmeye çalıştı. Midesi endişe ve beklentiyle doluydu.

Sabah olduğunda yeni bir şey başlayacaktı.

Sabah olduğunda hayatı değişecekti.

Sabah Tenebrae'ye gideceklerdi.

Panik

Yağmur nihayet dinmişti. Ardında bıraktığı masmavi gökyüzünün içindeki güneş sayesinde oturma odasının devasa pencerelerinden gün ışığı sızıyordu. Sabahın erken saatlerindeki parlak gün ışığıyla yıkanan şehir, büyük pencerelerin ötesine yayılmış halde taze ve temiz görünüyordu. Günlerdir biriken kirler silinip gitmiş ve şehir uykusundan yeni uyanmıştı. Bir an için neredeyse masum görünüyordu.

Ancak Morana bu illüzyona inanamayacak kadar uzun süredir burada yaşıyordu.

Yine de mutfak adasının yanındaki tabureye oturarak nefes kesici manzaranın tadını çıkardı. Taze demlenmiş kahvesini yudumluyordu. Ev sahibinin hâlâ üst kattaki odasında olmasından yararlanarak sakinliğin keyfini sürüyordu. Dün ikisi için de yorucu bir gün olmuştu, tabii ki gecesi de öyleydi. Adamın zamana ihtiyacı varsa

bu isteği ona çok görmeyecekti. Gerçi o günden beri odasına girmediği için bu konuda yalnızca tahmin y r tebiliyordu.

Girmeyi istemediğinden değildi. Özellikle de dün gece farkında olmadan onun için sergilediği gösteriden sonra adamın odasına girmeyi gerçekten istiyordu.

Asansör ınladığında usulca nefes verdi. Gözlerini içeriye giren adama çevirdi. Dante her zamanki gibi derli toplu görünüyordu. Kömür grisi bir takım elbise giymiş, kravatını daha koyu bir gri tonunda seçmişti. Saçlarını yakışıklı yüzünden uzak tutarak geriye doğru şekillendirmişti. Morana adamın ona doğru yaklaşmasını izledi. Koyu kahverengi gözleri eskisi kadar mesafeli değildi ama yine de temkinli görünüyordu.

 nceki gece Amara gittikten sonra Morana adamın bir anlık kontrol kaybına şahit olmuştu. Dante'nin bu konuda endişelenip endişelenmediğini merak ediyordu. Daha dostane gözükmeye karar vererek küçük bir baş selamı verdi. Dante kendini korumaya çalıştığı sırada ona iyi davranmaktan başka hiçbir şey yapmamıştı.

“Kahve ister misin?” diye sordu kibarca.

Dante aynı kibarlıkla teklifini reddederken yanındaki tabureye doğru ilerledi. Morana'ya düşünceli bir şekilde bakarak tabureye yaslandı.

“Tristan hâlâ uyanmadı mı?”

Morana omuz silkti. Yüzünü kasıtlı olarak ifadesiz tutuyordu. Adamın isminin basitçe söylenmesine bile vücudunun tepki veriyor olmasını görmezden geliyordu. “Eğer onu sabahtan beri görüp görmediğimi sormaya alışıyorsan... Hayır, onu görmedim.”

Dante başını salladı. “Güzel. Ben de seninle yalnız konuşmak istiyordum.”

Böylece onu burada kalmaya ikna edebilirdi.

Dün gece konuşulan şeylerden habersizmiş gibi davranarak, “Tamam,” diye onayladı.

Morana gözlüğünün üzerinden ona bakarken berrak gün ışığı adamın koyu gözlerinde parlıyordu.

Dante lafı dolandırmadan, “Tristan’ın Tenebrae’ye dönmesi gerekiyor,” diye söze başladı. Sesi güçlü ve kararlıydı. “Benim de öyle. Seni de yanımızda götürmek istiyor. Seninle ilgili hiçbir problem yok. Ancak kararını bilinçli şekilde verebilmen için, Tristan araya girmeden önce sana bazı şeyleri açıklamam gerekiyor.”

Morana sıcak kahve fincanını dudaklarına götürdü. İçini bir minnettarlık duygusu kaplarken kahvesinden küçük bir yudum aldı. İncindiğinde ona şefkat gösteren, aslında kendi çıkarları için olsa bile şefkat göstermeye devam eden adama minnettarlık duyuyordu. Kendi seçimlerini yapabilme şansı uzun zamandır ondan esirgenmişti. Şu anda bunun değerini anlıyordu. Ona bu araçları verdiği için düşmanının oğluna saygı duyduğunu hissetti.

“Dinliyorum,” diyerek adamı cesaretlendirdi.

Dante yüzünden geçip giden sayısız duyguyu dizginledi. “Amara sana her şeyi anlattı,” dedi soğukkanlılıkla.

Morana başını salladı. Başka bir şey söylemeyecekti.

“Hâlâ burada olduğuna göre Tristan’la bir anlamaya vardığını varsayıyorum, değil mi?”

Morana yumuşak bir sesle, “Bu gerçekten seni ilgilendirmez,” diye cevap verdi. Dün gece aralarında neler geçtiğiyle ilgili sorulara o anda bir son vermişti.

Dante başını eğdi. “Beni ilgilendiren şey *Outfit*. Sana karşı açık olacağım, Morana. Birisi Tristan’a çok kötü bir tuzak kuruyor. Ayrıca durum bir şekilde son birkaç haftadır *Outfit*’e olanlarla bağlantılı. Tıpkı senin de fark ettiğin gibi.”

Morana içeceğini yudumlarken gözlerini birkaç adım uzaklıktaki adamdan ayırmadı.

Dante bir nefes vererek, “Tristan’ın inatçılık yapmasının za-

manı değil,” diye devam etti. “Hayatı tehlikede ve tek bir yanlış hamle bile ölmesine sebep olabilir. Onunla birlikte Tenebrae’ye gitmen... yanlış bir hamle. Birkaç ay önce olsa bunu sorun etmezdim. Bazı problemlere sebep olur muydu? Kesinlikle evet. Ama bunu çözebilirdik. Şu anda her şey bu haldeyken...” Başını iki yana salladı ve devam etmeden önce bir nefes aldı.

“Babamdan bahsetmiyorum bile,” derken alayla güldü. “Kendi babanın boktan biri olduğunu mu düşünüyorsun? İnan bana, Lorenzo Maroni’nin yanında yaptıkları bir hiç sayılır. Tam anlamıyla bir hiç. Benim babam seni zarif bir ev sahibi gibi evine davet eder ve sen gülümserken boğazını keserdi. Hiçbir şeye ya da hiç kimseye karşı bir sevgisi veya bağlılığı yok. Önemseydiği tek şey güç ve daha fazla güç.”

Morana’nın sadece duyduğu şeyler bile bu adamdan nefret etmesi için yeterliydi.

Dante tekrar konuşmadan önce derin bir nefes aldı. “Tristan’la yaşadığın şeyler hâlâ tartışmalı bir durumda, Morana. Sen hâlâ babanın kızısın ve Lorenzo Maroni için hâlâ düşmansın. Tristan’ın seni izinsiz ve habersiz bir şekilde kendi bölgesine getirmesi, özellikle de dün gece babana yaptıklarından sonra...” derken aniden durdu.

Morana’nın kalbi hızla çarpmaya başladı.

“Dün gece ne yaptı?” diye sordu. Nabızı kulaklarında atarken duyacağı cevaptan biraz korkuyordu.

Dante elini yüzünde gezdirerek yorgunca iç çekti. “Önemli bir şey değil.”

Önemliydi.

Gerçekten de önemliydi. Ama durumu sorgulamaya devam etmedi. Hiçbir şey söylemedi.

Dante derin bir nefes aldı. Kocaman bedeni bir anlığına daha

da çok büyümüş gibiydi. “Önemli olan senin ne yapmak istediğin. Neye karar verirsen ver, her halükârda benim korumam altında olacağını bilmelisin. Eğer başka bir yere kaçmak istersen bunu ayarlayabilirim. Eğer bizimle gelmek istersen bunu da bir şekilde hallederiz. Ayrıca eğer buradan ayrılmayı reddedersen Tristan seni zorlamayacak.”

Morana kuşkuyla bir kaşını kaldırdı. “Gerçekten mi?”

Dante kendi kendine güldü. “Onunla birlikte gelmen için gözünü korkutmaya çalışacak. Ama seni zorlamayacak.”

“Yani burada kalmayı seçersem beni bırakacak mı?” diye sordu Morana. Tamamen ciddi bir şekilde adamın düşüncelerini öğrenmek istiyordu.

Dante gözlerini dışardaki güzel manzarada gezdirirken cevap için uzun bir süre düşündü. Ardından tekrar ona doğru döndü, aynı şekilde oldukça ciddi görünüyordu. “Seni asla bırakmayacak, Morana. Sizin bile anlamadığınızı düşündüğüm sebepler yüzünden birbirinize bağlısınız. Ancak asıl soru... Onun seni bırakmasını istiyor musun?”

Dün gece mezarlıkta dururken zaten bu seçimi yapmamış mıydı? Acımasız yağmurun altında dururken adamı da kendi seçimini yapmaya zorlamamış mıydı?

Ama dün gece bu seçimin sadece onları nasıl etkilediğiyle ilgilenmişti. Kasıtlı olarak başka hiçbir şey düşünmemişti.

Durumun ciddiyetinin ve dün gece düşünmediği her şeyin bir kamyon gibi ona çarptığını hissetti. O zaman sadece kendi duygularına odaklanmış, içgüdüleriyle hareket etmiş ve kalbiyle düşünmüştü.

Beynini kullanmanın zamanı gelmişti. Yalnızca onu ilgilendiren küçük bir bölüm yerine resmin tamamını görmenin zamanı gelmişti. Aldığı bu kararları tartma zamanı gelmişti. Dün gece ne-

rede duracağına duygusal olarak karar vermiş olsa da gün ışığında kararlarının diğer her şeyi nasıl etkileyebileceğini görmezden gelemezdi.

Dante söylediklerinde haklıydı. Tenebrae'ye giderse babasının ne yapacağını kimse bilemezdi. Kızını kendi elleriyle öldürmeye çalışmış olsa bile, Morana böyle bir durumda babasının gururunun ciddi bir darbe alacağını biliyordu. Saldırıya karşılık verecekti. Muhtemelen onun gidişini iki bölgenin yıllardır sınırında dolaştığı savaşı ilan etmek için bir neden olarak kullanacaktı. Muhtemelen Tristan Caine'i kızını çalmakla suçlayacaktı.

Üstelik bunlar denklemin sadece bir parçasıydı. Maroni'nin nasıl tepki vereceğini bile bilmiyordu ama görünüşe bakılırsa, Maroni'nin tavrı babasıninkinden bile daha kötü olacaktı. Tristan'ın hayatı tehlikedeydi. Kim olduğunu bilmese de bilgisayarlardan iyi anladığını fark ettiği biri adama komplo kuruyordu. İttifak hakkında bilgiler göndererek başka ne tür hain planlar yaptığını bilmek mümkün değildi. Morana bir anda her şeyin üzerine çöktüğünü hissetti.

Kalbi düşünceleriyle birlikte hızla çarpmaya başlamıştı. Düşünceler birbiri ardına yanıp sönüyor, onun hiçbirini tam olarak kavramasına fırsat vermeden değişiyordu.

Bu sorumluluğun yükü aniden onu boğmaya başlamıştı.

Bu insanlardan sorumlu olmak istemiyordu. Hiç kimseden sorumlu olmak istemiyordu. Hayatında ilk kez tamamen bencil olmak istiyordu. Düşüncesizce davranmak istiyordu. O motorun arkasına atlayıp ellerini rüzgâra savurmak istiyordu. Geceleri kendisine zarar gelmeyeceğini bilerek uyumak istiyordu. Daha birkaç gün önce tadına vardığı hayatı doyasıya yaşamak istiyordu.

Kalbi kulaklarında şiddetle attı. Bir damla ter omurgasının hizasından aşağı kayarken avuç içleri nemleniyordu. Pencere

olduğu tarafa doğru döndü, nefesleri gittikçe hızlanırken manzara baktı. Başı kontrolünün dışında dönüyor, her şeyin büyüklüğü etrafında çarpışıyor ve onu da içine çekiyordu.

Dakikalar önce çok değer verdiği seçim yapma şansı onu boğuyordu. Sürücü koltuğuna değil, motosikletin arkasına geçmeyi tercih edebilmek istiyordu. Bir motoru nasıl kullanacağını bilmiyordu. O canavarı nasıl kontrol edeceğini bilmiyordu. Onu nereye yönlendireceğini bilmiyordu. Bir çarpışmaya doğru gittiğini hissedebiliyordu. Çarpışmanın etkisiyle içindeki her şeyin kırılmasının kaçınılmaz olacağını biliyordu.

Nefesi kesiliyordu.

Bu tepkiyi anlamıyordu. Kendi bedeninin verdiği tepkinin sebebini anlayamıyordu. Neredeyse yaşananları dışarıdan ve gecikmeli bir tepkiyle izliyormuş gibiydi.

Görüşü giderek kararıyordu.

Göğsüne çöken ağırlık onu basit bir nefes alma eyleminden bile aciz bırakmıştı.

Yarısı dolu kahve fincanının aniden hissizleşen parmaklarının arasından kayıp düştüğünü, seramiğin yere çarptığını duydu. Hatta sıcak damlaların çıplak bacaklarına sıçradığını bile hissetti.

Yine de uyuşmuş gibiydi.

Artık göremediği bir boşluğa bakıyordu.

Artık hissedemediği bir yerde varlığını sürdürüyordu.

Artık duyamadığı bir kan akışı vücudunda dolanıyordu.

Vücudu hissizleşmişti, zihni bomboştı. Karanlık ve çirkin bir his onu bütünüyle yutuyordu. İçten içe onunla savaşıırken dış dünyadan giderek uzaklaşıyor, çarpışmaya fazla hızlı bir şekilde yaklaşıyordu.

Bazı sesler duydu ancak etrafındaki her şey bir vızıltıdan ibaretti. Sesleri anlamlandırmaya ve kimden geldiğini bulmaya ça-

lıssa da başarısız oldu. Onu yutan şeyin içine tamamen girmiş durumdaydı.

Düşünceler aklından geçiyordu ama o hiçbirini yakalayamıyordu. Sersemleyene kadar kendi zihninin içinde dönüp durdu. Vücudu olduğu yerde sallanıyordu. Çirkin canavar etini ısırmaya, ondan beslenmeye ve bedenini daha derine batırmaya çalışıyordu.

Onunla savaşmaya çalıştı.

Çırpındı.

Isırdı.

Pençeledi.

Göğsündeki baskı patlayacakmış gibi hissediyordu, canavar dişlerini hâlâ ona batırıp etini çekiştiriyordu. Sanki onu bir daha asla bir araya gelmemek üzere kırıp milyonlarca parçaya ayırmak istiyordu. O parçalar sonsuza kadar zihninin içinde, çirkinliğinde, karanlığında ve onu bir kara delik gibi tüketmeye çalışan boşlukta kaybolacaktı.

Bir elin boğazını sardığını hissetti.

Onu tüketen canavar başını kaldırdı.

Boynunu sıkıca tutan ele saldırdı. Tırnakları bulabildiği her şeyi çiziyor; hepsinden kaçmaya, kendi derinliklerine saklanmaya çalışıyordu.

Bir el saldıran bileklerini hızla arkasına sabitlerken boynunu tutan parmaklar onu sarstı.

“Bana bak.”

Bu iki kelime zihninin bulanıklığını yok etti.

O emredici tını.

O keskin ses.

Viski.

Günah.

Morana bu sesi tanıyordu. Bu kalın sesi tanıyordu ve onun buz

gibi tavrına karşı tepki veriyordu. O tanıdık sese yapıştı. Boğuk viskiyi yutarak boğazından aşağıya inmesine ve vücuduna karışmasına izin verdi. Titremeler vücudunu sararken bedenini içeriden ısıttı.

Görüşünü çevreleyen karanlık azaldı. Onu esir tutan çirkin duygu dizginlerini serbest bıraktı.

“Nefes al.”

Gözlerini kırptırarak karanlığı uzaklaştırmaya çalıştı.

Bir kez.

İki kez.

Karanlık geri çekildi ve geride bıraktığı şey...

Mavi.

Berrak bir maviydi.

Muhteşem bir maviydi.

Alevler içinde kalmış bir safire benzeyen o maviliğe tutundu. Masmavi harelerin içindeki gözbebekleri genişlemiş ve tamamen ona odaklanmıştı.

Kendini onlara bağladı. Tekrar boğulmamak için gözünü kırpma-ya bile cesaret edemiyordu. Attığı çapanın yok olmaması için başka hiçbir yere bakmıyordu.

Tanrı aşkına, üşüyordu.

Hem de çok üşüyordu. Ellerinden ayak parmak uçlarına kadar buz tutmuştu. Ürpertinin omurgasından geçtiğini hissetti ama ne yaparsa yapsın o soğukluk gitmeyi reddediyordu.

Göğsündeki baskı ağırlaştı.

“Nefes al.”

Güçlü, sert ve sıcak bir şeyin göğsüne bastırıldığını hissetti. Morana'nın üstünde ağırlık yapan kayayı yerinden oynatacak bir ritimle hareket ediyordu. Ona sıkıca tutundu. Tam göğsünün üzerinde hissettiği titreşimlere odaklandı ve aynı ritmi yakalamaya çalıştı.

Göğsüne bastırılan şey onu ittirdi.

Morana göğsünü hareket ettirerek karşılık verdi.

İçeri.

Ciğerlerine dolan ilk hava onu neredeyse bayıltacaktı.

Açgözlülükle, farkına bile varmadan yapabildiği kadar çok nefesi içine çekti. Gözlerini alev alev yanan mavilerden hiç ayırmadı. O anda kendisini tanıyamıyordu ama karşısında duran bu mavilerin kime ait olduğunu biliyordu.

İçeri.

Dışarı.

İçeri.

Dışarı.

“Nefes al.”

Alıyordu.

Nefes alıyordu.

Duyularını bulandıran karanlık yavaşça uzaklaştı. Ona dokunan canavarın uzun parmakları kıvrılarak geri çekildi. Fiziksel ve zihinsel duyuları geri dönerken canavar yok olmaya başladı. Gölgeler de aynı şekilde uzaklaşıp geri adım atarak az önce sisle kaplanmış olan zihnine yeniden berraklık kazandırdı.

En sonunda yavaşça kendine geldi.

En sonunda yavaşça her şeyin farkına vardı.

Adamın farkına vardı.

Onu hapsetmişti.

Onu elleriyle bağlamıştı.

Onu tamamen sarıp sarmalamıştı.

Hâlâ taburenin üzerinde oturduğunu fark etti. İki yana açtığı bacaklarının ortasında da adam duruyordu. Tüm bedenini kasıtlı olarak ona bastırıyordu. Morana bu şekilde aldığı her nefesi güçlü bir şekilde hissederek adamın düzenli ritmine ayak uydurabili-

yor ve gürleyen kalbini sakinleştirebiliyordu. Tristan Caine'in iri ellerinden biri onun bileklerini arkasında sabit tutuyordu. Sıkıca kavramış olsa da canını acıtmıyordu. Morana ise durduğu aç yüzünden göğüslerini adamın vücuduna daha çok bastırıyordu.

Bedenini güçlü bir ürperti sardı.

Boynunu tutan parmaklar gevşedi.

Bir anda boynuna dolanmış o büyük ve sert eli fark etti.

Kendini tehdit altında hissetmiyordu.

O eliyle insanları aynı noktadan öldürdüğünü görmüş olmasına rağmen ilk kez adamı bir tehdit olarak görmüyordu. O ateş saçan gözlere baktığında tehdit edildiğini hissetmiyordu.

Korunmuş hissediyordu.

Güvendeydi.

Dokunulmazdı.

Bu yeni bir histi. Bir anlık zayıflıkla bunun tadını çıkarmak için kendine izin verdi.

Adamın buraya ne zaman veya nasıl geldiğini hatırlamıyordu. Kahvenin yere döküldüğü andan sonra kadın için yaşananlar koca bir boşluktan ibaretti.

Ona ne olmuştu böyle? Kahvenin içinde bir şey mi vardı?

Aklına geldiği anda bu düşünceden vazgeçti. İçeceği kendisi yapmıştı.

Başka bir şey olmuştu.

Son birkaç dakikayı anlamlandırmaya ve nefesini düzene sokmaya çalıştı. Adam elini yavaşça boğazından çekmeye başlamıştı.

Sonra canavar çirkin kafasını tekrar kaldırdı.

“Hayır.”

Kendi sesini tanıyamadı. Sesindeki çaresizliği ve derinliklerinden gelen ihtiyacı tanıyamıyordu.

Adamın eli durdu. Gözleri ilkel bir şeyle parladığında kadının

kalbi hızla atmaya başladı. Göğsü güçlü nefeslerle inip kalkarken karşısındaki bedene temas ediyordu. Bakışları birbirine kilitlenmişti.

Adam tek bir kelime bile etmeden tutuşunu sıkılaştırdı.

Kadının içindeki bir şey sakinleşti.

İnsanlara muhtaç biri olmadığını biliyordu. Kimseye ihtiyacı yoktu. Ancak birdenbire içinde, oldukça derinlerde saklanan bir şey adamın burada kalmasına ihtiyaç duyduğunu fark etmişti. Gitmesini istemiyordu. Bacaklarının arasından, yanından ya da herhangi bir yerden ayrılmasını istemiyordu. Morana tamamen kendisine gelene kadar gidemezdi.

İşte o anda, adamın yaptığı şey için duyduğu minnettarlığın içine dolmasına izin verdi. Hiçbir şey yapmak zorunda değildi. *Hiçbir şey.* Morana'nın boğulmasına ve kafasının içinde uzun süre kaybolmasına izin verebilirdi. Eninde sonunda o karanlıktan çıkacaktı. Belki daha kötü bir şekilde, belki de çok uzun süre kalacak zihinsel yaralarla... Bunun olmasına izin verebilirdi ama öyle yapmamıştı. Doğrudan kadının rüzgârına kapıldığı fırtınanın içine atlamıştı. Onu yakalayıp çekmişti. Morana'nın olduğu yerde kalarak ona demir atmıştı. Bugüne kadar kendisinden başka hiç kimseye güvenmemiş birine göre, Morana için bu konuda çok derin ve özgürleştirici bir şey vardı. Kalbinin göğsünde sıkışmasına neden olacak kadar keskin bir şeydi.

Bir boğaz temizleme sesi onu düşüncelerinden uzaklaştırdı.

Morana başını yana, sese doğru çevirdi. Dante'nin elinde bir bardak suyla tamamen ifadesiz bir şekilde orada durduğunu görünce gözlerini kırptırdı.

Ah, siktir.

Saç diplerine kadar kızarak taburenin üzerinde kıpırdandı. Uzun süre oturmaktan kalçası uyuşmuştu. Daha önce kimsenin

olmadığı bir pozisyonda bulunmak onu biraz rahatsız ediyordu. Arkasında sıkıca kavranmış olan ellerini yavaşça çekti. Nasırlı parmakların yumuşak tenine sürtündüğünü hissetti ve Dante'nin tuttuğu suya uzandı.

Tristan Caine ondan uzaklaşarak ellerini tamamen serbest bırakmıştı. Ancak boğazının etrafındaki parmaklarının sıcaklığı hafızasına canlı bir anı olarak kazınmıştı. Morana geride kalan o izlere ve sıcaklığa odaklandı. Böylece sakin kalmaya devam edebilirdi.

Hemen sonra boğazının neredeyse susuzluktan kuruyacağını fark etti. Büyük yudumlarla bardağın içindeki suyu bitirip derin bir nefes aldı, sonunda kendini toparlamıştı.

Dante'ye doğru, "Teşekkür ederim," diye mırıldandı. Bardağı ona geri verdikten sonra terlemiş avuçlarını şortuna sildi.

Adam onu başıyla onayladı, bakışları biraz endişeliydi. "Şimdi daha iyi misin?"

Morana onun endişesinden etkilenerek başını salladı. "Evet, iyiyim. Tam olarak... ne oldu?" Bakışlarını iki adam arasında gezdirdi.

Tristan Caine son günlerde yaptığı gibi hiçbir şey söylemeden adanın etrafından dolaşarak mutfığa girdi. Üzerinde sıkı kalçalarını saran koyu renkli bir kargo pantolon, gövdesine yapışarak geniş omuzlarını ve kol kaslarını ortaya çıkaran lacivert bir tişört vardı. Rahat kıyafetler giyinmişti. Yakın zamanda bir yere gitmeyi planlıyormuş gibi görünmüyordu.

Tüm bu detayları fark edebildiğine göre, Morana kesinlikle zihnini toparlamıştı.

Tristan'ın mutfakta dolaştığını, ardından buzdolabını açıp küçük bir şey çıkardığını gördü.

"Panik atak geçirdin." Dante'nin soğukkanlı sesi taburesinde aniden dönmesine sebep oldu. İçini bir şaşkınlık kaplamıştı.

“Ben panik atak geçirmem!” diye karşılık verdi. Böyle bir ihtimal ona tamamen yabancıydı.

Dante umursamazca omuz silkti. “Her zaman bir ilk vardır. Son günlerde çok şey yaşadın. Böyle bir şeyin olması zaten an meselesiydi.”

Morana şaşkınlıkla birkaç defa öksürdü. Karanlığı, göğsündeki ağırlığı ve nefes alamadığını hatırlayınca gözlerini kırptırdı. Aslında bir panik atak geçirdiğini, çok ağır bir krizle karşı karşıya kaldığını yeni fark etmişti. Tristan Caine de onu kendi zihninden kurtarmıştı.

Bir şey tezgâhın üzerinden ona doğru kayarak dikkatini dağıttı.

Morana önündeki kalıp çikolataya baktı. Ardından şaşkınlıkla gözlerini çikolatayı kendisine doğru uzatan adama çevirdi.

Adam ona çikolata uzatıyordu.

Sanki hiçbir önemi yokmuş gibi.

Yürüyüp gitmeden önce bir kalıp çikolatayı ona uzatıyordu.

Bir dergide erkeklerin kadınlara çikolata vermesiyle ilgili bir şeyler okuduğunu hatırladı. Bunu genelde yatmak istedikleri kadınlara yapıyorlardı. Bu adam ise tam tersi sayılabilecek bir hareket sergilemişti.

Morana’nın içini aniden gelen bir gülme dürtüsü kapladı. Engellemediği bir kıkırdama ağzından kaçarken elindeki kalıp çikolataya baktı. Onun bile alışık olmadığı kahkaha sesi geniş odada çınlıyor; yanaklarını, midesini ve canını acıtıyordu. Gülmek acı vermemeliydi ama canını yakıyordu.

En son ne zaman güldüğünü hatırlayamıyordu. O zaman sesinin nasıl çıktığını bile hatırlayamıyordu. Fakat çocukken yalnız ve korkmuş olduğunu, göğsünün ağrıdığı günleri çok net hatırlıyordu. O zamanlar kimse ona çikolata vermemişti. Kimse ona destek olmamıştı. Kimse onun için bir şey yapmamıştı.

Oysa şimdi panik atak geçiriyordu ve o kadar insan arasından bu adam ona çikolata vermişti.

Rahatlatmak için.

Kendi tarzında.

Morana aklını, kendini kaybettiğini fark ettiğinde gözyaşları yüzünden aşağı süzülerek kahkahalarına karıştı.

Gerçekten de aklını kaybediyordu.

Milyonlarca parçaya ayrılıyordu.

Bu lanet olası derecede muhteşem bir histi.

Bir anlığına zaman durmuş gibiydi. Bu süre boyunca acı ve neşe, his ve uyuşukluk, çok fazla önemsemek ve umursamamak arasında bir yerlerde gezip durdu. Bu his tamamen mükemmeldi.

Sadece o an için.

Kendini özgür hissetti. Üzerinde şeytanların, sorumlulukların ve geçmişin yükü yoktu.

Bir anlığına.

Sonra o an sona erdi.

Çenesini tutan büyük bir eli hissetti ve gözlerine kilitlenmiş korkusuz mavi gözleri gördü. O an yeniden ortaya çıktığında başka bir şeye dönüşmüştü.

“Bu insanlara hiçbir şey borçlu değilsin.”

Alçak. Sert. Cesur.

Sesi içindeki bir şeyi uyarıyordu.

“Emin olabilirsin ki, ben de onlara bir sikim borçlu değilim. Seni kontrol etmelerine izin verme.”

Morana yutkundu.

Adamın kalın boynunun yan tarafında bir damar belirdi.

“Tenebrae’ye gitmek istiyor musun?” diye sordu yumuşak bir sesle. Viskiye anımsatan sesi aldatıcı bir şekilde kısıktı.

Benimle birlikte kısmı söylenmese de duyulmamış değildi.

Morana derin bir nefes aldı. Zihni kendi arzuları dışında her şeyden arınmıştı.

Başıyla onayladı.

“O halde konu kapanmıştır.”

Tristan Caine parmaklarını kadının çenesinden çekti ve arkasına yaslanarak diğer adama baktı.

Morana titrek bir nefes aldı. Ardından gözlerini yüzünde hafif bir gülümsemeye onu izleyen Dante’ye doğru çevirdi.

Bu gülümsemeye anlam veremeyerek şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı.

Dante başını eğerek ceketinin cebinden telefonunu çıkardı. “O halde konu kapanmıştır. Birkaç telefon konuşması yapmam gerekiyor.”

Başka bir şey söylemeden oturma odasına doğru yürüdü. Onu mutfakta sessizliğe bürünmüş halde kahvaltı hazırlamakla uğraşan adamla yalnız bıraktı. Morana kâseye yumurta kırarken diğer yandan da tavanın altını yakan elleri izledi. Tristan Caine mutfağın içinde dans ediyormuş gibi dolaşırken her kası göze çarpıyordu. Vücudunun her bir çizgisi güneş ışığının altında belirginleşiyordu. Morana o vücudun kendi bölgesinde çalışmasını izledi. Ardından onun için adamın anlayabileceğinden çok daha fazla şey ifade eden çikolataya baktı.

Göğsüne yabancı bir şeyin yerleştiğini hissetti. Ancak bu kez o yabancı his, onu üşüten çirkin bir canavara ait değildi.

Hayır.

Bu seferki güzeldi. Neredeyse belirsizdi ama onu iliklerine kadar ısıtıyordu.

Ne olduğunu bilmiyordu.

Korkunç bir geçmişi, yaralı bir bugünü ve bilinmeyen bir geleceği olan adamı izledi. Onu birkaç dakika içinde iki kez uçuru-

mun kenarından döndürdükten sonra mutfakta sessizce ve rahatça dolaşıyor olmasını inceledi. Bu küçük anın ne kadar önemli olduğunu biliyordu. Çikolatanın paketini titreyen parmaklarıyla sıyırdı, ambalajı hızlıca cebine sakladı ve küçük bir ısırık aldı.

Çikolatanın tadı ağzında eriyip boğazından aşağı inerken onu daha da çok ısıttı.

Kendisi gibi hissediyordu. Hatta daha da iyisi...

Güvende hissediyordu.

Birkaç dakika öncesindeki duyguları tersine dönmüştü.

Bir ısırık daha alarak adamın sırtını izledi.

Aralarındaki boşluğa doğru, "Teşekkür ederim," dedi sessizce. Kelimeler derinlerinden kopup gelmişti.

Yumurtaları çırpma ritmindeki küçücük bir duraksama dışında sözlerinin duyulduğunu gösteren hiçbir belirti olmadı. Morana adamın onu duyduğunu biliyordu. Yaptıkları içini o kadar ısıtmıştı ki, sözlerinin adamın içini biraz bile ısıtması onun için yeterli olurdu.

Şimdilik fazlasıyla yeterliydi.

Bu düşünceyle birlikte sessizleşti. Önündeki cennet gibi çikolataya ve günahkâr manzaraya odaklandı.

Morana hayatı boyunca sadece birinci sınıfta seyahat etmişti. Bazıları üniversite sırasındaki seyahatleriydi. Sempozyumlara yaptığı iki yolculukta ve haftalar önce Tenebrae'ye yaptığı, hayatının akışını değiştiren o hazırlıksız ziyaret sırasında da ekonomi sınıfını tercih etmemişti. Birinci sınıf onun için oldukça normaldi.

Bu yüzden tereyağlı tost ve yumurtadan oluşan nefis bir kahvaltının ardından Dante özel jetin hazır olduğunu, onları bekledi-

ğini söylediğinde aklını kaçırarak kadar şaşırmıştı. Morana her zaman bu şekilde seyahat ettiği için tüm mafya üyelerinin aynı şeyi yaptığını varsaymıştı. Dante duyduğunda bu düşüncesine hafifçe gülümsemişti. Ardından da ona Outfit'in ihtiyaç duyulduğu takdirde uçak kiraladığını söylemişti. Üstelik ihtiyaç duyuyorlardı. Hem de çok fazla.

Bu babasının Outfit'in özel jetleri olduğunu bilmediği anlamına geliyordu. Casusları o kadar da iyi çalışmıyor olabilirdi, belki de babasının onlardan daha az parası vardı. Her iki seçenek de içten içe tuhaf bir neşe duymasını sağlıyordu. Babasının oyun alanındaki tüm oyuncaklara sahip olmaması hoşuna gidiyordu. Bu durumdan hoşlanıyordu çünkü ailesi için bu tarz şeylerin önemli olduğunu biliyordu.

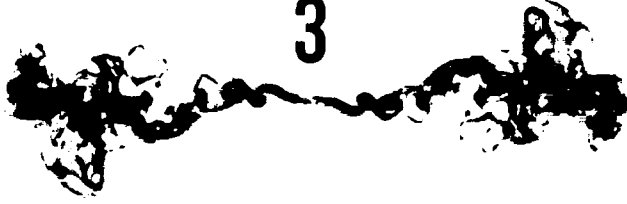
Babasının mahrum kaldığı şeyler vardı. Bu da onu neşeliyordu.

Tehlike bölgesine indiklerinde aklını yeniden kaybetmeyi göze alamayacağını bildiğinden hızlıca kendine çekidüzen verdi. Ardından ödünç aldığı kıyafetlerden oluşan yetersiz koleksiyonu topladı. Acilen alışveriş yapması gerektiğini de bu şekilde hatırlamıştı.

Amara'ya yeni gelişmeleri bildiren bir mesaj atarak onunla iletişim halinde olacağına dair kendi kendine söz verdi. Tıpkı o kadın gibi, Morana da bir arkadaş edinmeye ihtiyaç duyuyordu. Ayrıca bir daha diğer insanların hayatlarını bu şekilde yönlendirmesine izin veremezlerdi.

"Seni kontrol etmelerine izin verme."

Adam haklıydı. Buna izin veremezdi. Artık veremezdi.

Nefes Al

Morana değerli dizüstü bilgisayarını ve diğer ekipmanlarını yerleştirip çikolata ambalajını dikkatlice ajandasının sayfaları arasına sıkıştırdı. Sonrasında hazırlığının tamamlanması için on beş dakika yeterli oldu. Gittikleri şehre yerleşmesinin ardından yapması gereken ilk şey alışverişe çıkmaktı. Amara'dan ödünç aldığı ve üzerine tam oturmayan kıyafetlerle yaşıyordu. Bunu fark etmek durumunun da ne kadar kötü olduğunu anlamasına neden olmuştu.

Oturma odasına geçerek pencerelere ve karşısındaki manzaraya bakıp onlarla özel olarak vedalaştı. Bu manzaraya bir daha ne zaman döneceğini ya da dönüp dönemeyeceğini bilmiyordu. Buraya veda etmek, içinde bulunduğu evin ona yaşattığı değerli anıları ve duyguları da kalbine gömmesine sebep oluyordu. Kalbindeki en özel anılardan biri olan, pencerelerle doğrudan ilişkili o yağmurlu gecenin hatırasını güvenli bir şekilde içine saklamıştı.

Hafifçe duygulanarak asansöre doğru döndü. Tristan Caine ceketsiz takım elbisesiyle duvara yaslanmış halde sessizce onu izliyordu.

Aralarından sessiz bir duygu geçti. Basit ve kıymetli bir gecenin ortak anısıydı.

Hepsi bu kadardı.

Dante yanlarına geldiğinde adam uzaklaştı. Morana onların adımlarını takip ederek ilerledi ve birkaç dakika sonra Dante'nin arabasının arka koltuğuna geçti. Havaalanına gitmek için yola çıktıkları sırada iki farklı araç onları arkadan takip etmeye başladı.

Şu anda neredeyse boş olan havaalanının bekleme salonundaydı, uçak hazırlanırken orada vakit geçiriyordu. Adamların dışardaki küçük beyaz uçağın yanında özel olarak konuşmasını cam kapıların ardından izlemekle meşguldü. Yanlarında pilot üniformalı bir adam daha vardı. İki koruma da onunla birlikte bekleme salonunda duruyordu.

“Tepki verme.” Birkaç metre arkasından gelen hafif aksanlı, boğuk bir ses dikkatini çekti.

Neredeyse dönecekti ama merakla kendini durdurdu. “Pardon?”

Boğuk sesin sahibi konuşmaya devam etti. “Oyunu değiştirdiniz, Bayan Vitalio.”

Morana'nın gözleri hâlâ dışarıda olan Outfit adamlarında takılı kalmıştı ama dikkatini arkasında oturan adama vermiş durumdaydı. “Sen kimsin?”

Adam sorusunu duymazdan geldi. “Senin düşmanın değilim ama düşmanlarını tanıyorum. Ayrıca sana bir teklifim var.”

Morana'nın tüm dikkati konuşan adama yöneldi. “Ne demek istiyorsun?”

“Benim için bir şey bul. Ben de sana ihtiyacın olan bilgiyi vereyim.”

Morana sessiz kaldı.

“Beni unutma,” dedi adam. “Tekrar konuşacağız.”

Morana başını kaldırdığında gözleri bir yırtıcının bakışlarına esir düştü.

Tristan Caine birkaç dakika önce uçağın yanında durduğu yerde değil, salon kapısının olduğu taraftaydı. Mavi gözleri onunkilerle buluştuğu anda alevler içinde yanmaya başlayarak kadına sabitlenmişti. Bir saniye içinde tamamen ona odaklanmış, bakışlarıyla ruhunu parçalara ayırmış ve tekrar bir araya getirmişti. Bir saniye içinde, sadece o bakışların dokunuşuyla Morana’nın damarlarındaki kanın vücudunun her yerinde zonklamasına sebep olmuştu.

Adam arkasındaki koltuğa bakmadan önce gözlerini uzun bir saniye boyunca daha esir tuttu. Morana arkasını döndüğünde koltuğun boş olduğunu fark etti.

Tristan Caine hiçbir şey söylemeden, ona bir kez daha bakmadan arkasını döndü ve uzun adımlarla onları bekleyen uçağa doğru yürüdü. Morana yüzünde şaşkın bir ifadeyle o adımları takip ediyordu.

Aralarındaki mesafe saniyeler içinde kapandı. Uçak merdivenlerine birlikte ulaştılar.

Sonra adam olabilecek en çılgın şeyi yaptı.

Morana’nın elini tutarak ilk merdivenden çıkmasına yardım etti. Sanki o basamakları kendi başına çıkabilecek, rahat bir kot pantolon ve ayakkabı giyen bir yirmi birinci yüzyıl kadını değilmiş gibi ona yardım etmişti. Morana artık kendini kat kat giydiği etekler yüzünden yüksek merdivenleri tırmanmak için yardıma ihtiyaç duyan, ortaçağdaki bir genç kız gibi hissediyordu.

Kaşlarının saç çizgisine kadar kalktığını hissetti.

Tristan Caine kapıları açmaz ya da kadınların merdivenleri çıkmasına yardım etmezdi.

En azından şu zamana kadar hiç yapmamıştı.

Eli tam da olacağını tahmin ettiği gibi sert ve büyüktü. İnsanın tenini yakan türden bir dokunuşa sahipti. Herhangi başka bir dokunuşun yerini almaya çalışıyormuş gibiydi.

Sadece bir saniye. Adamın elini geri çekip pantolonunun cebine tekrar yerleştirmeden önce o dokunuş sadece bir saniye sürmüştü.

Morana tek bir kelime bile etmedi. Sadece dudağını ısırarak sessizce ve hızla yukarı tırmandı. En sonunda özel uçağın içine girmişti.

İçinden bir ürperti geçti.

Tristan Caine'in de arkasından içeri girdiğini hissetti. İlerleyerek lüks mekânı incelerken adamın varlığını ve büyük cüssesini tam sırtında hissedebiliyordu. Ancak ilk kez özel bir uçağa biniyordu ve bir saniyesini bile kaçırmak istemiyordu.

Kapının ardındaki alan küçük ama iyi planlanmış bir oturma bölümüne açılıyordu. Yere çivilenmiş iki kanep ve koltuk ortadaki cam masayı üç taraftan çevreliyordu. Kanepelerden birinin arkasında bir mini bar ve sağ duvara monte edilmiş bir televizyon vardı. Tüm iç mekâna kahverengi ve krem tonları hâkimdi. Oturma alanının ilerisinde, şu anda kapalı olan küçük bir kapı vardı.

Dante kravatını gevşetmişti, önündeki masanın üzerinde duran bir bardak viskiyle kanepede oturuyordu. Morana onun önündeki sandalyeye doğru ilerleyerek dizüstü bilgisayarını masanın üzerine bıraktı. Tristan Caine de o sırada dar koridor yüzünden başını hafifçe eğerek tam arkasından geçmekle meşguldü. Morana adamın nefesini başının tam üzerinde hissetmişti.

“Rahatına bak, Morana,” dedi Dante. “Uzun bir yolculuk olacak.”

Morana ayakkabılarını çıkardı ve bacaklarını altına toplayarak yanındaki konforlu koltuğa gömüldü.

“Hostes yok mu?” diye sordu kafa karışıklığıyla. Erkekler özel uçaklarda kendilerine hizmet eden güzel kadınlardan hoşlanmazlar mıydı?

Tristan Caine kapalı kapıya doğru yürüyüp arkasında kaybolurken Dante başını iki yana salladı.

Morana kaşlarını çattı.

“Uçakta kestirmeyi seviyor,” diye açıkladı Dante.

Bu yüzden pilotlar dışında kimse uçağa binemiyordu.

“Sana güveniyor,” dedi Morana.

Dante kendi kendine güldü. “Elinden geldiği kadar güveniyor sanırım.”

Ardından pilot bir anons yaparak kalkışa geçeceklerini bildirdi. Morana uçağın çıkardığı uğultuyla gözlerini kapattı. Her zaman olduğu gibi, havaya kalkışın ilk anında sinirleri gerilmişti.

Buraya kadardı.

Artık geri dönüş yoktu.

Bu uçuştaki varlığı bir olaylar zinciri başlatacaktı. Artık çok geç olana kadar, Morana bu olayların farkında bile olmayacaktı. Bunu biliyordu.

Pist bir bulanıklığa dönüşmüştü.

Morana pencereden dışarı bakarak hayatı boyunca evi olan şehri seyretti. İçinde bulunduğu kaçınılmaz sonun ağırlığı üzerine çökmüştü. Geride pek çok anı bırakıyordu. Çoğu hatırlanmaya değmeyecek türdendi. Babası, evi, ölü arabası, mezarlıktaki yeri, çatı katı... Bazıları değerli sayılırken, bazıları ise önemsizdi. Fakat sadece birkaç gündür tanışıyor olmalarına rağmen, Amara’yı geride bırakmak ağzında kötü bir tat oluşturmuştu.

Bir an sonra havada süzölmeye başladılar. Adamlardan biri uyumaya gitmişken diğeri hâlâ buradaydı.

Dante’ye doğru baktığında koyu gözlerin onu süzdüğünü gördü.

Dante onun tavrını kayıtsızca inceliyordu. “Beni şaşırttığını itiraf etmeliyim, Morana.”

Morana kaşlarını kaldırdı. “Öyle mi?”

Adam başıyla onaylayarak viskisinden bir yudum aldı. İkram etmek için bir bardak uzattığında kadın reddetti.

Dante sözlerini açıkladı. “Gerçeği keşfetme şeklini onaylamıyor olsam da şaşırdım. Yıllar boyunca bu senaryo hakkında düşündüğümde pek çok ihtimali göz önünde bulundurmuştum... Ama yaşananlar asla o ihtimallerden biri değildi.”

“‘Yaşananlar’ derken sizinle Tenebrae’ye gelmemi mi kastediyorsun?”

Dante başını iki yana salladı. “Bizimle kalmanı kastediyorum. Başka bir kadın olsaydı, çoktan arkasına bile bakmadan kaçmış olurdu. Dürüst olmak gerekirse, eğer kaçsaydın ne yapardım bilmiyorum. Çünkü o seni kovalardı. Bunu sen de çok iyi biliyorsun.”

Morana bir an için gözlerini kapattı. Kalbi göğsünde şiddetle atıyordu. “Biliyorum.”

“Ne yapıyorsun, Morana?” diye sordu Dante usulca. Sesindeki endişe Morana’nın gözlerini açmasına neden olmuştu. “Tristan’ı her ne kadar sevsem de... Kendi kanımdan bile daha çok sevsem de, eğer bir kız kardeşim olsaydı onu asla kız kardeşimle birlikte görmek istemezdim. İkiniz için de biraz endişelenmediğimi söylersem yalan olur. Onun içinde fazlasıyla kırılmış olan bir şeyler var. Eğer bunu düzeltebileceğini düşündüğün için buradaysan sana şimdiden söylüyorum, onu düzeltemezsin.”

Morana sessizce adama baktı, midesi sinirle hafifçe kasılıyordu. “Sana karşı dürüst olacağım, Dante. Senden hoşlanıyorum. Sen ve Amara, en çok ihtiyacım olduğu anlarda bana inanılmaz derecede nazik davrandınız. Sana her zaman bu yüzden hayranlık duyacağım. Ama...” Konuşurken öne doğru eğildi. Damarların-

dan alev akıyormuş gibi hissediyordu. “Onunla benim aramda olan şey, onunla benim aramda kalacak. Tıpkı senin de dün gece Amara’ya söylediğin gibi, eğer sana anlatmak isterse anlatır. Benden bir şey duymayacaksın.”

Derin bir nefes alarak öfkesini yatıştırdı. Karşısındaki adamın düşman olmadığını kendine hatırlatıyordu.

“Ama niyetinin iyi olduğunu bildiğim için,” dedi sessizce. “Sana şunu söyleyebilirim, onu düzeltmek istemiyorum. *Kendimi* düzeltmek istiyorum. Bunu yapabilen tek kişi de oymuş gibi görünüyor.”

“O halde,” dedi Dante. Sesi kontrollüydü ve parmakları bardağının etrafını sıkıca sarmıştı. “Onu sadece kullanıyorsun?”

Morana gülümsedi. “Peki o beni kullanmıyor mu? İçinde yaşayan o şeytanlarla savaşmak için?”

Dante sessiz kaldı. Bu sorunun cevabını ikisi de biliyordu.

Morana masanın üzerindeki bir noktaya baktı. Kalbi göğsünün içinde usulca çarparken sesi yumuşamıştı.

“Onun iblisleri benimkilerle dans ediyor,” diye mırıldandı usulca. Bu ifadenin gerçekliği hücrelerinin içine sızıyordu. “Sana söyleyebileceğim tek şey bu.”

Dante yoğun bakışlarla onu izliyordu.

“Ya iblislerin seni bu sabahki gibi ele geçirirse?” diye sordu adam sessizce.

Morana yutkundu. “Öyleyse onun iblislerinin benimkileri bulmasını umalım.”

Dante yüksek sesle nefes vererek başıyla onayladı. Ardından kadehini havaya kaldırdı. “Bu durumda sana iyi şanslar dilerim. Onunla birlikteyken kesinlikle ihtiyacın olacak.”

Morana’nın dudaklarında bir sırıtış belirdi. “Sen onu böyle mi kazandın? İyi şansla mı?”

Dante bir kahkaha attı. Başını iki yana sallarken yakışıklı yüzü canlanmıştı. “Benimki düpedüz inatçı bir şanstı. O zamanlar istediğim şeyler konusunda çok inatçıydım.”

“O zamanlar mı?” diye sordu Morana.

Adamın gülümsemesi soldu. Morana ise Amara’nın ona veda ederken ettiği sözleri hatırladı. Dante’ye korkak demişti. Bir korkak mıydı? Morana’nın onun hakkında duyduklarına ve gördüklerine bakılırsa, durum hiç de öyle görünmüyordu.

Adamın sesi düşüncelerini böldü. Bardağı hafifçe sallayarak içindeki kehribar rengi sıvıyı içinde döndürüyordu.

“Yıllar boyunca Tristan’ı ortaklığımı kabul etmesi için köşeye sıkıştırdım. Onu yıprattım.” Morana’ya doğru baktı. “O çok inatçı, Morana.”

“Ben de öyleyim.”

Dante sırtarak viskisini yudumladı. “Bu eğlenceli olacak.”

Morana bunu duymazdan gelip pencereden bulutların oluşturdıkları şekillere baktı. Adam telefonunu çıkararak çalışmaya başlamış ve viskisini bir yudumda bitirmişti. Aralarında oluşan sessizlik arkadaşçaydı. Morana beyaz pufları izlerken gençliğinde yanında onu koruyan, Dante gibi arkasını kollayan birine sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu merak etti. Öyle birinin var olduğunu bilerek geceleri daha rahat uyuyabilir miydi? Dante az önce ona neredeyse *kız kardeşi* sayıldığını belli edecek şekilde bir örnek vermişti. Adamın arkadaşlığı ya da ağabeylik yapması, yaşadığı diğer her şeyi kolaylaştırabilir miydi?

Gerçekten de bilmiyordu. Birdenbire bu tür düşüncelere dalmasını sağlayan insanlarla çevrili olduğunu fark etti. Muhtemel senaryolar üzerine düşünmesine neden olan insanlar vardı. Morana bu fikirden hem hoşlanmış hem de korkmuştu. Titreyen bacakları üzerinde ilk kez adım atmaya çalışan küçük bir tay gibi hissediyordu.

Dante'nin şu anda onunla aynı tarafta olduğunu farkındaydı ama bunun sebebi sadık oldukları başka bir adamdı. Ancak sadık oldukları o adamın neden kendi tarafında olduğunu hâlâ bilmiyordu.

Adam onu canlı istiyordu. Yanında olmasını istiyordu. Onu istiyordu. Hepsi bu kadardı. Peki ya bunun dışında? Yirmi yıllık bir nefretin, onu hayatta tutan tek sebebin, yıllarca kendine 'bir gün' gerçekleşeceğini söylediği intikam planının birkaç gün içinde silinip gitmesi mümkün müydü? Morana bunun olabileceğine inanmıyordu. Adam ne kadar güçlü, inatçı veya ısrarcı olursa olsun böyle bir şeyin imkânsız olduğunu düşünüyordu.

Her şeye rağmen burada oturuyordu ve hâlâ hayattaydı. Morana'nın düşüncelerinin aksine, adam dün gece bir seçim yapmıştı. Hayatının son yirmi yılına zıt bir seçimdi. Morana orada, adam tarafından iki kez uçurumun kenarından döndürülmüş haliyle oturuyordu. Panik atak geçirdikten ve adamın sessizce verdiği çikolatayı yedikten sonra orada duruyordu. Tristan Caine ise onu bir şahin gibi, vücudu üzerinde hak iddia edercesine izliyordu. En ufak hareketlerini bile takip ediyordu. Ancak kadın kırılganlıklarını teker teker sergilerken adam bir parçasını ondan uzak tutmaya devam ediyordu.

Morana şu anda adamı gerçekten anlamadığını düşündü.

Ama dürüst olmak gerekirse, Tristan Caine'in de şu anda kendisini anladığından şüpheliydi.

Derin bir nefes alarak kararlılığını pekiştirdi. Her şeyi akışa bırakacağına ve içgüdülerine güveneceğine dair kendine söz verdi. Onun kadar ne yapacağı belli olmayan bir adamla hiçbir plan işe yaramazdı. Dante'ye söylediği şeyler doğrudu. Adamın iblisleri onunkilerle dans ediyordu. Bu yüzden durumu karşı tarafın yönlendirmesine izin verecek ve ona göre hareket edecekti.

Dışarı bir nefes vererek telefonunun kilidini açtı ve çalışmaya devam eden programlarını kontrol etmeye başladı. Ona her zaman huzur veren, çılgın dünyanın geri kalanı anlamadığında mantıklı gelen yere kendisini kaptırdı. *Kodlarına.*

Dante de onun gibi çalışmaya dalmıştı. Bazen oturma pozisyonlarını değiştirerek atıştırmalıklardan yiyorlardı. Su veya viski içip, uyuşmamak için gerinerek özel bir uçakta olmanın keyfini çıkardıkları sırada saatler geçip gitmişti.

Bir süre sonra, Morana pozisyonunu değiştirip bacaklarını diğer tarafa doğru kıvırdı ve Dante tekrar söze girdi.

“Unutmadan söyleyeyim,” diyerek dikkatini üzerine çekti. “Tristan’ın bahsetmeyi düşünmeyeceğinden emin olduğum bazı şeyler hakkında seni uyarmam gerekiyor.”

Morana meraklanırken telefonunu bıraktı. “Anlat lütfen,” diye mırıldandı. Ekranı kilitleyerek önündeki adama odaklandı.

Adam dalgınca boynunun yan tarafını kaşıdı ve konuşmaya başladı. “Tenebrae hakkında, şey... Göl kenarında büyük bir mülkümüz var...”

Morana arazinin ne kadar devasa olduğunu hatırlıyordu ancak oraya en son gittiğinde gölü görmemişti. İşlemeye çalıştığı potansiyel cinayet yüzünden dikkati dağılmıştı. Tanrı aşkına, sanki bir ömür önceymiş gibi hissediyordu.

“Neredeyse bir kompleks gibi.” Dante konuşmaya devam ettiğinde dikkatini tekrar ona verdi. “Arazide ana ev de dahil olmak üzere toplam beş bina var ve birbirinden bağımsızlar. Birinden diğerine gitmenin tek yolu araziden geçmek. Ayrıca tüm yerleşke ana şehrin dışındaki tepelerden birinde yer alıyor.”

Morana öne doğru eğildi. Tamamen büyülenmiş bir halde her şeyi kafasında canlandırmaya çalışıyordu.

“Binalardan biri tüm personelin aileleriyle birlikte yaşadığı

yer. Kâhya ve yardımcıları ya da bahçıvanlar gibi.” *Amara’nın ailesi.* “Oldukça büyük bir bina.”

Duraksadığında devam etmesi için adama işaret verdi.

Dante öne doğru eğilerek dirseklerini dizlerine yasladı.

“İkinci bina eğitim merkezi.”

Amara’nın eğitim alanında herkesten uzak tutulan genç çocuk hakkında söylediklerini hatırladı. Tristan’ın nasıl yabancılaştırıldığını düşündükçe boğazına bir şeyler düğümleniyordu. Dişlerini sıkarak öfkesini bastırdı.

Dante’nin kasvetli sesi düşüncelerini böldü. “Hiçbir koşulda, asla o binaya girmeyeceksin. Eğitimci ya da stajyer olmayan hiç kimse oraya giremez. Oraya asla ama asla gitmeyeceksin. Ne yanlışlıkla ne de kazayla. Anlaşıldı mı?”

Adamın sesindeki ciddiyet insanı etkileyen türdendi. Morana’nın midesinin düğüm düğüm olmasına sebep olmuştu. Bu da durumun ne kadar ciddi olduğunu gösteriyordu. Sözleri anladığını belirtmek için başıyla onayladı.

“Güzel...” Adam memnun olmuş bir şekilde devam etti. “Diğer iki bina çok daha küçük ve ana evden biraz daha uzakta. Üçüncüsü ise bana ait.”

Morana kaşlarını kaldırdı. “Yalnızca senin mi?”

Dante hafifçe gülümsedi. “En büyük oğul olmanın avantajları var.”

Morana başını iki yana doğru salladı. *Erkekler.*

Yüzü tekrar ciddileşti. “O binada personelim kalıyor. Kuzenlerim de bazen ziyarete geliyor. İstedikçe, orada diledikçe gibi kalabilirsin. Binanın kendine ait güvenliği de mevcut.”

Morana bu samimi teklif karşısında duygulanarak başını teşekkür edercesine salladı. Ona verilen bilgileri sindirmeye çalışıyordu. “Peki ya dördüncü bina?”

“Tristan’ın.”

Tabii ki de onundu.

Dante tavrını hiç bozmadan devam etti. “Onun bölgesi alan olarak en küçüğü sayılır. Dürüst olmak gerekirse, küçük bir kır evine benziyor. Ayrıca ana evden ve diğer kanatlardan en uzakta kalan yerde konumlanmış, gölün hemen yanında. Orada yalnız yaşıyor.”

Tek başına.

Dışlanmış biri gibi.

Morana adamın hayatının gerçeklerini düşününce kalbinin sıkıştığını hissetti. Tristan Caine’in yaşadığı gaddarlıkları her geçen gün daha iyi anlıyordu. Yerleşkedeydi ama merkezden uzak, kenarda köşede kalan bir yerde yaşıyordu. İnsanların arasındaydı ancak içinde bulunduğu toplumdan dışlanmıştı. Onu kabul etmemiş olsalar da gitmesine izin vermemişlerdi.

Morana ellerini yumruk yaparak beline götürdü. Öfkenin iliklerine kadar işlediğini hissedebiliyordu. Sıkıdığı dişlerinin arasından keskin bir nefes verdi. İçinde başka bir canavar yükseliyordu. Bu aşına olduğu bir canavardı. İntikamını almak için soğukkanlılıkla iki adam öldürmesine neden olan canavardı.

Etraftaki her şeyi kırıp dökmek ve mahvetmek istiyordu.

Kendi duygularının derinliği onu şaşırtmıştı.

Derin bir nefes alarak duygularını kontrol etmeye çalıştı.

Daha fazlasını öğrenme ihtiyacıyla, “Devam et,” diye ısrar etti.

Dante boynunu hızlıca yana çevirerek küttetti. Bacaklarını öne uzattığında devasa vücudu tüm alanı kaplıyormuş gibi göründü. “Ana ev, babamın kardeşleri ve onların eşleriyle birlikte yaşadığı yer.”

Morana kaşlarını çatı. “Peki ya diğer gözcüler? Ya da siz onlara ne diyorsanız...”

“Hepsinin yerleşkenin dışında ama sınıra yakın evleri var.

Tristan'ın neden böyle bir anomali olarak görüldüğünü düşünüyorsun?" Dante onu tekrar düşüncelerinin içine itmişti.

"Çünkü o Outfit'te yüksek aileyle birlikte yaşayan tek yabancı," diye mırıldandı Morana. Olayları çabucak kavramıştı.

Dante başıyla onayladı. "Aynen öyle. Bu onu dışarıdan bakan pek çok kişi için hedef haline getirdi. Onun doğumundan daha uzun süredir işin içinde olan ama asla aileyle birlikte yaşama ayrıcalığına sahip olmayan adamlar için bir hedef oldu."

Morana kafası karışmış bir halde başını salladı. "Baban onu neden orada tutuyor ki? Neden diğerleri gibi dışarıda yaşamasına izin vermiyor?"

Dante karanlık bir şekilde güldü, sesi buz gibiydi. "Babam," dedi alay edercesine. Adama karşı hissettikleri konusunda Morana'nın aklında hiçbir şüphe bırakmıyordu. "Yalnızca tek bir şeyi geri kalanlardan üstün tutar. *Kontrol*. İmparatorluğu üzerindeki kontrolünü, kuklaları üzerindeki kontrolünü, ailesi üzerindeki kontrolünü. Asla kontrol edemediği tek kişinin kim olduğunu biliyor musun?"

"Bana tasma takmaya çalışırsan, seni onunla boğarım."

Amara'nın on dört yaşındaki küçük bir oğlana ait olduğunu söylediği cümle aklına gelmişti.

"Tristan Caine," diye fısıldadı. Adamın kimseden çekinmiyor olması karşısında bir kez daha afallamıştı.

Dante'nin dudakları kıvrıldı. "Tristan Caine."

Morana hissettiği korkuyla karışık şaşkınlığın aynısını Dante'nin sesinde de duyabiliyordu. On dört yaşındaki bir çocuğun, koca bir çetenin patronuna boyun eğmeyeceğini söylemiş olması...

"Babamın gözüne girmek için onun çizmelerini yalayan

adamlar gördüm, Morana. Kocaman adamlar. On sekiz yaşına geldiğimde, dünya üzerinde ona karşı koyabilecek tek bir kişi bile olmadığını düşünüyordum. Ancak sonra Tristan'la tanıştım.”

Derin bir nefes alırken gözleri kapandı. Belli ki olanları dün gibi hatırlıyordu. “Başta onunla takılmaya başlamamın nedeni buydu. Tristan korkusuzdu. Babamın ne yaptığı umurunda bile değildi. Aslında ikimizin sahip olduğu ilk ortak nokta o yaşlı adamı kızdırmaktı.”

Morana ağırlığını koltukta geriye doğru bıraktı. Göğsü adını koyamadığı bir hisle doluyordu.

“Baban onu yerleşkede tutuyor çünkü...”

“Çünkü asla itiraf etmese de ondan korkuyor,” dedi Dante. Sesinde bir parça saygı vardı.

Lorenzo Maroni. Korkuyordu. Tristan Caine'den mi?

Bu da ne demek oluyordu?

Düşünceleri yüzünden okunuyor olmalıydı ki, Dante sessizce bir açıklama yapmaya başladı.

“Tristan'dan korkuyor çünkü o öngörülemeyen biri. Yüce Lorenzo Maroni'nin gözetimi altında yaşarken bile istediği şeyi yapıyor. Tristan'ın onu hiçe saydığı her an, babam için halkın önünde yediği bir tokat etkisi yaratıyor. Tristan'ı gözetimi altında tutmazsa neler yapabileceğinden korkuyor. O zaten kapalı bir kutu. Babam da aileyi terk edip tamamen tahmin edilemez biri haline gelmesinden, en değer verdiği şeyi ondan çalmasından korkuyor.”

“Gücünü,” diye tamamladı Morana. Parçalar yerine oturuyordu. “Bir dakika... yani onun vâris olmasını istemiyor mu?”

“Kesinlikle hayır!” diye şiddetle yanıtladı Dante. “Tristan'ın yönetimi ele geçirmeye hazırlandığı için içerde kaldığını düşünen dışarıdaki insanlar tarafından çıkarılmış bir söylenti bu. Babam o söylentiye sadece kendini aklamak için ortaya attı. Söylenilenleri

yalanlamak, gerçeği kabul etmek anlamına geliyordu. Bu da onu zayıf gösterirdi.”

Aman Tanrım.

Aklındaki şeyi sorması gerekiyordu. “Eğer bu kadar sorun çıkarıyorsa, onu neden öldürmedi?”

Bu kelimeler dilinde acı bir tat bırakmıştı.

Dante omuz silkti. “Gurur, güç... Kim bilir? Belki Tristan onun en değerli varlığı olduğu içindir. Belki de onu hayattayken kontrol edememesi, yenilgiyi kabullendiğini etrafa göstereceği içindir. Cevabı bilmiyorum.”

Tanrım.

“Morana,” Dante bir an duraksadı. “Babam yıllarca Tristan’ı kontrol altına almaya çalıştı. Onu kontrol altına almış gibi bir imaj yaratmak için çabaladı. İşkence ya da şantaj, aklına ne gelirse yaptı. Ama hiçbirisi işe yaramadı. Tristan’ı neye maruz bıraktığı önemsizdi, her zaman bir duvara çarpıyordu.”

Henüz tanışmadığı bir adama karşı duyduğu öfke içini doldururken bile kalbi acıyordu.

“Babam,” diye devam etti Dante. “Senden nefret edecek. Seni kullanacak.”

Morana yutkundu. Bir yanı korkuyordu, diğer yanı ise kötü adamın bunu denemesi için ona meydan okuyordu.

Dante’ye, “Onun üzerinde hiçbir kontrolüm yok,” diye hatırlattı. Elleri bir yumruk halini almıştı.

Adam onunla aynı fikirdeydi. “Bunu sen biliyorsun. Tristan da biliyor. Peki ya size dışarıdan bakan herhangi biri biliyor mu? Kontrol sende değil, Morana. Sende daha da iyi bir şey var.”

“Ne?” diye fısıldadı Morana.

“Etki,” dedi Dante. “İkinize bakan herkes, onu etkilediğini görecektir. Bu da aranızdaki şeyin onun seçimi olduğu anlamına

gelir. Bu babamın canını gerçekten çok sıkacak, Morana. Çünkü yaptığını düşündüğü onca şeyden sonra, Tristan bir kızın onu etkilemesine izin vermeyi seçti. Vitalio'nun kızının. O ikisinin bir geçmişi var.”

Vay canına.

“Ona karşı her zaman arkanı kollamalısın,” diye uyardı Dante. Sözlerindeki ağırlık, Morana'nın nefesinin kesilmesine sebep olmuştu. “Seni manipüle etmeye çalışacak. Tristan'a ulaşmak için seni kullanacak. Bunu nasıl yapacağını bilmiyorum ama çok dikkatli olmalısın. Bu kolay olmayacak.”

Morana sessiz kalarak kendisine saldırmaya çalışan sinir nöbetini bastırdı.

“Ah... Bunları Tristan'ın vârisi olmasını istediği için yapmıyor. O zevk tamamen bana ait olacak.” Dante içini çekerek ellerini yüzünde gezdirdi. Ses tonunda fazlasıyla belirgin bir alay vardı.

Morana onun yorgunluğunu anladığında kalbi sempatiyle sıkıştı. “Ne olmak isterdin?” Bu soru, kendini durduramadan ağzından kaçıp gitmişti.

Dante ona bakarak bekledi. Boynundaki kravat gevşemiş, saçları dağılmıştı.

Konuşmadan önce güldü fakat neşesi koyu gözlerine ulaşmıyordu. “Gerçeği mi soruyorsun?”

Morana merakla başını salladı.

“Bir heykeltıraş.”

Genç kadın cevap karşısında şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Dante bu tepkisine karşılık gülümsedi. Bu seferki içten bir gülümsemeydi.

“Annem ressamdı,” dedi yumuşak sesiyle. Gözleri anılarının arasında kaybolmuş gibiydi. “Çocukluğumun en sevgi dolu anılarından biri, o benimle aynı odada resim yaparken kilden heykel

yapmamdı. Her zaman mırıldandığı bir melodisi vardı ve benim ellerim de...”

Ardından sözlerini yarıda bırakarak sustu. Daldığı anılarından kendini bir anda dışarıya çekmişti. Bakışları yeniden sertleşirken derin bir nefes aldı.

Morana onun geçmiş zaman kullandığını fark etti.

Kalbi ağrıyla sıkışmıştı. Uzanıp adamın elini tutmak için şiddetli bir istek duyuyordu. Ancak bundan hoşlanmayacağını bir şekilde hissettiği için kendini dizginledi.

“Sana daha önce de söylediğim gibi, Morana,” diye sessizce konuştu Dante. “Hayallerinin peşinden gittiğin için şanslısın.”

Gerçekten öyleydi.

Dante’nin, hayal ettiğinden bile daha fazla yara almış bu adamın geçmişini dinlerken geride bıraktığı arkadaşını düşündü. Bilgi almak için kaçırılıp günlerce işkence gören, o zamanın acısını hâlâ boğazında taşıyan kızı hatırladı. Yıllar önce kaybolan kızları ve Luna Caine’i düşündü. Şu anda nerede olabileceğini, yaşasaydı nasıl olabileceğini hayal etti. Morana sadece nefes aldığı için bile kendini gerçekten şanslı hissediyordu. Geçmişi korkular, derin yaralar veya ruhsuz ıstıraplar yerine sadece yalnızlıkla doluydu.

“Sarılmak ister misin?” Viski ve günah kokan ses bir anda etraflarındaki boşluğa doldu.

Morana’nın bakışları hızla kapının yanında duran Caine’e doğru kaydı. Giysilerinin kumaşında en ufak bir kırıklılık bile yoktu. Uyuduğunu gösteren hiçbir iz yoktu. Yüzünde sözlerine uymayan boş bir maske vardı. Adamın odaya girdiğini fark etmemiş olmak genç kadını şaşırttı. Genellikle bunu fark ederdi. Vücudu anlamayı başaramayacağı bir şekilde adamın hep farkındaydı.

Dante’nin dudaklarının hafifçe yukarı kıvrıldığını gördü. “Siktir git, göt herif.”

Tanrı aşkına, ikisi de tam bir *erkekti*.

Üstelik bu durumda inanılmaz derecede normal hissettiren bir şeyler vardı.

Tristan Caine havalı bir yürüyüşle bara gidip kendine bir bardak buzlu viski alırken diğer adam da gözleriyle onu takip etti. Duvara yaslanıp onlara bakmadan önceki süre boyunca adamın mavi gömleği hareket eden kaslarını sıkıca sarmıştı.

Morana'nın dikkatini yeniden çekerek, "Her neyse," dedi Dante. "Bir şeyi unutmaman gerekiyor, Lorenzo Maroni'nin misafiri olacaksın. Bu da çok fazla rol yapman anlamına geliyor."

Morana başıyla onayladı. "Rol yapmakta iyiyimdir."

Göz ucuyla Tristan Caine'in kaşlarını kaldırdığını fark etse de görmezden geldi.

Dante diğer adama bakmak için ona döndü. "Her şey hazır mı?"

Caine onu sert bir baş hareketiyle onaylarken kaptanın sesi kabini doldurdu. Birazdan inişe geçecekleri için emniyet kemerlerini takmalarını söylüyordu.

Morana aniden hızlanan kalbiyle koltuğunda kıpırdanarak kemerini taktı. Caine'in kendi koltuğunun yanındaki yere oturduğunu fark etmişti. Ona hiçbir şekilde dokunmuyor olsa da adamın varlığı içini yakıyordu.

Gözlerini kapatarak başını arkaya yasladı. Nefeslerinin ritmine odaklanmıştı.

Sonraki bir saat neredeyse uçup gitti.

Hiçbir şey gerçekmiş gibi hissettirmiyordu. Güvenli bir şekilde inmeleri, uçaktan ayrılırken rüzgârın atkuyruğu yapılmış saçlarını savurması, mürettebata teşekkür etmesi ve pistin yanında diğer iki arabayla birlikte onları bekleyen bir şehir arabasına binmeleri...

Morana her şeyi inceledi. Etraftaki adamları, ceketlerinin altındaki silahların şişkinliğini, güzel güneş ışığını, rüzgârı ve ara-

banın arka camından dışarıya baktığında hızla akan şehri... Hep-sini daha önce hiç olmadığı kadar çok inceledi.

Tüm bunların arasında, adamın burada da bir motoru olup olmadığını merak etti. Yatak odasında dokunulmaz bir alanı var mıydı? Bölgesi de onun bir yansıması gibi miydi?

Nerede kalacağını merak etti. Maroni'nin evinde bir misafir mi olacaktı, yoksa onunla mı vakit geçirecekti?

Her şey hızlandırılmış bir şekilde olup bitiyormuş gibi görünürken pek çok ayrıntıyı merak ediyordu.

Sonra arabalar durdu.

Morana camın arkasından dışarı baktı. Arazinin başlangıcını belirleyen devasa demir kapıyı, ormanlık alanın kenarına doğru uzanan yemyeşil çimenleri görünce kalbi acıyla çarpmaya başladı. Neredeyse bir şatoya benzeyen bu devasa yapı arabayla yaklaştıkça daha da belirginleşiyordu.

Sol tarafta kalan, büyük binanın arkasında başka bir yer daha vardı ve biraz ürkütücü görünüyordu. Bu açıdan görülebilecek başka bir şey yoktu.

Demir kapılar sorunsuzca açılmıştı. Dört silahlı adam güvenlik odasının yanında duruyordu.

Sinirleri gerilmişti.

Araba tekrar harekete geçti. İlerleyerek mülkün içine doğru girdi.

Morana yirmi yıl önce her şeyin başladığı, birkaç hafta önce ise her şeyin seyrinin değiştiği o canavar eve bakarken kalbinin göğsünde şiddetle attığını hissetti.

O ev hayatını iki kez değiştirmişti.

Bu gerçeğin büyüklüğü ağır bir bulut gibi üzerine çöktü.

Araba sinsice ilerleyerek canavara yaklaştı.

En sonunda durdu.

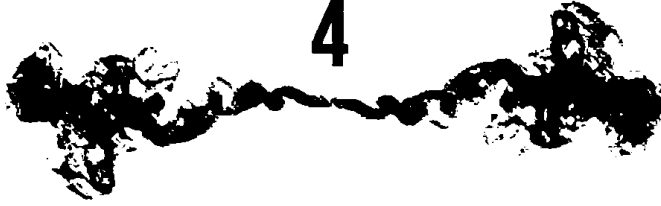
Kalbi atmayı bırakmıştı.

Gözleri dikiz aynasındaki adamla kilitlendiğinde nefesi çoktan boğazında düğümlenmişti.

Tristan Caine ağzını, “*Nefes al,*” diyerek oynattı.

Morana nefes aldı.

Sonunda gelmişlerdi.

Tanışma

Yalnızdı.

Morana malikânenin içindeki devasa oturma odasında oturuyordu. Hâlâ içeri girmenin ne kadar kolay olduğunu düşünüyordu. Arabadan çıktıklarında güneş gökyüzünde parlıyordu. Etrafta korumalar vardı ama kimse onu iki adamın yanında gördüğünde tepki vermemişti. Bu durum onu şaşırtmıştı. Büyük kapılar ardında Maroni ve adamları tarafından karşılanmayı bekliyordu. Silahların kendisine doğrultulmasını, tartışmaların çıkmasını bekliyordu. Neredeyse buradan defolup gitmesinin ya da ölmesinin söylenmesini bekliyordu. Kesinlikle beklemediği şey, Dante ve Tristan Caine'le birlikte arabadan indiğinde onları saygıyla selamlayan korumalarla sorunsuz bir şekilde eve girmekti. Beklemediği diğer şey ise Dante'nin ona oturma odasına kadar eşlik ettikten sonra güven verici bir baş selamı vermesi, ardından iki adamın da ortadan kaybolmasıydı. Her anlarında onların yanın-

da olmayı istediğinden değildi. Sadece daha ilk saatte düşmanın ininde yalnız bırakılacağını tahmin etmemiştir.

Tahminlerine göre, adamların Maroni'yle buluşmak üzere evin içine yürümelerinin üzerinden yirmi dakika geçmişti. Morana o yirmi dakika içinde odayı gözden geçirmişti, incelenecek gerçekten çok şey vardı. Devasa mekânın çeşitli yerlerine serilmiş yemyeşil İran halılarına, cilalı maun ahşaptan yapılmış mobilyalar ve pelüş minderler eşlik ediyordu. Duvarlar evin dış cephesindeki oyma kayaların aynısıydı. Odanın dekorasyon tarzı taşra ve kraliyet arasında bir yerlerdeydi. Gri kayalar, gösterişli altın rengi, ahşap ve ipek hoş sayılabilecek şekilde bir araya geliyordu. Bu görüntü Morana'yı tatmin ederken omurgasından aşağı bir ürperti gitmesine sebep olmuştu. Maroni'nin dekoratörü misafirler için hedefi on ikiden vurmuştu. Ziyaretçileri rahat ettirmek fakat aynı zamanda onlara nerede olduklarını da unutturmamak amaçlanıyordu.

Ayrıca tavanın köşelerine monte edilmiş ve tam olarak üstüne doğrultulmuş kameraları da fark etmişti. Diğer taraftaki kişi her kimse, çantasından bıçaklarını çıkarıp uyluğuna bağladığı sırada kesinlikle bacağına iyice bakmıştı. Yanına Tristan Caine'i aptalca öldürmeye çalıştığı bıçakları almıştı. Adamın dairesine geri döndüğü geceden beri çantasında tozlanıyorlardı. Nedense onları çatı katına götürme ihtiyacını hiç hissetmemişti. Babasının evinde yıllarca yastığının altındaki silahlarla uyuduğu düşünüldüğünde durum biraz kafa karıştırıcıydı. Adamın evinde bir kez bile bunu yapmaya ihtiyaç duymamıştı. Ne ilk gittiği zamanda ne de son gecelerinde...

Farkına vardığı şey onu şaşkına çevirmişti. Bu oturma odasında otururken, etrafı bilinmeyen bir tehlikeyle çevriliyken ve bahsi geçen ev artık ortada yokken kendini orada olduğu süre boyunca ne kadar güvende hissetmeye başladığını fark etmişti. Kimsenin

bakmadığını düşündüğü bir anda savunmasını bile düşürmüştü. Kâğıt üzerinde kendisinden yirmi yıldır nefret eden bir adamın bölgesinde güvende hissettiği için birinin onu sarsıp kendisine getirmesi gerekiyordu. Ama onun dünyasındaki kâğıttan kaleler her gün yakılıyordu. Mezarlıktaki o geceden beri hissettikleriyle savaşmayı bırakmış, adamı tamamen kabullenmişti. Bu kabulleniş yollarını açacaktı, zaten önlerinde yeterince engel vardı.

Serin bıçak, onu rahatlatacak şekilde tenine baskı yapıyordu. Ölümcül bir silahı rahatlatıcı buluyor olmasının, diğer insanlara kendisi hakkında ne anlattığını merak etti. Tristan Caine'in de onu bir şekilde rahatlatmasının nedeni bu olabilir miydi? Morana kendi benliğini bu gerçeği itiraf edebilecek kadar iyi tanıyordu. Adamın varlığı, hatta var olduğunu bilmek bile ona hayatındaki her şeyden daha fazla rahatlık veriyordu.

Midesi hafifçe guruldayarak düşüncelerini böldüğünde bir şeyi daha fark etti. Kimse ona hizmet etmeye gelmemişti. Maroni ailesi hakkında bildiği kadarıyla, evlerinde çok sayıda çalışanları vardı. Görevlerinden biri de misafirleri karşılamaktı. Ancak yirmi dakikadan uzun süredir burada oturuyordu ve etrafta kimseyi görmemişti. Her yer sessizdi. Gereğinden fazla sessizdi.

Kalbi hızla çarpmaya başladığında, bir bacağını diğerinin üzerine atarak minderlere biraz daha yaslandı. Kameralar için rahat görünmeye çalışıyordu ama duruşu yüzünden bıçağı kalçasına batıyordu. Birkaç gün öncesine kadar bunun bir tuzak olduğuna inanabilirdi. Outfit adamlarının güvenini bir aldatmacayla elde ettiğini ve onu buraya hain bir sebepten dolayı getirdiklerini düşünebilirdi. Şimdiyse bu düşünce kısa bir süre için aklından geçmiş olsa bile onu zihninden hızla atıyordu. Yaşadıkları onca şeyi, hâlâ bilinmeyen olayları ve adamların verdiği tepkileri düşündüğünde onu kandırmadıklarını biliyordu.

Buna rağmen aklında bazı sorular vardı. Dante'nin uçakta anlattıklarına bakıldığında, Lorenzo Maroni'nin onun varlığına nasıl tepki vereceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Maroni'nin onun varlığına vereceği tepkiye, Tristan Caine'in nasıl karşılık vereceği konusunda da hiçbir fikri yoktu. Adam resmen bir saatli bombaydı. Dante'nin ona anlattıklarına bakılırsa, ne zaman patlayacağını sadece kendisi biliyordu. Aralarındaki iletişimi, Outfit'in kötü şöhretli patronunu ve onun vesayeti altında olduğu söylenen adamın yüz yüze geldiği anı görmek istiyordu. Ayrıca bu koca yerleşkede muhtemelen haberi olmadan adamı önemseyen birileri olup olmadığını da merak ediyordu. Tıpkı Dante ve Amara gibi. Ancak en önemlisi, yerleşkenin neresinde kalacaktı. Nerede kalmak istediğini bilmesine rağmen önünde iki engel vardı. Birincisi, kalmak istediği yer Tristan Caine'in eviydi. *Gerçek evi*. Dolayısıyla adamın onu davet etmesi gerekirdi. İkincisi, Maroni'nin de bunu kabul etmesi gerekiyordu. Her ne olursa olsun, Morana onun misafiriydi ve Shadow Port patronunun kızıydı.

Mermer zemin üzerinde tıkırdayan topuklu ayakkabıların sesini duyunca gözlerini kapıya doğru çevirdi. Karşısında göz kamaştırıcı, siyah saçlı bir kadın vardı. Yere kadar inen, koyu renkli düz bir pantolonun içine soktuğu ten rengi ipek bluz kıvrımlarını sarıyordu. Uzun saçları ise yüksek bir atkuyruğu şeklinde geriye doğru toplanmıştı. Morana kadının güzel kıyafetlerini gördüğünde üzerindeki giysileri -Amara'dan ödünç aldığı basit siyah-beyaz eteği, ona uyan üstü ve babetleri- tekrar hatırladı. Bir an önce alışverişe gitmesi gerekiyordu. Özellikle de etrafta daha fazla güzel kadın varsa bunu kesinlikle yapmalıydı.

Morana'yı şaşırtan şey, kadının yan tarafında açıkça görebileceği bir yerde duran küçük tabanca kılıfıydı. Kadının parlak yeşil gözleri onunkilerle buluştuğunda durdu. Kaşlarını hafifçe çatmıştı.

“Yardımcı olabilir miyim?” Sesi güçlü ama alçaktı.

Morana ayağa kalkarken nasıl cevap vereceğini düşündü. Ardından kibarca, “Hayır, teşekkür ederim,” demeye karar verdi.

Kadının kaşları daha da çatıldı. “Kimi görmeyi bekliyorsunuz?”

Morana sessiz kaldığında kadın odanın içine doğru bir adım attı. Güneş ışığı zeytin rengi tenine vurarak parlamasına sebep oluyordu. Başını yana doğru eğerek, “Daha önce tanışmış mıydık?” diye sordu.

Morana şaşkınlıkla gözlerini kırıştıtırırken kadının onun fotoğraflarını görmüş olabileceğini fark etti. “Sanmıyorum.”

Kadın kaba olarak algılanabilecek fakat aslında sadece meraklı olan bir tavırla onu inceledi. Bir an sonra gözlerinde onu tanıdığını belli eden parıltılar belirdi. “Morana Vitalio.”

Morana kıpırdamadan durdu. Kalbi şiddetle çarpmaya başlamıştı. O düşmanın kızıydı ve Lorenzo Maroni’nin evinde tek başına duruyordu. Durum daha da kötüleşirse bunu nasıl açıklayabilirdi? Kadın onu şaşırtarak hafifçe gülümsedi. Ardından odanın içine doğru biraz daha yürüyerek elini uzattı. “Ben Nerea, Amara’nın üvey kız kardeşiyim.”

Morana şaşırmıştı ancak temkinliliğinden ödün vermeyerek bir adım öne çıktı ve kadının elini tutarak sıktı. Yakından baktığında Nerea’nın en az on yaş daha büyük olduğunu görebiliyordu. Makyajsız yüzündeki ince çizgiler, hafif çiller ve hayat tecrübesi açıkça görülüyordu.

Kibarlığını koruyarak, “Tanıştığımıza memnun oldum,” diye cevap verdi. Kadının onun hakkında ne düşündüğünü nasıl anlayacağından hâlâ emin olamamıştı.

Nerea kararsızlığını anlamış gibi hafifçe gülümsedi. “Amara geleceğinden bahsetmişti.”

Tahmin ettiğinden daha çok şey için Amara’ya teşekkür etmesi gerektiği ortaya çıkmıştı. Nerea bileğindeki şık saate göz attı.

“Şu anda biraz acelem var ama bir şeye ihtiyacın olursa istediğin zaman bana gelebilirsin. Amara’nın arkadaşları benim de arkadaşımıdır. Zaten çok fazla arkadaş olduğu söylenemez.”

“Teşekkür ederim,” dedi Morana, minnettar ama hâlâ emin olamadığı bir şekilde.

Nerea ona sıcak bir şekilde gülümsedi. “Sonra görüşürüz.”

Yüksek topukluları üzerinde içeri girdiği gibi hızla odadan ayrıldı. Amara dışlanmışken ve annesi bir hizmetçiye üvey kız kardeşi nasıl mafyanın bir parçası olabilirdi? Morana bunları düşünürken, koyu renk takım elbiseler giymiş bir grup tuhaf adam odaya girdi. Bazıları ona merakla baktı; bazıları bedenini süzdü, bazıları ise onu tamamen görmezden geldi. Hepsi odanın arka tarafına gitti ve duvarın önündeki pozisyonlarını aldılar.

Morana hepsini inceledi. Toplam sekiz kişi vardı. Hepsi koyu renk takım elbise giymişti, gömlekleri ve kravatları birbiriyle uyumluydu. Silahlarını bellerine yerleştirmişlerdi. Hepsi orta yaşlı olsa da bazıları uzun boylu, bazıları da kısa ama sağlam yapılıydı. Ancak içlerinden biri -onu ürküten kuşkulu gözlere sahip olan kişi- ağır sıklet bir güreşçiye benziyordu. Devasa cüssesi Dante’nin vücut yapısına benziyor, hatta onunkinden daha bile iri duruyordu. Gözüne çarpan diğer kişi ise onu en çok görmezden gelen adamdı. Grubun en genci olabilirmiş gibi görünüyordu. Ellerini önünde birleştirmiş halde doğruca karşıya bakıyordu. Morana’nın ensesindeki tüyleri diken diken eden şey adamın sahip olduğu yaraydı. Yüzünün yan tarafında, sol gözünün köşesinden başlayarak boynuna kadar inen ve gömleğinin içinde kaybolan kötü bir yara izi vardı. Eti kesik kesik oyulmuş gibi görünüyordu. Gözleri etrafa çok boş bakıyordu.

“Vay, vay, vay.” Bir kadın sesi incelemesini bölerek dikkatini yeniden kapıya, konuşan kişinin durduğu yere kaydırdı.

Eğer Nerea göz alıcıysa, bu kadın inanılmaz derecede göz alıcıydı. Koyu kıvıll saçları hafif dalgalar halinde omuzlarına dökülüyor, Morana'nın sahip olmayı fazlasıyla isteyeceği muhteşem lacivert elbisesi dizlerine kadar iniyordu. Rengi yeşil ve altın sarısı karışımı, şeffaf gibi görünen parlak gözleri vardı. Morana'yı şaşırtıcı bir düşmanlıkla inceliyordu.

Morana sessiz kalarak yüzünü ifadesiz tuttu.

Kadın öne doğru çıktı, gözleri sertleşirken sadece onun duyabileceği kadar alçak bir sesle konuştu. "Benim erkeğim için epey heyecan yarattığınızı duydum, Bayan Vitalio. Neyi harekete geçirdiğinize dair bir fikriniz var mı?"

Morana duydukları üzerine sıkışan midesine rağmen çenesini daha da yukarı kaldırdı. *Onun erkeği mi?* Dante'den mi bahsediyordu, yoksa Tristan Caine'den mi?

İşte o anda, Lorenzo Maroni odaya girdi.

Seçkin görünümlü bir adam olduğuna şüphe yoktu, yıllar içinde güzel yaşlanmıştı. Kıvıll saçları şık bir şekilde kesilmişti, tıraş edilmiş sakalı adama Morana'nın beklemediği türden bir ciddiyet katıyordu. Yüzündeki sert çizgiler zorlu bir yaşamın izlerini taşıyordu. Koyu renk gözleri ise ifadesizdi ve karşısında duran kadına kaymıştı. Bir şekilde Morana'nın istikrarını sarsmış olan kadma bakıyordu.

Maroni pürüzlü sesiyle, "Arkaya git, Chiara," diye emretti.

Chiara mı? Chiara Mancini mi? Geçen gece Tristan Caine'i arayan Chiara Mancini mi? Tristan onun erkeği miydi? Morana tamamen yanılmıştı ve Tristan Caine'in bir kadını mı vardı? Bu kadın mıydı?

Midesinin altüst olduğunu hissedebiliyordu. Göğsünde bir öfke parlaması birikmişti. Kadının ona karşı beslediği düşmanlık artık tek taraflı değildi.

Chiara ona hafifçe dudak büktüğünde yüzünde güzel olmayan

bir ifade belirdi. Morana dışarıdan sadece tek bir kaşını kaldırmış olsa da içten içe kendini daha kötü hissediyordu. Tristan Caine partnerini aldatmayacak bir adam gibi görüldüğü için, Morana adamın bir birlikteliği olmadığını varsaymıştı. Ancak burası mafya dünyasıydı. Erkekler burada her şeyi bilerek aldatır ve kadınlar tarafından aldatılırdı. Buna rağmen, adamın onu becerirken aslında bir başkasına ait olduğunu düşünmek sinirlenmesine sebep oluyordu. Adamı o şekilde öperken, ağzını kendisinininkine hapsederek onunla gerçek bir şey paylaşıırken başkasına ait olduğunu düşünmek *canını yakmıştı*.

Tanrı aşkına, adam hakkında o kadar emindi ki. Yoksa yanılmış mıydı?

Tristan Caine düşüncelerinin içinden fırlamış gibi yavaşça, neredeyse tembel bir şekilde arkaya doğru ilerleyerek girişte durdu. O muhteşem mavi gözleri onun üstüne sabitlenmişti, Morana'yı hızlıca kontrol ediyordu. Kadının içgüdüsel olarak kalçasındaki silahlara giden elleri dikkatinden kaçmamıştı ve dudakları hafifçe seğirmişti. Çok küçük bir hareketti. Yalnızca bir kelebek sürüsünün en uygunsuz zamanda Morana'nın karnında dans etmesine yetecek kadardı. Adam kapının pervazına yaslanarak geçişi engelliyordu. Ellerini ceplerine yerleştirmiş, üzerindeki gömlek göğsünün üzerinde gerilmişti. Bir ayak bileği çapraz şekilde diğerinin önünde duruyordu.

İşte o anda, Morana'nın gözlerine kilitlendi.

Orada gördüğü şey her neyse, adamın hareketsiz kalmasına sebep olmuştu. Caine'in bakışları bir anlık odaklanmayla onun kileri delip geçmiş, gözlerinde bir şey görmüştü. Morana adamın vücudundaki her kasın gerilmesine ve gördüğü şey her neyse onu okumaya çalıştığına tanık oluyordu. Chiara aşırı tatlı bir gülümsemeyle adama doğru yaklaşımaya başladığında Morana gözlerini

kasıtlı olarak kadına doğru çevirdi. “Tristan.”

Tristan Caine ona bir cevap vermedi. Chiara ellerini üzerine koymaya çalıştığı anda kadının bileklerini tuttu ve geriye doğru itti. Tüm bu süre boyunca sadece Morana’ya doğru bakıyordu. Ardından sertçe başını iki yana salladı. *Sadece bir kez*. Bu hareket içinde oluşmaya başlayan şüpheleri yok etmişti, adama güvenmesi gerekiyordu. Buraya kadar belli bir dürüstlikle gelmişlerdi. Buna güvenmek zorundaydı. Özellikle de buradayken, adama her zamankinden daha fazla güvenmeliydi.

Arkasını döndüğünde Lorenzo Maroni’nin büyük tekli koltuğa oturduğunu gördü. Güneş ışığı saçlarının ve şık takım elbisesinin üzerinde parıldıyordu. Kayıtsız bakışları nihayet ona döndüğünde gözlerinin içi ilgiyle titriyordu.

Adam büyük koltukta arkasında sıra sıra dizilmiş adamlarıyla birlikte duruyorken, karşılarında durup onlara bakmak son derece korkutucu hissettiriyordu. Neyse ki babasıyla oldukça fazla pratik yapmıştı. Köpekbalıklarıyla kanamadan nasıl yüzüleceğini biliyordu. Lorenzo Maroni, mafya dünyasındaki besin zincirinin en tepesindeki köpekbalığydı.

İfadesini düz tutarken vücudunun rahat pozisyonunu korudu. Kendisini izleyen tüm gözlerin, özellikle de odadan çıkmamış olan kadının farkındaydı. Eğer bakışlarla insan öldürebilseydi, Morana şu ana kadar defalarca kez ölmüş olurdu. Tazı’dan bir işaret beklerken nabızı hızla atıyor, avuçları terliyor ve öncesinde onu rahatlatan soğuk bıçaklar şimdi tenine sertçe batıyordu.

Birisi gelip yanında durdu. O tarafa dönüp bakmadı ama tanıdık parfüm kokusu, Dante’nin yanına geldiğini belli ediyordu. Bu nedensizce biraz daha rahatlamasını sağlamıştı.

“Baba...” Dante’nin soğuk sesi hemen yanından duyuldu. “Morana Vitalio’yu seninle tanıştırmama izin ver. Morana, Lorenzo Maroni.”

Dante konuşması bittiğinde olduğu yerde durmaya devam ederek Morana'yı bir kez daha şaşırttı. Bu duruş ne onun ne de babasının dikkatinden kaçmamıştı. Maroni'nin gözleri oğlunun bariz vücut diline karşı hafifçe kısıldı. Ardından karşısında oturan kadınla göz göze geldi.

"Morana," dedi az önce kullandığı pürüzlü sesle. Sesi genç kadının kollarındaki tüyleri diken diken ediyordu. "Çok güzel büyümüşsün. Seni daha gençken bir kez görmüştüm. Yaklaşık..."

"Yirmi yıl önce," diye tamamladı Morana. Adamın üzerindeki bakışları sertleşmişti.

"Dante ve Tristan bir süre burada misafirimiz olarak kalacağını söylediler. Bu doğru mu?"

"Evet," diyerek başını salladı. Kimseyi ikna etmeyen tatlı bir gülümsemeyle, "Tabii misafirperverliğinizi benden esirgemeyecerseniz," diye ekledi.

Maroni onun aklından geçenleri anlamıştı. "Pekâlâ. Bunun beni nasıl garip bir duruma sokacağını anlayabiliyorsun, değil mi?"

"Elbette," diye kabul etti Morana.

Dante araya girerek, "Söylediğim gibi, baba," diye açıkladı. "O benim misafirim. Onu bir dost olarak davet ettim ve tüm konukseverliğimi sunmaya hazırım."

Lorenzo Maroni oğluna baktı. "Benim iznim olmasa bile mi?"

Dante birkaç saniye boyunca sessiz kaldı. "Evet."

Amara'nın sözleri onu etkilemiş gibi görünüyordu. Morana diğer kadının da bu anı görmesini dilerken sessizliğini korudu.

Maroni'nin bakışları Tristan Caine'in eşiğe yaslandığı yere kaydı. "Sanırım sen de bunu destekleyeceksin?"

Sözlü bir yanıt gelmedi ama Maroni'nin dudaklarındaki gerginlik çok şey ifade ediyordu. Hemen sonra o gerginlik kayboldu. "Pekâlâ. Yerleşkeye girmeden önce silah kontrolü için üzerin

arandı mı?”

Morana başını iki yana salladı. Kalçasına batan bıçaklar ağırlaştıkça kalbi inanılmaz bir hızda çarpıyordu. Maroni ona gülümsedi, piç kurusu bu durumdan memnun olmuştu. Tek kelime etmeden ve koltuğa yasladığı dirseğini kaldırmadan elini sallayarak adamlarına işaret etti. Takım elbiseli güreşçi bir adım öne çıktı.

“Onu kontrol et,” diye emretti Maroni.

Morana nabzının şiddetle attığını hissetti. Ona doğru ilerleyen korumanın gözleri parlıyordu, dudakları hafif bir sırıtışla kıvrılmıştı.

“Ciddi misin, baba?” diyerek homurdandı Dante. Sesindeki gerginlik duyulabiliyordu. “Tanrı aşkına, burada çocuklar bile silahlarla dolaşıyor.”

“Ancak onlar Gabriel Vitalio’nun çocukları değil. Öyle değil mi?” diye cevap verdi babası. Bakışlarını karşısındaki kadından ayırmamıştı. “Umarım bunun bir sakıncası yoktur, sevgili Morana. Ailemle birlikte yerleşkede kalman konusunda sana güvenene kadar burada silah taşımayacaksın.”

Bu imkânsızdı. *Kesinlikle olmaz.*

Güreşçi adam önünde durdu. İri elini doğrudan göğsüne doğru uzattığında, Morana dişlerini sıkarak kendini bu temasa hazırladı. Babasının sofrasında yıllarca dokunulmuş olmak, karşısındaki adamın boğazını kesip kendi kanında boğulmasına sebep olmak için ona güç veriyordu. Adam ürpertici gözlerle onu izlerken basit bir üst araması için fazla heyecanlı görünüyordu. Tam ona dokunmak üzereyken birdenbire başka bir elin parmakları adamın bileğini sardı.

Morana gördüğü eli avucunun içi gibi bilse de başını yana doğru çevirdi. Bakışları adamın güçlü tutuşunu, kollarındaki kasları, dövmesinin görünen kısımlarını ve damarlarını takip ederek

yüzüne kadar yükseldi. Tristan Caine'in gözleri adamın üzerine sabitlenmişti. Ona ters ters bakan güreşçi adamı sıkıca kavırıyordu. Vücudunun her yerinden açıkça düşmanlık akıyordu. Morana ikisinin bir geçmişi olduğunu hissederek kaşlarını çatı.

Güreşçi adam kolunu çekmek için asıldı. Tristan Caine'in tutuşu gevşemek yerine biraz daha sıkılaştı. Morana'yı sahip olduğu güç karşısında hayrete düşürmüştü. Tristan'ın tuttuğu adam oldukça iriydi, kurtulmak için büyük çaba harcıyormuş gibi görünen iri bir adamdı.

Tristan Caine, "Ona bir daha izinsiz dokunursan," dedi sessizce. Kelimeleri o kadar sessiz söylemişti ki, Morana üzerindeki etkisi normalden daha sert olmuştu. Viski ve günah kokan ses kadının omurgasında bambaşka türden bir ürperti yaratıyordu. "Seni mahvederim."

Oda tamamen sessizliğe gömüldü. Morana diğer korumalara baktığında çoğunun ellerini silahlarına koyduğunu fark etti. Ardından gözlerini Tristan Caine'i dikkatle izleyen patrona çevirdi.

Lorenzo Maroni, "İlginç," diye mırıldandı. Morana'nın hiç hoşlanmadığı bir gülümseme yüzünde belirmişti.

Tristan Caine güreşçi adamı bıraktı ve yüzünü yanındaki kadına çevirdi. Maroni ve adamlarına sırtını dönmüştü. Hem ona zarar vermeyi beceremeyeceklerine hem de Dante'nin her zaman arkasını kollayacağına dair duyduğu güveni ortaya seriyordu. Bu beklenmedik bir şeydi. Belli nedenlerden dolayı, Morana patronun görebileceği bir yerde adamın onun yanına geleceğini düşünmemişti. Tristan Caine ise yakın olmakla kalmamış, durumu neredeyse yaşlı adamın yüzüne vurarak kadını gafil avlamıştı.

Morana yutkunurken başını kaldırıp o mavi, masmavi gözlere baktı. Adam sessiz bir soruyla ellerini kaldırdığında başını sallayarak izin verdi. Tristan Caine gözlerini onunkilerden ayırmadan

ellerini omuzlarına koydu ve ilk kez tenine dokundu. Genç kadının göğsü bir nefesle yükseldi. Adam elini sırtına doğru kaydırıp omurgasında gezdirirken dokunuşunu hafif tutuyordu. Morana'nın vücudu yay gibi gerildi, tepkisini kontrol etmesine fırsat kalmadan göğüsleri adamın gövdesine sürtündü. Onları izleyen birçok göz olduğunun farkındaydı.

Gövdesiyle işi bittikten sonra adam tek dizinin üzerine çöktü. Morana yanağının içini ısırarak aşağıya baktı. Adamın iri elleri kalçalarının üzerinde gezinirken nabızı vücudunun her yerinde atıyordu. Eller aşağı indi ve uzun eteğinin altından ayak bileğine dokundu. Morana nefesinin kesildiğini hissederken ellerini adamın ensesine götürmemek için yumruk yaptı. Adam onu öptüğü sırada teninin nasıl yandığını hatırlıyordu. Dudakları bu hisle karıncalanıyordu. Adamın elleri bacaklarında gezinirken, sert parmakları tenini ilk kez mafya dolu bir odada okşarken, gözlerinde kendisine karşılık veren bir ateş görmüştü. Ancak bunu yaptıkları ilk anın bir yeraltı lokantasında, kapının önünde mafya üyeleri varken olduğu düşünülürse... Şu anda yaşadıkları şey uygun görünüyordu.

Adamın elleri dizinde durdu, ona bakan gözleri parlamıştı. Morana derin bir nefes aldı. Tristan Caine bıçaklarının tam olarak nerede olduğunu biliyordu, odaya girdiğinden beri bunun farkındaydı. Onu eteğinin üzerinden kontrol edebilirdi. Yine de dizinin üzerine çökmüş ve eteğinin kenarını kaldırmadan ellerini doğrudan teninde gezdirmeyi seçmişti. Morana adamın ne yaptığını anlıyordu. Bu odadaki tüm erkeklere, onu sahiplenmeye çalışan kadma ve Morana'ya yönelik açık bir hamle yapıyordu. Oldukça sesli ve net bir ifadeydi. Kadın ona aitti.

Morana göğsündeki ağrıyla adamı ve mavi gözlerini izledi. Tristan Caine odadaki erkeklerin farkında olmasına rağmen onları umursamıyordu. Morana adamın dokunuşunun sanki bunu daha

önce binlerce kez yapmışlar gibi çok samimi bir hareketle uyuklarının iç kısmına doğru yavaşça kaydığını hissetti. Ardından bıçakları bulduğunu ve onları ustalıkla çıkardığını fark etti. O ilk gece, tam da bu evde sırtına dayadığı bıçaklar adamm elindeydi.

Aralarındaki hava yoğunlaştı. Morana kalp atışlarının klitorisinde şiddetle attığını hissetti.

Adamm dokunuşu bir santim daha yukarı çıksaydı, odanın tam ortasında sadece onun için ne kadar ıslak olduğunu görecekti. Bunu yapabilirdi. Kimse görmez ya da fark etmezdi.

Morana yüzünü ifadesiz tutmaya çalışırken kalçaları titremeye başladı. Karnındaki ağrı gittikçe ağırlaşıyor, vücudu giderek adamın ellerine doğru alçalıyordu. Kaslarının doğal olarak o parmaklara doğru yaklaştığını ve merkezinin adam tarafından doldurulma ihtiyacıyla kasıldığını hissedebiliyordu. Tristan Caine ona daha önce hiç dokunmamıştı. En azından şu anda teninde gezinirken sergilediği nezaketle hiç dokunmamıştı. Morana'nın her bir hücresi bu hissi arzuluyordu. Dudakları boynunu öperken, kokusu burnunu doldururken ve nefesleri kulaklarında yankılanırken içinde hareket eden parmaklarını arzuluyordu. Mümkün olan her şekilde adamla dolup taşmak istiyordu. Bunun için yanıp tutuşuyordu.

Tristan Caine tüm bu duyguları gözlerinden okumuştı. Gözlerinin içindeki saf arzuyu görüyordu. Parmaklarının altındaki teni çok hafifçe sıktı. Çok küçük bir hareketti. Neredeyse belli belirsiz bir şekilde dokunmuştu.

Kadının göğsü kabardı. Adam tutuşunu sıkılaştırdı.

Kadın titredi. Adamın çenesi kasıldı.

Ardından hızla ayağa kalktı, gizlenmiş bıçakları elinde tutuyordu. Kadının titreyen vücudunu arkasında bırakarak odadaki-
lere doğru dönmüştü. Dante dışındaki herkes onlara bakıyordu. Morana yüzünün kızarmasını önlemek için derin bir nefes aldı-

ğında, Tristan Caine onun yanındaki yerini aldı. Bıçaklarını kendi cebine koydu ve temkinli bakışlarını ailenin patronuna yöneltti.

Maroni'nin yüzünde genç kadının hissettiği ateşi hızla söndürecek bir gülümseme vardı. "Morana'yı misafir etmekten keyif alacağıma inanıyorum, Tristan." Dante söylediklerinde haklıydı. Morana bu adama karşı dikkatli, hatta çok dikkatli olmalıydı. Tristan Caine adamın sözlerine tepki vermemişti. En azından dışarıdan belli olabilecek herhangi bir tepkisi yoktu. Morana ise yanındaki adamı insanların fark ettiğinden daha fazla şey hissettiğini anlayacak kadar iyi tanıyordu.

"Oğlum ve Tristan'la nasıl tanıştın, Morana?" Maroni bu cümleyi bir şey sormak yerine bir cevap talep ediyormuş gibi söylemişti. "Anlat bana. Gerçekten merak ediyorum."

Morana duygularını bastırarak karşısındaki adamın gülümsemesini taklit etti. "Bu uzun bir hikâye."

Maroni dudaklarını büzdükten sonra korumalarından birine döndü. "Antria'ya misafir odasını hazırlamasını söyle."

"Gerek yok," dedi Tristan Caine. Uzun süredir ilk kez konuşuyordu. "Benimle birlikte kalacak."

Maroni başını iki yana salladı. Bir bacağına diğerinin üzerine atarak koltuğuna iyice yerleşmişti. "Hayır, kalmayacak."

Tristan Caine adama dik dik bakmak dışında bir şey yapmadı. Maroni de ona aynı bakışlarla karşılık verdi. Dante'nin neyden bahsettiğini genç kadın şimdi çok daha iyi anlıyordu.

"Tristan, tatlım," diye seslendi Chiara. Morana'nın çenesi aniden şiddet içeren bir şey yapma ihtiyacıyla kasılmıştı. "Lorenzo gerekli insanlarla görüşene kadar onun ana yerleşkeden bu kadar uzakta yaşamasına izin veremez. Öncelikle patronun güvenini kazanmak zorunda. O zamana kadar ana evde hoş karşılanan bir misafir olacak. Öyle değil mi, Lorenzo?"

Maroni gözlerini genç adamdan ayırmadan, “Tabii ki,” diye onayladı.

Morana başını kaldırıp Tristan Caine’e baktığında yüzünde hiçbir duygu belirtisi olmadığını gördü. Çenesinde bir kasılma, gözlerinde bir ifade ya da yanağında seğiren bir kas yoktu. Hiçbir şey yoktu. Adamı öyle görünce gardım indiren tek kişi olmadığını fark etmişti. Tristan da öyleydi ama yalnızca o izlerken ya da Dante ve Amara’yla birlikteyken bunu yapıyordu.

“Benimle birlikte kalacak,” diye yineledi.

Maroni anında, “Mümkün değil,” diyerek reddetti.

Tristan Caine konuşmak için ağzını açtığında Dante araya girdi. “Eğer ana evde kalırsa, ona zarar gelmeyeceğine söz veriyor musun?”

Tristan ona doğru keskin bir bakış attı. Dante de yalnızca başını iki yana sallayarak karşılık verdi. İki adam arasında sessiz bir iletişim yaşanmıştı.

Maroni aralarındaki iletişimi ilgiyle izledi. “Kimseye zarar vermediği sürece.”

Morana sanki orada değilmiş gibi hakkında konuşulmasına öfkelenmeye başlasa da duygularını bastırdı. Bunun ne yeri ne de zamanı olmadığını biliyordu.

Durum kontrolden çıkmadan önce konuştu. Bu iki inatçı adamın da yenilgiyi kabul etmeyeceğini biliyordu. “Ana yerleşkede kalırım.” Morana adamın en sevdiği oyuncağıydı ve o adam bunu hiç çekinmeden aile patronunun gözüne sokmuştu. Maroni de kemiği elinden alıp ona bunun bedelini ödetiyordu. Bunu anlamak için dâhi olmaya gerek yoktu. Biraz dayanmaları gerekecekti.

“Harikulade.” Maroni tekrar gülümsedi. “Vin,” diyerek boş bakışlı olan, yüzü yaralı adamı işaret etti. “Sana odana kadar eşlik edecek. Bu akşamki yemekte herkesle tanışabilirsin.”

Morana kibarca başını salladı. “Teşekkür ederim.”

Vin sessiz adımlarla kapıya yöneldi. Morana bunu bir işaret olarak kabul edip peşinden gitmeden önce yanındaki adamlara döndü. Dante ona güven verici bir bakış attı, Tristan Caine metanetini korumaya devam etti. Morana onlara küçük bir baş selamı verdikten sonra kapıya yöneldi, odada giderek yükselen gerginlikten hızla uzaklaşmak istiyordu. Vin’in durduğu yere doğru aceleyle yürüdü. O birkaç adım atar atmaz koruma tekrar yürümeye başladı. Ardından girişten çıkarak adımlarını merdivenlere yönlendirdi.

Morana ilk seferinde hayranlıkla seyretme fırsatı bulamadığı etkileyici merdivene baktı. Avize büyük pencerelerden içeri süzülen güneş ışığında parıltıyor, üzerinde ışıltılar dans ediyordu. Renkli yansımalar zeminde gezinerek ruhani bir atmosfer yaratıyordu. Neredeyse bir anlığına nerede olduğunu unutacaktı. Merdivenin duvarları boyunca büyük manzara resimleri ustalıkla yerleştirilmişti. Sessiz adamı iki kat boyunca takip ederek hepsini inceledi. Vin ikinci kata geldiklerinde sağa dönerek bir koridora girdi.

Morana bir konuşma başlatıp sessizliği bozarak, “Bu katta başkaları da var mı?” diye sordu.

“Hayır.” Cevap sert ve kısıydı.

“Peki bu katta ne var?”

“Misafir odaları.”

Pekâlâ. “Şu anda başka misafir var mı?”

“Biraz.”

Morana iç çekti. Ağzından tek kelime laf alınmıyordu. Adamı koridorda takip edip birkaç kapının önünden geçerken attığı adımları izledi. Korumanın sol bacağındaki hafif topallamayı fark ettiğinde neler olduğunu merak etti. Bunun üzerine daha fazla düşüne-

meden onun için açılan üçüncü kapının önünde birlikte durdu. Ancak içeri gireceği sırada koruma elini önüne koyarak onu durdurdu.

Başını kaldırıp adama baktı. İşte o anda, kimsenin çılgınlığını duymayacağı bir yerde yabancı bir adamın yanında silahsız olduğunun farkına vardı. Vücudundaki tüm kaslar gerilirken geriye doğru bir adım attı. Bu sırada koruma hızla eğilerek çorabının içinden küçük bir bıçak çıkardı. Sonra tek kelime etmeden ayağa kalktı ve bıçağı ona doğru uzattı.

Morana sersemlemiş bir halde adamın yaralı sol eline ve üzerinde duran bıçağı baktı.

Tereddüt ederek adamın ne yaptığını ya da neden yaptığını anlamadan bıçağı aldı. “Neden?”

Vin fısıldayarak cevap verdi. “Artık akbabaların içindesiniz. Onlar ölümlerle beslenirler.”

Morana bıçağı daha da sıkı kavrarken omurgasından aşağı bir ürperti geçti.

Vin elini çekerek içeri girmesi için işaret verdi. “Yakında bu odadaki kulakları aktif hale getirecekler. Tetikte olun.”

Verdiği bilgiden sonra topuklarının üzerinde döndü. Topalayarak koridordan uzaklaşırken onu tüm yaşananların ardından sersemlemiş halde tek başına bırakmıştı. Morana yine de bir çeşit silaha sahip olduğu için kendini daha iyi hissediyordu. Kapıyı arkasından kapatarak geniş odanın içine bakındı. Duvarlarda veya tavanda kamera olup olmadığını kontrol etti. Hiç kamera görememişti ama odada gizlenmiş olduklarından emindi.

Kapıyı kilitledikten sonra krem ve mavilerle döşenmiş gösterişli odanın derinliklerine doğru ilerledi. İki kişilik bir yatak odanın tam ortasına yerleştirilmişti, karşısında küçük bir oturma alanı vardı. Odanın diğer köşesini ise meşe ağacından yapılmış bir şifoniyer ve çekmeceli bir dolap süslüyordu. Önünde rahat bir

koltuğun bulunduğu geniş pencereler konağın arkasındaki yeşil araziye bakıyordu. Morana dışarı baktığında diğer binaların arkasında kaldığını bildiği bir ağaç yolu gördü. Hemen sonra uzaktaki gölün maviliğini fark etti.

Az önce kafesini bir diğeriyle mi değiştirmişti? Elbette bu daha konforlu görünüyordu ama yeniden kendini güvende hissetmediği bir çatınm altına girmişti. Geceleri yastığının altında bir bıçakla uyumayı ve kapıları kilitli tutmayı planladığı başka bir evdeydi. İşte tam buradaydı. Bu akşam yine yabancılarla dolu bir masada akşam yemeğine gitmeye hazırdı. İşte tam buradaydı, yine tek başına kalmıştı.

Bir titreşim düşüncelerini böldüğünde telefonunu çantasından çıkardı ve gelen mesajı açtı.

Tristan: İslanmış mıydın?

Morana dışarıdaki araziye baktı. Dudaklarında minik bir gülümseme belirmişti.

Morana: Asla öğrenemeyeceksin.

Tristan: Evet, öğreneceğim.

Homurdandı.

Morana: Pencereden gölü görebiliyorum.

Tristan: Ben de pencereden senin pencereni görebiliyorum.

Kalbi aniden daha hızlı atmaya başlarken pencereden dışarı

baktı. Onun evinin nerede olduğunu görmeye çalışıyordu. Ağaç yolunun arkasına yayılmış birkaç bina olduğunu fark etti. Dante'nin ona söylediklerini hatırlamıştı.

“Onun bölgesi alan olarak en küçüğü sayılır. Dürüst olmak gerekirse, küçük bir kır evine benziyor. Ayrıca ana evden ve diğer kanatlardan en uzakta kalan yerde konumlanmış, gölün hemen yanında. Orada yalnız yaşıyor.”

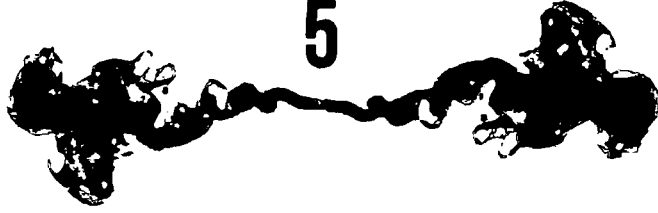
Morana kalp atışlarını boynunda hissedebiliyordu. Gözlerini kısarak diğerlerinden ayrı duran binayı bulmaya çalıştı ve sonunda onu buldu. Gölün hemen yanındaydı. Diğer binalar yerleşkenin batı tarafına yayıldığı kısımda olmasına rağmen, karşısındaki yapı doğuda tek başına duruyordu. Bir tarafı yeşillerle, diğer tarafı ise suyla çevriliydi. Tıpkı içinde yaşayan adam gibi, yarı vahşi ve yarı evcildi. Mesafe uzak olduğu için evin içini göremiyordu ama adamın onu görebildiğini hissedebiliyordu. Maroni'nin uzaklaştırma çabasına rağmen adamın hâlâ onu izlediğini bilmek bile içini alışık olmadığı bir sıcaklıkla doldurmuştu.

Onu görebiliyordu.

Morana uzaktaki küçük binayı izlerken yanıldığını fark etti.

Yalnız değildi.

Artık değildi.

Sabiplenilmiş

Yemek vakti neredeyse gelmişti.

Kırkklı yaşlarının ortalarında, evin çalışanlarından biri olduğu belli olan bir kadın yaklaşık bir saat önce kolundaki elbiseyle odaya gelmişti. Tek kelime etmeden kapıyı açıp elbiseyi uzatmış ve tekrar ortadan kaybolmuştu. Morana her ne kadar Maroni'nin ona bir elbise göndermesine şaşırılmış olsa da neden gönderdiği konusunda meraklanmıştı. Ayrıca bunu gerçekten giyip giymemesi gerektiğini de merak etmişti. Ne yazık ki, başka bir seçeneği yoktu. Evden çıkarken kendi kıyafetlerini almamıştı. Üzerindeki tek şey, Amara'nın dolabından ödünç aldığı ve akşam yemeği için gerekenden daha gündelik görünen kıyafetlerdi.

Elbise orman yeşili renginde, uzun ve ipeksiydi. Kolları bileklerine kadar uzanıyordu. Yakası kapalı, sırtı ise sade ve basit bir kesime sahipti. Yan tarafında kalçasının üst kısmına kadar uzanan abartılı bir yırtmaç vardı. Morana elbiseyi incelerken başını iki

yana salladı. Yeni duş almış, tertemiz bir halde olduğu için bornozu çıkarıp doğruca elbiseyi giydi. Üzerine tam oturmuş olması rahatsız ediciydi. Özellikle de bunu ona gönderen kişiyi bildiği için rahatsız olmuştu. Maroni'nin gönderdiğinden adı kadar emindi. Adamın ona beden ölçüsünü alabilecek kadar uzun süre bakmış olması ensesindeki tüyleri diken diken etmişti. Hissettiği ürper-tiden kurtulmaya çalışırken elbisenin kumaşını düzelitti. Bıçağı yanına alıp almaması gerektiğinden emin değildi. Onu üzerinde taşımak daha güvende hissettirecek olsa da başka bir silahı yoktu ve tekrar aranırsa bıçağı kaybedebilirdi. Ona ne kadar acı verse de bıçağı odada saklayarak bırakmak zorunda kalacaktı.

Saçlarını taradıktan sonra mezarlıkta geçirdiği geceden kalan birkaç çürüğü kapatmak için dikkatlice kapaticısını sürdü. Ardından rimelini ve kan kırmızı rujunu sürerek makyajını tamamladı. Bu malikâneye hazırlıksız gitme hatasını bir kez yapmıştı. Bir daha yapmayacaktı. Buradaki güzel kadınları gördüğünde içinde oluşan o güvensizlik hissinden hoşlanmamıştı. Özellikle de içlerinden biri erkeğine göz koymuşken karşılına özensiz bir şekilde çıkmayacaktı.

Erkeği mi?

Ruju tutan eli aniden durdu. Aynada kendine bakarken parmakları havada asılı kaldı. Kalbi hızla çarpıyordu.

Onun erkeği.

Bu da nereden çıkmıştı şimdi?

Aralarında böyle bir ilişki yoktu ve gelecekte olacağından da şüpheliydi. Adamı tanımadan çok önce ona ait olmuş olsa bile şüpheliydi. Caine iki hafta boyunca minik ve üstü kapalı yollarla onu kendisinin ilan etmiş olsa bile şüpheliydi. Kulağa modası geçmiş gelse bile, Morana'ya ilk kez kendisine *ait* olduğunu gösterircesine dokunmuş olsa bile şüpheliydi.

Adamın sert ve nasırlı parmaklarının kalçalarında yarattığı hissi hatırladığında gözleri titreşerek kapandı. Teninin karınca-landığını hissederek titrek bir nefes verdi. Omurgasından aşağı tatlı bir ürpertinin geçtiğini hissedebiliyordu. Morana o adama aitti. Bunu şimdiye kadar muhtemelen çetede ki herkes öğrenmişti. Morana da biliyordu. Peki ya Tristan Caine onun erkeği miydi?

Yeniden bir nefes aldı. Dikkatini tekrar dudaklarına verirken yüzünü inceledi. Görsel olarak Chiara Mancini kadar çarpıcı olmasa da kesinlikle yeterince güzeldi. Ama bunun gerçekten bir önemi var mıydı? Hiçbir zaman olmamıştı. En azından ona göre hiç olmamıştı. Böyle biri olmaktan her zaman rahatlık duymuştu. Bunun büyük bir sebebi zeki olmasıydı. Şakalaşmak için doğru kişiyi bekleyen bastırılmış ince zekâsını seviyordu. Belki de o yüzden bunun adam için de önemli olmadığını düşünüyordu. Chiara üzerine hamle yaptığı anda adamın ona doğru bakıp başını nasıl salladığını hatırladığında dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Siktir, aynen öyle. Adam ona aitti. Bunun ne kadar süreceği belli olmasa da, adam ne kadar yaralı ve pislik biri olsa da ona aitti. Aralarına girmeye çalışanların bolca şansa ihtiyacı olacaktı.

Bu kabullenişin getirdiği gücün vücudunun her bir zerresine sızdığını hissedebiliyordu. Parmaklarıyla saçlarını son bir kez taradı. Altın rengi topuklularının üzerinde ilerleyip kapısını açtığında ise dişi şeytanla yüz yüze geldi. *Chiara Mancini.*

İlginç.

Kadın göz alıcı görünüyordu. Göğsünü oldukça güzel bir dekolteyle gözler önüne seren ve vücudunu sarmalayan kırmızı bir elbise giymişti. Morana'ya en az kirpikleri kadar sahte görünen bir şekilde gülümsüyordu. Morana karşılık vermek için çaba bile sarf etmemişti.

Alçak ve yumuşak bir sesle, "Umarım rahat yerleşebilmişsin-

dir,” dedi Chiara. Morana dış görünüşten başka hiçbir şeye bakmayan erkeklerin neden bu kadına salyalar akıtarak âşık olduğunu anlayabiliyordu. Neyse ki onu sığ bir sürtük gibi gösteren bir vücuda sahip değildi.

“Buraya nasıl olduğumu sormaya gelmediğinize eminim, Bayan Mancini,” dedi en duygusuz sesiyle. “Ah... yani size Bayan Mancini olarak seslenmeliyim, değil mi? Evli olduğunuzu düşündüm de.” Bunu söylerken masumca gözlerini kırıştırdı. Kadının yüzü gerildiğinde tam on ikiden vurduğunu anlamıştı.

“Evet, Lorenzo’nun kuzeniyle evliyim,” dedi sessizce. “Pek harika bir evlilik sayılmaz. Ama bilirsin... Bir kadın kocasını tecavüzle suçladığında mafya bunu umursar mı?”

Yalan söylemiyordu. Morana bunu onun gözlerinde görmüştü. Kalbi bu kadma karşı her ne kadar sert olsa da öğrendiği şeyden sonra biraz yumuşamıştı. “Üzgünüm.” Başka ne diyebilirdi ki? Bazı erkekler o korkulan canavarların bizzat kendisiydi.

Chiara gözle görünür bir şekilde silkelenerek onu rahatsız eden düşünceden sıyrıldı. Ardından tekrar karşısındaki kadına odaklandı. “Senin acımana ihtiyacım yok. İstedğim tek şey, Dante ve Tristan’la arandaki mesafeyi koruman.”

Morana başını yana eğdi. Kadına karşı duyduğu merhamet devam etse bile duruşunu yeniden sertleştirmişti. “Peki benden istediğin herhangi bir şeyi neden yapayım?”

Chiara bir adım öne çıkarak eliyle kapıya bir kez vurdu. Morana’ya öfkeyle bakıyordu. “Çünkü onlar iyi olanlar ve yarattığın boktan olayların hiçbirini hak etmiyorlar, prenses. İkisi de. Özellikle de Tristan.”

Morana midesinin sıkıştığını hissetti. “Onun neyi hak edip etmediğini nereden biliyorsun?”

Chiara gülümsedi. “Beni neredeyse iki yıl boyunca düzenli

olarak becerdiğini biliyorum. Tristan düzenli olarak kimseyi becermez.”

Ateş.

Göğsüne doğru yayılan, içini kemiren şey için kullanılabilecek başka bir kelime yoktu. Ateşin boynundan yanaklarına doğru ilerleyerek en sonunda gözlerinin dolmasına sebep olduğunu hissedebiliyordu. Ancak karşısındaki kadının bunu fark etmesine müsaade edemezdi. Söylediklerinin onu etkilemesine izin veremezdi. Ancak bu canını yakıyordu. *Gerçekten de yakmıştı.* Bu kadınla yatmış olduğu için değil, bunu düzenli olarak yaptığı için üzülmüştü. Çünkü bu durum, kadının onun için bir şey ifade ettiği anlamına geliyordu. *Duygusal olarak.* Bunu düşünmek canını kahrolası derecede yakıyordu.

Yılların pratiği işe yaradığı için soğukkanlılığını korudu. Ellerinin bir yumruk halini almasına bile izin vermemişti. Hiçbir şey olmamış gibi kadına gülümsedi. “Becerildin. Bu geçmiş zaman, Bayan Mancini. Ben şimdiki zamanım ve onun muhtemel geleceğiyim.”

Chiara’nın yüzündeki gülümseme sarsıldı. “Bana geri dönecek.”

Morana omuz silkti. “Belki.” Sonra kadına biraz daha yaklaştı. “Belki de onu başka birine gidemeyeceği kadar mahvederim.”

Chiara’nın başka bir şey söylemesine fırsat vermeden dışarı doğru bir adım attı. “Görünen o ki, sen gereken özeni göstererek beni uyardın. Ben yaptığın uyarıyı dikkate almadım. İkimiz de ne düşündüğümüzü biliyoruz ve geri adım atmayacağız. Bu yüzden izninle ayrılıyorum çünkü gerçekten acıktım.”

Başka bir şey söylemeden kapıyı arkasmdan kilitledi. Yalnızca küçük bir kıvılcım olan şeyin üzerine benzin döken kadma dönüp bakmadan uzaklaştı. O kıvılcım artık bir aleve dönüşmüştü. Birini yok etmek isteyen bir alevdi. *Adamı.* Tristan Caine’i tekrar başka birine gidemeyeceği şekilde yok etmek istiyordu.

İçinde oldukları karmaşık ilişki boyunca ilk kez telefonunu çıkarıp adama ilk mesajı attı.

Morana: Vajinam tam olarak az önce senin için yasak bölge oldu.

Cevap neredeyse anında gelmişti.

Tristan: ?

Soru işareti. Adam ona lanet olası bir soru işareti göndermişti. Morana öfkeden kudurmak üzereymiş gibi hissediyordu.

Morana: Gerçi sorun değil. Eminim ki düzenli olarak becerdiğiniz birileri sizi yatağında ağırlamaktan mutluluk duyacaktır.

Bu sefer hemen cevap vermemiştir. *Elbette hemen cevap yoktu.* Duvardaki tabloları neredeyse hiç bakmadan merdivenlerden aşağı inmeye başladı. Midesindeki ateşten düğüm sıkılaştıkça sadece adımlarını izliyordu. Telefonu gelen mesajla titredi.

Tristan Caine: Kıskandın mı?

Tanrı aşkına, yeryüzündeki en aptal adamla konuşuyor olmalıydı. Aşırı derecede kıskanmış olan bir kadına kıskanıp kıskanmadığı kesinlikle sorulmazdı. Sadece *sorulmazdı* işte.

Morana: Bu malikânedeki açık büfeden kendime azgın bir erkek bulduktan sonra aynı soruyu sana soracağım.

Cevap vermemiştir.

Morana başını hızla iki yana salladı. Üzerinde biriken kara bulutlardan kurtulup yeniden mutlu bir hava kazanmaya çalışıyordu.

Sonunda zemin kata ulaşmıştı. Etrafta işlerini yapan iki personel dışında neredeyse kimse yoktu. Çalışanlar onu görmezden geldikleri için Morana da onları görmezden geliyordu. Birkaç hafta önce gizlice girdiği için yerini hatırladığı yemek alanına doğru ilerledi. Tüm antreyi kaplayan kalın halı topuklu ayakkabılarının sesini susturuyordu. Işıklar koridorun iki tarafına bir meşale gibi yerleştirilmişti. Bu da odaya antik dönemlerden kalma bir hava katıyordu. Morana sıcak ışıltıların arasından nihayet yemek odasına girdiğinde durdu.

Masanın üzerine çatal bıçakları yerleştiren, hizmetçi üniforması giymiş bir kadın dışında içeride kimse yoktu. Morana uzun, ahşap ve en az otuz kişinin oturabileceği büyüklükteki masaya baktı. Küçükken oturtulduğu masanın bu mu, yoksa evdeki başka bir tanesi mi olduğunu merak etti. Hikâyenin o kısmını bilmiyordu. Bu masanın gerçekten de yirmi yıl önce küçük ve masum bir çocukta derin yaralar bırakan masa olup olmadığını düşündü. Eğer öyleyse, Morana sürekli olarak aynı masaya gelip babasının kanının sıçradığı ahşabın üzerinde yemek yemenin onu ne hale getirdiğini merak ediyordu.

İşte orada, iblislerle dolu bu odada dururken adamın çektiği işkencenin boyutunun farkına varıyordu. Bu farkındalık sendelemesine sebep olunca yanındaki pencerenin kenarına tutundu. Kalbi adam için paramparça olmuştu. Ona işkence eden ve eğiten insanlarla birlikte oturmak zorunda kalmanın, onları gülerken ve şakalaşırken görmenin nasıl bir his olabileceğini düşündü. *Hayatının cehenneme döndüğü yerde sessizce hayatta kalmak...* Bir insan bu yarayı nasıl iyileştirebilirdi ki?

Odaya sırtını dönüp pencereden dışarı baktı. Adam için, ken-

disi için ve onlar için hissettiği acı yüzünden ağlamak isterken toparlanmaya çalışıyordu. Gerçekten lanetlenmiş miydiler? Morana ne yapmaya çalışıyordu ki? Bu kadar ağır yara almış bir adamın onunla birlikte olabilecek kadar iyileşebileceğini düşünerek ne yapıyordu? İlişkiye daha başlamadan bile sona ermişlerdi. Bu bunnaltıcı ve iç karartıcı bir düşünceydi. İçindeki çatışma devam ediyordu. Bir yanı onu yaşadığı son iki haftanın kanıtlarına çekmeye çalışırken, diğer yanı da geçmişteki yirmi yılın yarattığı etkileri karşısına çıkarıyordu.

Bir nefes verip evi çevreleyerek ormanın gölgelerine kadar uzanan uçsuz bucaksız yeşil zemini izledi. Karanlık gökyüzünde güzel bir hilal haline gelen ay, yukarıdaki bulutlarla saklambaç oynuyordu. Birkaç adam ellerindeki silahlarla arazide devriye gezerken, takım elbiseli birkaç kişi de küçük bir ateşin etrafında toplanıp konuşmakla meşguldü.

“İyi akşamlar.”

Morana arkasını döndüğünde tıpkı diğerleri gibi şık bir takım elbise giyen yakışıklı ve yaşlı bir adamın odaya girdiğini gördü.

“İyi akşamlar,” dedi sessizce.

Adam gülümseyerek, “Ben Leo Mancini,” diye açıkladı. Morana’nın gözleri adamı boydan boya süzdükten sonra kısıldı.

“Karısına tecavüz etmekten hoşlanan adam mısın, yoksa o daha önemsiz bir akraba mı?”

O ana kadar gülümseyen adamın kibarlığı bir anda kayboldu. Morana dik durup gözlerini kaçırmayarak kendini gelecek tepkiye hazırladı.

“Çok dikkatli olun, Bayan Vitalio,” dedi adam tehdit edercesine. Odadaki gerilim oldukça yükselmiş ve yalnızca içeri girmeye başlayan insanların sesi geldiğinde yok olmuştu. Morana girişe doğru baktı. Yaşları değişen bir grup yabancı kadın ve erkeğin odaya girdiğini gördü. Aralarından sadece üç yüzü tanıyabilmişti.

Lorenzo Maroni onu pencerenin yanında dururken gördüğünde kollarının karıncalanmasına neden olacak bir şekilde gülümse-di. Morana kasıtlı olarak başka bir yöne baktığında adamın oğlu-nu gördü. Dante beyaz bir tişört ve kot pantolon giyip kemerine bir silah sıkıştırmıştı. Saçları ıslaktı, keskin hatlı yüzünden geriye doğru taranmıştı. Adamı ilk kez bu kadar rahat görüyordu. Onu görüp hafifçe gülümsediğinde aynı şekilde karşılık verdi. Bu ya-bancı yerde bir arkadaşa sahip olduğu için mutluydu.

Sonra Tristan Caine içeri girdi. Dante'ye benzer şekilde giyin-mişti. Tişörtü siyahtı ve altında eskitilmiş bir kot pantolon vardı, görünürde bir silahı yoktu. Bu hareketin cesurca mı, aptalca mı, yoksa her ikisi birden mi olduğunu bilmiyordu. Her iki durumda da adamın sahip olduğu özgüvene hayranlık duymaktan kendini alamıyordu. Bu kadar şık giyimli bir kalabalığın içinde onları iz-lerken akşam yemeği için her zaman böyle giyinip giyinmedikle-rini merak etti. Yoksa bu Maroni'ye ve onun yarattığı sisteme dev bir "siktir git" demeye çalıştıklarını mı gösteriyordu? Maroni'nin yüzünde onaylamayan bir ifade olduğu için bahislerini ikinci tah-minine yatıracaktı.

Lorenzo'nun gösterdiği yere doğru yürürken meraklı bakışla-rın üzerinde olduğunun farkındaydı. Herkes yılların deneyimini yansıtan bir düzenle yerini alırken görevliler de yiyecekleri geti-riyordu. Koyu saçlı genç bir çocukla tanımadığı yaşlı bir adamın arasına stratejik bir şekilde yerleştirilmiş sandalyesini çekti. Göz-leri tanıdığı iki kişiyi arıyordu. İki adam da masanın karşı tarafın-da oturuyordu. Lorenzo'nun kendini imparator ilan eden biri gibi oturduğu masanın başına yakın bir yere yerleştirilmişlerdi.

Yanıdaki genç çocuk merakla sordu. "Sen aileden misin?"

Morana başını iki yana salladı. Çocuk bir şey daha sormak için ağzını açtığında üzerlerine bir gölge düştü. Morana başını

kaldırdığında Tristan Caine'in çocuğun arkasında durduğunu gördü. Yüzü tüm duygulardan arınmış ve gözleri yanındaki kadına dikilmişti.

“Kuzeninle birlikte oturmak ister misin?” diye sordu çocuğa.

Çocuğun gözleri büyüdü. “Ama masanın orasında oturmama izin yok.”

“Artık var. Yürü.”

Çocuğa ikinci kez emir verilmesine gerek yoktu. Büyük bir coşkuyla yerinden kalkarak Dante'nin yanına oturdu. Morana adamın yanındaki koltuğa oturmasını izledi. Bütün gözlerin onların üzerinde olduğunun fazlasıyla farkındaydı. Adamın kendisinden sadece birkaç santim uzaklıktaki iri ve sert vücudunun da farkındaydı. Yutkunarak nefeslerinin ritmine odaklandı. Sanki az önce yaşanan şeyin hiçbir önemi yokmuş gibi özenle hazırlanmış bir kayıtsızlık maskesi taktı. *Evet*. Çok da önemli bir şey değildi. Tristan Caine herkesin gözü önünde sırf onun yanına oturabilmek için yıllar süren oturma düzenini değiştirmişti. Bu hiç önemli bir şey değildi. Tamamen ona ait olan misk kokusunu alabiliyordu. Yumuşakça alıp verdiği her nefesi hissediyordu. Varlığının saf gücünün bedeninin her zerresini okşadığını hissedebiliyordu.

Yemek servisi başlamıştı. Kimse tek kelime etmedi. Adam da konuşmuyordu. Morana sanki barışı sağlayacak tek çözüm buymuş gibi gözlerini tabağında tuttu. Ancak gerilimin gittikçe tırmandığını hissedebiliyordu.

“Tristan.” Maroni'nin yüksek sesi masanın başından geldi. Çatal bıçak sesleri duraksamıştı. Morana yanındaki adamın sessizce başını kaldırdığını hissederken tabağına bakmaya devam etti.

“Böyle bir şey tekrarlanmayacak,” diye uyardı Maroni.

Tristan Caine de aynı şekilde karşılık verdi. “Olmasa iyi olur.”
Vay be. Morana tam zamanında kafasını kaldırıp Maroni'nin

sinirden kaskatı kesildiğini gördü. Tristan Caine yemeğine devam ediyordu. Kimse bir şey söylemediğinde masadakiler yavaşça yemeğe odaklandı. Morana önündeki çorbaya baktı. İştahı vücudunun her yanında hissettiği gerginlik yüzünden kaçmıştı. Kendini biraz çorba içmek için zorladığı sırada elbisesinin yırtmacından girip baldırını sıkan el yüzünden neredeyse kaşığını düşürecekti. Tristan Caine bunu yapmak neredeyse doğal hakkıymış gibi bacağını kavramıştı. Morana adamın ne yapmaya çalıştığını biliyordu, şu anda onu test ediyordu.

Bedenini gevşeterek bacaklarını sıkıca kapattı. Adamın elini uyluklarının arasına, zonklayan klitorisinden sadece birkaç santim uzağa hapsetmişti. Adamın parmakları sıkılaşıp ok gibi yayılan bir hissin karnına dolmasına sebep oldu ama Morana bacaklarını gevşetmedi. Arada kalan elin hareket etmesine de izin vermiyordu. Tristan Caine uyluklarından birini daha sert şekilde sıkarak bacaklarını zorla elini çıkarabilecek kadar ayırdı. Morana bu kaybın ardından hissettiği boşluğun teninde bir hayalet gibi gezindiğini hissetti. Bacağındaki sıcaklıktan anladığı kadarıyla, adamın dokunuşunun ardında bir iz kalacağını biliyordu. Caine'in orada olduğunun bir kanıtı olarak onu işaretlemiş olmasıyla heyecandan titredi ve ıslandığını hissetti.

"Morana." Maroni'nin sesi şehvetten kaynaklanan sersemliğini yıkarak onu ürpertti. Başını kaldırdığında adamın peçetesiyle ağzını sildiğini gördü.

"Babana burada olduğunu haber verdim."

Morana gerilse de gözlerini adamdan ayırmadı. "Harika." Sesi heyecansız çıkmıştı.

Maroni sakalının altından sırtarak masadakilere baktı. "Bu Morana Vitalio, Gabriel Vitalio'nun kızı."

Masadaki meraklı ama rahat olan hava, yapılan duyuruyla birlikte gerilmişti. Bütün gözler ona çevrilse de genç kadın bakış-

larını masanın başında oturan adamın üstüne sabitledi. Lorenzo Maroni konuşmaya devam ediyordu. “Kendisi burada misafir olarak bulunuyor. Elbette herkes ona öyleymiş gibi davranacak. Morana’ya misafir gibi davranmayan birini gören olursa gelip bana bildirecek.”

Morana kendisine yapılan uyarıyı net bir şekilde anlamıştı. *Kendini evindeymiş gibi hissetme.*

Maroni bir adım daha ileri gitti. “İkinci kattaki misafir odasında kalıyor,” dedi herkese. “Kimse onun sinirini bozmasın. Ne de olsa, o babasının kızı.”

Morana’nın elleri yumruk halini alırken çenesi kasıldı. Masanın başına yürüyüp kendini beğenmiş piçin suratına yumruk atmaya dair şiddetli bir istek duyuyordu.

Maroni masadakilere baktı. Ardından gözleri Tristan Caine’in üzerinde durdu. “Ayrıca kimse ona dokunmayacak.”

Bacağının üzerine konan el geri döndü. Morana bu sefer orada kalmasına izin verdi.

“Ama dikkatli olmalısın, Morana. Ne yazık ki, her an bir kaza da çıkabilir.”

Bu da herhangi birinin ona zarar verebileceği ve Maroni’nin bu konuda bir bok yapmayacağı anlamına geliyordu. Morana adamın ne yapmaya çalıştığının farkındaydı. Bu ailenin patronuyla yanında oturan adam arasındaki savaşın ortasında kalmıştı fakat aslında buraya her şeyi bilerek gelmişti. Tam olarak neye bulaştığını biliyordu.

Bu da onu misilleme yapmaya iten güç oldu. “Peki ya birinin bana dokunmasını istersem?”

Maroni’nin gözleri şaşkınlıkla ona kaydı, böyle bir şey söylemesini beklemiyordu. Morana’nın görünce kafasını ezmek istemesine sebep olan türden bir gülümseme tekrar yüzünde belirdi.

“O zaman istediğinden fazlasını alırsın, küçük kız.”

Lanet. Piç. Kurusu.

Öfkeden kanı kaynıyordu. Ayağa kalkmak için hamle yaptığında bacağındaki el sıkılaştı. Onu yerinde tutuyor ve sakin olmasını söylüyordu. Yemek başladığından beri ilk defa dönüp yanında oturan adama baktı. Her şeye karşı hissettiği öfke gittikçe kabarıyordu. Ancak adamın gözlerinde gördüğü fırtına duraksamasına neden oldu. O muhteşem mavi gözler Lorenzo Maroni'ye dikilmiş halde öyle bir ölüm çılgılığı atıyordu ki, genç kadının tüyleri diken diken olmuştu. Maroni'den asla bu adamın hissettiği kadar nefret edemeyeceğini fark etti. Bu gerçek onu rahatlattı.

Dante oturduğu yerden duygusuz bir sesle, “Bence yaptığın tek şey çocukları korkutmak, baba,” diye cevap verdi. “Bırak da huzur içinde yemek yesinler.”

Bunun üzerine çocuklar hızla yemek yemeye başladı, sonra yetişkinler de onlara katıldı. Yemeğin geri kalanı havada kalmaya devam eden gerginlik kırıntılarıyla geçti. Ayrıca yemek boyunca adamın eli de bacağıının üzerinde kalmıştı. Fakat onu okşamamış ya da hareket etmemişti. Yalnızca orada durmak dışında hiçbir şey yapmıyordu. Morana böyle bir hissi daha önce hiç deneyimlememişti. Bir dokunuşun ona böylesine bir destek verdiğini görmemişti. Bu hisse yaklaştığı tek an, mutfakta panik atak geçirdiği zamandı. Yine de bu seferki farklıydı. Bu kez bilinci yerindeydi ve her şeyin farkındaydı.

Duyguları hâlâ karmakarışıkta ancak adamın dokunuşu onu sakinleştiriyordu. Cinsel değildi, şehvetli değildi, yalnızca bir dokunuştı. Hayatı boyunca böyle bir duyguya ne kadar aç olduğunu, teninin bir başkasıyla temas etmeyi ne kadar arzuladığını ama bugüne kadar bunu asla elde edemediğini fark etti. Ayrıca adamın ona normal şekilde dokunmasını ne kadar arzuladığını da

fark etti. Elinin bacağıının üzerindeki ağırlığı bile kendini hafif hissetmesine neden oluyordu. Eskisinden daha hafifti sanki.

Yemeklerini bitiren çocuklar mazeret bildirerek odadan ayrıldılar. Bazı yetişkinler de aldıkları bu işarete uyarak tatlılarını yemeden odadan çıktı. Morana da aynısını yapmak ve boğucu ortamdan kaçmak istiyordu. Buna rağmen kaçmadı çünkü adam da kaçmamıştı.

“Birkaç yıl önce buraya geldiğini biliyor muydun, Morana?” Maroni içkisini yudumlayarak tekrar konuşmaya başladı. “Hatta tam da bu masada oturup oyun oynamıştın.”

Morana yanındaki adamın gerildiğini hissetti. İlk kez, içgüdüsel olarak elini adamın bacaklarına götürdü. Dokunuşunun tıpkı adamın kendisine yaptığı gibi onu sakinleştirmesini umuyordu. Adamın bacaklarındaki gerilmiş kasları hissetti ve güç vermek istercesine sıktı.

Dante yan taraftan, “Baba,” diyerek uyardı.

“Ne korkunç bir gündü ama,” diyerek konuşmaya devam etti Maroni. “Gerçekten de korkunç. Hatırlıyor musun, Morana?”

Morana adama gevşekçe gülümsedi. “Tabii ki hatırlamıyorum. Sizin aksinize ben yaşlı değilim, Bay Maroni.”

Dante gülüşünü öksürerek bastırmaya çalışırken adamın gülümsemesi yok oldu. “Gerçekten de bir süredir buralardayım. Ayrıca burada kalmamın da iyi bir nedeni var.”

Morana gülümsemeye devam etti. “Terör estirmek için.”

“Güç için.”

Morana aynı fikirdeymiş gibi başını salladı. “Bunaklık. Yaşlılık belirtilerinden biri de bu sayılır.” Kalçasındaki elin onu hafifçe sıktığını hissetmeseydi, masadaki sessizlik dehşet verici olabilirdi.

“Yerini unutuyorsun, kızım,” diye konuştu Maroni. Sesi o kadar kısıktı ki, öfkesi dışarıdan hissedilebiliyordu.

Morana bu saçmalıklarla uğraşmaktan bıkmıştı. “Bir şeyi açıklığa kavuşturmama izin verin. Sanırım beni itip kakabileceğiniz türden biri sanıyorsunuz, Bay Maroni,” derken sesi çelikten yapılmış gibi duygusuzca çıkıyordu. “Ancak öyle değilim. Ben sizin *Pandora*’nızın kutusuyum. Yerinizde olsaydım, çok ama çok mutlu olmam için çabalardım. Ayrıca benim gibi birini hayatta tutmaya çalışırdım. Çünkü o kutu bir kez açıldığında gücünüz ve imparatorluğunuz paramparça olur. Bunu durdurmak için hiçbir şey yapamazsınız.”

Tam o anda, Chiara Mancini hapşırdı ve Morana’nın gözleri ona kaydı. Adamın bacağını sıkan eli yüzünü buruşturmasına neden olmuştu. Bu acınası akşamdan tamamen bıkmış halde bacağındaki eli ittirerek ayağa kalktı.

Maroni’ye doğru, “Şimdi müsaadenizle,” diye seslendi.

Ardından hiçbirinin cevap vermesini beklemeden ayağa kalktı ve topuklarının üzerinde dönerek odadan ayrıldı. Biraz temiz hava almak için yan kapıdan dışarı çıktı. Verandaya geçip sessiz bir yer bulmak için etrafına bakındığında solda birkaç metre ötede ateşi ve sağ tarafta devriye gezen adamları gördü. Dönerek evin etrafını dolaştı. Temiz havayı içine çekerek karanlık pencere-
relerden içeri baktı. Lambaları açık olanların perdeleri kapalıydı.

“Dışarıda yalnızken dikkatli ol.”

Dante’nin yanına geldiğini fark ederek duraksadı. Gözleri ateşin yanındaki adamların üzerindeydi. “İnsanların bana dikkatli olmamı söylemesinden bıktım.”

Dante’nin devasa vücudu gevşedi, sonra bir sigara çıkarıp yakarak derin bir nefesle içine çekti. Morana şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. “Sigara mı içiyorsun?”

“Eskiden içerdim,” dedi bir duman bulutu çıkararak. “Şimdiyse gerekli durumlarda karşılaşıyoruz.”

“Şu anki durum nedir?”

Dante'nin dudakları bir sırtışla kıvrıldı. “İçerideki o güzel gösteriyi izlemek. Bu arada onun için teşekkürler. Eğer böyle devam edersen, yaşlı adam Tristan'dan başka birinin de gücüne karşı bağıışıklığı olduğunu görüp kalp krizi geçirecek.”

Morana bunun farkında olarak kıkırdadı. “Elimden geleni yapacağım.”

Birkaç saniye sessizce durdular. Dante sigara içmekle meşguldü, Morana ise sessizliği bozmadan önce söyleyeceği şey üzerine düşünüyordu. “Chiara'yla aralarındaki mesele nedir peki?”

“Kimin?”

Morana gözlerini devirdi. “Dante!”

Dante tekrar dönmeden önce ona bir bakış atarak gülümsedi. “Bu konuşmayı onunla yapmalısın.”

“Yapacağım. Senin düşüncelerini de öğrenmek istedim.”

Dante bir kahkaha attı. “Chiara bir engerek yılanıdır. Yalaka, güzel ve zehirli.”

Morana gözlerini kaçırdı. “Bana kocası tarafından tecavüze uğradığını söyledi.”

“Bu doğru,” diye doğruladı adam. “Sonra da ona kocasını hatırlatmayan, yetişkinliğe yeni adım atan çocukları avlamaya başladı. Sempatini o kadın için harcama, Morana.”

Bu rahatsız ediciydi. Morana midesinin hafifçe bulandığını hissedebiliyordu.

“Peki o zaman,” diyerek ayağa kalktı. “Bu arada, bugün beni savunduğun için teşekkür ederim.”

Dante kısaca başını salladı. Morana durumu tuhaflaştırmak istemeyerek adama iyi geceler diledi ve geceyi tamamen bitirmiş olarak eve geri döndü. İhtiyacı olan şey uyumaktı. İyi bir uyku almalıydı. Uyandığında içinde bulunduğu kâbus daha iyi görünecekti.

Neyse ki merdivenleri tırmanırken yolda başka kimseyle karşılaşmadı. Kilidi açarak odasına girdi ve kapıyı arkasından ittirdi. Ancak tahtanın başka bir tahtaya çarparak çıkardığı kapanma sesi hiç duyulmadı. Morana arkasını döndüğünde, Tristan Caine'in kapı pervazına yaslanarak kapıyı açık tuttuğunu gördü.

Olamaz. Hayır, hayır, kesinlikle hayır. Bu gece onunla uğraşacak havada değildi.

Adamı görmezden geldi, yeniden arkasını dönerek gardıroba doğru yürüdü ve yanında durup topuklu ayakkabılarını çıkardı. Kapı arkasından kapandıktan sonra kilitlendi. Vücudunun verdiği tepkilerden adamın hâlâ odada olduğunu anlayabiliyordu.

“Güzel elbise.”

Elleri küpesinin üzerinde duraksadı. Adamın aynadaki yansımasının onunkine katılmasını izledi. Küpesini çıkarmaya devam ederken, “Teşekkürler,” diye cevap verdi. “Maroni bunu hoş geldin hediyesi olarak gönderdi.”

Adamın gözleri öfkeyle parladı. Morana bir sıfır öndeydi.

Tristan Caine bir adım daha yaklaştı, neredeyse arkasında duruyordu. “Bahsettiğin açık büfeyi beğendin mi?”

Morana gözlerini ondan ayırmadan derin bir nefes aldı. “Şimdiye kadar sadece birkaç yemek gördüm. Ama gördüğüm kadarıyla, tatlarının güzel olduğuna eminim.”

Daha gözünü bile kırpamadan adam onu aynaya yaslamıştı. Saçlarını sertçe çekerek başını arkaya eğilmesi için zorluyordu. Gözleri aynada buluşurken adamın sıcak ve yumuşak nefeslerinin boynunda gezindiğini hissedebiliyordu. Göğsünü onun sırtına bastırmıştı. Aldığı her nefeste göğsü biraz daha kabarıırken, Morana nefeslerini onunkiyle senkronize olacak şekilde ayarladı. Kalbi şiddetle atmaya başladığında kan vücudunun her yerine hücum etti. Adamı sinirlendirdiği ve bir tepki vermesini sağladığı için tüm varlığı heyecanla dolmuştu.

“İstedigin yemeğe bak, vahşi kedi.” Viski ve günah kulağından akıp vücudunun içine doldu. “Seni doyuracak tek yemek buradaki olacak.”

Adam gözlerini ona dikmiş halde kulağını hafifçe dişlediğinde inlemesini bastırdı. “Ben paylaşmam.”

Tristan Caine eliyle saçlarını biraz daha çekiştirirdi. Burnunu onun boynuna gömerek kokusunu içine çekti. “Ben de öyle.”

Berabere durumdaldı ve nefes nefese kalmışlardı. Bir an sonra, Morana odada dinleme cihazları olduğunu hatırladı.

“Bizi duyabilirler,” diye hatırlattı.

Burnunu onun boynunda gezdirirken, “Bırak duysunlar,” dedi adam. “Sana dokunan herhangi birine ne yapacağımı da duysunlar.”

Elini saçlarından çekip boynuna götürdü. Boynunu kavradiğında kadının nabzı elinin içinde atıyordu. “Sana dokunan eldeki her bir parmağı kıracağım,” diye fısıldadı. Morana aynadaki yansımalarını izlerken adam teninin üzerine *ölüm* yazıyordu. Meme uçları adamın sözleri onları okşuyormuşçasına sertleşmişti. İri vücudunu arkasında hissedebiliyordu.

“Sonra boğazlarını hafifçe keseceğim. Canlı canlı derilerini yüzerken acıyla feryat etmelerine müsaade edeceğim,” diye devam etti. Kadının hem korku hem de zevkle ürpermesine neden olmuştu. Alev alev yanan gözleri onunkilere sabitlenmişken eliyle boğazını tutuyordu. “Ardından onları ateşe vereceğim.”

Morana sahiplenilmiş hissetti. “Peki ya bana dokunmalarını istersem?” diyerek az önceki sorusunu tekrarladı.

Adamın dudakları seğirdi. Eliyle onu vücuduna biraz daha bastırdı. “İstemeyeceksin.”

“Nereden biliyorsun?”

Boynuna doğru eğilerek, “Çünkü,” dedi adam. Dudakları teninin üzerinde geziniyordu. “Yalnızca benim için canlanıyorsun.”

Ayak parmakları kıvrılırken genç kadın baştan aşağı titredi. Tristan Caine söylediklerinde haklıydı.

Morana oynadıkları bu oyunda geride kalmak istemeyerek cecurca kalçalarını adamın aletine doğru sürttü. Sertleştiğini sırtında hissettiğinde, “Benim için,” diye tekrarladı.

Onu tanıdığından beri ilk kez adamın yüzünde bir gülümseme gördü. Küçük bir gülümsemeydi. Dudakları çok hafifçe kıvrılmıştı ama içtendi ve oradaydı işte. Bu görüntü dünyasını sarsmıştı çünkü adamın gamzesi vardı.

Adamın.

Kahrolası.

Bir.

Gamzesi.

Vardı.

Şaşkınlıkla ona baktı. Her nasılsa bu kadar basit bir şeyden fazlasıyla etkilenmişti ve o gamzeyi en son kimin gördüğünü merak ediyordu.

Hâlâ birbirlerine kilitlenmiş olan gözleri, aralarındaki bir tür iletişime dönüştü. Adamın gülümsemesi yavaş yavaş yok olurken Morana başını iki yana salladı. Elini arkaya doğru uzattığında yeni çıkmaya başlamış sert sakallarını ilk kez hissetti.

Bu hareketi adamı delirme noktasına getirmişti. Aniden diğer eliyle elbisesini kalçalarının üzerine kaldırdı. Morana öne doğru eğilerek rahat hareket edebilmesi için yer açıyordu. Tüm bu zaman boyunca gözleri birbirine kenetlenmiş haldeydi. Adamın parmaklarıyla ıslanıp ıslanmadığını kontrol ettiğini hissetti, gerçekten sıırıslam olmuştu.

“Temiz misin?”

Caine’in boğuk fısıltısındaki sorunun ağırlığını hissetti. Bunun bir şeyleri değiştireceğini biliyordu. Bu anın birbirlerine bir

adım daha yaklaşımlarına sebep olacağını biliyordu. Hiçbir şey söylemeden başıyla onayladı. Tristan Caine de kendi cevabını başını sallayarak verdi.

Aynı sessizliğin ardından adamı arkasında hissetti. Parmak uçlarında yükselerek aletin içine daha rahat girebilmesi için kalçasını eğdi. Adam da parmaklarını kadınlığının üzerinden çekerek dizini tuttu ve havaya kaldırdı. Morana yerdeki ayağıyla parmak ucundayken dengede kalabilmek için arkasındaki güçten destek alıyordu. Caine'in diğer eli boğazındaydı ve gözleri onunkilere sabitlenmişti. Morana, adamın içine girerken onu görebildiği ilk sefer olduğunu fark etti. Ayrıca ilk defa prezervatif takmıyordu.

Beklentisi giderek arttı. Kalbi kulaklarında atıyordu. Teni birbirlerine temas ettikleri her noktanın ve adamın aldığı her nefesin farkındaydı.

Bir an sonra Caine aniden içine girdi.

Şifoniyer duvara çarptığında, Morana yüksek sesle bir çığlık attı. Kadınlığının duvarları adamı içeri zevkle kabul ederken ağzı keskin bir nefes almak için hızla açıldı. Odanın her yerinde dinleme cihazları olduğu gerçeği tüylerini ürpertiyordu. Dinleniyor olmak ne adamın ne de onun umurunda değildi. Yalnızca şifoniyerin duvara vurarak çıkardığı ses bile evdekilerin neler olup bittiğini anlamasına yeterdi ve Morana bunu düşününce heyecanlanıyordu.

Gözleri anlayış dolu mesajlarla birbirine kenetlenmişti. Adam onu kendisine doğru çektiğinde aleti içinde daha da derinlere ulaşarak bütün vücuduna bir alev yayılmasına neden oldu. Ardından neredeyse tamamen geri çekildi. Morana yaşadığı kayıp hissi yüzünden titrerken daha sert bir şekilde yeniden içine girdi. Bu sefer şifoniyer duvara daha yüksek sesle çarpmıştı. Morana hızlanan kalp atışlarıyla inledi. Merkezi adamı bir mengene gibi sarıyordu. Tristan Caine dizindeki elini çekip klitorisine götürerek okşamaya başladı.

Morana'nın gözleri vücuduna şiddetle hücum eden duygular yüzünden titreşerek kapandı.

“Adım,” diye homurdandı adam. Morana'nın gözleri kafa karışıklığıyla hafifçe açılarak onunla buluştu. “Adımı söyle.”

Kalbi bir anlığına durdu. Adamın içinde bir nabız gibi attığını hissederken yutkundu. Boynunun etrafındaki elin tutuşu sıkılaştı. Eli o kadar büyüktü ki, Morana'nın boynunun tamamını kavrayabiliyordu. Tehlike ve güvenlik hissi baş döndürücü bir karışım ile birbirine karışarak onu sarmalıyordu.

“Bay Caine,” diye fısıldadı. Gözleri onunkilere kilitlenmişti.

Adam kadının boynunu ısırıp çekiştirdi. “Adım.”

“Tristan Caine,” diye mırıldandı.

Adam klitorisini çimdikleyerek kadının kalçalarının istemsizce sallanmasına neden oldu.

Şifoniyeri sıkıca tutarken, “Tristan,” dedi nefes nefese.

Tristan kalçalarını ani bir hareketle yuvarlayıp sihirli bir noktaya dokunduğunda neredeyse bayılacaktı. “Bu ismi uzun bir süre boyunca haykıracaksınız, Bayan Vitalio. Bunu unutmayın.”

“O zaman konuşmayı kesin ve beni becerin, Bay Caine,” diye meydan okudu Morana.

Adam itaat etti. Onu kelimenin tam anlamıyla becermeye başladı.

Şifoniyerin aynası o kadar çok sallanıyordu ki, sonunda tıkrdamaya başlamıştı. Tahtanın duvara çarparken çıkardığı ses, adamın hareketleriyle uyum içindeydi. Adam kalçalarını döndürerek onun içine girip çıkarken bile bakışları titreşen aynanın üzerinde birbirine kenetlenmişti. Kadınlığının duvarları adamı senkronize bir şekilde sıırıslam olmuş halde sıkarken ona resmen yapışıyordu. O sürtünme hissi tüm vücuduna bir ateş yayılmasına sebep oluyordu. Ter teninin her yanını kaplamıştı. Titrek solukları önce

yüksek sesli inlemelere, ardından da kontrol edemediği küçük çığlıklara dönüşmüştü.

Nefes nefese, “Tristan,” diyerek adamı tahrik etti. Gözlerini ondan ayırmayarak kalçalarını aletine doğru bastırdı. Adamı ve kendini bu halde izlemek erotik hissettiriyordu. Giyinik olmalarına rağmen aslında çok ama çok çıplak sayılırlardı.

Caine sıkıldığı dişlerinin arasından, “Daha yüksek,” diye hırladı.

Morana titredi. Ardından daha yüksek bir sesle, “Tristan,” diye inledi. Adamın aletindeki tüm çıkıntıları hissedebiliyordu. İçinde nabız gibi atan damarları hissedebiliyordu. İlk defa içinde tamamen çırılçıplaktı. Bir süre sonra adam klitorisini daha sert ovmaya ve içine daha hızlı girip çıkmaya başladı. Morana ayağının parmak uçları üzerinde dengelemiş bir haldeyken şifoniyezin üzerindeki dizi tahtaya çarptı. Adamın boğazındaki eli onu dikleştiriyor, başını yukarda tutuyordu. Tutuşu çok sert değildi ancak Morana’ya tamamen kuşatılmış ve sahiplenilmiş hissettirecek kadar sıkıydı. O da adamı aynı şekilde sahipleniyordu. Her içine girişinde onu hapsediyordu. Sonunda vücudunda yanan ateş yavaşça doruk noktasına ulaşmasını sağladı. Hissettiği aşırı yoğun hisler yüzünden başı dönmeye başlarken tüm vücudu titredi.

Ardından adamın boynunu ısırıldığını hissetti. *Sertçe.*

Dizleri istemsizce bükülürken çığlıklar içinde boşaldı. Denge de durmayı unutmuştu. Kadınlığının duvarları daha önce hiç olmadığı kadar gevşemişti. Kalp atışları o kadar hızlanmıştı ki, çılgınca atan nabzını vücudunun her yerinde hissedebiliyordu. Islaklığının kalçalarından aşağı aktığını hissetti. Gözleri boşalmasını izleyen muhteşem mavilikleri bulduğunda, o ana dair her şeyi zihnine kazıdı.

Bir an sonra adam aniden geri çekilip onu şifoniyezin üzerine itti. Morana adamın aletini avucunun içine alıp okşamasını izledi. Elbisesinin arkasma boşalırken yüzünü acı dolu bir zevkle nasıl

buruşturduğunu gördü. Kendi aldığı zevk yüzünden sersemlemiş bir haldeyken büyülenmiş bir şekilde adamı izliyordu. Birkaç saniye boyunca çıkan her damlayı akıtarak üzerine boşalırken adamın göğsünden yükselen hırıltıyı ve verdiği derin nefesleri dinledi.

Tristan Caine'in kapanmış olan gözleri yeniden açıldı ve onun kileri buldu. Fermuarını açıp aletini tekrar içeri soktu. Morana yavaşça doğrulurken adamın ellerinin ilk kez göğüslerine yaklaşmasını izledi. Ancak dokunmak için değildi. Göğüs uçları yalnızca onun parmaklarının doyurabileceği bir açlıkla adama doğru gerilmiş olmasına rağmen onlara dokunmuyordu. Hiç dokunmamıştı. Sadece elbisesinin yakasını iki eliyle tutup tek seferde yırtmakla meşguldü. Yırtılan kumaşın sesi odada gürültüyle yankılandı. Uzun bir dakika boyunca kadma baktı. Gözleri kollarından sarkan elbisesinin açıkta bıraktığı sutyenine bir kez bile kaymamıştı.

Nazikçe ve sessizce askıları omuzlarından indirerek elbisenin yere düşmesine sebep oldu.

“Elbiseden kurtul.”

Neredeyse hırıldayarak verdiği bu emirden sonra arkasını döndü ve odadan çıkarak kapıyı bir *klik* sesiyle kilitledi.

Morana şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı, tüm bunlar onun algılayamayacağı bir hızda yaşanmıştı. Az önce ne olmuştu böyle?

Maroni'nin ona gönderdiği yere atılmış yeşil elbiseye baktı. Yırtılmıştı, paramparça olmuştu ve adamın menisi üzerinde kuruyordu. Elbiseye baktığında dudaklarında bir gülümseme belirdi. Ardından bir kahkaha attı, durum birden komikleşmişti. Elbiseyi yerden alıp banyodaki çöp kutusuna doğru yürüdü ve içine attı. Kendi kendine sessizce mırıldanarak ellerini yıkamak için arkasını döndü ve aynadaki yansımasına baktı. Gözleri boynunun yan tarafında, adamdan geriye kalan morluğa takıldı. İze hafifçe dokunduğunda yüzündeki gülümseme genişledi.

Hızlıca bir duş aldıktan sonra sevimli pijamalarını giydi ve yeni yatağına atladı. Bıçak yastığının altında güvendeydi, yastık da göğsüne bastırılmıştı. Yaşadığı olaylı günü düşünerek yastığa sıkıca sarıldı. Tenebrae'deki ilk günüydü. Tehlikeli yabancılarla dolu düşman bir şehirde olmasına rağmen kalbinin içinde küçük bir mutluluk balonu belirmeye başlamıştı. Haftalar öncesiyle kıyaslandığında hayatı birçok açıdan daha iyiydi. Gerçek bir dost olarak Amara'yı ve gerçek bir koruyucu olarak Dante'yi bulmuştu. Tüm o çılgınlık ve kaosun altında Tristan'ı bulmuştu.

Tristan.

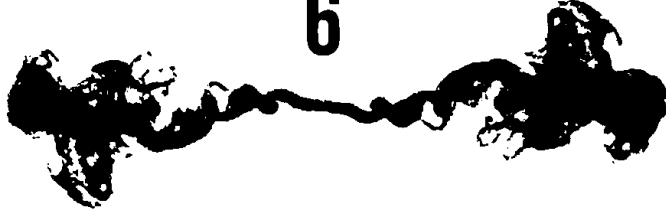
Sadece Tristan.

İleriye doğru attıkları dev adımlar karşısında sıkışan kalbi yüzünden derin bir nefes verdi.

Adamın yarın olanları kabul edip etmeyeceğini ya da her zamanki haline dönüp dönmeyeceğini bilmiyordu. Maroni'nin onun sözlerine nasıl karşılık vereceğini bilmiyordu. Yarın birinin kendisine zarar vermeye çalışıp çalışmayacağını da bilmiyordu. Bildiği tek şey, yarın uyanacağı ve kendisini rahatsız eden gizemlerin üzerinde çalışacağıydı. Yarın köpekbalıklarıyla daha iyi başa çıkmak için iyi bir plan yapacaktı. Yarın Chiara'yla nasıl başa çıkacağını düşünecekti. Yarın Amara'yı arayacak ve onunla konuşacaktı. *Yarın.*

Güvende olmayabilirdi ama önemliydi. Birisi için önemliydi. Ayrıca o kişi de Morana için fazlasıyla önemli olmaya başlamıştı.

Yarın herkesin de söylediği gibi, yeni bir gün olacaktı.

Yumuşamak

Geçirdiği en huzurlu gece olmasa bile en kötüsü de değildi.

En kötüsü uzun zaman önce babasının malikânesindeki adamlardan biri gizlice yatak odasına girdiğinde yaşanmıştı. Gençti ancak savunmasız değildi. Adamın kafasında bir lamba parçalamadan önce ayağıyla burnunu kırmıştı. Onun verdiği karşılıktan ve çıkardığı gürültüden korkan adam kaçmıştı. Morana'yı rahatlatan şey babasının olayı öğrenip adamı cezalandırmış olmasıydı. Hayal kırıklığına uğramasına sebep olan şey ise adama bu cezayı kızını taciz etmeye çalıştığı için değil, kendi çatısı altında otoritesine karşı gelmeye cüret ettiği için vermesiydi. O gece Morana'nın yastığının yanına bir silah koyduğu ilk geceydi. O olaydan sonra, ne kadar güvensiz olduğunu bildiği için her gece kolayca ulaşabileceği bir silahla birlikte uyumuştı.

En huzurlu gecesi, onu öldürmeye yemin etmiş olan adamın

çatı katında geçirdiği geceydi. Babasının tüm umutlarını bir merdivenin dibinde yıkmasından sonraki geceydi. Aslında onu korkutması gereken ancak korkutmayan tek adamın bölgesinde, nedenini bilmediği bir şekilde rahatlık ve güven aradığı geceydi. Dante'nin kalbine biraz olsun girdiği ve Tristan'ın ona daha önce hiç hissetmediği kadar güvende hissettirdiği geceydi. O gece savunmasız, korunmasız, incinmiş ve silahsız bir şekilde uyumuştı. Tristan oradayken kimsenin kendisine zarar veremeyeceğinden emin olarak uyumuştı.

Tristan.

Morana hafifçe gülümsedi. Göğsünde hâlâ dün geceden kalan sıcak bir his vardı. Ona böyle hitap etmesini istemişti ve o da adamın söylediğini yapmıştı. Sadece sözel olarak değil, aynı zamanda kendi zihninin içinde de uygulamıştı. Tuhaf bir neden yüzünden onu hiç sadece *Tristan* olarak düşünmemişti. Belki öyle düşünmek fazla kişisel hissettirdiğindendi. Belki de aralarında Morana'nın kabul etmek istemediği bir yakınlık yarattığı içindi. Fakat adam dün gece bu ikileme bir son vermiş ve Morana'nın zihninde yaratarak aralarına ördüğü bariyeri yıkmıştı. Bu bariyer şimdi paramparça olmuş halde yere saçılmıştı. Adamın onu nasıl sahiplendiği, Morana'nın tenine herkesin görebileceği şekilde işlenmişti. Adamın viski kokan, günahkâr sesi ağzından kendi adını duymayı talep ediyordu.

Tristan.

O artık Tristan'dı.

Onun Tristan'ı.

Hissettiği sıcaklık tüm vücuduna yayılmıştı.

Pencerenin kenarına oturduğu yerden araziye bakıyordu. Güneş tıpkı dün gece ayın yaptığı gibi bulutların arasında saklambaç oynuyordu. Gün ışığı yemyeşil çimenlerin üzerinde parlarken

kenarlardaki ağaçların yarattığı gölgeler karanlıktı. Uzaklarda, gölün berrak suyu parıldıyordu. Gölün kenarında, arazinin içiyle dış kısmını gözle görülür bir şekilde ayıran ağaç yolunun ardına gizlenmiş yalnız ve küçük bir ev duruyordu.

Dante'nin ne demek istediğini artık anlamıştı. Tristan dışarıdan bakanlar için içerideydi ama içeride olanlar için de dışarıdaydı. Aslında kendinden başka hiçbir yere ait değildi. Şimdi neden bir binanın tepesinde, o güzel ve devasa pencereleriyle herkesi görebildiği bir çatı katında yaşadığını anlıyordu. O noktadan tüm görüşlere hâkimdi ancak bölgesine açıkça davet etmediği hiç kimse onu göremezdi. Bu bilgiyle birlikte, Morana için pencerenin önünde geçirdikleri ilk gece daha da güzelleşmiş ve aralarındaki ilişkinin değişimi daha da önemli hale gelmişti.

Bu mülkte de babasının evinde olduğu gibi devriye gezen adamlar vardı ama çok daha az gösterişli bir halleri vardı. Bu adamlar yetenekli ve şık görünüyordu. Bu durum hareket etme biçimlerinden silahları tutuşlarındaki rahatlığa kadar belliydi. Uzun bir süre onları izledikten sonra gölün kenarında duran evin etrafındaki bir hareketlenme dikkatini çekti. Bu mesafeden evden çıkıp gölün kenarında duran Tristan'ı belli belirsiz seçebiliyordu. Adam elleri cebinde uzaklara bakıyordu. Kendisinin haberi olmadan onu gözlemlene şansına sahip olmanın büyüüne kapılan Morana, gözlerini ayıramadan sadece adamı izledi.

Tristan neredeyse doğal olmayan bir şekilde kıpırdamadan duruyordu. O kadar sabitti ki, uzaktan bir heykel gibi görünebilirdi ve kimse de onun gerçek bir insan olduğunu anlayamazdı. Tek başına dururken bu kadar hareketsiz olması, adamın onun yanındayken ne kadar *hareketli* olduğunu fark etmesini sağlamıştı. En başından beri onda bir enerji vardı. Morana'yı defalarca kez onun etrafına çeken bir enerji. Fiziksel olarak hareketsizken bile

adamın enerjisi her zaman hareket halindeydi. Onu itiyor, çekiyor, çevreliyor, tutuyor ve kendisine bağlıyordu. Adamın bunu kasıtlı olarak mı yaptığını, yoksa kontrol edemediği bir şey mi olduğunu bilmiyordu. Gerçi başlangıçta ona karşı açıkça sergilediği bıkkınlık duygusu, ikincisini düşük bir ihtimal gibi gösteriyordu. Buna rağmen şu andaki gözlemleri düşünceleriyle bir tezatlık oluşturmuştu.

Dante'nin devasa bedeninin çevik bir zarafetle ağaçların arasından Tristan'ın hareketsiz silüetine doğru yürüdüğünü gördü. Adam arkadaşının yanına katılırken Morana onun evinin nerede olduğunu merak etti. Onların dünyasındaki kimsenin anlayamayacağı bir şekilde kardeş olan iki adam yan yana duruyordu. Dante cebinden bir sigara daha çıkardığında, Tristan'ın yeniden ileriye bakmadan önce sigaraya bir göz attığını fark etti. Ardından bir şeyler hakkında konuşmaya başladılar. Morana'nın vücut dillerinden anlayabildiği tek şey koca bir hiçten ibaretti. Tristan tıpkı biraz önce olduğu gibi hareketsiz durmasına rağmen Dante'nin vücudu rahattı. Sabah güneşinin ışığı üzerlerinde uzunca bir süre parlarken rüzgârın serinliği kadının kollarına çarpıyordu.

Morana battaniyesine daha sıkı sarılarak oturduğu pencere kenarında biraz kıpırdandı.

Bu hareket adamların dikkatini dağıtmış gibiydi çünkü Tristan aniden başını kaldırıp doğrudan penceresine bakmıştı. Adamın burayı onun yapabildiğinden daha iyi göremediğini biliyordu. Fakat o bakışların sıcaklığı, Morana'yı battaniyesinin yapabileceğinden çok daha iyi ısıtmıştı. Omurgasından aşağıya bir ürperti yayıldı. Bacaklarının arasındaki kaslar dün gecenin güçlü hatırasıyla hâlâ sızlıyor ve adamın içine girmesinin anısıyla kasılıyordu.

Dante de ona bakmak için döndü. Sigarayı tutmayan elini selam vermek için kaldırdı. Morana bu hareket karşısında sırtıttı ve ona hafifçe el sallayarak karşılık verdi.

Ardından telefonu titredi.

Tristan: *bir resim gönderdi*

Morana adamın kredi kartının görüntüsüne baktı. Adı ve geri kalan tüm detaylar açıkça görülebiliyordu. Kafası karışmış bir halde mesajı yanıtladı.

Morana: ???

Başını kaldırıp adama baktığında yüzünü elindeki telefona çevirdiğini gördü. Bir eli cebindeyken mesajı diğer elinin başparmağıyla yazıyordu. Tam o sırada “gönder” tuşuna basmış olmalıydı ki, Morana’nın telefonu bir saniye sonra tekrar titredi.

Tristan: Neye ihtiyacın varsa al. Belli ki kartına ya da hesabına erişimin yok. Eğer olsaydı, Amara sana kıyafet vermeden önce bunu yapardın.

Morana mesaja bakarken içinde çelişkili duygular vardı. Adam tamamen haksız sayılmazdı. Kartları hâlâ ondaydı ancak adamın evindeyken içindeki paranoyak bilgisayar korsanı herhangi bir şey sipariş edip babasını harekete geçirme riskini almak istemişti. O zamanlar babasını hâlâ umursuyordu. Ancak şu anda, Maroni son derece büyük bir nezaketle babasını çoktan burada olduğuna dair bilgilendirdiği için umurunda bile değildi.

Morana: Teşekkür ederim. Çok düşüncelisin. Ama ihtiyacım olan şeyleri almak için kendi kartımı kullanacağım.

Adamın tekrar telefona baktığını ve buradan seçebildiği kadıyla bir nefes verdiğini ya da derin bir nefes aldığını gördü. Ardından tekrar yazmaya başladı.

Tristan: Hangisi sana uyarsa. Senin ya da benim, fark etmez. Daha fazla kıyafetin yok edilmesi gerekmediği sürece tabii.

Şimdi adam böyle söyleyince... Morana bu ima karşısında dudaklarının kıvrıldığını hissetti.

Morana: Bu durumda sırf onları yırtabilmen için Maroni'den daha fazla kıyafet kabul etmek zorunda kalabilirim. Bunu yapman hoşuma gitmişti.

Yavaşça başını kaldırdığında adamın bakışlarının pencereye, ona doğru döndüğünü gördü. Kalbi hızla çarpmaya başladı. Sadece o mesajdan sonra verdiği tepkiyi görmek, gözlerinin uzun süre üstüne sabitlendiğini görmek bile onu heyecanlandırmaya yetmişti. Sonra tekrar telefonuna döndü.

Morana tuttuğunun farkında olmadığı bir nefes verdi ve telefonunun elinde tekrar titrediğini hissetti.

Tristan: Git ve alışveriş yap.

Morana iç geçirdi. Bu beklenmedik yanıt karşısında biraz bozulmuştu. O daha çok, "*Ben bir Tarzan'ım, sen de Jane'sin...*" tarzında bir mesaj beklemişti. Telefonu tekrar titrediğinde hızla mesaja baktı. Şaşırtıcı bir şekilde mesaj başka bir adamdan gelmişti.

Dante: Sevgili Morana, Tristan'a her ne söylediyse, lütfen bir daha söyleme. Babamın suratına yumruk atma isteği yüzünden

avuçları kaşınıyor ve bu planlarımız için çok uygunsuz olur. Aranızda yaşanan şey her neyse ona dahil olmak istemiyorum ama lütfen şu anda onu kışkırtma. Odaklanmasına ihtiyacım var. Teşekkür ederim. Dante.

Morana adamın mesajı yazış biçimine bir kahkaha attı. Yüzündeki çileden çıkmak üzere olan ifadeyle birlikte ses tonundaki eğlence de belirgindi. Aynı zamanda Tristan'ın hissettiklerinin yazdığı cevaptan çok ama çok daha farklı olduğunu bilmek de Morana'nın içindeki sıcaklık duygusunu yeniden canlandırmıştı. Dante'nin son derece açık bir şekilde ifade ettiği gibi onu kaç kez "kışkırttığını" merak etti. Madem onu kışkırtıyordu...

Morana: Sevgili Dante, elbette. Söylediklerini tamamen anlıyorum. Bu arada bana böyle bir şey söylediğini bilseydi, yumruklamak isteyeceği başka bir Maroni daha olacağını düşünüyorum. Tabii bunun konumuzla alakası yok. Bu arada, lütfen bana Amara'nın numarasını iletir misin? Onunla konuşmak istiyorum. Teşekkür ederim. Morana.

Amara'nın numarası onda zaten vardı. Tabii ki vardı. Bu mesajının amacı tamamen başkaydı.

Dante: Zaten her beş dakikada bir beni yumruklamak istiyor. Ben de onu her dört dakikada bir yumruklamak istiyorum. Amara'nın numarasının sende olduğunu da biliyorum. Ona benden selam söyle. Teşekkürler.

Morana sırtıttı.

Morana: Siz erkeklerin kendinize bu kadar hâkim olmanıza hayranım.

Morana: Ayrıca Amara'yla aranızda yaşanan şey her neyse ona dahil olmak istemiyorum.

Dante: Touché.*

Morana ilk kez kendisi olabileceği ve bu konuda endişelenmeyeceği; şımarabileceği ve karşılığında da şımarık cevaplar alabileceği bir arkadaşlığı olduğunu fark ettiğinde özgür hissetti. Enerjisi yerine gelmişti ve böyle bir arkadaşlığa sahip olduğu için mutluydu. Düşüncelerinden sıyrılıp gün içinde yapacağı şeyleri planlayarak bir mesaj daha gönderdi.

Morana: İhtiyacım olduğunda evinize gelebileceğimi söylemiş-tin. Şimdi üç sorum var. A. Evin kamera ya da mikrofonla izleniyor veya dinleniyor mu? B. Mutfağın var mı? C. Wi-Fi var mı?

Dante'nin vücut hareketlerine bakınca Tristan'la bir şeyler konuştuğunu gördü. Tristan söylediğini başıyla onayladığında Dante tekrar yazmaya başladı. *İlginç.*

Dante: A. Hayır, mahremiyetin görsel/işitsel olarak ihlali söz konusu değildir. Kapının dışında güvenlik kameraları var ama içerde yok.

Dante: B. Evet, istediğini yiyebilmen için ağzına kadar dolu bir buzdolabına sahip bir mutfak var. Ayrıca eve bir şeyler sipariş edebilirsin. Personellerden biri sana teslim edecektir.

* (İng.) Şah mat. (ç.n.)

Dante: C. Evet, tabii ki de Wi-Fi var. Sanırım gelip orada çalışmak istiyorsun?

Morana: Evet, eğer senin için de uygunsa. Kodların izini sürmek istiyorum. Olan biten her şeyden sonra işe geri dönmenin zamanı geldi. O yüzden A. Bu harika. Bu sayede kimsenin dinlemediğini veya izlemediğini bildiğim bir yerde daha rahat telefon görüşmesi yapabilir ve çalışabilirim. B. Eve bir şey sipariş etmektense orada yemek yemeyi tercih ederim. En iyi ihtimalle biri içine tükürür, en kötü ihtimalle de zehirli olur. C. Ekipmanlarımı getireceğim.

Dante: Sorun yok. Orada seni kimse rahatsız etmez. Rahatına bak ve başka bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver.

Morana kendisine atılan basit mesaja bakarken gözlerinin yaşardığını hissetti. Vücudunun verdiği şaşırtıcı tepkiyi gözlerini kırıştırarak uzaklaştırdı. Ardından mesaja cevap verdi.

Morana: Teşekkür ederim. Yalnızca bir yol tarifine ihtiyacım var.

Dante: Sana eşlik etmesi için birini göndereceğim.

Morana: Teşekkürler.

Pencereden uzaklaşarak hızla rahat bir kot pantolon ve tişört giydi. Ayaklarına düz taban bir ayakkabı geçirirken bugün kendine giyecek bir şeyler sipariş edebileceği için mutluydu. Saçlarını tarayıp dudaklarına parlak pembe renkli bir ruj sürdü, gözlüklerini taktı ve yastığının yanında duran bıçağı aldı. Raflardan birinin üzerinde duran dizüstü bilgisayar çantasını da aldıktan sonra, gün içinde ona gerekecek ve önemli olan her şeyi yanına aldığından emin oldu. Bıçağı çantasının astarındaki ceplerden birine yerleşti-

rerek fermuarını kapattı. Çantayı omzuna asıp yatağının üzerinde duran telefonu aldı ve kapıya yöneldi. Tam da bu sırada telefonu yeni gelen bir bildirimle titredi.

Kilidi açtığında Tristan'dan başka bir mesaj geldiğini gördü.

Tristan: Dante'yle gün boyunca dışarda olacağız. Kimseyle konuşma. Biz dönene kadar ana eve gitme.

Morana mesajın dili karşısında kaşlarını kaldırarak başını iki yana salladı.

Morana: Evet, Bay Caine. Elbette, Bay Caine. Söylemek istediğiniz başka bir şey var mı, Bay Caine?

Cevap gelene kadar birkaç saniye geçti.

Tristan: Bu gece ne kadar ukala olabileceğini göreceğim.

Morana nefesinin kesildiğini hissetti.

Morana: Bu gece ne var?

Tristan: Uzun zaman boyunca gecikmiş olan bir şey.

Morana: Nedir o?

Tristan: Ağzın, vahşi kedi.

Aman Tanrım.

Morana boştaki elini yüzünü yelpazelemek için kaldırdı. Ancak serin rüzgâr ne kalp atışlarının hızlanmasına ne de o kelime yüzünden ısınan yanaklarına engel olamamıştı. Tek bir kelime. *Ağzın.* Ağzıyla ilgili ne vardı ki? Ağzıyla ne yapacaktı? Parmak-

larını ağzının etrafında mı gezdirecekti? Kendi dudaklarıyla onun dudaklarını mı hapsedecekti? Dilini onun diliyle mi birleştirecekti? Yoksa daha ilkel mi davranacaktı? Ağzının erkekliğini tatmasına izin verir miydi? Peki ya onu keşfetmesine? Göğsünün ve oradaki kaslarının üzerinde gezinip yara izlerini yalayabilir, karın kaslarını öpebilir, gittikçe aşağılara inerek...

Aman Tanrım.

Morana bu düşüncelerin vücuduna aşıladığı sıcaklıkla tüm bedeninin uğuldadığını, nabzının her yerinde attığını ve zonkladığını hissedebiliyordu. Düşüncelerinden sıyrılarak derin bir nefes alırken aklını yeniden toparlamaya çalıştı. Birkaç saniye derin nefesler aldıktan sonra, teni artık yanıyormuş gibi hissetmediğinde telefonunu cebine koyup odasından çıktı. Neyse ki kapının dışında pusuya yatan kimseyle karşılaşmamıştı.

Maroni ailesinin evinde bir fark yaratacakmış gibi odasını kitleyerek merdivenlere yöneldi. Bir an önce dışarı çıkıp buradan uzaklaşarak Dante'nin evine gitmek için can atıyordu. Bugün yapması gereken işler vardı. En azından kıyafetlerini sipariş etmeli ve Amara'ya telefon etmeliydi. Dante'ye söyledikleri gerçektir. Son birkaç gün içinde Tristan'la aralarında yaşanan şeylerle birlikte, en başta bir araya gelmelerini sağlayan sebep tamamen kenara atılmıştı.

Dışarıda hâlâ tehlikeli kayıp kodlar vardı. Hâlâ Tristan'a komplo kurmaya çalışan hain biri vardı. Hâlâ bilgisayarlarla arası iyi olan ve ona rasgele bilgiler gönderen gizemli biri vardı. Ayrıca artık kimseye söylemeden araştıracağı başka bir şey daha vardı. *Yirmi yıl önce kaybolan kızlar.* Tristan'la olan ilişkisi ya da dinamiği ne olursa olsun, bebekken kaçırılıp geri getirildiği ve bir daha bulunamamak üzere kaybolan başka kızların da işin içinde olduğunu bilmek onu rahatsız ediyordu. Bu gömülü sırları ortaya

çıkarması gerekiyordu. Eğer öyle bir şey mümkünse, Luna'yı bir şekilde bulacaktı. Ancak bu konuda somut bir kanıt elde edene kadar bunu Tristian'a söyleyemezdi.

Morana zihninin içinde kaybolmuştu. Bu yüzden ana kapıya yöneldiği sırada oturma odasından çıkan adamı görmemişti.

“Morana.”

Lorenzo Maroni'nin sesi onu hızla kendine getirdi. O tarafa döndüğünde adamm kendisine doğru yürüdüğünü gördü, yüzünde her seferinde tüylerini diken diken eden gülümseme vardı. Morana çantasının askısını sıkıca kavrayarak kendini bu karşılaşmaya hazırladı.

“Bay Maroni,” diyerek sakın ve soğukkanlı bir sesle selam verdi.

Maroni onun kişisel alanının oldukça yakın bir yerinde durmuştu. Başını hafifçe yana eğerek karanlık gözleriyle karşısındaki kadını inceliyordu. “Yıllardır Tristan'a ulaşmaya çalıştığımı biliyorsun. Ancak ilk kez dün gece tepki verdiğini gördüm.”

Morana sessiz kalarak adamın konuşmasına ve yüzünü her türlü duygudan arındırarak kendisini gözlemlemesine izin verdi.

Maroni gülümsedi. “İlginç, değil mi? O çocuğa yaptığım onca şey... Yirmi yıl boyunca onun savunmasını yıkmaya çalıştım. Tüm bu süre boyunca o daha da güçlendi.” Sözlerini bitirdiğinde bir iç çekti. Morana sessiz kalırken kanının kaynadığını hissedebiliyordu. “İşkenceler, cinayetler... Hiçbirinden korkmadı. Onun mükemmel bir ölüm makinesi olduğuna inanmaya başlamıştım. Ta ki dün gece olan şeyi kendi gözlerimle görene kadar. Sonunda onun Aşil tendonunu* bulduğuma inanıyorum. Sana bunun için teşekkür ederim, Morana.”

* Ayak topuğu haricinde vücudunun her yeri ölümsüz olan Aşil efsanesine bir gönderme yapıyor. (ç.n.)

Kalbinin derinliklerinde adama karşı hissettiği zehir bambaşka bir seviyeye ulaşmıştı. Değer verdiği kişiyi alaşağı etme düşüncesiyle Maroni'nin yüzünde beliren gülümseme, Morana'yı daha önce hiç olmadığı kadar öfkeliendirmişti. Dante gibi bir adamın nasıl böyle birinden geldiği konusu gerçekten büyük bir gizemdi. Morana hissettiği her şeyi içine atarak adama usulca gülümsedi.

Maroni'nin düzgünce kesilmiş sakalının altındaki gülümsemenin hafifçe düştüğünü büyük bir memnuniyetle gördü.

“İşte bu noktada yanılıyorsunuz, Bay Maroni,” diye konuştu sessiz ve yumuşak bir şekilde. “O kısıtlı aklınızla kadınların sadece iki şeyde iyi olabileceğine inanıyorsunuz. Bir eş ya da fahişe olarak. Ben ikisi de değilim. Ben sizin gibi erkeklerin bağladığı prangalardan kurtulmuş bir kadınam. Ben, gerçekliğine yeniden inanmamı sağlayan iki iyi adam sayesinde özgürlüğün ne olduğunu bilen bir kadınam.”

Maroni konuşmak için ağzını açsa da elini kaldırdı. Henüz cümlesini bitirmemişti, hatta içindeki ateş şimdi daha da alevlenmişti. Öne doğru eğilerek kendisinden çok daha uzun olan adama baktı, sesi artık tehditkâr bir tondaydı.

“Ben kurban olmam. Ben intikam alırım,” dedi kararlılıkla. “Bu söylediklerimi unutmayın, Bay Maroni. Tristan'da açtığınız her yara, Dante'ye verdiğiniz her küçük zarar ve Amara'yı evinden sürmüş olmanız için size bedel ödeteceğim. Kaybolan tüm o kızlar için de öyle.”

Son kısımda adamın gözlerinin hafifçe açıldığını gördüğünde başını salladı. “Ah, evet. Bu işin içinde olduğunuzu biliyorum. Sadece şu anda neresinde olduğunuzdan emin değilim. Ancak emin olduğum zaman, bunu ödeyeceksiniz.”

“O kadar uzun yaşayacağını mı sanıyorsun?” diye tehdit etti Maroni. Yüzündeki tüm nezaket kaybolmuştu.

Morana neşesiz bir şekilde kıkırdadı. “Dün geceye kadar Tristan’ın hiç tepki verdiğini görmediğinizi söylediniz. Beni öldürmeyi deneyin ve nelere yol açacağınızı görün. Gerçekten yalnızca bunu bir deneyin. Size lanet olası bir meydan okuma sunuyorum.”

Bu küstahlığı karşısında adamın eli boynuna uzandı ve teninden birkaç santim uzakta asılı kaldı. Morana o eli izledikten sonra tekrar adama baktı. Tereddüt etmeden karşısındaki kişiyi tepeden tırnağa süzdü.

“Az önce ne yaptığm hakkında hiçbir fikrin yok, küçük kız,” diye fısıldadı Maroni. Bakışları ölümcüldü. Morana’nın bu bakışlar karşısında dehşete düşmesi gerekirdi. Bu adam kocaman adamları bile titreten biriydi. Ama genç kadın onunkinden çok daha ölümcül ve çok daha öfkeli gözler görmüştü.

“Size beni tehdit etmemenizi söylemişim,” dedi aynı derecede kısık bir sesle. “Fakat bunu yaptmız. Şimdi domino taşlarının nasıl teker teker yıkılacağını izleyin.”

“Saygılı ol, küçük kız,” dedi adam tükürürcesine.

Morana bir kaşını kaldırdı. “Çok yaşayın, kralım. Ancak kral öldü.”

Başka bir şey söylemeden topuklarının üzerinde döndü. Ana kapıdan çıkıp güzel, sıcak gün ışığına doğru yürüdü. Adrenalin hâlâ vücudunda dolaşıyordu. Yaptığı onca şeyden sonra o adamın hâlâ nefes aldığını görmek midesinin düğümlenmesine neden olmuştu. Kayıp kızlarla ilgili olaya dahil olduğunu iliklerine kadar biliyordu. Lorenzo Maroni yenilmez değildi ve o da bunu kanıtlayacaktı.

Dışarıdaki sütunlardan birinin yanında sessizce duran korumayı görünce durdu. Vin tıpkı odasına kadar eşlik ettiği zaman olduğu kadar sessizdi.

“Dante’nin evine kadar bana sen mi eşlik edeceksin?” Aslında adamın kendisine cevap vermesini pek de beklemiyordu. Bu

yüzden adam sessizce, “Evet,” dediğinde şaşırdı. Vin koyu renk takım elbisesinin cebinden koyu renk gözlüklerini çıkarıp yanında yürümesi için ona işaret veriyordu.

Morana arazinin batısına doğru yürürken adımlarını sıklaştırdı ve etrafta gördüğü her şeyi inceledi. Penceresinden gördüğü adamlar hâlâ arazinin etrafında geziyordu. Evle kuzeydeki ağaç yolu arasında göl ve uzakta kalan kısmı birbirinden ayıran uzun çimenler vardı. Batı tarafına baktığında beyaz renkli ve boyanmadan kırmızı tuğlalı haliyle bırakılmış, arazinin neredeyse iki farklı ucunda duran binaları gördü. Beyaz olan kocamandı ve kırmızı evin gerisindeydi. Üç katlıydı, çatısı düzdü ve aynı zamanda balkonlarında demirden yapılmış siyah korkuluklar vardı. Kırmızı tuğlalı ev ise beyaza kıyasla çok daha küçüktü ve ilk katın üzerinde üçgen bir çatı bulunuyordu.

Kırmızı olana doğru ilerliyorlardı.

Vin evi işaret ederken, “Dante’nin evi sağdaki,” diyerek sessiz yürüyüşlerini bozdu. Morana öncelikle korumanın bir şeyler hakkında bilgi vermesine, ikinci olarak da Dante’ye yalnızca adıyla seslenmesine şaşırmıştı. Bunu sormayı sonraya sakladı. Daha fazla bilgi alabilmek için doğan bu fırsatı değerlendirmeliydi.

Adamm hızlı adımlarına ayak uydurarak, “Peki ya sol taraftaki beyaz olan?” diye sordu.

“O personel binası,” dedi Vin. “İçinde kaldıkları apartmanlar var.”

Morana başıyla onaylarken meraklanmıştı. “Peki ya eğitim merkezi?”

Vin’in adımları bir an için duraksadı. Ardından yeniden hızlanarak göz ucuyla ona bir bakış attı. Morana yüzüne masum bir ifade takınmıştı.

Cevap vermeyeceğini düşündüğü uzun bir andan sonra, “Orası ters yönde. Oradan mümkün olduğunca uzak durmanızı tavsiye ederim,” diye açıkladı adam.

Not edildi.

Morana biraz sonra, “Dün bana bıçağı neden verdin?” diyerek onu gördüğünden beri aklını kurcalayan soruyu sordu. “Minnettar olmadığımından değil, gerçekten minnettarım. Ama sebebini anlamıyorum.”

Hızla çenesini kapatırken yaptığı şeye şaşırarak gözlerini kırıştırdı. Elbette kafasının içinde gevezelik ediyordu. Hem de her zaman. Ama ilk kez düşüncelerinin zihninin dışına çıkmasına izin vermişti. Daha dikkatli olmalıydı, çok daha dikkatli davranmalıydı.

Vin omuz silkerek sessiz kaldı.

Bu yeterince iyi değildi.

“Ciddiyim,” diyerek üsteledi. “İyi adamlardan biri olup olmadığını bilmem gerekiyor.”

Vin ona bir bakış daha attı. “Buradaki adamların hiçbiri iyi değil, hanımefendi. Ama kafamza bir kurşun sıkar mıyım? Benim için bir sorun yaratmadığınız sürece bunu yapmam. Başka kime sataştığınız ben veya silahım için önemli değil.”

Pekâlâ, bu yeterince iyiydi.

Morana yeniden başıyla onayladı. Aklındaki bir soru işaretinin daha kalkmış olmasından memnundu. Dante’nin evine vardıklarında adam kapıyı sertçe bir kez çaldı. Birkaç saniye sonra kırışmış saçları, nazik, kırışık yüzü ve Amara’nın büyüleyici yeşil gözlerine sahip yaşlı bir kadın kapıyı açtı. Bu kadın, Amara’nın annesinden başka biri olamazdı. Dante’nin o kadının annesini kendi evine personel olarak getirmiş olması, adam hakkında çok fazla şey anlatıyordu.

Vin ona ve Amara'nın annesine başıyla selam verdikten sonra tek kelime etmeden ayrıldı. Yaşlı kadının yüzü Morana'yı görünce kocaman ve gamzeli gülümsemesiyle aydınlanmıştı. Morana'yı şaşırtarak yıllarca harcadığı emekler yüzünden sertleşmiş olan ellerini uzatıp onun ellerini tuttu. Gözleri yaşlarla buğulanmıştı.

“Bebeğim bana onun arkadaşı olduğunuzu söyledi,” dedi aksanlı bir sesle. “Tahmin edersiniz ki, onun hiç arkadaşı yok. Bu yüzden size teşekkür ederim.”

Kadının kalbinin saflığı, Morana'nın içinde uzun zaman önce öldüğünü düşündüğü bir şeye dokunmuştu. Bir ebeveynin tükenmeyen sevgisinin kanıtıydı. İçinde kabaran tüm duygularla kadının ellerini sıkıp usulca konuştu. “Kızınız tanıdığım en nazik ve en cömert ruha sahip. Benim için gerçek, güçlü bir dost oldu. Sizi çok özlüyor.”

Kadın gözyaşlarının arasından gülümsedi ve ellerini geri çekerek gözyaşlarını sildi. Ardından kapıyı daha geniş açarak onu içeri davet etti.

“İçeri gel, çocuğum,” dedi şefkatle. Morana eve girip içeriye doğru ilerlerken kadın da kapıyı kilitledi. Evin sıcak bir havası vardı. Duvarlar, perdeler, ahşap mobilyalar; etraftaki kahverengiler, kırmızılar ve kremler Morana'yı sıcaklığıyla sarıp sarmalıyordu. Evde yumurta ve kahveyle karışık odunsu, tatlı, baharatlı bir koku vardı. Açık pencerelerden içeriye hoş bir esinti giriyor, dışarıdaki rüzgârın tatlı sesi duyuluyordu. Morana'nın daha önce bulunduğu hiçbir yere benzemiyordu. Sıcaktı. Rahattı. Davetkârdı.

“Dante bana geleceğini söylemişti,” dedi yaşlı kadın. Aynı zamanda onu rahat, pelüş ve kahverengi bir kanepeye doğru yönlendirip oturmasını işaret etti. Morana koltuğa neredeyse gömülmüştü. “Kendini evindeymiş gibi hisset lütfen. Kahvaltı yaptın mı?”

Morana üstüne hücum eden tüm bu duyguların etkisi altında

başını iki yana salladığında kadın gülümsedi. “Sana biraz yiyecek ve kahve getireceğim. Kahve seviyorsun, değil mi?”

Morana başıyla onayladı. Yaşlı kadın, daha önce bir ebeveynin sayısız kez yaptığı gibi herhangi bir amaç taşımadan onun saçlarını hafifçe okşadı. Morana için bir ilkti. Bu hareket karşısında çenesinin titrediğini hissetti.

“Sen işlerini hallet. Bir şeye ihtiyacın olursa bana seslen,” dedi kadın. Ardından gitmek için arkasını döndü.

Morana aniden, “Size nasıl sesleneyim?” diye sordu.

Amara’nın annesi sırtıttı. Yüzü bir gülümsemeyle aydınlanırken biraz da kırışmıştı. “Zia, tabii ki. Dante bana böyle seslenir.”

Kadının gidişini izlerken gülümsedi ve derin bir nefes verdi. Bu basit karşılaşma yüzünden tahmin edebileceğinden çok daha fazla sarsılmıştı. Çantasından dizüstü bilgisayarını ve diğer ekipmanlarını çıkarırken ellerinin titrediğini fark etti. Eşyalarını yavaşça önündeki masaya dizerken bağdaş kurup koltuğa iyice yerleşti.

Zia elinde lezzetli görünen bir omlet, birkaç minik tost dilimi, taze meyve ve kahveden oluşan bir tepsiyle içeri girdi. Morana teşekkür ederek tepsiyi kucağına koyarken, kadın kapıyı arkasından kapatarak onu yalnız bıraktı. Akşam yemeğinde doğru düzgün bir şey yemediği için, Morana guruldayan midesinin üzerine büyük bir iştahla kahvaltısını yemeye başlamıştı. Birkaç dakika içinde tabaklar silinip süpürülmüş, midesi ise sakinleşmişti.

Tepsiyi hemen yanına, ayaklarının dibine koyduktan sonra kahvesini yudumladı ve ilk iş olarak internetten alışveriş yapmaya başladı. Genellikle alışverişleri uzun sürmezdi. Tarzını ve giymekten hoşlandığı şeyleri biliyordu. Ama bu sabah “içinde sızıp kalabileceği kadar rahat kıyafetler” ve “rahatsız ama son derece şık hissettirenler” arasında gidip gelen şeyleri seçmesi çok uzun sürmüştü.

Zia içeri girip yüzünde yeniden oluşan bir başka gülümsemeye tepsiyi aldığı anda, ona benzer bir gülümsemeyle karşılık verdi. Ardından kendine güzel, seksi iç çamaşırı sipariş etti. Bu alışverişi yaparken belirli bir kişiyi ve onun kıyafetlerini yırtma eğilimini de göz önünde bulundurmuydu. Sırada ayakkabı ve makyaj malzemeleri vardı. Sonra da aksesuarlar gelecekti. Alışverişini bitirdiğinde neredeyse öğleden sonra olmuştu. Çok fazla saat ve para harcamıştı ama bu kahrolası şey ona harika hissettirmişti. Teslimatı ertesi güne ayarlayarak malikânenin adresini yazıp ayağa kalktı.

Gerinerek oturma odasının penceresine doğru yürüdü ve araziye farklı bir açıdan baktı. Buradan yukarıdaki o devasa malikâneyi, çimenlik alanı ve kapıları tüm ihtişamıyla birlikte görebiliyordu. Ayrıca buradan tepenin aşağısındaki gölü ve kenarındaki evi de görebiliyordu. Hâlâ çok uzak olmasına rağmen, bu pencereden bakıldığında daha yakın görünüyordu. Binanın daha çok tek katlı, kahverengi bir kulübe olduğunu görebiliyor ama bundan fazlasını seçemiyordu.

Morana gözlerini evden ayırmadan telefonunu cebinden çıkardı ve artık arkadaşı olarak görmeye başladığı kadının numarasını çevirdi. Telefon açılınadan önce iki kez çalmıştı.

“Morana.” Amara’nın kısık ve boğuk sesi onu selamladı. Eğer kadının çirkin geçmişini öğrenmemiş ve boğazını kesip ses tellerine zarar veren korkunç yarayı görmemiş olsaydı, Amara’nın seks için yaratılmış bir sese sahip olduğunu söyleyebilirdi. Ancak tüm bunları biliyorken, o kadar acımasız bir şeyi güzel bir durumla ilişkilendirmesi mümkün değildi. Yoksa... mümkün müydü?

Düşüncelerinden sıyrılarak hissettiği tüm belirsiz duygularla cevap verdi. “Sayende burada iki harika karşılama yaşadım.”

Amara kıkırdadı. “Orası tuzaklarla dolu. Kızlar olarak birbirimizin arkasını kollamalıyız. Bu yüzden de mümkün olduğu kadar çok kişiye ihtiyacın olabileceğini düşündüm.”

“Yaptıkların için minnettarım.” Morana gülümsedi. “Teşekkür ederim. Her şey için.”

Yumuşak sesiyle, “Her zaman, Morana,” dedi Amara. Bir saniyelik sessizliğin ardından da sordu. “Eee, Tenebrae’yi nasıl buldun?”

Morana bir kahkaha attı. “Hava şu ana kadar çok güzeldi. İnsanlar ise şaşırtıcı.”

“Nasıl yani?”

Morana kalçasını pencerenin kenarına yaslamıştı, pencerenin lastiğiyle oynuyordu. “Dediğim gibi, üvey kız kardeşin beni şaşırttı. Annen de öyle.”

“Yerinde olsam Nerea’ya tamamen güvenmezdim,” dedi Amara. Üvey kardeşiyle ilgili böyle bir uyarı yapması Morana’yı şaşırtmıştı. “Yani bana hep iyi davrandı ve beni çok sever. Ama sen bir yabancısın ve o da aslında sert biridir. Senin hakkında iyi şeyler anlattım ancak bunları göreceğinden şüpheliyim. Şehir dışına çok sık seyahat eder.”

Amara’nın dürüstlüğü karşısında içindeki buzların çözüldüğünü hissetti. “Pekâlâ. Şimdiye kadar iyi biri gibi görünüyordu ama dikkatli olacağım. Bu arada annen ona Zia dememi söyledi. Bu onun adı mı, yoksa başka bir anlamı mı var?”

Amara’nın sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordu. “Bu teyze demek.”

Teyze. Daha önce hiç tanımadığı yabancı bir kadın, sırf kızına iyi davrandığı için ona teyze demesini istemişti. Daha önce hiç

teyzesi olmamıştı. Özellikle de saçlarını sevgiyle okşayan ve onu besleyen bir teyzesi hiç yoktu. Bir anda boğazı düğümlenmişti.

“O harika bir kadın.” Amara’nın sesi duygusal düşüncelerini böldü. “Ama sakın ona sırlarını söyleme çünkü Dante’ye hepsini anlatacaktır. O adamı aşırı derecede fazla seviyor.”

“Neden? Sen onu sevdiğin için mi?” diye sordu Morana. Hemen ardından bunu söylememesinin daha iyi olabileceğini fark etti.

Neyse ki kadm bu soruya karşılık küçük bir kahkaha attı. Kahkahası ses telleri üzerindeki baskı yüzünden zar zor duyulmuştu. “Hayır. Belki de. Kim bilir? Annem onu hep sevdi. Benim tutkumun gizli olduğu zamanlarda bile. Sanırım annesi öldükten sonra ona karşı bir annelik duygusu hissetmeye başladı.”

Morana daha fazlasını sormak istiyordu ama Amara’nın adamla ilgili hiçbir şeyi paylaşmayacağını bildiği için bunu yapmadı. Hafif bir duraksamanın ardından kadm nihayet sordu. “O nasıl?”

Morana dudaklarının yukarı kıvrılmasına engel olamadı. “İyi. Babasına karşı birçok kez beni korudu.”

Amara bir nefes verdi. “Güzel. Bunu duyduğuma sevindim.”

Morana tereddüt etti. “Hiç eve dönüp dönemeyeceğini biliyor musun?”

“Dönemem. En azından Maroni tahtı terk edene ya da Dante başka biriyle evlenene kadar olmaz.”

“Bu seni rahatsız etmiyor mu?” diye sordu Morana.

Amara’nın sesi yumuşamıştı. “Eskiden ediyordu fakat artık öyle değil. İsteddiği kişiyle birlikte olabilir.”

Morana eski yaraları deştığının farkında olarak konuyu değiştirmeye karar verdi. Oturduğu pencere kenarında kıpırdanıyordu.

“Bu arada, Tristan ve Chiara Mancini hakkında bir şey biliyor musun?”

Sessizlik. Uzun bir süre boyunca süren bir sessizlik olmuştu. Amara konuşmaya başlamadan önce bir iç çekti. “Tenebrae’ye geldikten sonra Chiara’nın ilk evlilik dışı ilişkisi onunlaydı. Tristan’ı seçti çünkü onunla yatmak en çok kocasının ve Lorenzo’nun egosunu incitecekti. Sanırım Tristan da onunla aynı sebepten yatmıştı.”

Morana yutkundu. “Uzun zaman boyunca birlikte olduklarını ima etti.”

Amara anında alay etti. “Ah, lütfen! O kadın sürüngenin teki.” Dante de buna benzer bir şey söylemişti. *İlginç.* “Buna inanmanı istiyor çünkü kendisi herhangi başka bir kadın gördüğü anda tehdit altında hisseden türden biri. Daha zeki ya da daha güzel olması fark etmiyor. Ayrıca eğer Tristan’ın hayatında değişmeyen bir kadın varsa, o da kesinlikle sendin. Etrafında değilken bile.”

Bu sözler anlamlandıramadığı, karışık bir şekilde içini ısıttı. Sonunda rahat bir nefes vermişti. Onun nefes verdiğini duyan Amara sert bir ses tonuyla devam etti.

“Onun ya da başkasının seni etkilemesine izin verme, Morana. Söylediklerimde ciddiydim. Tristan’ı hiç seninleyken gördüğüm kadar canlı görmemiştim. Yeni ve güzel bir hayat kurma ihtimaliniz olduğuna inanıyorum. Hiçbir şeyin bunu mahvetmesine izin verme, özellikle de o yerde. Oradaki ev, Tristan’ın mahvolmasını görmekten başka bir şey istemeyen insanlarla dolup taşıyor. Bu yüzden ikinizin de iyiliği için güçlü ol.”

Morana derin bir nefes aldı. “Olacağım. Teşekkür ederim, Amara.”

Amara yumuşak ve boğuk sesiyle, “Söylediğim gibi, her zaman,” diye yanıtladı. “İçeriden bir bilgiye ihtiyacın olursa ya da sa-

dece kız kıza konuşmak istersen ben buradayım. Tristan ya da Dante'yle ne olursa olsun aramızdaki arkadaşlığı sürdürmek isterim.”

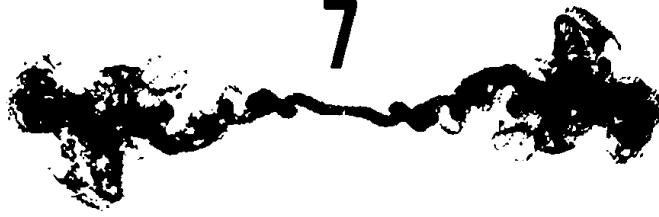
Morana bluzunun ucuyla oynayarak gülümsedi. “Ben de öyle.”

“Güzel. Şimdi gitmeliyim ama sonra tekrar konuşuruz, tamam mı?”

“Tamam.” Morana gökyüzüne baktı. Göğsünden bir ağırlık kalkmıştı. Vedalaştıktan ve başka bir telefon görüşmesini planladıktan sonra telefonunu bir kenara bırakıp gökyüzünde dans eden bulutları izledi. Griler ve beyazlar birleşerek büyümlü bir şey yaratıyordu. Bu manzaraya hayret etti. Son birkaç hafta içinde kazandığı her şeye ve herkese hayret etti. Bu kadar kısa bir süre içinde arkadaşları ve ilişkileri olmuştu. Başına bir şey gelse umursayacağını bildiği, korumak istediği insanlar vardı.

Göğsünün içindeki yeni duygu çok garipti. Ona sıkıca tutunarak hissettiği duyguyu el üstünde tuttu.

Çünkü bu onun için önemliydi.

Tutmak

Morana ona gerçeği söylediği için Amara'ya bir kez daha sessiz bir teşekkür etti. Tristan'ın o kadınla, kadının inandırmaya çalıştığı kadar uzun süredir birlikte olmadığı gerçeği onu rahatlatmıştı. Her ne kadar travma dolu bir geçmişleri olsa bile, şu ana kadar hayatındaki varlığı değişmeyen tek kadın o olmuştu. Güzel bir şeyler yaşama şansları vardı. Bunu seziyor, hissedebiliyor ve neredeyse tadını alabiliyordu.

Bu mutluluğun şerefine, Amara'yla konuşurken Zia'nın sessizce bıraktığı salatayı da mideye indirmiş ve sonunda çalışma moduna geçmişti. Kodların izinin sürölmesi gerekiyordu. Daha da önemlisi, düşmanların verdikleri ya da verebilecekleri her türlü zararın kontrol altına alınması şarttı. Dante'ye günler öncesinde yapacağını söylediği gibi hızla başka bir kod seti üzerinde çalışmaya başladı. Yazacağı yeni kodlar, özgün kodlar kullanıl-

dığı anda ona bir uyarı gönderecek ve verilmek istenen her türlü hasar bilgisini içerecekti. Bununla birlikte yeni yazdığı kodu, özgün koddaki özel bileşenlerin geri dönüş göndermesini ve izinin sürülmesini sağlayacak şekilde ayarlamıştı. Bu sayede kod başka biri tarafından bağımsız olarak kullanılsa bile haberi olacaktı. Saldırganın bilgisayarlar hakkında belli bir bilgisi olduğu için herhangi bir risk almak istemiyordu.

Saatler boyunca odaklanarak dikkatli bir şekilde çalıştı. Gözlükleri burnunun üzerine yapışmış haldeyken taktığı kulaklıklarında rahatlatıcı, sözsüz parçalarla dolu bir oynatma listesi açıktı. Zia onu rahatsız etmeden arada bir gelip gidiyor ve her zaman kapıyı arkasından kapatıyordu. Telefonu gelen bildirimle bir kez titremişti ama Morana bildirimi kontrol etmedi. Geçen uzun saatler ve kaskatı kesilmiş parmaklarından sonra nihayet tüm yeni kodları hazırlamış, çalıştırmış ve tuzağını kurmuştu. Bu dahiyane fikrinde tek bir problem vardı. Kodlar her kimdeyse, o kişinin yazılımı çalıştırmayı denemesi gerekiyordu. Aksi takdirde, yeni kodlar Morana'ya bir uyarı göndermezdi. Biri özgün hallerini çalıştırmadığı sürece yeni kod yıllarca boşuna çalışacaktı. Ancak Morana suçlunun kodları çalıştıracağına inamyordu. Yoksa neden biri Jackson'ın ona kur yapmasını sağlamak için ayrıntılı bir plan yapmış, kodları ondan çalmış ve suçu Tristan'ın üzerine atmıştı ki? Bir noktada kodu kullanması gerekiyordu, değil mi? Yoksa çalmasının ne anlamı kalırdı?

Saatlerce çalıştıktan sonra yorgun düşerek gerindi. Omurgasının kaskatı kesildiğini fark ettiğinde boynunu sesli bir şekilde esneterek camdan dışarı baktı. Hava çoktan kararmış, o rahatsız edilmeden çalışırken zaman hızla akıp gitmişti. Bugün yazdığı kodlar, şu ana kadar yaptığı en iyi işlerden biriydi.

Gelen mesajı kontrol etmek için telefonunu eline aldığı anda babasının adını gördü.

Baba: Gerçekten Tenebrae'de misin?

Morana uzun bir süre mesaja baktı. Cevap verip vermemeyi düşündükten sonra ikinci seçeneği uygun buldu. Babasının da davasının da canı cehennemeydi. Ona hiçbir şey borçlu değildi. Hayatında ilk kez, yaşadığı tüm o kaosu arasında bile iyi bir şeye sahipti. Babasının onu da bozmasına izin vermeyecekti. Bir daha asla olmazdı.

Tiksintiyle telefonu yanındaki minder üzerine fırlattı. Ayaklarını birbirinin üzerine atarak masanın üzerine yerleştirdi ve dizüstü bilgisayarını kucağına aldı. Ardından açık sayfalarını en aza indirip başka bir pencere açtı. Babasının adını görmek ona *seçim gecesi* Dante ve Tristan'ın konuşmalarına kulak misafiri olduktan sonra araştırmak istediği bir şeyi hatırlatmıştı. Dante, o ortalardan kaybolduğunda Tristan Caine'in babasının bölgesine gitmesiyle ilgili bir şeyler söylemişti. Morana o gün neler olduğunu öğrenmek için deli oluyordu.

Bu yüzden de yıllar önce babasının çalışma odasına yerleştirdiği kameralardaki kayıtları açtı. Babasının odada kamera olduğundan haberi bile yoktu. Morana her ne kadar o zaman işlerin dışında tutulsa da içeride olmak istiyordu. Bunun için patronun ofisine teçhizat yerleştirmekten daha iyi bir yol olabilir miydi? Konuşulanları görmek ve dinlemek onu sadece bilgilendirmekle kalmamış, aynı zamanda dünyalarındaki pek çok adama karşı elinde koz bulundurmasına da olanak sağlamıştı. En önemlisi de babasına karşı oldukça koza sahipti. Adamın karıştığı kirli işlerin çoğunu biliyor, konuşmalarını ve toplantılarını kötü günler için not ediyordu.

Bu onun güvencesiydi.

Babasının kendisine yaşattığı hayal kırıklığı ve acı karşısında

gözlerini kapattı. Düşüncelerini bir kenara bırakarak şu anda elinde olan daha önemli bir konuya odaklandı. Birden fazla şifreyi hızlıca girerek sisteme giriş yaptı ve kaydını istediği günün tarihini seçti. Tristan'a attığı son mesajdan sonraki saat bilgisini ekledi ve 'giriş' tuşuna bastı.

Ofisin sağ üst köşesindeki kameradan gelen görüntülerle aydınlanan ekran, babasının çalışma odasının içini gösteriyordu. İçeride hiç kimse yoktu. Birkaç dakika ileri sarıp babası içeri girdiğinde 'oynat' tuşuna bastı. Adamın adımları telaşlıydı. Ofis telefonunu eline alıp ahizeye doğru konuşurken sesi sert ve hışırtılıydı.

"Bitti mi?"

Babasının şu anda o çok sevdiği arabanın havaya uçurulmasından bahsettiğini biliyordu. Hattaki diğer kişi her ne söylediyse, durum onu pek mutlu etmemişti. Görüntüler akarken babası sandalyesine oturarak elini alnına götürdü.

"Ne demek adamlar cevap vermiyor? Ara onları! Kızın icabına bakılıp bakılmadığını bilmem gerekiyor."

İcabına bakılıp bakılmadığını. Ne hoş.

Kayıtsızca videoyu izledi. Babası telefonu bırakarak uzun bir süre pencereden baktı. Morana babasının biricik kızına yaptıklarından sonra içinde bir parça vicdan azabı veya üzüntü olduğunu düşünmek isterdi ama böyle bir şey hissettiğini sanmıyordu. Çocuğunun merdivenlerden düşmesine izin veren ve onun havaya uçurulmasını emreden bir adamın vicdan azabı çekmesi mümkün değildi. Şu anda onunla temasa geçmesinin tek nedeni, Maroni'nin kızının burada olduğunu haber vermiş olması ve babasının da durum yüzünden fazlasıyla sinirlenmesiydi.

Pencerenin dışındaki bir şeyin babasının dikkatini çekmesini izlerken kalp atışları hızlandı.

Farkında olmadan öne doğru eğilip, Tristan'ın babasının ofi-

sine şiddetli bir fırtına gibi girmesini şaşkınlıkla izledi. Ne bir uyarı ne de bir açıklama vardı. Öylece içeri girmişti. Arkasında silahlarını ona doğrultmuş üç adama göz ucuyla bile bakmadan evin sahibi gibi sapasağlam duruyordu. Vücut dili her an patlamaya hazır bir bombayı andırıyordu. Tristan Caine resmen saatli bir bombaydı ve saat hızla ilerliyordu.

Adamlardan biri, “İçeri zorla girdi,” diyerek nefes nefese durumunu açıkladı. “Onu durdurmaya çalıştık ama iki kişiyi bayılttı.”

Morana büyülenmiş ve şok olmuş bir şekilde Tristan Caine’in... *Hayır*. Yırtıcı’nın babasının karşısındaki sandalyelerden birine oturmasını ve daha önce hiç şahit olmadığı türden bir öfkeyle titreyen vücudunu izledi. Kalbi şiddetle atarken, odadaki gerilimin yükselmesini kılını bile kıpırdatmaya cesaret edemedi izledi.

Babası sandalyesinde arkasına yaslandı. “Seni hatırlıyorum, oğlum.” Gözlerini karşısındaki genç adama dikmişti. “Babanı kafasının ortasından vurmuştun. Hem de o yaşta... Bu gerçekten unutulması zor bir olaydı. Geçenlerde tanıştığımızda seni tam çıkaramamıştım. Ancak şimdi hatırlıyorum.”

Yırtıcı ona sadece baktı. “O nerede?”

Babası tıpkı Lorenzo Maroni gibi gülümsedi. “Ayrıca ona doğru yürüyüp, yüzündeki kanı nasıl sildiğini de hatırlıyorum.”

Morana kalbinin neredeyse duracak kadar hızlandığını hissetti. Zihninde olaya dair hiçbir anı yoktu ama o küçük çocuğun bir bebeğin yüzündeki kanı silmeyi akıl edebilmesi kalbini ağrıtmıştı.

“O nerede?”

“Restorandayken ona öyle bir bakıyordun ki,” dedi babası. Karşısındaki ölümcül adamın keskin bakışlarının altında rahatsız olmamış gibi davranarak soğukkanlılıkla konuşmaya devam ediyordu. Morana yine de onun endişelendiğini anlayabiliyordu çünkü babasının yanağı çok hafifçe seğiriyordu. “Şaşırtıcı, değil mi? İnşa-

nın ilgisini çeken şu kadınlar? Onu ortaklarımdan birinin oğluyla evlendirmek istiyordum. Her şeyi planlamıştım. Ama o küçük fahişe bacaklarını senin için güzelce açtı, değil mi?

Morana daha gözünü bile kırpamadan Tristan Caine sandalyesinden fırladı. Masanın etrafından dolanarak bir eliyle babasının kolunu arkadan büküp, diğer eliyle de yüzünü boynundan bastırarak masaya dayadı.

“Onun adı.” Tristan eğilerek adamın kulağına doğru fısıldadı. “Morana.”

Ürperdi.

Morana kaydı durdurarak nefesini düzene sokmaya çalıştı. Midesinin bulandığını hissedebiliyordu. Birden fazla şekilde içine işlemesine izin verdiği adamın ekrandaki donmuş halini izliyordu. Babasının üzerine eğilmişti ve dudakları adının son hecesini söylerken açık kalmıştı.

Sertçe yutkunarak tekrar ‘oynat’ tuşuna bastı. Odadaki silahlar bir anda adama çevrilirken babası hafifçe inledi. Tristan’ın adını ilk kez söylediğini, hecelerini dilinden nasıl döküldüğünü, adını viski ve günahla karışık bir şekilde duyduğunda omurgasından aşağı bir ürperti indiğini hissetti. Sonra titrek bir nefes vererek aklı başından gitmiş bir halde kaydın devamını izledi.

“Ona bir kez daha fahişe dersin,” diye devam etti Tristan. “Babama yaptıklarım, sana yapacaklarımın yanında çocuk oyuncacı gibi kalır.”

Babasının kolunu daha sert bir şekilde bükerek Gabriel Vitalio’nun bir kez daha acı içinde bağırmasına neden oldu. Ona doğru çevrilmiş birden fazla silaha bakmaya zahmet bile etmiyordu. “Şimdi sana bir kez daha soracağım. O nerede?”

Yanağı masaya bastırıldığı için kelimeler babasının ağzından belirsizce çıkmıştı. Tristan daha iyi duyabilmek için başını biraz eğdi. “O öldü.”

Sessizlik.

Odayı kaplayan sessizlik tüylerini diken diken etmişti ve gerçekte o odanın içinde bile değildi. Nefesini tutmuştu, kalbi boğazında atarken siyah beyaz ekranı gözünü kırpmadan izleyerek bekledi.

“Yalan söylüyorsun,” dedi Tristan. Sesi oldukça netti.

“Söylemiyorum,” diye cevapladı babası. “Emri kendim verdim.”

Tristan babasının kafasını kaldırıp hızla masaya çarptı. Başparmağını sertçe çektiğinde odanın içinde yüksek bir çıtırtı duyuldu. Babası acıyla haykırıp adamlardan biri ateş ettiğinde Tristan son anda eğildi. Bir yandan babasını sabit tutarken kendi silahını çıkardı ve kapıda duran adamlara baktı.

“Sizinle bir derdim yok,” dedi korumalara doğru. “Şimdi giderseniz canlı kalabilirsiniz. Ya da burada kalıp ölebilirsiniz.”

Morana adamların tereddüt etmesini izledi. Onun ününü bilen iki tanesi gitti, üçüncüsü ise cesur olmaya çalışarak silahını kaldırdı. Tristan omzunu silkip adamı omzundan vurdu ve silahıyla kapıyı işaret etti. Adam arkasına bile bakmadan kaçtı ve Tristan’ı evin patronuyla yalnız bıraktı.

Tristan adama doğru hafifçe yaklaşırken silahını beline geri soktu.

Babası ona neredeyse gözlerinden zehir akıtarak bakıyordu. Tristan masanın kenarına oturup öne doğru eğilmişti.

“O nerede?”

“Öldü.”

Tristan gülümsedi. Morana’nın artık varlığından haberdar olduğu gamzelerin görünmediği soğuk, sert bir gülümsemeydi. “Kırmam için dokuz parmağın daha var. Sonra iki bileğin. İki dirseğin. İki omzun. Ayrıca sana içten zarar vermeden kırabileceğim

altı kaburga kemiğin var. Belden aşağısını anlatmaya başlamayayım. Bu yaralar senin yaşındaki bir adamın vücudunda düzgün bir şekilde iyileşmez, ihtiyar.”

Başını yana eğerek adamın elini sanki yaptıkları gayet normalmiş gibi tuttu. “Sana daha önce hiç hissetmediğin türden acıları hissettirmek için hem zamanım hem de sabrım var. Sana keşke ölseydim dedirtecek türden acılar. Bu yüzden tekrar soruyorum. O nerede?” Parmakları diğer başparmağının üzerinde durdu.

Morana babasının kolunun titrediğini ve karşısında duran, ölümden çok daha kötü bir şeye benzeyen bu adama bakarken çenesinin kasıldığını gördü. “Yalan söylemiyorum. Emri ben verdim.”

“Nerede?”

“Havaalanının arkasındaki mezarlıkta,” diye itiraf etti babası. “Adamlarım onu oraya giderken defalarca kez izledi.”

Tristan doğruldu, adamın elini fırlatırcasına bıraktı ve gitmek için arkasını döndü.

“O senin zayıf noktan mı, Yırtıcı?” Vitalio’nun sesi onu olduğu yerde durdurdu. Gezegendeki en aptal adam olduğu belli olan babası, Tristan’ın gitmesine izin vermek yerine onu kışkırtmıştı. “Bunca yıldan sonra, isteyeceğin en son kişinin o olacağını düşünmüştüm.”

Tristan bir kaşını kaldırarak arkasını döndü. Elleri vücudunun yanında gevşekçe duruyordu.

“Bir savaş başlatma riskiniz olduğunu biliyorsunuz, değil mi?”

Tristan neşesiz bir şekilde kendi kendine güldü. “Sende savaşacak taşak yok, ihtiyar. Kızın savunmasız ve kafasına silah dayanmış bir haldeyken onu korumak için gereken taşaklara sahip değildin. Şimdi de değilsin.”

Babası aşağılanan erkekliği karşısında ayağa kalktı. Gerçekten de bu kendini beğenmiş, egoist adamla nasıl bir akrabalığı olabilirdi?

“Ben kızımı her zaman korudum. Buraya gelmekle aptallık ettin,” dedi babası.

Tristan masaya doğru yürüyüp avuçlarını üzerine koyarak öne doğru eğildi. “Eğer saçının bir teline bile zarar geldiyse, buraya tekrar geleceğim. Sessizce olmayacak. Bu sefer evine geleceğim, seni öldüreceğim ve bunu yaparken hiç acele etmeyeceğim.”

“Beni tehdit etme.”

“Seni uyarıyorum. Kapma istediğin kadar muhafız dik,” dedi Tristan. O yumuşak ve ölümcül sesiyle, “Ve onun iyi olması için dua et,” diye ekledi.

“Onu neden bu kadar önemsiyorsun?” dedi babası açıkça.

Morana bu soru karşısında kalbinin durduğunu hissetti. Tristan’ın cevabını beklerken elleri titriyordu.

Tristan uzun bir süre cevap vermeyerek bekledikten sonra konuştu.

“Bunun cevabını yalnızca ben biliyorum ve öğrenirse de yalnızca o öğrenecek,” dedi tehditkâr bir ses tonuyla. “Başka kimse değil.”

Topuklarının üzerinde dönerek tekrar kapıya doğru yürüdü. Ardından duraksayıp o acımasız bakışlarını yeniden babasının üzerine dikti.

“Ondan uzak dur, ihtiyar,” diye uyarırken sesi sertti. “Onun peşine bir daha düşersen, ben de senin peşine düşerim.”

“Demek onun amcığı sana bunları yaptırtacak kadar büyüdü...”

Babası bu iğrenç cümlesini tamamlayamadan Tristan onu koltuğunda geri bastırarak yeni iyileşmiş burnuna sert bir yumruk attı. Babasının ağzından kan akmaya başlayınca, Morana adamın muhtemelen bir dişinin kırılmış olduğunu fark etti.

Tristan bir eliyle onun çenesini sıkıca kavrayarak neredeyse burun buruna gelecekleri şekilde eğildi.

Vücudunu ürperten bir ses tonuyla, “Bir kelime daha,” diye cevap verdi. “Dilini kesmem için bana bir sebep daha ver.”

Babası nutku tutulmuş bir halde ona bakakaldı.

Tristan gözlerindeki maske düşmüş bir halde, “Tek kelime,” diye ısrar etti.

Babası sessizce başını iki yana salladı.

Ciddiyetini vurgulamak için babasının çenesini sallayarak, “Şimdi beni dinle ve kulaklarını iyice aç,” dedi Tristan. “O benim korumam altında. O benim. Kimse ona zarar vermeyecek. Kimse onun hakkında kötü konuşmayacak. Ne ben ne sen ne de bir başkası. Bir daha onun hakkında kötü bir şey söylediğini duyarsam, dilini kesip köpeklerine yediririm. Bir daha seni ona yakın bir yerde görürsem, seni öldürürüm. Ondan. Uzak. Dur. Beni anlıyor musun?”

Babası söylenenleri başıyla onayladı.

Tristan da başını hafifçe salladı. “Güzel. Eğer bunları bir an için bile unutursan küçük bir çocukken onun için babamı nasıl öldürdüğümü hatırla. Şimdi onu koruyabilecek bir adam olduğuma göre, Morana’yı güvende tutmak için öldürebileceğim insanları düşün.”

Babası yeniden sessizce başını salladı.

Bu kez Tristan Caine odadan çıktı.

Morana sersemlemiş bir halde arkasına yaslandı.

Hissettiği karmaşık duygularla dolup taşıyordu.

Gözleri hâlâ ekrana kilitlenmiş halde babasının yaptığı aramaları ve diğer şeyleri izliyordu. Geri sarma tuşuna bastı ve her şeyi en baştan tekrar izledi. Giriş, kırık başparmak, tehditler, silah sesi, daha fazla tehdit ve çıkış. Sonra tekrar, tekrar ve tekrar izledi. Adamın her duruşu, yaptığı her küçük hareket ve kurduğu her kelime kalbine kazınana kadar devam etti. Adamın her kelimesi

kalbine işliyor, ikiye bölünüp onu içeri alana kadar yavaşça kalbini aralıyordu.

Morana hayatında bir kez bile kimsenin onu savunduğunu hatırlamıyordu. Güçlü olması gereken erkeklerle birlikte korku içinde yaşamıştı. Erkekler masanın altından ona dokunduğunda babasının diğer tarafa dönmesiyle yaşamıştı. Yalnız yaşamıştı. Fakat asla bir gün birinin sadece onun için babasının ofisine korkusuzca girerek tehditler savuracağını düşünmemişti.

Ama o yapmıştı. Morana bir seçim yapmasını istemeden önce bile yapmıştı. Onun bildiğini öğrenmeden önce bile onu korumak istemişti. Morana kendini bu şekilde açmadan önce bile onu istemişti. Tristan onu bulmadan önce yalnızca babasıyla arasında yaşananları görmek bile, Morana'ya adamın şiddetli koruyuculuğundan ve ona duyduğu saygıdan başka bir şey göstermemişti.

Dizüstü bilgisayarı masanın üzerine koyarken yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. Morana o yaşı elinin tersiyle sildi, kalbi hiç olmadığı kadar duygu doluydu. Sıcak ve güvenli bir yerde, ona kalbini açan yabancı bir kadınla, hayatındaki dostlarla ve onun için korkmadan dünyanın diğer ucuna gidecek bir adamla çevriliyken kalbi dopdoluydu.

Ayağa kalkarak pencereye doğru ilerlediğinde gözlerinden daha fazla yaş akıyordu. Sevinç, üzüntü, acı, rahatlama ve minnettarlık onları birbirinden ayıramayacağı şekilde birbirine karışmıştı. Çimenlere bakarken evin ana kapısının açıldığını, Dante'nin sesinin içeri süzüldüğünü duyana kadar yerinden kıpırdamadı. Kalbi boğazında atarken kapıya dönerek açılmasını bekledi.

Sonra kapı açıldı.

Dante ve Tristan içeri girdi. Her iki adam da hâlâ sabahki takım elbiselerini giyyordu ancak artık kıyafetler kırıışmıştı. Dante'nin kravatı yamuktu, Tristan ise kravat takmıyordu. Dante ona bakarak hafifçe gülümsedi. Tristan ona sadece bakmakla yetiniyordu.

Morana artık kendini tutamıyordu.

Bir an bile tereddüt etmeden adama doğru koştu ve kollarını boynuna dolayarak sıkıca tutundu.

Tristan'ın vücudunun şaşkınlıktan kaskatı kesildiğini hissettiğinde yüzünü boyun kıvrımlarına gömdü.

Adam arkaya doğru, "Dante," diye seslenirken göğsünün titrediğini hissetti.

Bunun karşılığında, "Dışarıda olacağım," dedi Dante. Morana adamın odadan çıkarken kapıyı arkasından kapattığını duydu.

Sonra adamın kollarının tereddütle kendisine dolandığını hissetti. Onu nasıl tutacağından emin değilmiş gibiydi. Morana kollarını adamın boynuna daha da sıkı sardı. Ayak parmaklarının üzerinde yükselerek tüm ağırlığını üstüne verdi. Kendini ilk kez adama böyle bastırıyordu. Tristan onu yavaşça daha sıkı bir şekilde tuttu. Bir kolunu belinin etrafına sararken diğeriyle başının arkasını tutuyordu.

"Bir şey mi oldu?" Sesi kısıktı, neredeyse yatıştırıcı bir fısıltı gibiydi. O boğuk ton, kulağının tam yanından geliyordu.

Morana içinde patlayan tüm duyguları ve gözlerinden akan yaşları kontrol etmeye çalışarak başını iki yana salladı.

"İyi misin?" Tristan'ın sesi biraz rahatlamıştı.

Morana davranışları karşısında adamın yaşadığı şaşkınlığı hissedebiliyordu ama bir kez olsun bunu umursamadı. Ona kendisi kadar değer veren birine sarılmayı hak ediyordu. Aynı şekilde adam da ona kendisi gibi değer veren biri tarafından sarmalanmayı hak ediyordu.

Adam başka bir şey söylemeden onu kucağına aldı ve oturma alanına doğru ilerledi. Morana adamın boynundaki güçlü kaslara yapıştığında bacakları havada asılı kalmıştı. Tristan dönerek az önce onun oturduğu kanepeye yerleşti. Morana rahat hareket edebilmesi için bacaklarını kırdı ve adamın üzerine ata biner gibi

oturdu. Belindeki silahın kalçasına yaptığı baskıyı hissettiğinde hâlâ boynu ve omzu arasındaki boşlukta saklanıyordu.

Nabzının etrafında adamın o misk kokusunu ve ona karışan parfümünün kokusunu alabiliyordu. Ona sokulduğunda yanaklarında zonklayan damarı, parmaklarını ensesindeki saç tellerinde gezdirirken yumuşak tutamları ellerinde hissedebiliyordu. Adamın kalbi ona bastırıldığı göğsünün üzerinde çarpıyordu. Sıcacık kasları onun yumuşak kıvrımlarının aksine kaskatıydı. Morana'nın kalçası kucağına mükemmel bir uyumla yerleşmişti.

Küçücük bedenini sıkıca saran kollar hareket etmiyordu. Ne okşamak ne keşfetmek ne de herhangi bir şey yapmak için. Morana bunun neyden kaynaklandığını biliyordu. Adam hem onu tetiklemekten biraz korkuyor hem de Morana'nın neden en sevdiği dala yapışmış bir koala gibi vücuduna yapıştığını anlayamıyordu.

Dakikalarca adamı tuttuktan ve Tristan da şikâyet etmeden onun kendisini tutmasına izin verdikten sonra yüzünü adamın boynundan çekti. Ardından beyaz gömleğinin düğmesiz yakasının açıkta bıraktığı âdemelmasma baktı.

Bakışlarını yukarı doğru kaydırarak sonunda gözlerini onunkilere kilitledi.

O mavi, masmavi gözler usulca iç çekmesine sebep oldu. Adamın gözleri sabırla bakıyordu. Tetikteki yırtıcı bir hayvan gibi değil, çok daha yumuşak ve şefkatli bir şekilde sabırlı görünüyordu. Kadının bu tuhaf davranışının nedenini açıklamasını bekliyordu.

Morana ellerini adamın yüzüne götürüp avuçlarının içine aldı. Avuçlarına tatlı bir şekilde sürtünen sakallarını hissetti ve kalbini boğan tüm duyguları ona iki kelimeyle söyledi.

“Teşekkür ederim.”

Adamın kaşları çatıldı. Neredeyse belirsiz bir şekilde başını sola eğerek ne demek istediğini anlamaya çalıştı.

Bir dakika sonra da sordu. “Ne için?”

Morana başparmaklarıyla onun yanağını okşadı. “Önemsediğin için.”

Tristan anlamadı. Tabii ki anlamamıştı. Nasıl anlayabilirdi ki? Kadının tüm geçmişini bilmiyordu. Onun için ne ifade ettiğini bilmiyordu. Kaybolduğu zaman babasına ne yaptığından haberdar olduğunu bilmiyordu. Bunları anlamıyordu çünkü bunun onun dünyasını nasıl yeniden rayına oturttuğunu, göğsünü nasıl yarak açtığını, bir daha asla üşümeyeceğini ve yalnız kalmayacağını bilerek nasıl iliklerine kadar ısınmasını sağladığını bilmiyordu.

Morana’nın bunları ona aktarması, anlatabilmesi mümkün olmayacaktı. Bu yüzden, o anda yapabileceği tek şeyi yaptı.

Öne doğru eğildi ve dudaklarını adamın kilere bastırdı.

Tristan hareketsizce durdu.

Tamamen hareketsizdi.

Kalçalarının yanındaki elleriyle onu hafifçe sıktı ancak vücudunun geri kalan her yeri donup kalmış bir şekilde altında duruyordu. Morana bunu umursamadı. Kalbinde adama karşı hissettiği tüm şefkatle ona sarıldı ve başını eğerek duygularını tek bir öpücüğe döktü. Adamın dudaklarını ısırdı, onlardan bir yudum aldı, nazikçe ve saygıyla öptü. Ona yirmi yıldır hiç görmediğini bildiği bir şefkat gösterdi.

Adam da ona izin verdi. Kadının onu öpücüklerle boğmasına izin verdi. Kabul etti. Ona karşılık vermedi ama itmedi de.

Morana uzun zamandır arzuladığı bir şekilde adamın dudaklarının tadına baktı. Başını diğer tarafa eğerek dudaklarını yeniden birleştirdi. Altdudağını emmeden önce bir anlığına dudakları birbirine kilitlendi. Adamın çenesindeki sakalların tenine sürtündüğünü ve ağzının etrafındaki sakalların ona batarak tenini yaktığını hissetti.

Biri kapıyı tıklattı.

Morana öpücüklerin en basitinden, en güzelinden uzaklaştı ve adamın gözlerinin tam içine baktı.

“Sen,” diye fısıldadı aralarındaki boşluğa. “Tristan Caine, sen çok ama çok güzel bir adamsın. Benim kalbim de senin için atıyor.”

Adamın yüzündeki şaşkınlık ve hayret paha biçilmezdi. Bu *Yırtıcı* değildi. Karşısında cesurca bir şey yaptığı için canavar olarak adlandırılan ve değerli olduğu bir daha asla söylenmemek üzere yalnız bırakılan bir çocuk vardı. Bu kendisini daha güçlü bir adamın derinliklerine gömmüş olan, genç kadının hareketlerini ya da bunların ardındaki düşünceleri anlayamayan bir çocuktü. Morana adamın yarattığı kişiliğin altına uzanarak içindeki erkeği ve çocuğu bulmuştu.

Morana başka bir şey söylemeden ayağa kalktı. Adamın ona izin vermiş olması yaşadığı şokun bir kanıtıydı.

Kapıyı açtığında Dante kaşlarını kaldırarak ona baktı. Morana başını iki yana salladığında ise sırttı.

“Ana eve gitmeliyiz. Yemek vakti geldi,” dedi ana kapıyı göstererek. “Oraya giderken sohbet edebiliriz.”

Morana başıyla onayladı. “Dizüstü bilgisayarımı burada bıraksam sorun olur mu? Bazı programları çalışır halde bıraktım ve bu şekilde o evde rahat edemem.”

“Elbette.”

“Bizi yalnız bırakır mısın?” Dante’ye hitap eden viski ve günah kokulu ses tam arkasından duyulmuştu.

“Yine mi?” Dante sırtarak başını iki yana sallayıp sessizce ana kapıdan çıktı.

Morana ne hakkında konuşmak istediğini sormak için döndüğünde adam onu bir anda yanındaki duvara yapıştırdı. Şaşkınlıkla başını kaldırıp bakarken nefes almayı zorlukla başardı. Adamın dudakları onunkilerin üzerine kapanmadan önce yüzündeki vahşi ifadeyi çok kısa bir süre için görebildi.

Ayak parmakları ayakkabılarının içinde kıvrıldı ve parmakları adamın ince beline dolandı. Pantolonunun kenarına sıkıştırılmış

silahı avucunun altında hissedebiliyordu. Vücudu alev alev yanıyor ve kalbi göğsünde gümbürdüyordu. Bir okyanus dalgasının altındaki kum tanesi gibi adama teslim oldu. Tristan'ın elleri onun saçlarını kavradı ve ağzını tamamen işgal ederken başını geriye doğru eğmesi için çekti. Bu öpücük dakikalar önce yaşananna hiç benzemiyordu. Çok sertti, neredeyse dudaklarını morartacak kadar sertti ama gizlenen bir şeyin aralarından akıp gitmesini sağlıyordu. Morana adamın kafasının hâlâ karışık olduğunu öpücüğünden anlayabiliyordu ama bu öpücüğün içinde başka bir şey daha vardı. Değerli bir şeydi. Adamın ona anlatmaya çalıştığı ancak Morana'nın anlayamadığı bir şey.

Tristan'ın dili dudaklarının arasına girip çıkarak gezinirken o da dudaklarını memnuniyetle araladı. Adam onu tüm vücuduyla duvara bastırırken ayak uçları, kalçaları ve göğüslerinin her bir yanı birbirlerine temas ediyordu. Boylarını ayarlayabilmek için adam biraz aşağı doğru eğilmiş, Morana ise parmak uçlarında yükselmişti.

Çok sayıda farklı duygu vücudunun her yanında gezinirken teni alev alıp bedeninin her bir parçasını teker teker yakıyordu. Adamın dişleri altdudağını çekiştirdiğinde ağzından minik bir inilti kaçtı. Tristan büyük bir açlıkla yutarak dilini onunkiyle okşuyordu. Tekrar geri çekilmeden önce bir anlığına birbirlerine tamamen kenetlenmişlerdi. Adam onun ağzıyla ziyafet çekerken, Morana da kalçasını ona bastırarak vücudunu kendisine doğru çekmişti. Saçlarındaki elin tutuşu sıkı ancak nazikti.

Bu sadece bir öpücük değildi. Çok daha fazlasıydı.

Artık fazlasıyla ihtiyaç duydukları hava için ayrıldılar.

Bulanık zihninin arasından, "Akşam yemeği," diye mırıldandı Morana.

Karşılığında adam da, "Seni yemeyi tercih ederim," diye mırıldandı. Hemen ardından onu bir kez daha hararetle öptü. Mora-

na kendini bu öpücüğün içinde kaybederken adam tarafından boğulmayı kabullendi. Saniyeler, dakikalar, belki de saatler boyunca öpüştüler. Zamanı tam olarak bilmiyordu. Bildiği tek şey, adam sonunda geri çekildiğinde dudaklarının şişmiş olduğu ve daha fazlasını istediğiydi. Tristan da istiyordu. Morana bunu adamın vücudunda hissedebiliyor, mavi gözlerinde görebiliyordu.

Tristan aralarına biraz mesafe koyarak, “Bir dahaki sefere beni böyle öpeceksin,” diye devam etti.

Kadın ona gözlerini devirdi. “Özel ders için teşekkürler.”

Adam kapıya doğru döndü, Morana o sırada bir gamzenin parıltısını yakalamayı başarmıştı. Tristan’ı omzundan tutup geri çekti ve bir başka öpücük için üzerine atladı. Her şeyin suçlusu o gamzeydi. Adam öpücüğe karşılık verdi, aralarındaki tutku elle tutulabilecek kadar yoğunlaşmıştı.

Adam nefes nefese kalmış bir halde geriye doğru kararlı bir adım attı. Morana ise kıyafetini düzeltti ve parmaklarıyla saçlarını taradı. Kapıdan çıkıp onu takip ederken, Dante’nin onun şişmiş dudaklarını ve Tristan’ın dağılmış saçlarını fark ettiğini gördü.

Tristan her zamanki maskesine bürünerek, “Tek kelime etme,” diye uyardı.

Dante sırtarak bir elini pantolonunun cebine sokup diğerini de Morana’nın omzuna doladı. Ardından hep birlikte malikâneye doğru yürümeye başladılar. Morana bu hareket karşısında Tristan’ın omzunda duran ve Dante’nin çekmediği eline kısa bir bakış attığını görmüştü. Ancak adam bu durum için herhangi bir şey söylemeden tekrar ileriye baktı ve yürümeye devam etti. Morana diğer adamın tutuşunun altında rahatlamıştı.

Gece sessiz ve güzeldi. Gökyüzü hâlâ bulutlarla kaplıydı, ay hâlâ bulutların arkasından kendisini gösteriyordu. Gün boyunca arazinin etrafında görünen adamlar yeniden görünmez olmuşlardı. İki adamla birlikte malikâneye doğru yürürken sessizliği bozarak,

“Bugün Bay Maroni’yle küçük bir an yaşadım. Üstesinden gele-meyeceğim bir şey değildi,” dedi Morana.

Onlara yaptığı konuşmadan, en azından o konuşmanın bir kısmından ve gün boyunca üzerinde çalıştığı kodlardan bahsetti. Kamera kaydını izlediği ve Amara’yla konuştuğu kısımları atla-mayı tercih etmişti. Dante’ye sokularak Tristan’ın yanında yürü-dü. Hissettiği şey gerçekmiş gibi gelmiyordu. Kendini güvende hissediyordu.

Eve yaklaştıkça her iki adamın da gerildiğini görebiliyordu. Bir süre sonra, Dante kolunu boynundan çekip malikânenin içine doğru yürümeye başladı. Kapıya geldiklerinde Tristan yine o me-tanetli ve soğukkanlı haline dönmüştü. Morana’ya önden girmesi için işaret etti. O da kalbi ve bedeni hâlâ sersem gibiirken söyle-neni yaptı.

Sonunda antreye girmişlerdi. Kapı arkalarından kapandığında, Tristan onu şok içinde bırakarak belinden tutup kendisine çekti ve gözlerinin içine baktı. Ardından elini yukarı kaldırıp az önce izini bıraktığı dudaklarının üzerinde ağır ağır daireler çizdi.

“Bu gece.”

Morana bu dokunuşun vücudunda zonkladığını hissedince keskin bir nefes aldı. Yutkunup başını salladığında adam elini in-dirdi.

Ardından, “Hayatlarını cehenneme çevir,” diye fısıldadı.

Morana adama gülümsedi. Tristan uzun, çok uzun bir dakika boyunca kadının gülümsemesine baktı. Muhteşem gözlerini kırp-madan kadının ağzını izlemişti.

Bir an sonra olabilecek en güzel ve en değerli şey yaşandı.

Adamın soğuk ve mesafeli bakışları yumuşadı.

Uyarı

Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı.

Dante'nin evinde çalışır halde bıraktığı kodlarını kontrol etmek için telefonuna her baktığında onu huzursuz eden dırdırcı ve ısrarcı bir his ortaya çıkıyordu. Algoritmalar ne kadar karmaşık olursa olsun, kodların işe yaraması asla bu kadar zaman almazdı. Bu gerçeğe gurur duyuyordu. Ancak kodları çalıştırılı neredeyse yirmi dört saat olmuştu ve ilerleme inanmadığı bir şekilde, yalnızca yüzde kırk seviyesindeydi. Lanet olası şey yüzde kırk sınırını geçmiyordu. Dışarıdan bir müdahale olmadığı sürece bunun olması mümkün değildi. Böyle bir şey olup olmadığını kontrol etmişti ama müdahale yoktu. Bu yüzden programının neden hamile bir salyangozun hızında ilerlediğini anlayamıyordu.

Yarattığı şey karşısında afallayıp sinirlendiğini hissederek evden çıkıp çimenlere doğru yürüdü. Amacına ulaşamamış gibi his-

sediyordu. Yalnızca kurduğu program için değil, dün akşam için de mutsuzdu.

Yemek şaşırtıcı derecede sorunsuz geçmişti. Elbette gizli bir gerginlik vardı ama Maroni'den tek bir küçümseyici söz bile gelmemişti. Sadece bir süredir planladığı, yarın gece yapılacak bir parti hakkında onu kibarca bilgilendirmiş ve yemek boyunca sessiz kalmıştı. Belki de yemek masasında böyle davranıyordu ve Morana'nın ilk gecesi bir istisna olmuştu. Bunu bilmiyordu ancak kendisini ters bakışlara ya da tepesini attıracak türden gülümsemelere hazırlamıştı. Aynı şekilde yanında oturan yırtıcı adama da alttan alta laf sokulmasını beklemişti. Adam masada yanına oturduktan sonra Dante'nin evindeki halinden hiçbir iz görünmemişti. Eğer dudakları hâlâ adamın sebep olduğu bir tutkuyla yanıyor olmasaydı, Morana her şeyin hayal gücünün bir eseri olduğuna inanabilirdi.

Şu anda yanında oturan adam, onun tanıdığı Tristan değildi. Bu sessizce duran bir yırtıcıydı ancak tetikte ve dikkatliydi. Tristan'ın bazı farklı katmanlarını da görmeye başladığı için, adamın her zamanki haline ne kadar kolay döndüğüne hayret ediyordu. Bunu yapan sadece o da değildi. Dante aynı şekilde durgunlaşmış, rahat sırtışları yerini zoraki ve neşesiz gülümsemelere bırakmıştı.

Her iki adamı da tanıdıkça gerçek benliklerinin ne kadarını saklı tuttuklarını daha iyi anlıyordu. O benliklerin birçoğuyla hâlâ tanışmamıştı. Bazıları aynı şeyi onun için de söyleyebilirdi. Ancak o kendini tanıdığı için, bunun daha çok insanın dış görünüşünün altında kim olduğunu bilmemesiyle ilgili olduğunun farkındaydı. Yaşananları o da ilk kez keşfediyordu çünkü hayatında ilk defa böyle bir rahatlık hissetmeye başlamıştı. Ne olursa olsun, gerçekte kim olduğunu ve özünde babasının kızı olmadığını anla-

ması için önünde uzun bir yol vardı. Şimdilik kafa karıştırıcı bir karmaşanın içindeydi. Şu anda tek bildiği şey buydu.

Her şeye rağmen hâlâ kimseye tam olarak güvenmiyordu.

Tristan ve Dante'ye daha önce hiç kimseye güvenmediği kadar güveniyordu ancak yine de tüm savunmasını indirmemişti, özellikle de Tristan'a karşı. Onu güvende tutacağı konusunda adama güveniyordu. Ona zarar vermeyeceğine güveniyordu. Ona şahdamarını defalarca gösterecek kadar güveniyordu. Kontrol edemediği ve aslında etmek de istemediği bir hızla adama bağlanmaya başlamıştı. Yine de bir parçası, oldukça küçük ama güçlü bir parçası ona gardını tamamen indirmemesi ve tamamen teslim olmamasını gerektiğini söylüyordu. Adama karşı güçlü, derin ve gerçek hisler beslediğinin farkındaydı. Tristan'ın içinde uyandırdığı duygu, en kırık parçalarından geliyordu ama yine de hayatında hissettiği en saf duyguydu. Babasının onda asla yaratamayacağı duygusal yaraları yaratma gücüne yanındaki adamın sahip olduğunu biliyordu. Morana'nın verdiği güç sayesinde, adam onu bir daha kimseye karşı bir his besleyemeyeceği kadar yaralayabilecek bir güce sahipti.

Kendisine sakladığı o küçük parça ise onun her ihtimale karşı sakladığı güvencesiydi. Eğer böyle bir şey yaşanır, adam ona ihanet eder ve kurtların arasında tek başına kalmasına sebep olursa kimseye çaresiz bir kuzu gibi boyun eğmeyecekti. O küçük parçası hayatta kalmasını sağlayacaktı. Kendini yeniden inşa etmesine yardımcı olacaktı. O küçük parça ona aitti, yalnızca onundu. Bir gün istese bile bunu adama nasıl vereceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Bu da yaşadığı hayal kırıklığının pek çok nedeninden sadece biriydi.

Ayrıca çoktan öğleden sonra olmuştu ve en geç öğlene kadar teslim edilmesi gereken alışveriş kargosu henüz gelmediği için

canı sıkkındı. Normalde böyle bir şey onu rahatsız etmezdi ama sabah Chiara Mancini'yle oldukça iğrenç bir karşılaşma yaşamıştı. Büyüleyici kadın ona oldukça kinli bir şekilde Maroni'nin bu akşam 'iş ortakları' için vereceği partiyi hatırlatmıştı. Morana onun kin duyduğunu varsayıyordu. Tristan konusunda onun tarafından uyarılmış olmasına rağmen, tıpkı evin geri kalanı gibi bu kadın da iki gece önce adamla yaşadığı tutkulu anları duymuştu. Bu geceki parti, adamların yaptığı fakat Morana'nın bilmemesi gereken büyük bir anlaşmanın şerefine veriliyordu. Buralarda gördüğü ilk partiden yola çıkarak iyi görünmesi gerektiğini biliyordu. Özellikle de Chiara denen kadın çarpıcı görünmeyi ve erkeğine göz süzmeyi planlıyorsa iyi giyinmeliydi. Bu his kadınlara özgü bir şeydi.

Bir elbiseye ihtiyacı vardı.

Kızgınlığının bir başka nedeni de Tristan'ın bizzat kendisiydi. Dün gece, adamın gözleri onun teninde adı konmamış zevkleri haykırmış ve ağzı onunkine aynı zevk vaatlerini fısıldamıştı. Ardından yemekten sonra Morana'ya odasına kadar eşlik etmiş ve oda kapısını onun için açmıştı. Tüm bunların sonunda, onu tanıdığından beri adam ilk kez korkmuş ve Morana'yı orada yalnız bırakmıştı.

Resmen korkmuştu.

Tristan 'Onu Hiç De Korkutmayan Yırtıcı' Caine korkup vazgeçmişti. En başta o da bu duruma inanamamıştı. Ancak bunu adamın gözlerinde görmüştü, o muhteşem gözlerindeki korkuyu hissetmişti.

Tristan ürkmüştü. Morana tüm o ufak cüssesiyle onu ürkütmüştü ve adamın sessiz akşam yemeği sırasında aklına gelen her türlü saçma sapan şeyi düşünmek için bolca vakti olmuştu.

Bu yüzden de tamamen geri çekilmişti. Bu sabah hiç mesaj gelmemişti ve henüz adamı hiç görmemişti. Pencereden bile. Mo-

rana bu şaşırtıcı gelişme karşısında sinirlenmesi mi, yoksa eğlenmesi mi gerektiğini bilemiyordu.

Adamın biraz kendi alanına ve başka her ne gerekiyorsa ona ihtiyaç duymasını anlayabiliyordu çünkü sindirilmesi gereken çok şey vardı. Ayrıca şu ana kadar yaptığı gözlemler sonucunda duygusal durumları hazmetmenin adamm uzmanlık alanı olmadığını fark etmişti. Düşünmek ve hissetmekten çok tepki veriyordu, en azından öyle yapmaya çalışıyordu. Ona karşı bu kadar denge-siz olması ise iyiye işaretti çünkü bu, bir şeyler hissettiği anlamına geliyordu. Morana da bu konuda anlayışlı olmaya ve aslında yapmak istediği gibi adamı sıkmamaya çalışıyordu. Yine de bu durum bir an önce halledilse iyi olurdu, yoksa Morana gözünü bile kırpmadan adamm kapısına dayanacaktı.

Ana kapının dışına park eden büyük bir aracın gürültüsü onu düşüncelerinden kopardı. Morana kapıların açılmasını ve beyaz bir teslimat kamyonetinin garaj yolundan aşağı inmesini izledi. Sorunlarından birini halletmiş olmanın verdiği rahatlıkla nefes aldıktan sonra adamı karşılamak ve teslimatı imzalamak üzere malikânenin önündeki araba yolunun sonuna doğru ilerledi. Tam oraya varmıştı ki, devriye gezen adamların durduğunu fark etti. Ona ve minibüse bakıyorlardı, çoğunlukla meraklı bakışlar atıyorlardı ancak hepsi bir şekilde tetikteydi. Morana kaşlarını kaldırdı. Nasıl yani, buralarda kimse internetten alışveriş yapmıyor muydu?

Aracın kapısının açılma sesi dikkatini dağıttı. Etrafa oldukça endişeli bir şekilde bakan iki üniformalı teslimatçıyı selamlamak için döndü.

Daha yaşlı olan adam, “Morana Vitalio için teslimat,” diye seslendi.

Morana başıyla onayladı ve kendisine uzatılan cihazın ekranına imzasını bıraktı. Ardından iki adamm tüm kutuları girişin

basamaklarına koymasını, buradan çıkmak için daha da çok sabırsızlanmalarını izledi. Onları suçlayamazdı, özellikle de korumalar onları bu şekilde izliyorken hızlı hareketlerinin sebebini anlıyordu.

En az otuz kutu sonra, adamlar başlarını eğerek selam verip aceleyle minibüslerine bindi. Hızla geri geri giderek rekor bir hızla kapıdan çıkıp yola koyulmuşlardı. Morana içini çekerek kendisi için çok normal olan bu dünyanın aslında hiç de normal olmadığını bir kez daha fark etti. Hikâyelerde romantikleştirilmediği sürece yabancılar mafya dünyasından kesinlikle korkuyordu.

Başını iki yana sallayarak kutulara baktı ve tekrar iç çekti.

Chiara antreden yerdeki paketlere bakıyordu. “Bakıyorum da çoktan Tristan’ın parasını harcamaya başlamışsın.”

Morana gözlerini devirdi. Onunla arasındaki tüm nezaket gösterileri yok olmuştu. “Yeşil sana hiç yakışmıyor, Chiara.”

Chiara ne demek istediğini anlamadan önce bir anlığına başını eğip üzerindeki mavi elbiseye baktı. Ardından alayla dudaklarını büktü. “Ah, lütfen. Bana istediğim her şeyi satın almak için sıraya giren bir dolu adam bulabilirim. İstedğim her şeyi yapabilirim.”

Morana ciddiyetle başını salladı. “Görünüşe göre, beni yalnız bırakmak dışında her şeyi yapabiliyorsun.”

Kadm dişlerini sıktı. “Tristan seni sonsuza dek koruyamayacak, seni küçük sürtük.”

Morana kasıtlı olarak eline bir paket aldı ve karşısındaki kişiye dikkat etmeden paketi inceledi. “Onun korumasına ihtiyacım yok, Chiara. Buna senin gibi kadınların ihtiyacı var. Şimdi git. Hadi buradan uzaklaşıp başka bir yerde bukalemun gibi gizlen. Yapacak işlerim var.”

Chiara’nın kovulduğu için sinirlendiğini hissedebiliyordu. Bu

* Yeşil, kıskançlığı sembolize ettiği için aynı zamanda kıskançlığın ona yakışmadığı iması yapılıyor. (ç.n.)

zerre kadar umurunda değildi. Gerçekten de adamın onunla nasıl yatabildiği ve oldukça iyi durumda olan erkeklik organının nasıl işlevsiz hale gelmediğini anlayamıyordu. Chiara ortamdan sin-sice uzaklaştığında irkildi. Ardından odağını teslimatlarıyla ne yapacağına karar vermeye çevirdi. Çalışanların bazılarında kularını odasına götürmek için yardım isteyebilirdi.

Ancak görüş alanında bulunan az sayıdaki insan çoktan partiyle ilgili başka ev işlerini yapmakla meşguldü. Kendi cebinden harcadığı onca paradan sonra paketleri öylece ortada bırakmak da istemiyordu.

Ne yapacağını bilemez haldeyken arkasından birinin geldiğini hissetti. Elindeki paketi bir silah gibi havaya kaldırarak hızla arkasına döndü ve gözlerini kapının yanında gördüğü üç adama dikti. Uzun tüfeklerini sırtlarına asmışlardı. Hepsi ondan uzundu. Gerçi bu bir kriter olamazdı çünkü Morana övünülecek bir boya sahip değildi. Yine de iki tanesi biraz kısaydı ve üçüncüsü, garip bir nedenden ötürü ona *Chris Pine*'i hatırlatıyordu. Bücür, Tıkna ve Pine sessizce onu izliyorlardı.

“Hmm...” Morana durumun tuhaflığı karşısında başını iki yana salladı. “Yardımcı olabilir miyim?” Düşman topraklarında silahlarıyla devriye gezen sert görünümlü adamlara başka ne sorulurdu ki?

Bücür olan homurdandı. “Sen Caine’in kızı mısın?”

Morana dudaklarını düz tutmak için kendini zorlasa da yukarı doğru kıvrıldıklarını hissetti. “Evet.”

Bücür ve Tıkna senkronize bir şekilde başlarıyla onaylayıp paketlere doğru ilerleyerek birkaç tanesini aldılar. Sonra başka hiçbir şey söylemeden evin içine doğru ilerlediler. Morana şaşkınlıkla onların gidişini izledikten sonra Pine’a baktı. Pine orada öylece durup teslimatları koruyordu.

Bir şekilde başka bir boyuta mı geçmişti? Burada ne haltlar dönüyordu?

Bücür ve Tıknaz elleri boş olarak geri döndükten sonra daha fazla kutu alıp tekrar içeri girdi. Morana başını iki yana salladı.

Kafası tamamen karışmış bir halde, “Bunu sorun ettiğimden değil ama sizin devriye geziyor olmanız gerekmiyor mu?” diye sordu. “Neden bana yardım ediyorsunuz?”

Pine da tıpkı Bücür gibi homurdandı ama cevap vermedi. *Pekâlâ.*

Adamlar iki tur daha gidip geldikten sonra tüm kutular yukarı çıkarılmıştı. Morana önünde duran üç adama baktı. “Teşekkürler.”

Karşılığında üçü de homurdandı.

Erkekler.

Geldikleri gibi sessizce uzaklaştılar. Morana onların gidişini kafası karışmış bir şekilde izlerken, Dante’ye tüm bu olanları sormayı aklına not etti. Birdenbire ona yardım etmeye karar vermelerinin bir nedeni olmalıydı çünkü buradaki kimse kimseye iyi niyetinden dolayı yardım etmezdi. Özellikle de homurdanmak dışında bir şey yapmayan bu üç adam iyilik yapmazdı.

İçeri doğru girerken gözleri arazinin diğer ucunda tek başına duran bir binaya takıldı. *Eğitim merkezi.*

Birkaç saniye kadar girişte oyalandı. O yöne doğru gitmek istese de vazgeçti. Üzerinde çok fazla göz vardı. Personeller, devriye gezen korumalar ve Maroni’nin onu izlemesini istediği başka her kim varsa etraftaydı. Bu yüzden binaya son bir kez bakıp önündeki canavar eve doğru döndü.

Hava kararmıştı, ay hiçbir yerde görünmüyordu ve yıldızlar bulutların arkasına saklanmıştı. Rüzgâr serindi, odasında açık bıraktığı pencereden içeri süzülüyordu. Morana pencereden aşağıya doğru güzelce biçilmiş çimlere baktı. Araziyi çevreleyen ağaçların üzerinde, tüm alanı aydınlatan ve gölle birlikte arkasındaki evi

gölgede bırakan ip şeklinde güzel ışıklar vardı. Morana gözlerini kısma bile ağaçların ötesindeki hiçbir şeyi göremiyordu.

Yağmur yağma ihtimali yüzünden parti evin arka tarafındaki salonda, Morana'nın daha önce hiç girmediği bir bölümde yapılacaktı. İnmek için hazır olmasına rağmen, arabaların garaj yolunda sıralanışını izlerken içinde huzursuz edici bir şeyler kıpırdanıyordu. Her yaştan takım elbiseli erkekler, kollarında aksesuar gibi parıldayan kadınlarla birlikte iyi aydınlatılmış çimenlerin arasından geçerek konağın arka tarafına doğru yürüyordu. Bir grup personel de onlara rehberlik ediyordu.

Morana bu kalabalıkta kimler olduğuna baktı. Birçok yüzü tanıyordu. Dişlerini göstererek gülümseyen tehlikeli yüzlerdi. Kadınları ise daha yakından inceledi. Bazıları bulundukları yerde olmaktan mutlu görünüyordu, bazılarının ise güzel yüzleri ancak ölü gözleri vardı. Morana konukların görüş alanından uzakta olan odasından gördüğü her bir yüzü aklına kazıdı. Ardından her kimle veya neyle karşılaşacaksa kendini ona hazırladı. İnsan kalabalığı sonunda içeri girmişti. Tesisin etrafındaki ışıklar kadınların mücevherlerinden yansıyarak parlıyor, değerli taşları karanlıkta ışıltıyordu. Maroni'nin daveti üzerine en şık kıyafetler giyilmişti.

Azalan kalabalığın arasında, Morana'nın gözleri garaj yolunda tek başına, yanında kimsesi olmadan yürüyen bir adama takıldı. Adamın çakıllı yolda ilerleyişinde tehlikeli bir şeyler vardı. Morana dikkatlice incelediğinde adamın ona Tristan'ı hatırlatan bir şeylere sahip olduğunu sezdi. Bulunduğu yerden boyunu ya da ne kadar güçlü olduğunu tam seçemiyordu ancak adam biraz daha yaşlıydı, en azından otuzlarının ortalarındaymış gibi duruyordu. Adımları onların dünyasında çok nadir görünen bir şekilde kendinden emin ve rahattı. Bir eli koyu renk pantolonunun cebindeydi. Bu adamla ilgili her şey karanlıktı.

Morana nemli avuç içleriyle birlikte pencereden uzaklaştı ve

aynasına doğru yürüdü. Tüm öğleden sonrayı çok sevdiği yeni gardırobunu düzenleyerek ve gelişebilecek herhangi bir ilerleme için gözünü telefonunda tutarak geçirmişti. Programı yüzde altmıştaydı, gelen kutusunda yeni bir mesaj yoktu.

Morana detayları oldukça iyi şekilde yakalayan gözleriyle aynadaki yansımasına baktı. Babasının verdiği akşam yemekleri için daha önce birçok kez şık giyinmişti. Bu yüzden de ona bakan kişide istediği izlenimi uyandırmak için görüntüsünü nasıl manipüle edebileceğini biliyordu. Bu açıdan kendini bir bukalemun gibi görüyordu. Biraz masumiyet için fazladan bir maskara darbesi, biraz uysallık için de hafif kumaştan ince bir elbise tercih etmişti. Bulunduğu ortama nasıl uyum sağlayacağını biliyordu. Nasıl öne çıkacağını ise öğrenmişti. Ayrıca insanların onu hafife alması hoşuna gidiyordu çünkü bu sayede üstünlüğü ele geçiriyordu.

Sosyal etkinliklerde insanların onu nadiren hatırlamasının nedenlerinden biri de buydu. Eğer isterse hiçbir radara yakalanmadan uçup gidebilirdi. Bu gece istediği şey de tam olarak buydu. Aslında planını belirli bir kişiyi kendine hayran bırakabilmek için elinden gelen her şeyi yapmak üzerine kurmuştu. Ancak nedense bu partiyle ilgili bir şey onu huzursuz ettiği için görünmez olmaya geri dönmüştü. Görünmez olmak güvenliydi. İçgüdülerine güvenmesi gerekiyordu. Gösteriş daha sonrası için bekleyebilirdi.

Yeni cephaneliğindeki en sıradan elbiseyi seçmesinin nedenlerinden biri de buydu. Elbise siyahtı, köprücük kemiğinin hemen altında biten şık bir yakası ve bileklerine kadar inen kolları vardı. Sırt dekoltesi de çok derin değildi. Elbiseye hareket katan tek şey, uyluğunun ortasına kadar uzanan ve sadece hareket ettiğinde bacağına ortaya çıkaran yırtmaçtı. Saçlarını açık bırakıp makyajını da dikkat çekmeyecek şekilde minimal bir düzeyde yapmıştı. Bileğini, küpeleriyle kalçasına tutturduğu bıçakla uyumlu görünen

basit ve altın bir bilezikle süslemişti. Altın rengi *stiletto* topukluları yüksek ve oldukça rahatsız olsa da gerekliydi. Böyle bir partide topuklu ayakkabı giymeyen bir kadından daha fazla dikkat çeken hiçbir şey olamazdı.

Derin bir nefes alıp elindeki telefonla kapıdan çıktı. Kapıyı arkasından kilitleyip anahtarı göğüs dekoltesine soktuktan sonra merdivenlerden aşağı indi. Zemin kattaki antrede durup görevlilerden birine partinin yapılacağı odanın adresini sordu. Tarif için yönlendirildiğinde, arka tarafa giden koridordan aşağı inmek için harekete geçti.

Malikânenin bu bölümünü ilk kez gezdiği için adımlarını yavaş atıyor, gözlerini etrafta gezdirerek her bir ayrıntıyı aklına kazıyabilmek için kendisine zaman tanıyordu. Ara sıra yanından geçen bir iki görevli dışında koridor boştu. Koridor birbirinden güzel tablolarla süslenmişti. Bazılarını klasik oldukları için tanıyordu, bazılarını ise hiç görmemişti. Yürümeye başladıktan yaklaşık iki dakika sonra koridorun duvarında siyah bir kapı belirdi. Morana kapının ardında ne olduğunu merak ederek oraya baktı. Alt katta yatak odaları olmadığını biliyordu. Maroni'nin ofisi olabilir, belki de başka bir şeydi.

Merakını gidermek için doğru zaman olmadığını biliyordu çünkü o odanın gözetlendiğinden neredeyse emindi. Ani bir korkuyla tüylerinin diken diken olduğunu hissederek yürümeye devam etti. Neden böyle hissettiğini anlayamayınca partiyi boş vermeyi, Dante'nin evine giderek orada kalmayı düşündü. Adamın buna aldırmayacağından emindi. Ancak içindeki bir his ona pes etmemesi gerektiğini söylüyordu.

Yaşanacaklara kendini elinden geldiğince hazırladı. Koridorun sonundaki maun rengi kapıları görünce durdu. Kapıyı, ahşabın üzerindeki süslü oymaları ve cilalı pirinç topuzlarını inceledi.

Maroni'nin karakteri bir yana, sahip olduğu zevkler son derece şıktı. Babasının gösterişli tarzına benzemiyordu. Evin her yanı güzel ve zarif bir şekilde dekore edilmişti.

İçeride Dante ya da Tristan'ı görme umuduyla cesaretini toplayıp kapının tokmağını çevirdi ve çok dikkat çekmeden, içeri girebileceği kadar hafifçe iterek açtı. Amacına gerçekten ulaşmıştı. Gözüne kestirdiği bir sütunun yanındaki gölgeli köşeye doğru hızla ilerledi. Garsonlardan birinin tepsisinde duran bardağı alıp sütuna yaslandığında kimse ona bakmamıştı bile. Burası insanları rahatça gözetleyebilmesi için mükemmel bir yerdi.

Kalbi anlayamadığı bir nedenden ötürü hızla atıyordu. Elindeki hafif titremeyi kontrol altında tutarak şampanyasından küçük bir yudum aldı ve gözlerini etrafta dolaştırdı.

Oda devasa derecede büyüktü. İçeride en az elli kişi olduğunu ve çimenliklere açılan kapıdan daha fazla misafirin geldiğini görebiliyordu ama yine de mekân boş kalıyormuş hissediyordu. İçeri giren konukların kapı yanında durup silahlarını eşikteki görevlilere teslim ettiklerini gördüğünde fazlasıyla şaşırdı ve afallamış bir halde bir tür silahsız parti olduğunu fark etti. Böyle bir şeyin var olduğunu bile bilmiyordu, özellikle de onların dünyasında.

Ayrıca kalçasına bağlı bir bıçak vardı.

Onun bulunduğu köşenin tam karşısındaki alanda bir orkestra çok göze batmadan hafif bir müzik çalıyordu. Müzisyenlerin hemen önünde dans pisti olduğu açıkça belli olan küçük bir açık alan vardı. Garsonlar ellerinde tuttukları gümüş tepsilerde mükemmel bir şekilde dengelenmiş kadehler ve mezelerle etrafta dolaşıyordu. Salonun sonunda lezzetli yemeklerle, servislerle ve oturma yerleriyle süslenmiş uzun bir masa vardı. Bu bir açık büfeydi ve çok hoş görünüyordu.

Evin geri kalanı gibi odanın dekoru da oldukça zevkliydi. Yüksek tavan, açık olmayan bir avizeyle süslenmişti. Bunun ye-

rine, sütunların üstündeki loş ışıklar odanın her tarafına sıcak bir parıltı katıyordu. Işıklandırma, insanlar ve ambiyans... İçeride neredeyse bir orta çağ havası vardı.

Lorenzo Maroni giriş kapısının yanında durmuş, cam bir bardaktan viski gibi görünen bir şey yudumluyordu. Morana oturduğu yerden adamı izledi, üzerlerinde hüküm sürdüğü insanlarla olan iletişimini görmek istiyordu. Koskoca yetişkin adamların, bir imparator gibi yerinde duran Maroni'nin yanına gitmesini hayretle izledi. Yanma gittikten sonra adamın elini tutup öpüyorlardı. Maroni de onlara gülümsüyor ve Morana'nın ne olduğunu anlayamadığı birkaç şey söylüyordu. Ayrıca gerçek bir centilmen gibi kadınların elini tutuyor ve üzerlerini nazıkçe öpüyordu.

Morana onu dışarıdan izlerken hem erkeklerin hem de kadınların neden etkilendiğini anlayabiliyordu. Lorenzo Maroni çekiciydi, varlıklıydı ve güçlüydü. Böyle bir kombinasyon biraz tehlikeyle harmanlandığında insanları kendisine doğru çekerdi. Bu adam, dünyanın en büyük mafya örgütlerinden birinin lideriydi. Bu adam, sonuna kadar güven ve otorite kokuyordu. Bu adam, ünü kendisinden önce gelen bir tazıydı.

Bir an sonra, olabilecek en büyüleyici şey yaşandı.

Yırtıcı kapıdan içeri girdi.

Morana bir kez olsun adamın büyüüne kapılmadan diğer insanların ona olan tepkilerini inceleyebilmek için kendini zorladı.

Odadaki enerji çatırdadı. Onu izlemek için dönen insanların fısıldaşmalarıyla uğuldu. Erkekler duruşunu dikleştirdi ve kadınlar etkilendiklerini belli eden nefesler aldı.

Lorenzo 'Tazı' Maroni güven ve otoritesini kaybetti. Parmaklarını öpen adam, onun yerine Yırtıcı'nın adımlarını izlemek için öylece durmuştu. Maroni tahtına yönelik bir meydan okuma hissedilen bir imparator gibi kaskatı kesildi.

Bu büyüleyiciydi.

Morana odadakilerin onun vâris olacağını düşündükleri için mi, yoksa onu bir anomali olarak gördükleri için mi adama bu şekilde tepki gösterdiklerini bilmiyordu. Belki de sadece o olduğu içindi. Ama kesin olan bir şey vardı ki, Yırtıcı içeride bir tepki uyandırmıştı. İşin en güzel yanı ise bundan ne zevk alıyor ne de kaçıyor. Sadece orada duruyordu işte.

Sonunda bakışlarının adama kaymasına izin verdi. Siyah bir takım elbise, siyah bir gömlek ve kravatsız görünümüyle muhteşem bir doğallıkla taşıdığı özgüvenini yansıtarak adım attığını gördü. Diğer herkes kravat takıyordu. Morana onun bu bariz isyanı karşısında dudaklarının hafifçe yukarı kıvrıldığını hissetti. Bakışları gömleğinin düğmesiz yakasının açıkta bıraktığı teninin, boynu ve göğsünün üstünde gezindi. Lanet olsun, takım elbise adama yakışıyor.

Kapıda durup herhangi bir silah teslim etmedi. Morana bunun silah taşımadığı için mi, yoksa kimsenin onu kontrol etmeye cesaret edemeyeceği kadar kendinden emin olduğu için mi böyle olduğunu bilmiyordu. Bu adam, dün gece onu kapıda bırakıp mümkün olabildiğince çabucak oradan kaçan kişi değildi. Bu onu duvara yapıştırıp şişmiş dudaklarla bırakan adam bile değildi. Hayır... İşte bu adam onu düşmanının restoranının tuvaletine kadar takip etmiş ve eliyle ağzını kapatıp ses çıkarmasını engelleyerek becermişti. Bu onu babasının evinin duvarına yaslayıp ona dokunan adamdı. Bu adam, gözleri ölümle konuşan ve teninde yaşamın izlerini süren kişiydi.

Morana'nın ıslanmasına sebep olmuştu. Adamın her iki yönü de suçluydu. Hem dün bir anlığına da olsa gördüğü yalnız çocuk hem de şu anda gördüğü göz korkutan adam onu etkiliyordu.

Hızla ısınan tenini serinletmek için bir yudum daha içti. Ardından adamın Maroni'nin durduğu yere yönelip sözde imparatorun daha da kaskatı kesilmesine sebep olan bir şey söylemesini izledi.

Yaşlı adam etrafındaki diğer insanları kovdu ve Tristan'a bir şeyler söyledi. Tristan ise telefonunu çıkarıp bir şeyler yazdı ve adama doğru başını sallayarak karşılık verdi.

Sonra sanki Morana'nın bakışlarını hissetmiş gibi donup kaldı.

Gözleri odanın içinde dolaştıktan sonra gölgeli köşesinde duran kadının üstünde durdu.

Morana adamın gözlerinin onu içeri almasına ve bakışlarının alıştığı gibi üzerinde oyalanmasına izin verdi. O muhteşem mavi gözlerinin tenini ateşe vererek vücudunu süzmesini bekledi.

Adam bunların hiçbirini yapmadı. Bunun yerine onu orada görüp ve bakışlarını hissettiği kişinin o olduğunu anlayıp, duruşunda hiçbir değişiklik yapmadan tekrar telefonuna döndü.

Neler oluyor?

Morana gözleriyle adamı delip geçmeye devam ederken vücudunun kilitlendiğini hissetti. Hissettiği elektrik yerini öfkeye bırakarak kanına karıştı. Orada öylece durmuştu, hiç bilmediği bir yerde gerçekleşen özel bir partideydi ve adam ona bakışlarını vermeye bile tenezzül etmiyordu. Morana o gözlere ne kadar çok güvendiğini fark etmemişti. Tristan gözlerini ondan kasten saklamaya kadar durumun farkına varmamıştı. Gözleri ondan asla saklamadığı tek şeydi. En savunmasız, en acımasız olduğu anlarda bile Morana adamın gözlerine her zaman sahip olmuştu.

Tristan'ın ondan kaçma nedeni artık umurunda değildi. Zaten dün ona kendini gösterdikten sonra kadını rahat bırakmıştı. Şu anki davranışı ise onu kızdıyordu. Morana adamın onu reddetmediğini, sadece her ne üzerine düşünüyorsa hazmetmek için zaman ayırdığını biliyordu. Ama mantıksız da olsa bu durum sinirlenmesine sebep oluyordu.

Ona böyle bir güç verdiği için hem ona hem de kendisine kızdı. Yanında bir bedenin sıcaklığını hissedene kadar birinin ona katıldığını fark etmemişti. Bir anda donup kalırken göz ucuyla

baktığında pencereden gördüğü adamın, yani buraya tek başına gelen kişinin yanında durduğunu ve odaya baktığını gördü.

Ağırbaşlı ve erkeksi bir ses, “Tekrar karşılaştık, Bayan Vitalio,” diye konuştu.

Morana tam dönüp adama bakacaktı ki, “Dönme. Bu bir ölüm kalım meselesi,” diye devam etti adam.

Morana tehlikeli bir şeyler sezerek sordu. “Ölüm kalım meselesi mi?”

“Sizin için, Bayan Vitalio,” diyen basit bir karşılık aldı.

Morana etrafına bakındığında gölgelerden başka bir şey görmedi. “Sen havaalanındaki adamsın.”

“Bu doğru. Senin yeni en yakın arkadaşınım, Morana,” dedi adam sesini sabit tutarak. “Bilmen gereken bir şey var.”

Morana bir anlığına düşündü. Söyledikleri çok ilgisini çekmişti ama adama karşı hâlâ temkinliydi. “Bilmece gibi konuşmayı bırak.”

“Peki o zaman,” diye mırıldandı adam nefesinin altından. “Erkek arkadaşın sana bakıp beni görmeden önce konuşmalıyız.” Sesinde hafif bir eğlence tınısı vardı.

Morana bunun üzerine neredeyse ona dönecekti. “Tristan’ı tanıyor musun?”

“Bir şeyleri bilmek benim işim.”

“Yeni en iyi arkadaşınım derken neyi kastettin?” Morana lafı dolandırmadan doğrudan konuya girmişti.

“Düşmanının düşmanıyım, Morana,” diye konuştu adam sessizce. İçeride çalan şarkı başka bir melodiye dönüşüyordu. “Seninle ortak çıkarlarımız var.”

Morana bakışlarını dans eden çiftlerden ayırmadan sordu. “Ne gibi?”

“İttifak’ı dağıtmak gibi.”

Morana adamın sözleri karşısında donakaldı. Kalbi hızla çarparken ona doğru fısıldadı. “Ne demek istiyorsun?”

Adam duruşunu hiçbir şekilde bozmamıştı. Morana onlara bakan hiçbir göz hissetmiyordu. Bunun büyük bir sebebi gölgelerin arasında, salonun geri kalanından korunan bir yerde oldukları içindi ancak kalbi yine de inanılmaz bir hızla atıyordu.

Tam kulağına doğru, “Demek istediğim şu ki, yirmi yıl önce bu şehirde neler olduğunu öğrenmekle ilgileniyorum,” dedi adam sakince.

“Neden?” diye sordu Morana.

Adam bir süre sessiz kaldı. “Kişisel nedenlerim var. Sen de kayıp kızlardan biriydin ve aynı şeyi arıyorsun. Bu konuda bilgim var.”

Morana onun söylediklerini düşündü. “Sana nasıl güvenebilirim?”

“Güvenemezsin. Ayrıca güvenmemelisin de,” dedi adam açıkça. “Ama benim yoluma çıkabilecek biri değilsin. Bu yüzden benim açımdan güvendesin.”

Morana başını dikleştirdi ve duyduklarını zihninde ayrıştırma-ya başladı. Adamın yalan söyleyip söylemediğini anlayamadığı için durum üzerine düşündü.

Ardından adamın dudaklarını kulağında hissetti. “Bir iyi niyet göstergesi olarak, sana duyduğum bir bilgiyi vermeme izin ver.” O kadar tedbirli bir şekilde konuşmuştu ki, çalan müziğin arasında adamı zar zor duyabiliyordu. “Partideki biri bu gece seni öldürmeye çalışacak.”

Morana keskin bir nefes aldığı anda adam duraksamadan devam etti. “Ayrıca hayır, bu senin güvenini kazanmak için kurguladığım bir oyun değil. Gerçekten de bu bilgiyle karşılaştım ve partiye seni uyarmak için geldim.”

Morana kafa karışıklığıyla, “Bekle... buraya kadar beni uarmaya mı geldin? Neden?” diye sordu.

“Çünkü gerçeğe ihtiyacım var ve sen de ona ulaşmama yardım edebilirsin.”

Morana yutkundu. Adam başını salladı. “Bu gece yaşa. Yarın beni bul. 459.”

“Bu senin numaran mı?”

“Kiminle konuşuyorsun?” Viski ve günah adamın sözünü kesmişti.

Morana döndüğünde yanında kimsenin olmadığını gördü. Tanıdık ellerin onu kalçalarından tutarak sert bir erkek vücuduna doğru çektiğini hissetti. Dikkatini kalçalarını tutan adama çevirse de aklı hâlâ bir önceki karşılaşmanın etkisindeydi.

“Yanımdaki adamı gördün mü?” diye sordu.

Buna karşılık olarak adam onu vücuduna daha da sert bastırdı. Şarkı tanıdık bir melodiye, *Wicked Games*’in* sevdiği bir versiyonuna dönüşmüştü. Durumuna oldukça iyi uyuyordu.

Kalçalarındaki eller onu sabit tutarken yavaşça bulunduğu ana geri döndü. Birbirlerine tamamen yaslanarak hareket etmeye başladıklarında kollarını adamın boynuna dolandı.

Tristan tıpkı diğer adamın yaptığı gibi, “Hangi adam?” diye fısıldadı. Tek fark, bu fısıltının omurgasından aşağıya, tam kalbine doğru tatlı bir ürperti göndermesiydi. Viski ve günahın sesi vücudundan içeri doğru süzölmüştü.

Morana boğazını temizleyerek olanları anlattı. “Bir adam. Az önce bu odadaki birinin beni bu gece öldürmeye çalışacağını söyledi.”

Düzenleme
Ny.Ozlem

* İngilizce’de “Ahlaksız Oyun” anlamına gelmektedir. (ç.n.)

Saldırı

Vücudunun bu habere verdiği tepkiyi yalnızca görmek yerine hissetmek büyüleyiciydi. Morana adamın vücudundaki kasların birbiri ardına nasıl kasıldığını hissedebiliyordu. Önce elleri, sonra kolları, sonra göğsü ve omuzları... Bir anlığına tamamen hareketsiz kalana kadar kasılmalar devam ediyordu. Bunun gerçekleştiğini birçok kez görmüştü ama bunu hissetmek farklıydı. Çok daha derindi.

Birden adama kızgın olduğunu hatırlayarak bir adım uzaklaştı. En azından, adam onu anında yanma çekmeden önce uzaklaşmayı denedi. Tristan ellerini kimsenin gözden kaçırmayacağı bir hareketle kalçalarına indirdikten sonra yeniden hareket etmeye başladı. Vücutları bir yapbozun parçaları gibi birbirine uyuyordu.

Adam onu ustalıkla değil, çalan ritmi basitçe takip ederek yönlendiriyordu. Morana'nın vücudu garip bir şekilde bu ritmi kolay-

lıkla yakalamıştı, birden fazla gözün üzerlerinde olduğunu hissedebiliyordu. Kimse adama iyi bir dansçı demezdi ama kahrolası gerçekten çok seksiydi. Kalçaları onunkilere doğru yuvarlanıp hareketi daha samimi bir şeye dönüştürüyordu. Bacaklarıyla bir anlığını onun bacaklarını aralıyor ve geri gitmeden önce klitorisine hafifçe sürtünüyordu. Hareketleri şehvetle doluydu.

Kadm vokalist mikrofona, *“I don’t wanna fall in love with you...”** diye nefes verdiğinde adam kolunun üzerine doğru eğilerek boynunu kokladı. Kalçalarının biraz üzerinde tuttuğu eliyle onu kendine doğru bastırdığında, Morana’nın göğüsleri adamın gövdesine dokundu. Tristan’ın dudakları hâlâ kulağının yanındayken meme uçları sertleşmişti. Adamın neredeyse sertçe aldığı hırıltılı nefesleri duyabiliyordu.

Bu alışılmadık görüntüyü umursamayarak o kokuyu içine çekti. Misk ve erkek kokan karışım artık ona tanıdık geliyordu, rahatlatıcı bile sayılırdı.

“Görünüşe göre benden uzak durmayı bıraktınız, Bay Caine,” dedi soluk soluğa. Soyadını özellikle kullanmıştı.

Adam hiçbir şey söylemedi, sadece parmakları minicik bir şekilde sıkışmıştı.

Morana iç çekerek başını iki yana salladı. “Bir dahaki sefere zamana ihtiyacın olduğunda bana söyle. Birbirimize karşı dürüst olacaktık, hatırladın mı?”

Adam yine hiçbir şey söylemedi. Morana etraftaki bu kadar insan, özellikle de böyle arkadaş canlısı olmayan insanlar onu bir şahin gibi izlerken adamın hiçbir şey söylemeyeceğini biliyordu. O hâlâ Yırtıcı’ydı. Şu anda ise izleyenleri umursamadan, herkesin gözü önünde çiftleşme dansı yapan bir avcıydı. Morana adamı bazen gerçekten anlayamıyordu.

* (İng.) Sana âşık olmak istemiyorum. (ç.n.)

Bilmediği bir şarkı çalmaya başlamıştı. Tristan'ın burnunun kulak memesine değdiğini hissettiğinde, kanı temas ettikleri yere doğru hücum etti.

Adam kulağına, "Bıçağın yanında mı?" diye mırıldandı. Dikkatlice bakan dışarıdaki insanların gözünden sevdiği kadının kulağına tatlı sözler fısıldayan bir âşık gibi görünüyordu.

Morana adamın kollarındaki bedenini rahat bırakarak omzuna doğru başını salladı. Ardından burnunu gömleğin açıkta bıraktığı V'ye bastırdı.

Eliyle kalçalarını okşarken, "Bana ver," dedi adam. Bu hem bir emir hem de bir soruydu.

"Neden?" diye sordu Morana. Başı dönüyordu.

Adam bir saniye sessiz kaldıktan sonra usulca kulağına fısıldadı. "Bana güven."

Ah, güvenmek istiyordu. Hem de nasıl istiyordu. Ancak eski alışkanlıkları yüzünden tereddüt ediyor ve durumu tartıyordu. Eğer bıçağı almasına izin verirse silahsız kalacaktı ve o da durumu biliyordu. Bilmesine rağmen o bıçağı istiyordu. Bunun ardında iyi bir neden olmalıydı, muhtemelen bu ortamda paylaşamayacağı bir nedendi.

Morana gözlerini kapattı, midesi altüst olurken başka bir uçurumdan daha atladı. Sol bacağını kaldırarak hiçbir şey söylemeden adamın kalçasına doladı. Tristan'ın eli de anında aşağı inip kalçasından tutarak bacağını destekledi. Onları yan tarafa çevirerek açıkta kalan bacağını meraklı gözlerden sakladı ve parmakları bıçağı tutan kayışın üzerinde gezindi. Morana adamın parmakları tenini nazikçe okşarken vücudunu saran ürpertiye bastırmak için omuzlarına sıkıca tutundu. Tristan nefes alırken göğsünün kabardığını ve tam kendisine doğru bastırdığını hissetti. Adamın nefesini başının tam yanında hissettiğinde zihni bulandı. Becerikli

parmaklar minik fakat ani bir hareketle bıçağı kılıfından çıkarttı ve elini kalçasından çekti.

Morana şarkı bittiği sırada bacağını tekrar aşağı indirdi.

Sonra adamın kulak memesini hafifçe öptüğünü hissetti.

Morana, daha bu küçük hareketi algılayamadan adam geriye doğru bir adım attı ve onu dans pistinde ağzı açık bir şekilde bırakarak uzaklaştı. Yüz ifadesini hızla kontrol altına alan Morana, az önce ne olduğunu anlayamadan adamın geri çekilişine baktı.

Birden herkesin kendisine baktığını fark ederek hızla başını eğdi ve kapıya yöneldi. Neyse ki yol boyunca kimse tarafından durdurulmamıştı. Çimenlere geçip topuklu ayakkabılarını çıkardıktan sonra elbisesinin eteklerini kaldırdı. Ayak parmaklarının nemli ve hayat dolu çimlere battığını hissederek malikâneneden uzaklaştı. Serin hava ferahlatıcıydı. Çimenlerin derinliklerine doğru ilerledikçe partiden gelen sesler arka planda kayboluyordu. Az önce yaşanan her şeyi teker teker düşünerek ağaçların arasına doğru ilerledi.

Gizemli bir adam partiye sadece olası bir suikast girişimi konusunda onu uyarmak için gelmişti. Üstelik buraya gelmişti çünkü ona göre amaçları aynıydı. Yirmi yıl önce İttifak'ta neler olduğunu keşfetmek istiyordu. Sebepleri ise kişiseldi. Morana bu konuda ne hissedeceğini gerçekten bilmiyordu. Adam tehlikeliydi ama ondan ürkütücü bir his almamıştı. Daha da önemlisi, adamın kendisine karşı herhangi cinsel bir ilgisi olduğunu da hissetmemişti. Dans edecek yakınlıkta durdukları sırada, vücudu kendisine adamın böyle bir ilgisi olabileceğine dair hiçbir işaret göndermemişti.

Bir de Tristan'ın konuşmalarını kesme şekli vardı. Dün gecenin beri uzak durmasının ve biraz öncesinde gözleriyle onu terslemesinin ardından; Morana adamla dans etmek bir yana, ko-

nuşacağından bile şüphe etmişti. Her ne kadar ona Bay Sıcaklık denemese bile adam yine de garip bir şekilde onu ısıtıyordu. Morana'yı sahiplenirmiş gibi değil, kendini ona bıraktığının farkında olan bir adamın özgüveniyle tutmuştu. Ancak bunu herkesin önünde yapmış olması ilginçti. Tristan'ın ne yapmaya çalıştığını anlayamamıştı, onun içeride dikkat çekmemesi için çabalayacağını düşünmüştü. Adam ise bunun yerine tüm spot ışıklarını onun üzerine çevirmeyi tercih etmişti. Ayrıca her nasılsa, üzerlerindeki tüm o gözlere rağmen Morana'yı tek silahmdan vazgeçmesi için ikna etmişti. Sonuç olarak, adama kendinden küçük bir parça daha vermişti.

Sonra adam kulağını öpmüştü. *Kulağını. Cidden mi?*

Morana o dudakların hafifçe değdiği kulak memesine dokundu. Hâlâ üzerinde hissettiği dokunuştan kurtulmaya çalıştı. Tanrı aşkına, adam kafasını karıştırıyordu.

Sonunda ağaçların arasından çıktı ve gözlerinin karanlığa alışması için birkaç saniye bekledi. Göl ondan birkaç metre uzakta sakince dalgalanıyor, rüzgâr yumuşak bir esintiyle suyun üzerinde dans ediyordu. Morana ayak parmakları çimenin üzerinde kıvrılırken birkaç adım yürüdü. Ardından gözleri gölün yanındaki küçük eve takıldı.

Tristan'ın eviydi. Peki ya burası adama yuvası gibi hissettiren bir yer olabilir miydi? İşte bunu bilmiyordu.

Binayı yakından inceledi. Dante'nin eviyle neredeyse aynı büyüklükteydi. Ön tarafta bir veranda vardı. Üzerinde rahat görünümlü ahşap bir koltuk duruyor, göle doğru bakıyordu. Morana adamın akşamları orada oturup gölü seyrettiğini ve tamamen yalnız olduğu, hayatında kendisi için yaptıklarından başka bir şey olmadığı bir anı hayal etti. Her gece orada oturduğunu, Morana henüz onun varlığından haberdar değilken bile aynı gökyüzünde-

ki ayı izlediklerini hayal etti. Tristan onu en başından beri tanıyor-
du. Morana adamı karanlıkta tek başına otururken kendisine, yani
hayattaki tek amacına tutunurken hayal etti. Onu düşündüğünü
hayal etti.

Bir pervanenin ateşe çekilmesi gibi eve çekildi ve o tarafa doğru
bir adım attı. Sonra bir anlığına tereddüt ederek duraksadı. Bunu
yapmamalıydı. *Hayır*. Tristan Caine'in daveti olmadan olmazdı.

Derin bir nefes alarak patikadan çıktı ve yeniden göle doğru
ilerledi. Tam olarak dün Dante'yle konuştuklarını gördüğü yerde
durmuştu. Ana evden uzakta olan bu yerde huzurlu bir şeyler var-
dı. Bu açıdan kendi penceresini görebilmek için başını çevirdi.
Malikâne tamamen aydınlatılmıştı ve penceresi durduğu yerden
oldukça net görünüyordu. Adam onu izlerken odasının içinde do-
lanan silüetini hayal edebiliyordu.

Tüm bu şeyleri düşünürken birden ağaçların arasından çıkan
biri ona doğru yürümeye başladı. Tanımadığı ve daha önce hiç
görmediği biriydi.

Kalbi hızla çarpmaya başladı.

Karşısındaki adam siyah giyinmişti, sarı saçları karanlıkta par-
lıyordu. Soğuk ve ölü bakan gözleri bir silahın ucuyla birlikte ona
dikilmişti. Morana yutkunarak kalp atışlarını sakinleştirmek için
bir nefes aldı.

Sanki ölümün gözlerinin içine bakmıyormuş gibi sakince,
"Seni kim gönderdi?" diye sordu. Adam cevap vermedi, o da ce-
vap vermesini beklemiyordu zaten.

Morana başı hızla dönerken *stiletto* topuklularının kayışının
etrafındaki tutuşunun sıkılaştığını hissetti. Onları kullanabilirdi.
Bir tanesini silahına fırlatıp hemen aşağı eğilebilirdi. Hemen ar-
dından göle atlardı, koşarak kaçmanın işe yaramayacağı belliydi.
Eğer kaçarsa adam da onu kovalardı. Belki de onu bir kurşunla

vururdu. Koşarak kaçmak daha kolay bir hedef haline gelmesine sebep olurdu. Gölde hareket etmek adam için daha zor olacaktı, bu konuda karanlık onun müttefikiydi. Karanlık suyun derinliklerinde bir süre kolayca saklanabilirdi.

Tüm bu planlar aklından geçerken gözlerini suikastçıdan ayırmıyordu.

Bir an sonra, bir bıçağın adamın boynuna dayandığını hissetti.

“Hanımefendi sana bir soru sordu.”

Morana suikastçının bıçağa ve gelen sese verdiği tepkiyi şaşkınlıkla izledi. Viski, günah ve ölüm kokuyordu. *Çok fazla ölüm.*

Hangi cehennemden çıkıp gelmişti ki? Morana’nın yüzü onca zamandır ağaçlara dönüktü ve etrafta sinsice dolaşan bir tane bile gölge görmemişti. Nasıl oluyordu bu?

Suikastçı silahın emniyet kilidini açtığı anda, bıçak sessiz bir azarlamayla adamın boğazındaki bir noktaya bastırdı. Yırtıcı’nın ilk karşılaşmalarında bahsettiği, eğer keserse yavaşça kanamaya başlayacağını ve ölümü dileyeceğini söylediği o noktaya bastırıyordu. Morana bir damla kanın suikastçının koyu renk giysilerinin içine doğru aktığını gördü.

“Boğazını kesmem için son bir saniye,” diye uyardı Tristan. Sesi o kadar ürperticiydi ki genç kadının bedenini titretmişti. “Bazı soruları cevaplamaya başlamayı öneririm.”

Suikastçı ona baktı. “Eski defterleri karıştırmaya başlamamalıydın.”

Daha gözünü bile kırpamadan saldırgan kolunu bükerek silahı çevirdi ve kendini kafasından vurdu. Morana artık ölmüş olan suikastçının yere düşmesini ve Tristan’ın üzerine kan sıçramasını izlerken şok geçiriyordu. Adamın bıçağını hızla cebine sokup cesedin üzerini aramaya başlamasını izlerken olduğu yerde donakaldı. Topukluları uyuşmuş ellerinden kurtulup yere savruldu.

Morana hareketsiz bir şekilde öylece duruyordu.

Tristan suikastçının üzerinden bir cüzdan çıkarıp karıştırdıktan sonra cebine attı. Ardından sanki onun hâlâ orada olduğunu hatırlamış gibi aniden durdu. Kana bulanmış, gerçekten çok fazla kana bulanmış yüzünü çevirerek ona baktı. Mavi gözleri içlerindeki soğuk bir şeyle parılıyordu. O mavi gözler, Morana'nın gözlerine kilitlenmeden önce kadının vücudunu hızlıca ve detaylıca inceledi.

Sonra da ayağa kalkmadan sessizce, "Eve geri dön," diye emretti.

Morana bir şey söylemek için ağzını açtı fakat adam başını bir kez sallayarak onu ilk kez susturdu. Ona izin verse bile genç kadın şu anda ne söyleyeceğini bilmiyordu, zihni tamamen boşalmıştı. Cesetle birlikte geride kalma fikri aniden midesinin bulanmasına neden olmuştu.

Yutkunurken bakışları bir metre ötedeki eve kaydı. Oraya baskarken biraz oyalandıktan sonra sessiz bir soruyla adama geri döndü.

Adamın gözleri öfkeyle parladı. Herhangi bir cevap vermedi.

Morana hâlâ davet edilmediği ev için biraz kederli bir şekilde iç çekti. Ardından adamın ve cesedin etrafından ağaçlığa doğru ilerledi.

"Dante'ye haber ver," dedi adam arkasından, sessizce konuşmaya devam ediyordu. Tristan şu anda kendisi gibi görünüyordu ama Morana adamın iç dünyasında daha önce hiç görmediği bir şeyin yavaş yavaş kaynadığını hissedebiliyordu. "Buraya gelmesini söyle."

Sözleri başıyla onayladı ve rehberini açarak aramayı yaptı. Dante ikinci çalışta telefonu açtı.

"Morana," diye selamlarken sesi düz bir tondaydı. Morana arka plandaki partiyi duyabiliyordu.

“Gölün yanına gelmelisin,” dedi adama. Sesi o kadar duygusuzdu ki, kendisi bile duyduğu şey karşısında şaşırmıştı. Fazla sakın gibiydi, olması gerekenden fazla normaldi.

Dante duraksadı. “Siz iyi misiniz?”

Morana cesede ve kanlar içinde olan Tristan’a baktıktan sonra adamın silahını kontrol ederek yutkundu. “Sanırım öyleyiz.”

“Beş dakika içinde orada olurum.”

Dante telefonu kapatınca o da konuşulanları diğer adama aktardı. Tristan başıyla onaylayıp eve gitmesi için işaret verdi.

Morana tereddüt etti, içindeki bir yan kalıp yardım etmek istiyordu. Ancak cesetlerle ilgilenmek veya onlarla ne yapılacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Bu onun uzmanlık alanı değildi. Ayrıca suikastçının patlamış yüzüne baktıkça bunun uzmanlık alanı olmasını kesinlikle istemediğine karar veriyordu.

Tristan hâlâ yere çömelmiş haldeyken, “Hemen gitmeni istiyorum,” diye seslendi. Adamın onun gitmesine ihtiyacı vardı. Her ne yapması gerekiyorsa yapabilmesi için kadının gitmesine ihtiyacı vardı. Morana şu anda onun dikkatini dağıtıyordu. Bunu fark ettiğinde başını sallayarak arkasına bakmadan eve doğru hızlı adımlarla yürümeye başladı. Neyse ki yolda kimseyle karşılaşmamıştı. Ana kapıdan geçerek merdivenleri aceleyle tırmandı ve doğruca odasına giderek kapıyı arkasından kilitledi.

Titrek bir nefes alarak sonunda vermesi gereken tepkiyi göstermeye başladı. Titreyen elleriyle elbisesini ve mücevherlerini çıkarıp bir kenara iterek doğruca banyoya gitti. Duşun içine girdi, ılık su üzerinden akarken gözlerini kapattı. Suikastçının kafasına sıkıldığı ve tüm kanının adamın üzerine sıçradığı görüntü hafızasına kazınmıştı. Sanki kan kendi üzerine sıçramış gibi cildini keseledi. Ilık suyun içinde kendini sakinleştirmeye çalışsa da durmadan titriyordu.

Her şey yolundaydı. Hiçbir şey olmamıştı. O iyiydi. Adam iyiydi. O iyiydi. Adam iyiydi.

Bunu bir mantra* gibi defalarca tekrarlardı ve sonunda kalbinin normal ritmini yakaladığını hissetti. Derin bir nefes vererek suyu kapatıp kendini bir havluyla sardı. Beyni sonunda parçaları bir araya getirmeye başlıyordu.

Tristan bir tuzak kurmuştu.

Gerçek bir yırtıcı gibi, muhtemelen kendisi silahsız olduğu için onun bıçağını almış ve dans pistinde yalnız kalmasını sağlamıştı. Kaçmak isteyeceğini ve potansiyel suikastçısının onu takip edeceğini biliyordu. Her nasılsa ne ona ne de suikastçısına fark ettirmeden iz sürmeyi başarmıştı. En sonunda ise diğer adamı tam olarak istediği yere, bıçağın diğer ucuna getirmişti.

Morana yeni, sevimli pijamalarını giydiğinde içini bir rahatlık duygusunun kapladığını hissetti ve yatağa girip ışığı kapattı. Gözleri açık bir halde dışarıdan gelen ışıkların tavanda oynaşmasını izledi. Hâlâ gece yaşadığı şeyler -onun 'yeni arkadaşı' olduğunu söyleyen adamla tanışması, Tristan'ın partide verdiği tepki ve gölün orada yaşanan her şey- yüzünden şaşkındı.

Adamın son sözleri kafasında yankılandı. Kendini öldürmeden hemen önce söylediği sözlerdi. Eski defterleri karıştırıyordu ve birileri, bir yerlerde onları gerçekten de gömülü tutmak istiyordu. Asıl mesele ise Morana'nın neyi kazdığı ve Maroni'nin evine bir suikastçı gönderecek kadar susturulmasını isteyen kişi hakkında hiçbir fikri olmamasıydı. Bu kişinin imparatorun mülküne bir yabancıyı gönderecek kadar çaresiz ya da korkusuz olması dikkatin-den kaçmamıştı. Bunu yaptıran kişinin Maroni'nin olup olmadığını düşündü ama bu fikirden hemen vazgeçti. Eğer ona bir şey olursa, Tristan'ın şüpheleneceği ilk kişi yaşlı adam olacaktı. Böyle bir durumda Tristan onu mahvedecek güce sahipti ve Maroni bir sebepten dolayı şu anda bunu göze alabilecek bir durumda değildi.

* Sürekli tekrarlandığında ruhani güçlerin uyandırılmasını sağlayan kutsal sözdür. (ç.n.)

Tristan'la arasında yaşananları izledikten sonra, bunu babasının yaptırmış olabileceğini de düşünmüyordu.

Ayrıca adam onu bir kez daha korumuştı.

Morana korunmak istemiyordu ama yaşadığı dünyada onu hayatta tutan tek şeyin adamın koruması olduğunu bilecek kadar da gerçekçiydi. Özellikle de bilmeden edindiği düşmanlardan sonra, koruma için adama minnettardı.

Tavana bakarken içindeki bir şey adamm ona kendi evine girmesini söylemiş olmasını diliyordu. Tristan'ın yaşam alanını merak ettiği doğrudu ancak bunun da ötesinde, daha önce kimsenin onunla birlikte gitmediği bir yere davet edilmek istiyordu. Bir gün adamm yatağında, o hemen yanında uyurken evinin tavanına bakmak istiyordu.

Tristan ise böyle bir şey için henüz ona yeterince güvenmiyordu. Dürüst olmak gerekirse, Morana bunun için adamı suçlayamazdı. Onlara karşı daha açık olsa da kendisine dair hâlâ gizlediği bir parçası vardı. İlişkileri ilerliyordu ama Tanrı aşkına, gerçekten çok yavaşlardı. Morana şimdilik sadece ilerlemeye devam etmelerini ve geri gitmemelerini umuyordu. Adama bazı şeyleri kabullenmesi için ne kadar zamana ihtiyacı varsa vermeye hazırdı. Fakat kelimelerle olmasa bile başka şekillerde iletişimde kalmaya devam edebilmeleri için biraz dürtmesi gerekiyordu.

Bir iç çekerek bu gece olan her şeyi zihninden sildi. Olayları düşünmeyi yarına bırakarak gözlerini kapattı ve uykunun kendisini ele geçirmesine izin verdi.

Bir şey onu uyandırmıştı.

Morana vücudunu rahatlatarak gözlerini kapalı tuttu ve diğer

duyularını daha aktif hale getirmeye çalıştı. Odanın ışığı açıktı, ensesindeki tüyler diken diken oldu. Göz kapaklarının arkasından hissedebildiği bir ışık vardı.

Sinirleri gerilmiş ve midesi düğümlenmiş halde gözlerini biraz araladı.

Odasının kapısı açıktı.

Kalbi gümbürdeyerek atmaya başladı.

İstemsizce yastığının yanındaki bıçağa uzandı ama hiçbir şey bulamadı. Bıçak hâlâ adamdaydı. *Siktir.*

Başka bir şey düşünmeden, kendini savunmak için elini yatağın yanındaki lambaya uzattı. Tam o sırada büyük bir silüet ona doğru hareket etti.

Çığlık atmak için ağzını açtı.

Ancak sesi yüzüne bastırılan yastığın arkasında boğuldu.

Rahatlık

O hesaplaşma anında insanların hayatlarının gözlerinin önünden bir film şeridi gibi geçtiğini söylerlerdi, değil mi? Kesinlikle yalan söylüyorlardı.

Morana'nın zihninde geçmişten herhangi bir an canlanmamıştı. Yastık onu boğarken hayatta kalmak için duyduğu en ilkel ihtiyaç dışında hiçbir şey düşünememişti. Ciğerleri yanıyor ve yoksun bırakıldığı oksijeni yeniden bulmaya çalışıyordu. Morana ise tekmeler savurarak onu tutan kişiyle mücadele ediyordu. Çıkardığı sesler yüzüne bastırılmış yastık yüzünden boğuktu. Ellerle saldırganını tırmalamaya, incitmeye çalıştı. Parmakları kaslı kollardaki deriye temas ederek kaydı, tırnakları mücadele sırasında kırıldı ve çatlayarak açıldı. Acı göğsündeki yoğun yanma ve yüzünün uyuşmasıyla birlikte giderek azalıyordu.

Panik kalbini sıkıştırmaya çalıştı ancak düşünebildiği o bir sa-

niyelik sürede paniğe teslim olmaması gerektiğini fark etti. Şu anda olmazdı. Eğer pes ederse üstündeki piç kazanacaktı. Parti alt katta devam ederken o yeni pijamalarıyla yatağında ölecekti. Morana ölecek ve Tristan infilak edecekti. Her şeyi yok etme yolunda Dante ve Amara'nın da aralarında bulunduğu insanları, o sonu hak etmeyen diğer yüzlerce masumu öldürecekti.

Morana ölemezdi. Böyle bir şeyi tetikleyemezdi. Hayatının bu aşamasında olmazdı. Sonunda uğruna yaşamaya değer bir şey bulmuştu, kimse bunu ondan alamazdı. Şimdi olmazdı. Bunu başarmak zorundaydı, yaşamak zorundaydı.

Vücudu tepeden tırnağa titrerken sağ kolunu daha önce bulunduğu tarafa doğru uzattı ve yastığa karşı direncini bir saniyeliğine bıraktı. Yüzünün üzerindeki baskı katlanarak arttığında hayatta kalmak için hissettiği panik onu yeniden yakıp kavurdu. Paniğin onu yenmesine izin vermeyi reddetti. Kolundaki kasları elinden geldiğince fazla uzattığında omzunun çıkacağını hissetti. Ama umurunda değildi.

Parmakları başucu lambasının soğuk metaliyle temas ettiğinde lambayı parmağıyla kendine çekerek sapma ulaştı. Bir an bile tereddüt etmeden abajuru sıkıca kavradı ve saldırganın bulunduğu yöne doğru çılgınca savurdu.

Iskalamıştı.

Lambayı yeniden savurdu. Tekrar ve tekrar denedi. Sonunda sert bir ete temas etmeyi başardı.

Saldırgan, kadının zayıf saldırısını engellemek için ellerini yastığın üzerinden bir anlığına çekti. Ama bu kadarı onun için yeterli olmuştu. Kendini yataktan yana atıp, aniden ciğerlerine dolan hava yüzünden yüksek sesle soluyarak sertçe yere düştü. Sırtı acıyla gerilirken kuyruk sokumunun zedelendiğini hissede-biliyordu. Bunların hiçbirini umursamadan kar maskesi takmış

gölgeli erkek figürüne baktı, saldırgan tekrar ona doğru geliyordu. İçgüdüsel olarak sağ ayağını havaya kaldırıp adamın bacaklarının arasına sert bir tekme attı.

Ayağı kasıklarına temas ettiği anda saldırgan hayalarını avuçlayarak acı içinde bir çığlık attı. Morana bir silah bulmaya çalışıyordu. Bir anda adam tek eliyle ayak bileğini kavrayıp onu aşağı doğru çekmeye başladı. Kafayı yedirtecek türden bir korku zihnini tekrar ele geçirmeye çalıştığında, Morana kendini inatla sakinleştirdi ve aklını kullanmaya çalıştı. Onu çekiştiren el yüzünden yerde kaydı ve bir anda bacaklarını açıp saldırganın boynunu bacaklarının arasına sıkıştırarak can havliyle sıktı. Bir yandan hıçkırarak ağlarken göğsü inip kalkıyor, diğer yandan da lambanın kablosunu yakalayıp kendine çekmeye çalışıyordu. Adam bacaklarının arasında debelenirken kafatasına yaptığı baskıyı arttırdı. Saldırgan kurtulabilmek için onun bacaklarını ve bulabildiği diğer her yeri tüm gücüyle sıkıyordu.

Morana tiksintiyle lambanın metal sapının ucunu adamın kafasına indirdi. Onu önlemek için havaya kalkan el ilk saldırıda zaten parçalanmış olan ampul yüzünden kesildi. Morana kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi atarken nefes nefese kalmıştı. Saldırganın yüzüne doğru uzanan ellerinden kaçmak için savaştı çünkü boynu, burnu ve kulakları gibi hassas olan noktalara uzanmaya çalışıyordu.

Üst yarısını hareketsiz tutarken adama tekrar vurdu. Altındaki bedenin ayağa kalkmasının ya da onu yere çarpmasının an meselesi olduğunu biliyordu. Tek seçeneği, adamı kendini toparlamasına fırsat vermeden bayıltmaktı. Bu düşünce hayatta kalmasını sağlarken kollarında titreyen lambayı tekrar kafasına indirdi.

Neyse ki bu sefer adamın tutuşu gevşedi. Morana zorlukla nefes alıp yavaşça ellerinin üzerinde geriye doğru sürünerek ba-

caslarını adamın boynundan ayırdı. Ancak kasları hâlâ yaşadıkları gerilim yüzünden titriyordu. Bedeni yana doğru düşen adama baktı. Çılgınca titreyip nefesini toparlamaya çalışırken elindeki lambayı sıkıca tutmaya devam ediyordu. Adrenalinin vücudunun her bir yanına pompalandığını hissedebiliyordu. Kulaklarındaki uğultu beynine vurmaya başladığında adamın tekrar saldırmasını bekleyerek vücudunu inceledi.

Birkaç saniye sonra, adam saldırıya geçmediği için temkinli bir şekilde yaklaştı ve maskenin kenarını kavradı. Saldırgan hâlâ nefes alıyordu.

Bir elinde lambayı tutarken diğer eliyle maskeyi yukarı çekmeye çalıştı. Zorladığı omuz kasları durması için ona neredeyse yalvarıyordu. Hâlâ kanında dolaşan adrenalinin yardımıyla tek eliyle maskeyi adamın alınına kadar çıkarmayı başardı. Bu yüze dair hiçbir hatırası yoktu. Bu kişiyi tanı mıyordu ama Tanrı şahidi olsundu ki, en geç yarın kim olduğunu bulmuş olacaktı.

Titreyen bacakları üzerinde ayağa kalkarak mücadelesi sırasında komodinin üzerinden düşen telefonunu hızla aldı. Kamera-yı açıp aceleyle bir dizi fotoğraf çekerken flaş onu bir anlığına kör etti. Normalde yapacağı gibi adamın yüz hatlarını incelemek için bir kez bile durup bakmadı. Zaten bu yaşananların hiçbiri normal değildi.

Saldırgan gözünün önünde çakan flaş yüzünden biraz kendine gelir gibi oldu ve gözlerini hafifçe araladı. Kendine gelmeye çalışırken birkaç saniyeliğine gözlerini kırptırdı, eli muhtemelen şiddetli bir şekilde ağrıyan başına gitti.

Morana'yı gördüğünde hızla botundaki bıçağa uzandı. Bu hareket aslında yıllar önce yapması gereken bir şeydi. Morana bir suikastçi olsaydı, hiç uğraşmadan uykusunda onun boğazını keserdi. Ama suikastçılar hakkında ne biliyordu ki? Belki de adamı

kan tutuyordu ya da belli bir çalışma tarzı vardı ve onun dışına çıkmayı sevmiyordu. Bunun sebebi her neyse, öğrenmek için etrafta çok fazla dolaşmayacağı kesindi.

Telefonunu sıkı sıkı tutarak hayatını kurtaran lambayı adama doğru fırlattı. Saldırganın dikkati dağıldığı anda kapıya doğru koştu.

Adamın arkasında bir şeylerle boğuştuğunu duysa da dinlemek için beklemedi. Saldırganın kendisini takip edip etmediğinden habersiz, sadece kulaklarında atan nabzını ve kendi nefes alışverişini duyarak merdivenlerden aşağı koştu. Dikkatini yalnızca malikânedan çıkmaya vermişti.

Zemin kata geldiğinde durdu. Evin arka tarafında çalan müziğin sesi kulaklarında atan nabza karıştığında, Morana hangi yöne gideceğinden emin olamayarak merdivenin dibinde duraksadı. Partiye pijamaları mahvolmuş, saçları dağılmış ve ayakları çıplak giderse çok dikkat çekeceğinden emindi ama hiçbir şeyi riske atamazdı.

Tristan ya da Dante'nin orada mı, gölde mi, yoksa başka bir yerde mi olduğunu bilmiyordu. Ancak dışarıda adamlar devriye geziyor olabilirdi ve onun "Caine'in kızı" olduğunu biliyorlardı. Dışarıda açık bir hedef olsa da bu riski almak zorundaydı.

Kararını verip boş antreden hızla geçerek kapıdan dışarı çıktı. Çimenlerin etrafındaki ışıklar kapatılmıştı. Saatin kaç olduğuna dair hiçbir fikri yoktu ama ayın gökyüzünde olmaması ve etraftaki loş ışıkların varlığı onu ürkütmeye yetmişti. Yine de gölgelerde saklanarak ilerlemesi mantıklı olurdu. Hızla evin gölgesine girip batıya, Dante'nin evine doğru ilerlemeye başladı. Göle gitmek istiyordu, gerçekten istiyordu ama Tristan'ın evde olmama ihtimali çok yüksekti ve bu da dışarıda kolay bir hedef olarak kalacağı anlamına geliyordu. En azından Dante'nin evinde onu içeri alacak

birilerinin olduğundan emindi. Öyle olmasını umuyordu. Dante onu kalmaya davet ettiğinde, evinde yirmi dört saat boyunca çalışan personelleri olduğunu söylemişti. Morana bu teklifi şu anda seve seve kabul edebilirdi. Bir daha o lanet olası malikânede kalmasının hiçbir yolu yoktu. İş o noktaya gelse bile bir otele taşınır ya da kiraya çıkardı. Ancak bu geceyi sağ atlatırsa, uyumak için bir daha asla o odaya dönmeyecekti. Maroni ve pisliklerinin canı cehennemeydi.

Partinin girişine yakın bir grup korumanın konuşmalarını duydu ama yine de sessizliğini korudu.

Hemen ardından evin ana kapısının tekrar açıldığını duydu ve arkasına dönüp baktığında saldırganı gördü. Kendisi açık renk pijamalarıyla bir fener gibi yanarken, adam karanlıkla neredeyse bir olmuştu. Morana her türlü gizlenme arayışını bir kenara bıraktı, kalbi intikam hırsıyla çarparken tepenin aşağısında görebildiği eve doğru fırladı. Yol üzerindeki küçük ışıklar ona yol gösteriyordu.

Çimenler çıplak ayaklarının altında yumuşak bir zemin oluştururken nem yüzünden arada sırada kaymasına sebep oluyordu. Her şeyi siktir etti. O pisliğin kendisini yakalamasına izin vermektense boynunu kırarak ölmeyi tercih ederdi. Hem koşu hem de az önceki mücadele yüzünden kalçaları yanıyor ve bacaklarının yanlarındaki kaslar yırtılıyormuş gibi hissediyordu. Eve doğru yaklaşırken vücudundaki her bir hücre ona yavaşlaması için yalvarıyordu. Biraz bile yavaşlamadı, harcadığı efor yüzünden ciğerleri yanarken evin giderek yaklaştığını görebiliyordu.

Biraz daha.

Vücudu titredi. Küçük bir çakıl taşı ayağını kestiğinde haykırdı, sendeledi ancak durmadı. Kesiğin kirlendiğini ve kanın altındaki çimenlere karıştığını hissedebiliyordu. Saçları terden kafa derisine yapışmış ve giderek bütün yüzeyi kaplamıştı.

Altı metre.

Malikâneden uzaklaştıkça etrafındaki ışıklar da azalıyordu. Karanlık etrafını sarmışken, farkına bile varmadan her yerden saldırıya uğrayabileceği korkusu onu yeniden esir almıştı. Gözlerinin yandığını ve vücudunun kendini bırakmaya hazır olduğunu hissedebiliyordu. Buna alışık değildi. Vücudunu böylesine ani bir şekilde hırpalamazdı. Aslında egzersiz yapıyordu ancak hiçbiri bu kadar yoğun olmazdı. Vücudu böyle bir kaçıışı kaldıracak bir kondisyona sahip değildi. Antrenman yapmaya başlayacaktı. Mantrası haline getirdiği düşünce yeniden aklına geldi. Eğer bu geceyi canlı atlatabilirse, bu tarz bir şeyin tekrar başına gelme ihtimaline karşı daha sıkı antrenman yapacağına dair kendine yemin etti. Bu gece odasından canını zar zor kurtarmıştı, planı her seferinde işe yaramayabilirdi. Bu yüzden silahla ya da silahsız yeterince kuvvetli olacak şekilde kendini güçlendirmesi gerekiyordu. Tristan gibi olmalıydı. Tanrı aşkına, hayatta kalmayı umuyordu. Daha yeni başlamışlardı. Ölemezdi, şu anda olmazdı.

Üç metre.

Avuçlarındaki ter, telefonu tutmasını zorlaştırıyordu. Saçları dağılmış, ayakları çamura bulanmış ve tişörtü neredeyse omzundan düşmüş bir halde yoluna devam etti. Eve varmalıydı, sadece şuradaki eve ulaşmalıydı. Sonra önüne yığılıp kalacaktı. Sonra uyuyacak ve asla uyanamayacaktı. Tanrı aşkına... oraya varmak zorundaydı. Omzunun üzerinden arkasını kontrol etmek için bir an bile durmaya cesaret edemedi. Adam gittikçe aralarındaki mesafeyi kapatıyor ve ona yetişiyor olabilirdi. Karanlığın içindeki bir yerlere gizlenmiş olabilirdi. Morana hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordu.

Bir buçuk metre.

Alçak basamakları ikişer ikişer tırmanarak büyük ahşap kapıya koştu ve tekrar tekrar yumruklayarak çalmaya başladı.

“Dante,” diye seslendi ancak bütün vücudu titrediği için sesi zar zor duyulmuştu. Tekrar arkasına baktı, malikânenen bu kadar uzaktaki çimenlikte hiç ışık yoktu. Karanlık etrafını sarmıştı ve saldırgan da onun içinde bir yerlerdeydi. Tam olarak nerede olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Gözlerinde yaşlar birikirken midesi düğümlendi. Diğer tarafta bir hareket duyana kadar tahtaya vurmaya devam etti.

Bir an sonra kapı hızla açıldı. Dante’nin üzerinde sadece bir kot pantolon vardı, ona doğrultulmuş bir silahla orada duruyordu.

Morana hayatı boyunca birini gördüğü için hiç bu kadar rahatlamamıştı.

Kendini adama doğru fırlatmadan önce yüzünde beliren şoku zar zor gördü. Dante onu içeri çekip kapıyı arkasından kapatırken vücudu tamamen bitap düşmüştü.

“Morana,” dediğini duydu ancak orada öylece duruyordu. Yüzü adamın göğsüne yaslanmış, omuzlarına asılmıştı. Vücudu o kadar titriyordu ki, ayakta durmayı zar zor başarıyordu.

Dante yeniden, “Morana,” diye mırıldandı. Morana işte o anda kontrolsüzce hıçkırdığını fark etti. Vücudundaki adrenalin hâlâ çok yüksekti.

“Hey, hey... Bana ne olduğunu anlat. Morana, yaralandın mı?”

Morana konuşmaya çalıştı ama kelimeler ağzından çıkmadı. Yastık tarafından boğulma hissi onu tekrar sardığında boğazından hıçkırıklar kaçtı ancak hiçbir şey söyleyemedi.

Arkadan gelen bir sesin, “Dante,” dediğini duydu.

“Bana telefonumu getirir misin, Zia?” dedi Dante. Morana’nın başının arkasını büyük eliyle tutup yatıştırıcı hareketlerle saçlarını okşadı, diğer eliyle de onu içeri yürütmeye çalışıyordu. Kadının bacakları uyuşmuş ve ayakları yere neredeyse yapışmıştı. Olduğu yerden hareket edemiyordu.

Dante bir çocukla konuşur gibi yavaşça, “Şimdi seni kaldıracam. Tamam mı, Morana?” diye sordu. “Merak etme, artık güvendesin.”

Morana adamın eğilip onu kaldırdığını hissetti. Dante’nin onu bırakmasından korksa da bir nedenden dolayı adamın devasa vücuduna yapışmadı. Nihayet kulaklarında atan nabzının sesi azalmış ve kalp atışlarını duymaya başlamıştı. Dante onu bir yere götürüyordu ama nereye gittiklerini göremiyordu. Gözleri kapalıydı ve yaşadığı saldırının aniden zihnine dolan hatıralarından kurtulmaya çalışıyordu.

Dante’nin onu nazıkçe bir yere bıraktığını hissetti. Vücudunun altındaki yumuşak minderleri hissettiğinde adam geri çekildi. Morana uzun bir dakika boyunca gözlerini kapalı tutarak nefeslerini kontrol altına almaya çalıştı. Artık vücudunda acıyan ve ağrıyan her yerin farkındaydı.

Dante’nin, “Tristan,” dediğini duydu. Onun adını duyunca kalp atışları yeniden hızlanmıştı. “Buraya gelmen gerekiyor. Hemen.”

Dante yeniden konuşmadan önce kısa bir sessizlik oldu. “Morana’yla ilgili.”

Daha çok sessizlik oldu.

“Bir şey olmuş... Bilmiyorum... Tamam.”

Morana gözlerini araladığı anda Dante’nin telefonu kapattığını gördü. Onun oturduğu yerden bakınca adam normalden daha iri görünüyordu. Biraz daha dikkatli baktığında, Dante’nin gövdesinde rasgele ve tuhaf sıralamalarla yapılmış bir sürü dövme olduğunu fark etti. Önceki gelişinde çalıştığı oturma odasında olduğunu ve dizüstü bilgisayarının hâlâ masanın üzerinde durduğunu da yeni anlamıştı.

Zia elinde bir bardak suyla odaya girdi. Morana düğümlenen boğazıyla bardağı aldı ve soğuk sıvıyı hızlıca içtikten sonra

odadaki iki kişinin de onu izlediğini gördü. Yaşlı kadın bardağı elinden aldı, kırışmış eliyle başını anaç bir hareketle okşadı ve Morana yeniden yıkıldı.

Saçlarını okşamaya devam ederken, “Ah, çocuğum,” dedi Zia. Dante de önünde çömelip ellerini avuçlarının içine aldı. Çikolata rengi gözleri onunkilere sabitlenmişti.

Uzulca, “Ne oldu?” diye sordu yeniden. Morana adamı tam da bu hareketi yüzünden daha çok sevdi. Sadece onu tutan kocaman elleri, varlığı ve evi bile böyle birine büyürken de sahip olmayı dilemesini sağlıyordu. Hiçbir şey söyleyemeden yalnızca geçmişte ve şu anında yaşadığı her şey için ağladı. Konuşmak için ağzını açtığı her anda üzerine kapanan bir yastığın dudaklarını ve burnunu ezdiğini hissetti.

Odanın kapısı aniden açıldığında irkilerek korku içindeki gözlerini kapıya dikti.

Bir an sonra korkuya dair ne varsa vücudunu terk etti.

Tristan dağınık saçları, kot pantolonu ve üzerine ters bir şekilde giydiği tişörtüyle öylece duruyordu. Telaştan çılgına dönmüş gözleri anında onunla buluştu.

Morana adamın iki saniye içinde ayaklarından saçlarına kadar vücudunun her yerini tarayıp bulduğu her detayı incelediğini gördü. O muhteşem mavi gözlerin ilk defa böylesine vahşi baktığını fark etmişti.

Bir anda harekete geçti.

Neredeyse bir lazer gibi, odadaki herkesi görmezden gelerek hızla onun yattığı yere geldi. Morana karşısındaki adamdan başka bir yere bakamıyordu. Bu gece fazlasıyla çalışmış olan kalbi onu görünce biraz olsun yavaşlamıştı. Tristan şu anda burada olduğu için kendini tamamen bırakarak gözünden akan yaşlarla onu izledi. O buradaydı. Tanrı aşkına... şimdi canı çok *acıyordu*.

Morana tam uzandığı sırada adam onu bütünüyle kavradı. Ellerini etrafına dolayarak onu havaya kaldırdı ve koltuğa geçip kucağına yerleşmesini sağladı. Bir eli kalçasında, diğeri ise saçlarındaydı ve onu olabildiğince sıkı bir şekilde tutuyordu. Morana kulağı adamın kalbinin tam üzerinde olduğu için ne kadar hızlı attığını duyabiliyor, vücudunun ne kadar gergin olduğunu hissedebiliyordu. Bunun karşılığında kendi vücudunun da istemsizce kasıldığını fark ediyordu.

Gece boyunca ilk kez bu kadar rahatlamıştı. Adamın omzu ve boynu arasındaki yere, yalnızca birkaç saat önce aynı koltukta keşfettiği o noktaya sokuldu. Burnunu, ağzını, hatta bütün yüzünü adamın sıcak tenine neredeyse gömmüştü. Gözyaşları o noktayı ıslatırken nefesleri ısıtıyordu. Tristan'ın ellerinin bir an için yumruk yapıp tekrar serbest bıraktığını hissetti. Kalçasının dış tarafındaki parmakları yatıştırıcı bir hareketle yavaşça teninde gezinmeye başlarken saçındaki eli ise yüzünü nazik bir şekilde boynundaki o noktaya bastırıyordu.

Morana zihnindeki soğuk yastık hissini o boynun sıcaklığıyla, burnuna sertçe bastırılmasını ise adamın burnunu nazikçe kendisine dokunmasıyla değiştirdi. Bu geç saatte bile sadece misk ve onun varlığını hissettiren kokunun burnundan içeri sızmasına izin vererek derin bir nefesi içine çekti. Kanındaki adrenalinin yerini o kokuyla değiştiriyordu. Kollarını adamın sert ve sağlam bedenine sardı. Vücudundaki titreme şiddetlenirken parmakları tüm gücüyle adamın üzerindeki pamuktan kumaşa tutunuyordu. Nihayet vücudundaki adrenalin dağılarak farklı yerlere yayılıyordu.

Adam tüm bu süreç boyunca ona sarılıyordu.

Ardından dakikalar sonra, titremeleri yeterince azaldığında kanı daha doğal bir hızda akmaya başladı. Tam o sırada adamın kulağına yumuşak ve basit bir öpücük kondurduğunu hissetti.

Tristan'ın boynuna değen dudakları titredi.

Adamın tutuşu sıkılaştı.

Tam buradayken güvende hissediyordu. Korunmuş hissediyordu. Sanki dünyadaki hiçbir saldırgan ona ulaşamazmış gibi hissediyordu. Adamın onlara izin vermeyeceğinden emindi.

Dante'nin yeniden yumuşak bir sesle, "Morana," dediğini duydu. Başını hafifçe çevirerek şişmiş gözleriyle adama baktı. Görüşü hafifçe bulanıklaşmıştı.

"Ne oldu?" Sesi konuşmaya teşvik ediyordu.

Morana yutkunurken boğazı sıkıştı. Hemen burnunun yanında atan nabza, nefes alırken genişleyip nefes verirken sönen göğüse odaklandı. Tıpkı çatı katında panik atak geçirirken yaptığı gibi, kendi nefeslerini adaminkilerle senkronize etmeye çalışıyordu. Tristan'm içindeki yaşam parçalarına odaklanarak konuşmaya çalıştı. Ağır hissediyordu. Üzerinde kocaman bir ağırlık vardı.

"Odamda..." diye başladı, sesi hırıltılı çıkıyordu. "Odamda biri vardı."

Tıpkı partide olduğu gibi adamın tamamen hareketsiz kaldığını ve altındaki tüm kasların birer birer kilitletiğini hissetti. Göğsü, sırtı, pazıları, kolları, kalçaları. Hatta boynu bile. Kaslar bir anlık kasılmayla öylece kalakalmıştı.

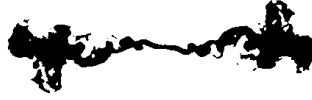
"Odamda biri vardı da ne demek?" diye sordu Dante. Sesindeki öfke dikkatini dağıtarak yanındaki adamın fiziksel tepkilerini analiz etmesine engel oluyordu. Dante'ye göz ucuyla bakarak konuştu. Sesi hâlâ tuhaf bir sebepten dolayı düzgün çıkmıyordu. "Uyandığımda odamda birisi vardı."

Sesi neredeyse bir fısıltı gibiydi ama bulundukları sessiz odadaki iki adamın da duyabileceği kadar yüksekti. "Bana saldırdı. Ben de kaçtım ve buraya geldim."

Dante'nin gözlerinden taşan bir öfkeyle önce kendisine baktığını, ardından da bakışlarının yanındaki adama kaydığını gördü.

Tristan'ın gözlerini ise göremiyordu. Gözlerine bakmak için başını kaldırmak ya da boynundaki sıcak ve rahat olan o noktaya sokulmak arasında bir seçim yapması gerekiyordu. Şu an için, Morana ikincisini yapmayı seçti. Ayrıca adamın onu tutuş şekli *oldukça* güzeldi. Rahat, sıcak, konforlu, güvende hissederken göz kapaklarına bir ağırlık çöktüğünü ve tüm vücudunun ağırlaştığını hissetti.

Dante'nin alçak sesle bir şeyler söylediğini ve Tristan'ın göğsünden bir gürlleme geldiğini duydu ancak kendine çoktan rahat bir pozisyon ayarlayıp gözlerini kapatmıştı. Uykuya dalarken duyduğu her ses boğuklaşıyordu. Bir dahaki sefere uyandığında hiçbir şeyin ona saldıramayacağını biliyordu.

Bir hareket onu uyandırdı.

Paniklediğinde zihnine yaşadığı saldırı, kapana kısılışı ve zorla tutulduğu hakkında ani düşünceler doldu.

“Şşt... şşt...” Viski ve günah tadındaki yumuşak bir fısıltı kulaklarından girip kanına karıştı, vücudunun her yerine yayılarak onu tamamen ısıttı.

Morana'nın tüm varlığı rahatlamıştı. Bir anda saldırıdan sonra yaşadığı her şeyi hatırlamaya başladı. Kaçışı, Dante'nin evi, Dante, Zia ve en sonunda da Tristan... Onun yanında dönüşmeye başladığı küçük bir koala gibi adama yapışarak uyuyakalmıştı. Adamın etrafında değil ama üzerinde uyuyakaldığına gerçekten de inanmadı.

Hareket etmeye devam ediyorlardı.

Morana gözlerini açtığında etrafın tamamen karanlık olduğunu gördü. Adam bir elini dizlerinin altına, diğerini omuzlarının etrafına sarmıştı. Kollarını adamın boynuna dolayarak karanlığa dikkatlice bakmaya çalıştı ama başaramadı.

Bu gece saldırıya uğramış olmasına, içinde bulundukları karanlığın onları tamamen sarmış olmasına ve saldırganın çok yakınlarda olabileceğini fark etmesine rağmen; Morana karanlığa bakarken daha önceki korkunun zerresini bile hissetmiyordu.

Asıl karanlık onu tutan adamdı. Karanlıkta rahattı, karanlıkla birdi, karanlığa sahipti. Üstelik onu bu şekilde, kollarında güvende tuttuğu sürece, adamın sahip olduğu karanlık onundu. Morana'ya aitti, içinde rahattı, güvendeydi ve onunla birdi. Adamın onu nereye götürdüğünü bilmiyordu. Umurunda da değildi. Onu bir mağaraya bile götürebilirdi. Kendisi için savaşıyor yaşıdığı bir hayattan sonra, hayatta kalma mücadelesi verdiği bu geceden sonra; uğruna savaştığı, mücadele ettiği ve yaşadığı şeyi bulduğunu düşündü. En karanlık gecelerde bile yalnız olmadığı bu değerli, sessiz, yumuşak an içindi. Kıyıya kadar kendi başına gelmişti ve oradan itibaren de bu adam tarafından taşınıyordu.

Kulağını dayadığı göğsün içinde *güm, güm, güm* sesleriyle atan kalp atışlarını yeniden duydu. Artık daha normal bir hızda çarpıyordu, gecenin önceki saatlerindeki gibi şiddetli değildi.

Rüzgâr çıplak kollarını ve bacaklarını üşüttüğünde vücudunu bir ürperti sardı. Adamın kolları onu sıcak bedenine bastırarak yürümeye devam etti. Morana sorular sormak istiyordu ama bu sessizliği bozmak, adamın sabit hızda atan kalp atışlarının sesini bölmek ve gecenin içindeki yaratıkları rahatsız etmek anlamına gelecekti. Morana bunu yapmak istemiyordu. O sırada vücudunda var olduğunu bile bilmediği kaslar ağrıyordu. Adamın göğsüne yaslanmış olan omzu acıyordu ve kalçaları neredeyse ortadan ikiye yırtılmış gibi hissediyordu. Ancak her şeye rağmen huzurluydu.

İlerideki bir ışığın parıltısı başını çevirip oraya doğru bakmasına neden oldu. Işık bir evden geliyordu.

Tristan'ın evinden.

Gördüğü şeyi başka bir evle karıştırmadığından emin olmak için gözlerini kısarak şaşkınlıkla ışığın kaynağını inceledi. Hayır, karıştırmıyordu. Aynı göl, aynı veranda ve aynı oturmak istediği sandalyeydi bu.

Adam onu evine götürüyordu.

Aman Tanrım.

Morana kalbinin yeniden canlandığını hissetti. Sevinçten çıldırmak üzereydi.

Yutkunarak bir şeyler söylemek için ağzını açtı fakat ağzından yine hiçbir kelime çıkmamıştı. Bu defa sessizliğinin yaşadığı saldırıdan mı, yoksa şoktan mı kaynaklandığını bilmiyordu. Başını çevirip adama baktı. Birkaç dakika sonra üstüne sabitlenmiş bakışları hisseden adam başını eğerek ona baktı. Loş ışığın gölgelediği gözleri onunkilere kilitlendi ve Morana adamın sert boynundaki tutuşunun sıkılaştığını hissetti. Zihnindeki soruların gözlerinden taşıdığını biliyordu ve cevapları da adamın gözlerinde görebiliyordu.

Birkaç saat önceki cesedin düştüğü yere, gölün önüne kadar gelip verandasına yöneliyorlardı.

Bir şey söylemesi gerekiyordu.

“Sen...”

O başka bir şey söyleyemeden az önce hayalini kurduğu, o çok rahat görünen sandalyenin önünde durdular ve Tristan onu nazikçe sandalyenin üzerine bıraktı. Kollarını hâlâ adamın boynuna dolamış olan Morana, evin içinden sızıp yüzünü gölgeler içinde bırakan o küçük ışığa baktı. Tristan'ın yukarıdan attığı bakışlar alnına doğru kayarken, o da adamın mavi gözlerini inceledi.

Adam yeniden doğrulmadan önce elini kaldırıp başparmağıyla yanağını bir kere okşadı.

Morana arka cebinden bir anahtar çıkarıp yan taraftaki alarmin üzerinde bir şifre girerek kapıyı açmasını izledi. Ardından adam

ona doğru döndü ve içeri girmeden önce eliyle burada kalması için işaret verdi. Morana bunun üzerine kaşlarının hafifçe kalktığını hissetti. Nedense bunun kirli bir iç çamaşırını ya da herhangi başka bir şeyi ondan saklamak için yaptığını düşünmüyordu. Tristan etrafını kirletecek birine benzemiyordu. Adam hakkında bildikleri ve diğer evinde gördükleri düşünüldüğünde, muhtemelen içerideki her şey yerli yerindeydi. Yırtıcı çevresi üzerinde kontrol sahibi olmayı tercih ediyordu.

Bu arada oturduğu sandalye gerçekten de rahattı. Yani bu sandalye hakkındaki düşüncelerinde haklıydı. Ayrıca artık oturduğu minderde rahatlamaya fırsat bulabildiği için kuyruk sokumundaki ağrı vücudunun diğer bölgelerindekilerle birlikte kendini belli etmeye başlamıştı. *Kahretsin.* Güzel, uzun ve sıcak bir banyoya ihtiyacı vardı.

İçini çekerek bakışlarını göle çevirdiği sırada adam ona baktı.

Dağılan dikkatiyle birlikte, Tristan'ın tekrar yaklaşıp onu yeniden kucağına almasını izledi. Elleri istemsizce destek almak için adamın etrafına dolanırken onun yüzüne, çenesindeki sıyrıklara ve evin kapısına doğru baktı.

Adam kapıya doğru yönelmişti.

Kadının kalbi yeniden şiddetle atmaya başladı.

Şu anda yaşanan büyük bir şeydi. *Çok* büyüktü. Devasaydı. Kadın bunu biliyordu. Adam da biliyordu. Buna rağmen adımlarını içeri doğru atmaya devam ediyordu.

Morana derin bir nefes alarak adamın onu eşikten geçirmesini izledi. Tristan kısa bir süre durarak kapıyı arkasından ayağıyla ittirip kapattı.

Kilit *tık* diye bir ses çıkardı.

Alarm öttü.

Morana içerdeydi.

Hassiktir.

Giriş

Morana etrafı inceleyerek gördüğü her şeyi aklına kazımaya çalışıyordu. Antre benzeri bir yerdeydiler. Buradan görebildiği kadarıyla sol tarafındaki kapı kapalıydı ve sağ tarafındaki oturma odasından loş bir ışık geliyordu. Hemen önlerinde bir koridor ve o kısmın sonunda ise üst kata çıkan geniş bir merdiven vardı.

Tristan merdivenleri tırmanmaya başladığında gecenin ışığı ona yol gösteriyordu. Morana istemsizce adamın omzunu kavradı. Duvarların bir çeşit resimle dekore edildiğini görebiliyordu ama yürüme hızları ve az ışık yüzünden zar zor seçebiliyordu. Merdivenlerin tepesinde durduklarında bu evin de çatı katına benzediğini fark etti. Merdivenler devasa bir ana yatak odasına açılıyordu.

İçeride sadece tek bir abajur yanıyordu. Morana daha fazla detay inceleyemedi odanın diğer köşesindeki kapıya yönelmişler-

di, alan gerçekten çok büyüktü. Adam onu Dante'nin evinden kendi evine taşıdıktan ve merdivenlerden yukarı çıkardıktan sonra nefes nefese bile kalmamıştı. Cidden... Neyle besleniyordu bu adam? Kendi vücudunun halini görmüş ve adam her ne yiyorsa aynılardan yemesi gerektiğini fark etmişti. Beyin dayanıklılığının yanı sıra, vücudun dayanıklılığı da ona son derece yardımcı olurdu.

Kapıdan girdiklerinde loş ışıklı bir banyoyla karşılaştı. Babasının evindeki kendi banyosundan ya da çatı katındaki misafir banyosundan çok daha büyüktü. Adamın kendisine ait geniş alanlara sahip olmayı sevdiği belliydi.

Morana küvetin içindeki üzerinden duman çıkan suyu görür görmez zevkle inledi. Bu adam bir medyumdu. Banyonun her yanı limon ve tarçın kokuyordu.

Tristan'ın kucagından aşağı inmişti fakat adam vücudunu sabit tutmak için hâlâ sırtından destekliyordu. Ağırlığımı onu tutan kollara verirken, adam da pijamasından kalan üstü yavaşça üzerinden çıkartıyordu. Morana parçalanmış şortunu aşağı ittirip bir yığın halinde yere düşmesine izin verdi.

Tristan suyu işaret ettiğinde, Morana bir alakarga kuşu kadar çıplaktı ama bundan rahatsız olmayarak küvete doğru ilerledi. Ağrıyan ve acıyan yerlerine dikkat ederek önce bir ayağını, sonra da diğerini küvete soktu ve kendini aşağıya bıraktı. İçerideki su -Tanrı'ya şükür sıcak olan su- onu en sıcak kucaklamalardan biriyle sardı.

Bir miyavlamayla inlemeye benzer bir ses boğazından kaçtı. Gözlerini kapatarak başını suyun altına sokup yukarı çıktı. Kendini tüm gece olduğundan daha temiz hissediyordu. Bunu daha önce, babası merdivenlerden düşmesine izin vermesinin ardından adamın yanına geldiğinde de yapmıştı. Tristan sessiz kalmış olmasına rağmen kendisine bakabilecek imkânı ona sunmuş ve kul-

lanması için bir banyo hazırlamıştı. O zamanlarda bu hareketi içine dokunmuş ve onu etkilemişti. Hem Tristan'ın hem de Dante'nin nezaketi onu şaşırtmıştı. Şimdiyse başını küvetin kenarına yaslamış bir halde suyun yorgun kaslarını okşamasına izin veriyordu. Bu nezakete şaşırmadığını fark edince şaşırmıştı. Her nasılsa, adamdan bu hareketi yapmasını bekleyecek kadar rahatlamıştı.

Bu konuda nasıl hissetmesi gerektiğini bilmiyordu.

Eliyle yüzünü sildi ve banyoda kendini yalnız bulmayı bekleyerek gözlerini açtı.

Fakat yalnız değildi.

Tristan lavabonun yanındaydı. Bir lif ve birkaç şişeyle birlikte ona doğru geliyordu.

Morana şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Neler olduğunu anlamıyordu.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu usulca.

Adam cevap olarak arkasına geçip yere diz çöktü.

Ölümcül silahları kullanırken daha rahat olan iri ve kaba elleri, çok fazla baskı uygulamaktan korkuyormuş gibi yavaşça yanaklarını sildi. Morana makyajını temizlerken bile cildini bundan daha sert ovuştururdu. Adamın dokunuşu hafifti ama kendinden emindi. Yumuşak lifi her iki yanağına, çenesine ve alnına sürüyordu.

Morana başını arkaya yaslayarak rahatladı. Daha önce kimse'nin yapmadığı bir şekilde Tristan'ın kendisiyle ilgilenmesine izin verdi. Böyle bir ilgiyi adamın da uzun bir süredir görmediğinden şüpheleniyordu. Bunu hak ediyorlardı. Bu onlara *aitti*.

Adam sessizce lifi ona uzattığında beyaz kumaşın artık soluk bir kırmızı olduğunu görüp şaşırdı. Gözlerini life, birbirine karışmış olan renklere dikti. Ardından saldırganın kesilen eliyle onun yüzünü tutmaya çalıştığını hatırladı. Morana'nın her yanına kan bulaştırmıştı.

Tristan da onu silmişti.

Yeniden.

Kalbi sıkışmış bir halde elinde tuttuğu bez parçasını sıktı. Adamın eli ıslak saçlarını bulduğunda dudaklarının titrediğini hissetti. Erkeksi şampuanın kokusu burnuna doluyordu, derin nefesler almak için kendini biraz zorladı. Tristan ise kendinden emin parmaklarıyla şampuanı alıp masaj yaparak saçlarını köpürtmekle meşguldü. Morana başını geriye doğru eğdi ve saçlarındaki inanılmaz his karşısında inledi. Adamın elleri tekrar devam etmeden önce kısa bir anlığına duraksadı. Eğer bir gün isterse mesleki kariyerini tamamen değiştirebilirdi. Paylaştıkları bu ortak sessizlikte çok huzurlu bir şey vardı, adamın bölgesinde geçirdiği ilk geceyi anımsatan bir şeydi.

Buna rağmen içini kemiren zehri anlatarak dışarı atmak zorundaydı. Adama söylemeliydi çünkü zehrin öldürmediğini bildiği tek kişi oydu. Bunun yerine adam zehri alacak, yudumlayacak ve yine de dışarı çıkabilecekti. Morana bunu yapamıyordu. Zehri içinde tutmaya devam ettiği hayat, onu yavaşça içten dışa doğru çürütmeye başlamıştı. Onunla birlikte zehri dışarı akıtana kadar böyle devam edecekti.

“Kafasına vurdum.” Sözcükler odanın sessizliğinde bir fısıltı gibi çıkarak karanlığa, yanındaki adama ulaşmıştı.

Parmakları tekrar duraksayıp sözlerine devam etmesini bekledi. Morana’nın neden konuştuğuna dair hiçbir fikri yoktu ama bir kez ağzından çıktıktan sonra sözcükler sel gibi akıp gitti.

Tristan onu dikkatle dinleyip bir yandan da saçlarını yıkarken, “Hiç silahım yoktu,” diye açıkladı usulca. Adamın parmaklarının sözleriyle uyum içinde hareket ettiğini hissedebiliyordu. “Beni yastıkla boğmaya çalıştı. Bir şekilde yanda duran lambayı tuttum ve ona vurdum.”

Adamın parmakları bir anda kasıldı. Avucuna biraz su alarak alınının kenarından döktü. Morana köpüklerin banyo suyuna karıştığını hissedebiliyordu.

“Bir şekilde yere düştük ve o bacaklarımın arasındaydı-”

Adam neredeyse bir heykel kadar sabit bir şekilde durdu.

Morana’nın daha önce hiç tanık olmadığı, tehlikeli bir halde öylece duruyordu.

Yaptığı hatayı anında fark ederek aceleyle açıkladı. “Hayır, hayır. Öyle değil. Hayır, bana dokunmadı.”

Tristan’ın eskisinden daha ağır olan nefeslerini duyabiliyordu. Vücudu tam anlamıyla bir avcı gibi hareketsiz kalırken parmakları saçlarını sıkıyordu.

Hızla anlatmaya devam etti. “Onu hareketsiz kılmak için boyununu bacaklarımın arasına sıkıştırdım. Sonra da bayılana kadar lambayla kafasına vurdum.”

Birkaç saniye sonra adam saçlarındaki şampuanı akıtmaya devam etti. Morana rahatlayarak bir nefes verip kalan olayları anlattı. “Resmini çektim, kimliğini bulmak için yarın yüz tanıma sistemini çalıştıracam. Her neyse, sonrasında bilincini kazandı ve beni tekrar yakalamasına izin vermeden Dante’nin evine doğru koştum. Neyse ki o evdeydi.”

Adam yumuşak bir şekilde homurdandı.

Morana kaşlarını neredeyse saç çizgisine kadar kaldırırsa da başka bir şey söylemedi. Adamın çıkardığı bu hayvansı seslerden hoşlandığını fark etmeye başlamıştı. Tristan’a da aynısını söyledi.

“Bu hayvansı seslerinden hoşlanıyorum ama biliyorsun ki benimle konuşabilirsin.”

Birkaç saniyelik sessizlikten sonra, adamın bir cevap veremeyeceğini düşündü.

“Sonra.”

Zorlukla kontrol edilen bir sesle söylenmiş, çok basit bir kelimeydi. Morana yumuşadı, adama kendi yöntemiyle düşünmesi için zaman ve alan tanıdı.

Suyun içinde kalmaktan buruşmuş vücudunu temizlemeyi bitirdiğinde Tristan da saçını yıkamayı bitirmişti. Birkaç dakika sonra, Tristan'ın bir havlu çıkarıp kendisine uzattığını gördü. Ayağa kalkıp havluyu aldı ve adam yatak odasına giderken kendini kuruladı.

Morana küvetteki suyu boşaltıp karanlık yatak odasına girdi. Adamın kapının yanındaki çekmeceyi karıştırdığını gördü, ardından bir tişört çıkararak ona uzattı.

“Teşekkürler,” diye mırıldanıp tişörtü başından geçirdi. Kumaş neredeyse dizlerine kadar geliyordu ve tamamen Tristan gibi kokuyordu. Morana derin bir nefesi içine çekti, şimdiye kadar sahip olduğu en iyi pijamaydı.

Adam bir şeyleri odadan çıkarıp geri gelirken içeride dolaşmasını izledi. Dördüncü turdan sonra, elinde bir bardak su ve haplarla yanına geldi.

“Ağrı kesici mi?” diye sorarken gözleri adamın üzerindeydi. Tristan başıyla onaylarken bakışlarını onun çıplak vücudunun üzerindeki tişörtünden ayırmadı.

Morana hapları ağzına atıp suyu içtiğinde bardağı elinden aldı ve yandaki komodinin üzerine koydu.

Ardından onu tekrar kucağına alarak birkaç metre ilerideki yatağa taşıdı. Morana'yı neredeyse içine gömüldüğü, yumuşak yorganın üzerine yatırarak artık temiz olan ayağını kaldırıp inceledi. İncelemesi bittikten sonra bir kez bile ona bakmadan zonklayan kesiğe merhem sürmeye başladı ve işi bitince yarayı bandajladı.

Morana onun yaptığı her şeyi kalbi boğazında atarak izliyordu. Arada bir Tristan'ın sahip olduğu yara izlerine göz atıyor;

benekli tenini, yanıklarını ve hayal bile edemeyeceği türden çektiği acı işkencelerin bir göstergesi olan kabarmış etini inceliyordu. Tristan ayağındaki çiziklerle sanki derin bir bıçak yarasıymış gibi ilgilenirken içindeki bir şeyler kıpırdanıyordu. Bu hep tutunmaya devam ettiği bir şeydi ve sonunda bunu ona vermiş, bırakmış, teslim etmişti. Son birkaç hafta içinde, hatta son birkaç saat içinde fark ettiği bir şey varsa; o da bu adamın onu asla öldürmeyeceğiydi.

Tristan her ne kadar sessiz kalsa da, bu tavrın hiçbir şey hissetmemesinden kaynaklanmadığını biliyordu. Aksine çok fazla şey hissediyordu. Morana adamın ayaklarına eğilip kendisiyle ilgilenmesini izlerken birlikte her şeyin üstesinden gelebileceklerinden emin olmuş, bunun için kendisine yemin etmişti. Onların dünyasında son derece değerli olan bir şey bulmuştu. Bu kömürlerin içinde bir elması, çamurun içinde yetişen bir lotus çiçeğiydi. Morana da ona hak ettiği gibi değer vereceğine yemin ediyordu. Tristan'ın kendisini açmak ve bir gün kadının onu terk etmeyeceğine güvenmek için zamana ihtiyacı vardı. Morana bunu ona verecekti. Tristan bunu hak ediyordu.

Gözlerinden akan tek damla yaşı çabucak sildi çünkü kimsenin onunla yaralarını saracak kadar ilgilenmesine alışık değildi. Yaşadığı her şeye rağmen, bu adam onun incinmiş haliyle ilgilenecek bir kalbe sahipti. Tristan'ın işi bittiğinde ayağını kendine çekip yorganın altına girdi. Tişörtünü ve kot pantolonunu çıkarıp kenara atmasını, sadece siyah iç çamaşırıyla kalmasını izledi.

Onun vücudunu ilk kez olduğu gibi görüyordu. Morana'nın var olabileceğini bile bilmediği yerlerde bulunan kasları açıkça görünüyordu. Dövmeleri ve yara izleri gövdesini, karnını, sırtını sarıyor; bazıları bacaklarının üst kısmına sarkacak kadar büyük bir alanı kaplıyordu. Bir tane dövmesi kol kası boyunca dairesel şekillerle uzanıyordu ancak Morana'nın dövmenin ne olduğunu

anlayamayacağı kadar loş bir ışıktaydılar. Vücuduna dair en dikkat çekici olan şey, onun büyük bir özgüvenle hareket etmesiydi. Kıyafetli ya da kıyafetsiz olması fark etmezdi, bu adam kim olduğunu biliyordu ve insanlara göstermekten çekinmiyordu.

Morana yastıklara gömülüp Tristan'ın yatağın diğer tarafından içeri girmesini, komodinin üzerindeki silahını kontrol etmesini ve ışığı kapatmasını izledi. Kalbi göğsünde tüm gücüyle atıyordu. Bu adamın o kadar normal ve ev hali gibiydi ki, Morana buna tanık olduğu için hayrete düşmüştü.

Oda karanlığa gömülürken dudağını ısırp gözlerini kırptırarak tavanı izledi. Nihayet gözleri ışıksızlığa alıştığında kapıdan sızan hafif ışık, etraftaki bazı şekilleri seçmesi için yeterli oldu.

Tristan'ı izlemek için boynunu çevirdiğinde adamın ellerinden birinin boynuna dolandığını hissetti. Saldırıdan sonra bu hareketin ona tehdit altındaymış gibi hissettirmesi gerekirdi. Geçirdiği geceden sonra, vücudunun her yanında bir panik hissetmeliydi.

Panik dışında her şeyi hissetmişti.

Boynunda atan nabza bastırılan avuç, boynunu saran parmaklar, onunkine göre sert olan bir ten... Her biri o ana, o yatağa ve o adama bağlanmasını sağlıyordu. Sığınacak bir yeri olduğunu, el üstünde tutulduğunu ve çok iyi korunduğunu hissediyordu. Tristan onu çekerek kendisine daha da fazla yaklaştırdı. Neredeyse burunları birbirine değecekti ama vücutları birbirinden biraz uzaktı.

Adamın nefesini yüzünde, vücudunun sıcaklığını da hemen yanında hissedebiliyordu.

Sonra o gece ilk kez adamın konuştuğunu duydu.

"Bir daha asla," diye fısıldadı. Sesi daha önce gözlerinde gördüğü vahşilikle sertleşmişti. Morana'nın omurgasından aşağı tatlı ve lezzetli bir ürperti indi.

“Bir daha saçının tek bir teline bile dokunamadan önce,” diye mırıldandı Tristan. Başparmağı onun çene çizgisinde gezinirken, “Binlerce kez ölecekler,” dedi neredeyse nazik bir sesle.

O ölümcül yemin hâlâ kadının kalbinde yankılanırken dudaklarını onun titrek nabzına bastırdı.

Bastırdığı dudaklarıyla, “Söz veriyorum,” diyen kelimeleri yazdı tenine.

Morana yutkundu. Bu sözün yankısının kanında dolandığını hissedebiliyordu. Başını geriye atarak boynunu daha da açığa çıkardı ve bedenini adaminkine yaklaştırdı. Tristan dudaklarını aralayıp dilinin üzerinde atan her kalp atışını emdi. Kalbi vücudunun geri kalanıyla birlikte zonklayan Morana, elini Tristan’ın saçlarına sokarak daha da yakma gelmesi için çekti. Bu hareket omzundaki kaslara bir acı saplanmasına neden oldu.

Nefesi kesildiğinde adam geri çekildi ve diğer tarafa kayarak onu da kendisine yaklaştırdı.

“Yarın eşyalarını topla.”

Morana’nın kalbi bir anlığına durdu.

“Yanına mı taşınmamı istiyorsun?” Yanlış anlamadığından emin, *kesinlikle emin* olmak istiyordu.

Tristan karşılık olarak yüzünü boynuna yerleştirmesi için onu yönlendirdi.

“Daha önce hiç kimseyle uyumadım,” diye itiraf etti Morana. Burnu yine o mutlu noktadaydı.

Adam saçlarına doğru, “Ben de,” diye mırıldandı.

Bu haberle başı döndü ve ilkinin kendisiyle olacağı bilgisiyle heyecanlanarak gülümsedi. Tristan kulağına yumuşak bir öpücük kondurduğunda, burnunu adamın boynundaki o noktaya sürterek karşılık verdi. Başka bir şey söylemediler. Birbirlerine tamamen sarılmamışlardı ama vücutları çok yakındı. Morana onun nefes-

lerinin yavaşlamaya başladığını, kendi kalbinin de adamınkiyle aynı ritimde atmaya başladığını fark edebiliyordu.

Yarın, bu gece yaşanan her şeyle başa çıkmak zorunda kalacaktı. Partideki adam ve teklifi, kodları, kendi kafasını uçuran ilk suikastçı ve yatak odasında ona saldıran ikinci adam. Birdenbire yatak odasının içinde kameralar ve dinleme cihazları olması gerektiğini hatırladı. Bugünkü plan başarısız mı olmuştu, yoksa daha haince işlenmiş bir planın parçası mıydı? Tüm bu olanlar onun fark ettiğinden çok daha büyüktü. Bu konuda Tristan ve Dante'yle konuşması, neler döndüğünü anlaması gerekecekti. Neler olduğunu bilmiyordu ama bu konuyla yarın ilgilenecekti.

Şimdilik ona her ikisinin fark ettiğinden bile daha fazla değer veren sağlam ve sıcak bir bedene bastırılmıştı. Şimdilik geriye dönüp baktığında minnet duyacağı bir şekilde onu özenle idare etmiş başka bir adam daha hayatındaydı. Dante sakın, güven verici ve o kadar nazikti ki; Morana kalbinde ona ayırdığı yerin genişlediğini hissedebiliyordu.

Tristan'ı aramış olduğu gerçeği de vardı. Dante Maroni, ona ettiği yemine kadar bütün gece sessiz kalan Tristan'ı arayıp çağırmıştı. Morana en büyük yırtıcının inindeydi. Boynunun derinliklerinde nefes alırken şahdamarı adamın gözü önündeydi. En savunmasız halindeydi. Kadın kanamıştı ve adam onun yaralarını yalayarak temizlemişti. Kadın neredeyse ölümü tatmıştı ve adam ona yeniden bir hayat vermişti.

Morana hayatında bir kez bile şu andan daha güvende hissetmediğini fark etti.

Hayatında ilk kez yuvasındaymış gibi hissediyordu.

Keşif

Vücudunun aniden sarsılması onu uyandırdı.

Morana kafası karışmış ve zihni bulanmış bir halde gözlerini araladı. Üzerinde bulunduğu yumuşak yatak da karanlık oda da çok tuhaftı. Gözlerini kırpıştırarak olanları hatırlamaya çalışırken karnını saran bir şey olduğunu fark etti, ağır bir koldu. Morana giydiği tişörtün üzerinde uzanan kola baktı ve onu takip ederek bağlı olduğu bedene ulaştı.

Tristan.

Anılar hızla geri geldi. Karanlıkta göremese de sırtüstü uzanırken yan tarafına bastırdığı bedeninin sıcaklığını hissedebiliyordu. Usulca nefes alarak farkındalığın zihnine süzülmesine izin verdi. Adamın sert bacaklarından biri çıplak bacaklarının arasında uzanıyor, kolu göğüslerinin altından belini sarıyor ve onu yanına sabitliyordu. Sıcak nefesi saç çizgisine çarpmıştı, adam dudaklarını neredeyse başının tepesine bastırıyordu.

Hatırladığı kadarıyla, ilk defa biri ona sarılıyordu.

Morana bir süreliğine karanlıktaki anın ışıltısının tadını çıkar-
dı. Geçirdiği geceden, yaşadığı hayattan sonra kendini bulacağını
düşündüğü en son yer burasıydı. Tristan Caine'in evinde. Tristan
Caine'in yatağında. Tristan Caine'in kollarında. Fakat olabileceği
başka bir yer düşünemiyordu. Adam hiç sahip olmadığı iki şeyi
tatmasını sağlamıştı. *Güvenlik ve yuva*. Her ikisi de onların dün-
yasına ait olmayan insanların zihnindeki düşünceler ve kavram-
lardı. Mafya dünyası için bunlar sadece birer illüzyonu.

Buna rağmen diğer evindeki o yağmurlu geceden beri adam
onun zihnini her iki fikirle de minik minik besliyordu. Morana
artık bunlara bağımlıydı. Tanıdığı en tehlikeli adamın kollarında
kendini hiç olmadığı kadar güvende hissediyordu.

Kulağına çarpan hafif bir ses düşüncelerini böldü.

Duyduğu şeyle birlikte dudakları ani bir kıkırdama dürtüsüyle
titredi. Ses yumuşak bir şekilde yeniden geldiğinde dudaklarını
birbirine bastırdı.

Tristan 'Yırtıcı' Caine bir bebek gibi horluyordu.

Uyurken odada kimseyi istememesine şaşmamalıydı. Bu ger-
çek duyulursa tüm itibarı yerle bir olurdu. Morana seğiren dudak-
larıyla yüzünü o tarafa doğru çevirdi. Burnunu adamın boynuy-
la omzu arasında keşfettiği mutlu noktaya yerleştirirken alnında
adamın nefeslerini hissetti.

İşte o anda, kendisiyle ilgili yeni bir şey keşfetti. Tam bir yor-
gan avcısıydı. Gecenin bir vakti battaniyeyi tamamen kendi ta-
rafına çekmiş, adamı soğuk ve sıcak arasında kalan bir noktada
bırakmıştı. Tristan da bilinçsiz bir misilleme olarak yatakta onun
tarafına kaymıştı. Morana adamın vücut ısısı ve üzerinde topladı-
ğı örtüler arasında sıcaktan resmen patlamıştı. Işığı engelleyen
karanlık perdelerin ardında saatin kaç olduğunu bilmeden mut-

lu bir şekilde iç geçirerek yanındaki bedene biraz daha sokuldu. Teninin o misk gibi erkeksi kokusu ona başka bir rahatlık daha vererek etrafını tamamen sarıyordu.

Bir an sonra adamın kolu aniden sarsıldı. Onun vücudunu da sarstığında, az önce uyanmasının sebebinin ne olduğunu anladı. Adamın nefeslerinin ritmi değişti, giderek ağırlaştı ve kaburgalarının yanındaki elinin tutuşu hafifçe sıkılaştı. Morana boynunu geriye doğru eğerek adamın yüzünü görmeye çalıştı ama karanlıkta yalnızca hatlarını seçebiliyordu. Tristan'ın parmakları onun bedeninin üstünde kasılıyor, nefesleri hızlanıyordu. Morana bunların ne anlama geldiğini hızla anladı. Kendisi de birçok gece bunları yaşamıştı ama daha önce hiç birinin kâbus görüşüne tanık olmamıştı. Bilinçaltının adama ne gösterdiğini merak ediyordu. Şu ana kadar yaşadığı ve Morana'nın muhtemelen çoğuna akıl sır erdiremeyeceği acımasız hayat göz önüne alındığında buna şaşırmasıydı.

Kalbi şiddetli bir şekilde hissettiği yatıştırma arzusu yüzünden gittikçe sıkışırken yutkundu. Elini yavaşça adamın koluna koydu ve dokunuşuyla kasların istemsizce kasıldığını hissetti. Ne yapacağını bilemeden içgüdüleriyle hareket etti ve başını aşağı indirerek dudaklarını adamın kalbine bastırdı. Dudaklarının altında yaralı bir doku hissetti ve kolunu okşarken adamın tenini usulca öptü.

Tristan'ın göğsünde alçak bir ses gürledi. Vücudu aniden seğirdi.

“Şşt...” dedi Morana fısıldayarak. Göğsüne yumuşak öpücükler kondurmaya devam etti ve kolunu tekrar tekrar okşadı. “Her şey yolunda. Güvendesin. Her şey yolunda.”

Adamın vücudu gerildi, boynunu çevirirken kadının göğüslerinin hemen yanındaki kolu sertçe kasıldı. Morana adamı tekrar okşadı, boynuna sokuldu ve aynı kelimeleri defalarca teninin üstünde mırıldandı.

Evin içinde bir yerde bir saat *tik tak* sesleri çıkarıyordu. Morana'nın kalbi de saatle senkronize bir şekilde *güm, güm, güm* diye atıyordu. Aradan dakikalar geçti. En sonunda adamın gergin kaslarının yavaşça gevşediğini ve kaburgalarının yan tarafını tutuşunun hafiflediğini hissetti.

Morana yine kalbine doğru konuştu, "Güvendesin. Her şey yolunda."

Tristan hırıltılı sesiyle, "Bir dahaki sefere yatakta durma," diye fısıldadı saçlarına. Morana yüzünü geriye doğru çekmeye çalıştı ancak adamın beline dolanmış olan eli başının arkasına kadar geldi ve olduğu yerde kalmasını sağladı.

Morana adamın göğsüne yerleşti. "Öyle bir şey olmayacak."

Sanki böyle bir düşünce onun hiç aklından geçmemiş gibi, "Tehlikeli olabilirim," diye uyardı Tristan. Morana aptal biri değildi, gözlerini devirse de sessiz kaldı.

"Ben ciddiylim," dedi adam. Kasvetli ses tonu konunun tartışmaya kapalı olduğunu söylüyordu. "Farkında olmadan seni ciddi şekilde yaralayabilirim."

Morana omuz silkti. "Şansımı deneyeceğim."

Tristan'ın boğazından sinir olmuş gibi bir ses çıktığında, Morana başını geriye doğru eğerek elini adamın başının yanına getirdi. Parmaklarının arasındaki saçların elinde uyandırdığı his, karanlıkta daha da güçlüydü.

"Dün gece karanlıkta bana bir söz verdin," diye mırıldandı usulca. Adamın tüm dikkatinin onun üzerinde olduğunu biliyordu. "Şimdi de ben sana bir söz veriyorum."

Başparmağını çene çizgisinin üzerinde gezdirerek çenesindeki sert sakalları hissetti ve adamın sözlerini tekrarlayarak yemin etti. "Bir daha asla. Bir daha asla yalnız olmayacaksın. Kâbus ne kadar kötüleşirse kötüleşsin, ben burada olacağım."

Kelimelerin ağırlığı aralarındaki sessizlikte uzun dakikalar boyunca yankılandı. Adamın nefesleri değişmedi ancak başının arkasındaki parmakları sıkılaştı. Morana bunun onun için ne anlama geldiğini biliyordu. Adamın içinde yaşadığı tüm duyguları hayal edebiliyordu, aralarında en tehlikelisi olan umut da vardı. Morana'nın ciddi olduğunu ummaya cesaret edebilir miydi? Yaşadığı onca şeyden sonra hâlâ umut edebilmeye cesaret edebilir miydi? Bunları tahmin edebiliyordu çünkü bu tam da kendisinin düşüneceği şeylerdi. Birbirlerine çok benziyorlardı. Bir madalyonun iki yüzü, aynı ipin iki ucu gibilerdi. Bu yemini etmenin kendisi için ne anlama geldiğini de biliyordu. Bir daha geriye dönüp bakmak yoktu, önlerindeki yol uzundu.

“Bu sözü bozarsan,” dedi adam. Sesi bir bıçağın ters tarafı kadar yumuşaktı. “Ben de kendi sözümü bozarım.”

“Hangisini?” diye sordu Morana. Adamın kendisine yaklaştığını fark etmesiyle kalbi daha hızlı atmaya başlamıştı.

Tristan başını kaldırıp sırtını bir yay gibi germesine sebep olacak şekilde burnunu onunkine sürttü. “Seni mahvetmeme sözümü.”

Dudakları onunkilerin tam önünde duruyordu. Neredeyse ona dokunacaktı ama tam olarak değil. Morana aradaki boşluğu kapatmak için biraz daha yaklaştı ama adamın saçlarındaki eli onu engelledi. Morana gülümsedi, aralarında olan şeyi adamın da hissettiğini biliyordu.

“Mahvet beni.”

Aralarındaki elektrik patladı.

Dudakları vahşi bir çarpışmayla onunkilerle buluşarak nefesini kesti. Bir önceki geceye dair her şey zihnine hızla doldu. Korkusu, son anda kurtuluşu, hayatta olduğu için duyduğu rahatlama... Adamın onu öpüş biçiminde hepsini hissedebiliyordu. Birbirlerinin dudakları arasında güven duygusu ve misilleme

vaadi harmanlanıyordu. Kollarını adamın boynuna dolayarak biraz daha yakına gelmesi için çekti. Tristan onu tamamen sırtüstü yatırdı ve ağırlığını kollarına verirken onunkine kıyasla çok daha iri olan bedeniyle üzerini örttü. Dilleri birbirine dolanırken adamın tadı Morana'nın tüm duyularına nüfuz ediyordu. Adama sarılmanın ve Tristan'ın onu ilk kez bu şekilde tutmasının verdiği hissin tadını çıkarıyordu. Altdudağını ele geçirerek parmaklarını onun kaslı sırtında gezdirdi. Dokunuşunun altındaki tüm çizgileri ve yara izlerini hissederken fazlasıyla sıkı olan kalçasında durdu. Adamın bu formuna birçok kez gizlice hayranlık duymuştu, sonunda onu tutabilmek içinde bir heyecan oluşturunuyordu. Daha derine yerleşebilmesi ve o özenle yontulmuş kalçayı merkezine alabilmek için bacaklarını daha da geniş açtı.

Tam kendi göğüslerinin üzerinde olan Tristan'ın derinlerinden kısık sesli bir hırıltı duydu. Tristan onun ağzıyla kendine bir ziyafet çekerken meme uçları gittikçe dikleşiyor ve adamın tenine değmeye başlıyordu. Adam iç çamaşırıyla sarılı olan kalçalarını onun çırılçıplak vücuduna doğru bastırıyordu. Yatağa girerken giydiği tişörtü aniden boynunun altına doğru itilmişti. Çıplak göğüsleri ilk kez Tristan'ın çıplak göğsüne değiyordu. Morana bu his karşısında inlerken meme uçları hiç olmadığı kadar hassaslaştı ve hissettiği ateşi tam merkezine doğru gönderdi.

Tristan geri çekildi. Düzensiz nefesleri yüzünden göğsü hızla kalkıp iniyordu.

“Siktir,” derken ses tonunda hafif bir hayret ve minik bir şüphe vardı.

Evet. Bu “siktir” kısmını o da hissediyordu. Yaşadıkları bu durumun tamamı tek bir kelimeyle özetlenebilirdi.

Yatağının başucundaki masadan gelen yüksek sesli titreşim, zaten hızlı olan kalp atışlarını daha da arttırdı. Morana sesin kay-

nağına baktığında adamın telefonunun ahşap yüzeyde çılgınca titrediğini gördü. Sonra telefonda gelen ışıkla ona bakmak için geri döndü. Tristan'ın vahşi, dağınık saçlarını ve vücudunu yeniden ısıtan bir yoğunlukla ona odaklanan o muhteşem gözlerini gördü. Adamın sert aletini ıslaklığına doğru bastırdığını fark etti. Aralarında ince bir pamuk tabakası dışında hiçbir şey yoktu. Kalçaları kendiliğinden havalanıp hafifçe adama sürtündüğünde ayak parmak uçlarına kadar ulaşan bir zevk hissetti.

Tristan kalçalarını kasıtlı olarak hareket ettirip kadınlığı üzerinde mükemmel bir baskı uygularken telefon titremeye devam etti. Morana'nın başı yastığa gömülürken sırtı bir yay gibi gerildi ve parmaklarını onun sırtına bastırdı.

Titreşim durdu ve oda tekrar karanlığa gömüldü.

Tristan'ın ağzı tekrar onunkine kapandı. Morana dudaklarını büyük bir istekle aralayarak onun içine girmesine izin verdi. Adam hareketlerini yavaşlattıkça, onun kalbi daha da hızlı atmaya başladı. Adamın *boxer*'inde ıslak bir nokta oluşurken eliyle kadının göğsünün yan tarafını okşadı.

Telefon tekrar titredi. Tristan dudaklarını ondan ayırdıktan sonra telefonu alıp kulağına götürmek için yana doğru uzandı.

“Konuş,” diye hırladı telefona. Artık dizlerinin üzerinde, geriye doğru oturuyordu. Kadının göğsünün yanındaki eli sırtına giderek onu da yukarı kaldırdı ve vücuduyla aynı hizaya getirdi. Morana bacaklarını onun etrafına dolayarak olabilecek en ahlaksız şekilde kalçalarına sarıldı. O kadar çok uyarılmıştı ki, tüm vücudu istemsizce titriyordu.

“Ne zaman?” dedi kadının boynuna doğru. Dişlerini boynundaki çizgide gezdirdi ve Morana'nın keskin bir nefes almasına neden oldu.

Ardından hattın diğer ucundaki kişinin söylediği bir şey yü-

zünden sabit bir şekilde durdu. Morana neler olduğunu görmek için geri çekilmek istediğinde adam onu nazikçe yatağa yatırarak izin verdi. Bir eli kadının kalçasında öylece duruyordu. Morana adamı görmemeye daha fazla dayanamayıp kolunu uzattı ve yanındaki lambayı yakarak odayı yumuşak bir ışıltıyla doldurdu.

Adamın gözlerinin tamamen açıkta kalan vücudunun üzerinde gezindiğini, teninin her santimini incelediğini gördü. O da aynı şeyi yapıyordu. Tristan oldukça kaslıydı. Boynu, omuzları, göğüsleri, karnı ve kolları kaslarla doluydu. Hepsi güçle sarılmıştı. Morana onun yara izlerini ilk defa bu kadar yakından ve özel bir şekilde görüyordu. Fakat onlar yerine daha önce görmeye hiç fırsat bulamadığı dövmelere odaklandı. Bacağının altında sadece uç kısımlarını görebildiği küçük bir dövme olduğunu biliyordu, görünüşe göre bir kabile dövmesi tasarımıydı. Bir gün adamın tüm izlerini doyasıya keşfederek zaman geçirmeyi o kadar çok isterdi ki...

Morana daha diğer dövmelerine bakamadan Tristan bir şeye tepki olarak homurdandı ve eli bacaklarının arasına, onun için iyice açılmış olan yere gitti. Morana'nın gözleri şaşkınlıkla adamın kılere kaydığında, vücudunu olduğu yerde sabit tutan mavi gözlere kilitlendi. Tristan telefonla konuşmaya devam ederken elleriyle onu keşfediyordu.

Morana keskin bir nefes aldı. Yatışmış olan ateş, teninin altında yeniden canlanmıştı. Ellerinin altındaki çarşafı yumruk yaparak sıktı.

"Hayır, olmayacak," dedi adam telefonda konuştuğu kişiye. Bir parmağını yavaşça kadının ıslanmış sıcaklığına sokmuştu. Morana ayak parmaklarının kıvrıldığını hissedebiliyordu.

Tristan'ın gözleri onun göğüslerine kaydı, sonra ellerine baktı ve tekrar göğüslerine döndü. Morana mesajı almıştı. Yumrukla-

rını açarak ellerini göğüslerinin üzerine koydu ve adamın gözlerinin içine bakmaya devam ederken göğüslerini sıktı. Kadınlığı o parmağın etrafında kasılırken adam ona gerçek anlamda hem dokunuyor hem de dokunmuyordu.

“İşi hallet.” Başka bir parmak daha eklendi. Morana meme uçlarını çekiştirerek omurgasından aşağıya bir zevk ürpertisinin inmesine sebep oldu. Dudaklarından yumuşak bir inilti kaçmıştı.

Adamın gözleri bir anda alevler içinde parladı.

“Hiçbir şey,” dedi telefona doğru. Morana’ya bakarak başını yalnızca bir kez salladı. Bu sırada içindeki parmakları hızlandı ve başparmağıyla klitorisini ovmaya başladı. Yüksek sesle nefes alıp veren Morana, elleriyle göğüslerini okşamayı bırakmadı ya da adamla göz temasını kesmedi. Sessiz kalması gerektiğini bildiği için şişmiş dudaklarını ısırды, çenesi titremeye başladı. Adam bunu fark etti ve başka bir işle meşgul olduğu için, Morana’nın tahmin edemeyeceği seviyede bir şevkle onun bedenine saldırdı. Morana’nın buna şaşırması gerekirdi.

Parmakları içine girdi, onu genişletti, duvarlarına masaj yaptı, geri çekildi ve hareketlerini tekrarladı. Morana’nın karnında git-tikçe sıkılaşıp bir düğüm ısınmaya başlamıştı. Tristan’ın gözleri, parmakları ve varlığı onu harap ediyordu. Başparmağı onu ustalıkla ovarken kendinden geçmesini sağlayacak mükemmel bir baskı yapıyordu. Morana adamın onu parçalara ayıracağını biliyordu, bir şekilde biliyordu işte.

Tristan’ın parmakları içine girip çıkıyor, sanki aletiymiş gibi benzer bir ritimde ilerliyordu. Kadının duvarları o parmaklara yapışıyor ve rahatlamak için sırılık olmuştaki bir halde neredeyse ağlıyordu. Basınç her saniye artmaya devam ediyor ve midesindeki ateş düğümü her titreyen nefesle daha da sıkılaşıyordu. Vücudundaki titremeler her kalp atışıyla biraz daha arttı.

“Yap,” diye emretti adam. Sesindeki viski ve günah alevler eşliğinde patlamıştı.

Kadının gözleri kapandı. Göz kapaklarının arkasında yıldızlar parladı. Omurgası kıvrılırken başı geriye düştü, ayak parmakları kıvrılırken eleriyle göğüslerini kavradı ve bacakları titrerken sessiz bir nefesle boşaldı. Adamın parmakları durmamıştı. Morana’nın verebileceği her şeyi alıyordu. Dudaklarından bir inilti kaçana kadar klitorisini uyarıyor, vücuduna şoklar göndermeye devam ediyordu. Morana’nın teni fazlasıyla hassaslaşmıştı.

Nefes nefese yeniden dünyaya döndü, kendine geldi ve gözlerini yavaşça açtığı anda adamın onu izlediğini gördü. Onun sıvısıyla parlayan parmaklarını ağzına götürüp yaladı. Kadınlığının yorgun duvarları tekrar kasılmıştı.

“Orada olacağım,” dedikten sonra telefonu aniden yatağın diğer tarafına fırlattı. Yukarıdan ona bakan gözleri parlıyordu ve pamuklu kumaşın sardığı kalçalarının önünde belirgin bir şişkinlik vardı.

Tristan böyle bir vücutla uyuşmayan ama bir şekilde sahip olduğu kıvrak zarafetle öne doğru eğilerek onu kollarının arasına aldı. Dirseklerinden güç alıyor, ağırlığını vermeden üzerinde duruyordu.

“Sonunda tadınızı aldım, Bayan Vitalio,” diye fısıldadı. Bakışları onunkilere kilitlenmişti. “Artık benden kaçamazsınız.”

Morana, “Artık beni korkutmuyorsunuz, Bay Caine,” diye cevap verdi. Sesi nefes nefese çıkıyordu.

Tristan yataktan atlayıp duşa gitmeden önce çok kısa bir anlığına gamzesi görüldü. Morana hafifçe sırtarak uzuvlarını tekrar hareket ettirdi. Dün geceki saldırının ağırları endorfin* sersemliği geçtikten sonra geri gelmişti. İnleyerek bacaklarını yatağın kenarından sarkıttı ve tişörtünü düzelterip boynunu kütletti.

* Vücudun stresle başa çıkmak için salgıladığı, ağrı hissini engelleyen bir hormon. (ç.n.)

Banyo kapısından su sesi geldiğinde etrafını saran evcimenlik duygusuyla başını salladı. Yan masadan telefonunu alarak zihninde yapması gereken işlerin bir listesini çıkardı. Bunlardan ilki, Dante'nin evinde bıraktığı yazılımı kontrol etmektir. Ayrıca dün gece yaptığı yardımlar için yüz yüze teşekkür etmesi gerekiyordu. Ardından hem ölü hem de diri saldırganları hakkında bilgi edinmesi, onları kimin ne sebeple peşine taktığını öğrenmesi gerekiyordu. Son olarak da havaalanındaki adam hakkında daha fazla şey öğrenmeli ve saldırıyı tam olarak nasıl bildiğini anlamalıydı.

Yapacaklarına karar verdikten sonra çabucak yatağı toplayıp cama doğru ilerledi. Gece boyunca odayı örten koyu ve ağır perdeleri açtı. Berrak, durgun ve güzel bir maviyle parlayan göl bir taraftan metrelerce uzanıyordu; diğer yanı ise ağaçlar tarafından kesilmiş bir şekilde arazideki diğer bölgelerin sınırını çiziyordu. Her ne kadar manzarası güzel olsa da neden özellikle bu odanın Tristan Caine'in yatak odası olduğunu biliyordu. Mülkün bu tarafından içeri sızmak imkânsızdı. Gölü yüzerek geçmeye çalışan herhangi biri kolay hedef haline gelirdi. Bu taraftan gelip görünmeden içeri girmenin başka bir yolu yoktu. Burası oldukça güvenliydi.

Adamın katmanlarında derinlere indikçe kalbi onun için daha çok şey hissediyordu. Başını iki yana sallayarak odaya doğru döndüğünde soluk soluğa kaldı. Dün gece, yaşanan her şeyin ardından detaylara pek dikkat etmemişti.

Sabahın erken ışıkları pencereden içeri girerek odadaki her şeyi aydınlatıyordu. Duvarlar sıcak, kremi bir bej rengine boyanmıştı. Mobilyalar koyu maun rengindeydi ve her yere yeşil serpiştirilmişti. Yatak takımına, çekmecesinin üzerindeki dev tabloya, diğer küçük ve daha da küçük dekorlara... Burası bir ormana benziyordu. Buz gibi, soğuk rezidans evleri olan bir adamdan beklenecek bir yatak odası değildi. Morana bunu düşünürken kıkırdadı.

Sandığın üzerindeki küçük, hatıra koleksiyonuna benzeyen bir şeye doğru yürüyüp daha yakından bakmak için eğildi. Minik, rasgele eşyalar ufak bir alanı kaplıyordu ama gözleri doğrudan en tepedeki parlak, meraklı, yeşil gözlü ve melek yanaklı bir bebeğin çerçeveli küçük resmine gitmişti. Kalbinin sıkıştığını hissederek çerçeveyi eline aldı ve adamın kayıp kız kardeşini ilk kez gördüğü fotoğrafı inceledi. Neredeyse bir şapka gibi görünen kızıl saçları, geniş ve dişsiz sırtışı, kırmızı renkli bir kazağı vardı. Bu fotoğraf her ne zaman çekildiyse mutluydu ve fotoğrafı çeken kişiye bakarak sırtıyordu. Bu küçük kızla aynı odayı mı paylaşmıştı? O kocaman gözlere bakmış mıydı? Zihninde bastırılmış anılar var mıydı?

Sandığın altındaki çerçevesiz bir başka fotoğraf gözlerini şaşkınlıkla kırıştırmasına neden oldu. Resmi yavaşça çıkarıp baktı. Bu fotoğraf onun mezuniyetinde çekilmişti, diploma alıyordu ve gülümsüyordu. Bu fotoğraf nasıl adamın elinde olabilirdi? Neden bu fotoğraf ondaydı?

“Giyinmem gerekiyor.”

Arkasını dönerek fotoğrafı aceleyle yerine bıraktı. Banyonun dışında durmuş, kalçaları bir havluya sarılı halde onu inceleyen adamı izledi. Böyle bir cüssedeki bir adamın nasıl bu kadar sessiz hareket edebildiğini hiç anlamıyordu. Tristan fotoğrafı incelediğini görmüştü ve belli ki yatak odasına girmesine izin verdiği anda bunu yapacağını biliyordu. Bu yüzden kadının tepki vermesini ya da bir şey söylemesini bekliyordu. Morana kız kardeşi ya da ona ait bir fotoğrafı evinde sakladığı gerçeği hakkında adama bir şeyler söyleyebilirdi.

Ancak söylemedi.

Tristan az önce olanlardan hiç etkilenmemiş gibi görünerek giysi dolabına ilerledi. Düzgünce ütülenmiş barut grisi bir takım

elbise çıkarıp yatağın üzerine koydu. Morana'nın yatağı topladığını fark ederek bir anlığına duraksadı. Ardından beyaz, pamuklu bir tişört ve eşofman çıkarmak için geri döndü. Dolabın kapağını kapattıktan sonra elindekileri de yatağa koyup ona doğru yöneldi.

“Elini yüzünü yıkadıktan sonra bunları giy,” diyerek giysileri gösterdi. “Geri kalan eşyalarını da bugün al.”

Yapılacaklar listesine eklenecekler vardı. *Taşın.*

Adam saçlarını havluyla kurularken Morana tereddütle banyoya ilerleyip bir anlığına duraksadı. Bir şey söylemesi gerekip gerekmediğinden emin değildi. Sonra dudağını ısırarak ilerlemeye devam etti ve kapıyı arkasından kapattı. Gecenin karanlığında farkına varmadığı banyo da tıpkı yatak odası gibi göz kamaştırıcıydı. Dev pencereler ön duvarın dörtte birini kaplıyor ve mekânı doğal bir ışıkla dolduruyordu. Bir gece önce kullandığı ayaklı küvet duvarlardan birine yaslıydı, hemen önünde buzlu camla kaplı geniş bir duş kabini vardı. Kahverengi ve yeşil orman teması bu alanda da kendini gösteriyordu.

Üzerindeki tişörtü çıkarıp attı, duştan birkaç adım uzakta duran granit lavaboya döndü ve aynada kendine baktı. Yanakları kızarmıştı, ipeksi saçları adamın şampuanı gibi kokuyordu ve dudakları güzelce şişmişti. Sabahın erken saatlerinde sevişmiş bir kadına benziyordu. Önceki gece yaşanan saldırıdan kalan tek iz boynunun etrafındaydı. Bir el izi zehirli bir yılan gibi boynuna dolanmıştı. Hafif bir dokunuşla boynundaki çürüğün izini sürdü ve yaşananlara duyduğu öfke sonunda bedenini doldurdu.

Lavabonun altındaki dolaptan yedek diş fırçasını çıkardı. Rekor sayılabilecek bir sürede elini ve yüzünü yıkadıktan sonra duş aldı. Yeşil bir havluya sarınarak içeriye girdiğinde yatak odası boştu.

Yapılacaklar listesine eklenecek bir madde daha vardı. *Luna Caine'e ne olduğunu öğren.*

Hazırlanıp hızlıca Tristan'ın kıyafetlerini tekrar üstüne geçirdi. Fazla bol gelip düşmemeleri için onları birkaç defa katladı ve dışarı çıktı. Taze kızarmış ekmek kokusu midesinin guruldamasına sebep olmuştu. Tanrı aşkına, resmen açlıktan ölüyordu.

Gelen kokuları takip ederek merdivenlerden aşağı indi. Bu sırada eve dair gördüğü her şeyi aklına kazımaya çalışıyordu. Dekorasyonun odaya göre değiştiğini fark etti. Antreye yaklaştıkça etrafın tamamen beyazlar, griler ve mavilerden oluştuğunu görebiliyordu. Büyülenmiş bir halde etrafa bakınırken adamın benliğini herkesten bu kadar ciddi şekilde saklaması, onu içeri aldığı iması karşısında bir kez daha etkilendi. Ardından sola dönerek geniş ve ferah bir mutfığa girdi, çatı katı dairesindeki mutfağın neredeyse bir kopyasıydı. Adamı yemek pişirirken gördüğünde şaşırmadı. Tek şaşırdığı şey, takım elbise içinde yemek pişirirken ne kadar iyi göründüğüydü. Bu görüntünün ne kadar seksi olduğunu, orada durup onun kaslı ve keskin hatlı formunu ustalıkla yumurta çırparken görene kadar hiç fark etmemişti.

Tristan arkasını bile dönmeden, "Mutfak tamamen yiyecek dolu," diye söze girdi. Hislerinin ona ne kadar uyumlu olduğunu gösteriyordu. "Zia her cumartesi sabahı yiyecekleri getirir. Orada bir liste var," dedi başıyla buzdolabını işaret ederek. "İstediğin her şeyi yazman yeterli."

Ekmek kızartma makinesi öttü ve Morana onunla ilgilenmek için harekete geçti.

"Tereyağı?" diye sordu adama.

"Tuzlu."

Morana başıyla onayladı ve birlikte çok rahat hareket etmelerine şaşıracak tostları tabaklara yerleştirdi. Ada tezgâhın etrafından dolaşıp bar sandalyelerinden birine oturduğunda çatı katında yaşadıkları günün anısı zihnine dolarak bir dejavu yaşamasına sebep oldu. Buna alışabilirdi. "Peki ya evin temizliği?"

Tristan ocağı kapatarak yumurtayı tabaklara servis etti. “Zia. Evin anahtarı onda var. Haftada iki kez gelip ilgileniyor. Bu gece sana da anahtar getireceğim.”

Karşısına oturarak ona bir bardak portakal suyu uzattı ve kendisine de bir bardak kahve aldı. Morana ona kaşlarını kaldırarak baktı. “Yatak odasını da mı?”

Tristan başını kaldırdı, gözleri pencerelerden süzülen sabah ışığında parlıyordu. “Her zaman kilitlidir. Kendim hallediyorum.”

“Demek hem yemek hem de temizlik yapıyor...” dedi Morana lezzetli yumurtaları çiğnerken. “Hayalimdeki adam.”

Tam da yapmak istediği gibi adamın dudaklarının hafifçe seğirdiğini gördü ve karnının içinde sıcak bir şeyler kıpırdandı. “Ama artık ev arkadaşın olacağım için görevleri paylaşacağız.”

“Başka bir şey var mı, Bayan Vitalio?” diyerek ona baktı. Sesi viskinin etkisiyle tehlikeli bir şekilde günaha yaklaşıyordu. Bu ses, Morana’nın içindeki bir şeylere dokunuyordu.

Öne doğru eğilerek küstah bir şekilde konuştu. “Daha yeni başlıyorum, Bay Caine.”

“Senin işini oldukça iyi bitirdiğimi sanıyordum.” Meyve suyunu yudumladıktan sonra dudağının kenarından akan bir damlayı diliyle yakaladı. Morana gözleri onunkilere kilitlenmeden önce diliyle yaptığı hareketi takip etti. Boğazı kupkuru olmuştu.

“Ye,” diye emretti adam. Morana da bu oyunu oynamak için doğru zaman olmadığını bilerek itaat etti. Tristan’ın yapması gereken belalı mafya işleri, onun ise yapması gereken inek mafya işleri vardı. Bunun için zamanları yoktu.

Tristan titreyen telefonunu cebinden çıkardı. Gördüğü mesaj her neyse, bardaktaki kahveyi tek seferde bitirmesine neden olmuştu.

“Gitmem gerekiyor.”

Morana başıyla onayladı. “Bulaşıklar için endişelenme.”

Adam sanki o söyleyene kadar endişelendiği en son şey bulaşıklarmış gibi boş bir bakış attı. Morana yanaklarının alev aldığını hissedebiliyordu.

“Çıktıktan sonra kapıyı kilitle.”

Bu ani sözlerin ardından gitmişti. Söyleyeceği *‘iyi günler, sevgilim’* ya da *‘akşam yemeğinden önce evde olacağım, tatlım’* gibi bir cümle yoktu. Hayır, bu onun tarzı değildi.

Sonra telefonu titredi.

Tristan Caine: Kendine dikkat et.

Morana gülümseyerek kahvaltısına gömüldü.

Kaynak

Morana: Sen de.

Ardından başka bir pencere açarak hızla Dante'ye mesaj attı.

Morana: Malikânedен Tristan'ın evine bir çift ayakkabı gönderilmesi mümkün mü? Dün gece onları düşünecek vaktim pek olmamıştı.

Dante Maroni: Tabii ki. On dakika içinde gönderirim. Sonrasında bana uğra.

Morana: Teşekkürler. Birazdan görüşürüz!

Kahvaltısını bitirdikten sonra bulaşıkları topladı ve mutfağı düzenledi. Buzdolabının üzerindeki listeyi incelerken ilk kez adamın el yazısını gördü. Çizgileri şaşırtıcı derecede düzgün, yazım

tarzı erkeksi ve kalındı. Başını iki yana salladı ve ayaklarına dikkat edip yere hafifçe basmaya çalışarak telefonunu cebine koydu. Vakit kaybetmeden yatak odasının kapısını kapatmak için yukarı çıktı ve kilidin *tık* sesiyle yerine oturduğundan emin oldu. Ardından çalan giriş kapısıyla tekrar aşağı yöneldi.

Vin elindeki ayakkabı kutusuyla verandada duruyordu. Üzerinde Tristan'a ait olduğu belli olan giysiler olmasma rağmen adam biraz olsun şaşkınlık belirtisi göstermemişti.

“Günaydın.” Morana onu hafif bir gülümsemeyle karşıladı.

Koruma başını sallayarak sessizce kutuyu ona uzattı ve geri çekilip beklemeye başladı. Morana'nın kaşları çatılmıştı. “Emnim yapacak daha iyi işlerin vardır.”

“Size eşlik etmem gerekiyor, Bayan Vitalio,” dedi Vin sakın bir sesle. “Emir bu şekilde.”

Morana sade ve siyah babetlerini ayağına geçirdi. “Kimin emri?”

Koruma, “Bay Maroni'nin,” dedi kısa ve öz bir şekilde.

“Hangi Maroni?”

“Dante.”

Adamı başıyla onaylayarak sabahın temiz havasına çıktı ve kapının kilitlenip alarmin devreye girdiğinden emin oldu. Dante'nin evine doğru ilerlemeye başladığında, Vin arkasından sessizce onu takip etti.

“Ayakkabıları almak için odama mı girdin?” Hem sessizliği bozmak istiyordu hem de gerçekten merak etmişti.

Vin ona dönmeden önüne bakarak, “Evet, Bayan Vitalio,” diye cevap verdi. Morana ondan daha yaşlı ancak Tristan'dan kesinlikle daha genç olan adamı inceledi. Saçları o kadar kısaydı ki, neredeyse kel gibi görünüyordu. Zihninde adamın ayakkabı bulmak için son derece kadınsı olan gardırobu karıştırdığını canlandırmaya çalıştı.

“Bana Morana de lütfen,” diye düzeltti. Sonra bir risk alarak, “Oda düzenli miydi?” diye sordu. Eğer Dante adamı onun odasına ve Tristan’ın evine gönderdiyse, belli ki korumaya bir dereceye kadar güveniyordu. Dante de onun güvenini kazanmıştı, Morana bu yüzden korumaya iyi biri gözüyle bakıp ona göre davranacaktı.

“Hayır,” dedi adam. Bakışları yeniden önüne dönmeden önce kısa bir anlığına ona kaydı. “Her şey karmakarışık. Hiçbir şey yerinde değildi.”

Bu verdiği mücadelenin kanıtlarının dışında birinin odasını dağıttığı anlamına da geliyordu. Ama ne için yapılmıştı? Saldırgan bir şeyleri öfkeyle aramış mıydı?

Gün ışığında geniş çimenliklerde yürümek, zifiri karanlıkta koşmakla büyük bir tezat oluşturunuyordu. Malikâne her zamanki gibi uzaktan devasa bir canavar gibi görünüyordu. Etrafında bir hareketlilik vardı, önceki geceki partinin temizliği yapılıyor olabilirdi. Morana gözlerini beyaz eve doğru çevirdi. İhtiyaç duyduğu zamanlarda sığınağı olan bir yerdi. Kalbindeki sıcaklık artarken hızla merdivenleri tırmandı ve Vin’in geride durduğunu fark ederek kapıyı çaldı.

Dante yaklaşık bir dakika sonra kapıyı açtı. Üzerinde her zamanki koyu renk takım elbisesi ve kravatı vardı. Saçları muhteşem yüzünden uzakta şekillendirilmişti ve güzel, kemikli yüzünü öne çıkarıyordu. Koyu renk gözleri, Tristan’ın giysileriyle sarılmış vücudun üzerinde gezindikten sonra muzip bir gülüşle kısıldı.

Morana gözlerini devirerek eve girdi.

Dante korumaya doğru başım salladı. “Bize birkaç dakika ver.” Vin emri başıyla onaylayarak evden uzaklaştı.

Dante kapıyı arkasından kapattı ve onu kendine doğru çekip hafifçe sarıldıktan sonra ellerini nazikçe omuzlarına yerleştirdi. “İyi olmana sevindim.”

Morana göğsü sıkışırken kollarını adamın devasa bedenine sıkıca sardı ve parfümünün kokusunu içine çekti. “Dün gece için teşekkür ederim. Benim için çok şey ifade ediyordu.”

Dante geri çekilerek ona ciddiyetle baktı. “Dün gece hiç yaşanmamalıydı. Ama aklından ilk geçen şeyin buraya gelmek olmasına sevindim, Morana.”

Morana gülümserken dudakları hafifçe titriyordu. Dante etrafına sardığı koluyla onu hafifçe sıktıktan sonra adımlarını oturma odasına yönlendirdi. Morana kendisinin ilan ettiği kanepedeki yerini alırken adamın da telefonuna bir şeyler yazıp karşısına oturmasını izledi.

Dante ellerini gevşekçe birbirine kenetleyerek ciddi bir tavırla konuşmaya başladı. “Tristan’la dün gece olanlar hakkında konuştuk. Biz kendi payımıza düşenlerle ilgileneceğiz. Bu sırada senin de yazılımı halletmen gerekiyor. Bence tüm bu olaylar tesadüf olamayacak kadar benzer zamanlarda yaşandı.”

Morana başıyla onayladı. “Anlaştık. Kendi işlerimi halledeceğim, merak etme. Ancak birkaç sorum var.”

“Sor bakalım.”

Morana telefonunu çıkarıp galerisini açtı. Fotoğrafını çektiği yerde bilinçsizce yatan saldırganın resmine tıkladı ve ekranı adama çevirerek sordu. “Bu kişiyi tanıyor musun?”

Dante başını iki yana sallamadan önce uzun bir süre ekrana baktı. “Onu daha önce görmedim. Yine de bana fotoğrafını gönder. Kontrol edeceğim.”

Morana fotoğrafı gönderip bir sonraki probleme geçti. “Dün gece benimle konuşan adamı gördün mü?”

Dante’nin kaşları bir anda havalandı. “Ne adamı?”

“Dün geceki partide suikast olacağı konusunda beni uyardı,” dedi Morana. “Yüzünü ya da neye benzediğini bile görmedim.”

Dante daha o konuşmasını bitirmeden başını sallamaya başlamıştı. “Davetiye olmadan kimsenin o partiye girmesinin imkânı yok.”

Morana utangaç bir ifadeyle, “Seni üzmem istemem ama birkaç hafta önce ben girdim,” diye cevap verdi.

Dante sırtıttı. “Elbette girdin. Kameralara baktırırm. Ama bu adama dikkat et.”

Morana omuz silkti. “Beni öldürmek için çok fazla şansı vardı ancak hiç yapmadı. Tam tersine, bence o adam benim aradığım sistemdeki bir çatlak. Bundan hoşlanmasanız bile ben şansımı deneyeceğim. Kocaman adamlarsınız. Bu durumu kabullenin.”

Dante iç çekerek başını iki yana salladı. “Bu düşünce yine de hoşuma gitmiyor. Vin’le birlikte kal. Şimdilik o senin koruman olacak, en azından seni öldürmek isteyen kişi yakalanana kadar.”

Morana ofladı. “Bu oldukça fazla insan demek. Tristan’ın evine eşyalarımın taşınmasıyla ilgilenebilir misin? Şu anda o yılan çukuruna geri dönmek istemiyorum.”

Dante ayağa kalktığı anda yüzünde küçük bir gülümseme belirmişti. “Çabuk karar verdin. Hayatının geri kalanını geçirmek istediğin adamın gerçekten o olup olmadığını görmek için biraz daha beklemen gerekmez miydi?”

Morana yan tarafından bir minder aldı ve adamın kafasına fırlattı. Dante bir kahkaha attı, yüz hatları onlarca kadının kalbini heyecandan durdurabilecek bir şekilde kırışmıştı. Küçük Amara’nın bu adama neden âşık olduğunu anlayabiliyordu.

Dante kapıya doğru yürürken, “Sizin adınıza sevindim,” diye ekledi. “Zia malikânede. Eşyalarını toplayıp buraya taşımasını isteyeceğim. Tristan’ın evine onunla birlikte dönebilirsin.”

Morana gözden kaybolan adamın sırtına doğru seslendi. “Teşekkür ederim, Dante.”

Dante, “Vin burada olacak,” diyerek karşılık verdi.

Adamın kapıyı kapattığını, dışarıda ayak sesleri yankılandığını duydu. Ardından da evin içindeki sessizlikle bütünleşti. Boyununu kütletip omzunu ovuşturdu ve sehpanın üzerinde duran dizüstü bilgisayarına uzanıp ekranı açtı.

Şok edici derecede yavaş ilerleyen programları yüzde doksan dört seviyesine ulaşmıştı. Durumdan tatmin olmasına rağmen hâlâ şüpheleri vardı. Sistemine giriş yaparak yüz tanıma yazılımını açtı ve suikastçının resmini yükleyip arka planda çalışması için aramayı başlattı. Sonra yirmi yıl öncesine ait Tenebrae Outfit'le ilgili tüm haberleri araştırmaya başladı. Aralarında biraz cinayet ve biraz da soygun olan birkaç olay dışında dikkat çekici ya da endişe uyandırıcı bir haber yoktu. Kanepede oturup makale üzerine makale, haber üzerine haber okuyor ancak İttifak'ın neden bozulduğuna dair hiçbir işaret bulamıyordu. Bu şaşırtıcıydı çünkü genellikle anlaşmalar bozulduğunda tarafların canının sıkıldığının bir göstergesi olarak kısa süreli bir kan dökme dönemi yaşanırdı. Peki ya yirmi yıl öncesinde? Hiçbir şey yoktu. Kusursuzdu. Gerçekçi değildi.

Bir yandan sinirlenirken diğer yandan da meraklanmış bir halde arama ayarlarını değiştirdi ve kayıp kızlarla ilgili raporları incelemeye başladı. Gerçekten çok fazla rapor vardı. Normal olamayacak kadar fazlaydı. Raporların bazıları kaybolmaları seri katillere ve pedofililere bağlayan çılgın teorilerle, bazıları ise insan kız bebeklere özel ilgisi olan uzaylılarla ilgili komplo planlarıyla doluydu. Çok sayıda vaka iyi araştırılmış olsa da hâlâ kapanmamıştı, yıllar sonrasında soğumuş bir şekilde raflarda çürüyordu. Gerçekler ise gizem doluydu. Üç yaşından küçük kız çocukları ortadan kayboluyordu. Bazıları parklardan, bazıları da direkt evlerinden kaçırılıyordu. Bir kız çocuğu, sokakta annesinin çantasını kontrol etmek için döndüğü saniyede bebek arabasının

içinden alınmıştı. Bir diğeri kız kardeşiyle dışarıda oynadığı sırada, anneleri onları mutfaktan izlerken kaçırılmıştı. Bir saniye önce orada duruyorlarken, diğer saniyede iki çocuk da ortadan kaybolmuştu. Ekranından inanılmaz ancak gerçek olan vakalar ve hikâyeler geçiyordu.

Sonuncuyu okumayı bitirdiğinde midesinin bulandığını hissetti. Gözleri öfkeyle parlıyordu. Tüm bunların arasında, iki hikâyenin hiçbir zaman raporlanmadığını biliyordu. *İki kızın hikâyesinin.*

Luna Caine gecenin bir yarısı, son derece koruyucu olan erkek kardeşini uyandırmadan girmenin imkânsız olduğu yatak odasından kaçırılmıştı. Kendisi, Morana Vitalio ise kaçırılmış ancak geri getirilmişti. Medya veya polis bu vakaları hiçbir zaman mafyayla ilişkilendirmese bile, Morana bunun arkasmda mafyanın işi olduğunu biliyordu. Onun geri getirilmesi ama diğerlerinin asla geri dönmemesinin arkasındaki sebep, Shadow Port patronunun kızı olmasından başka bir şey değildi.

Sistemlerini açıp programlarını teker teker kontrol etti. Gece ona saldıran adamın yüz tanıma programını çalıştırıp eski programlarını da neler olup bittiğine dair bilgi bulmak üzere ayarladı. Sonra derin bir nefes alıp *tor** penceresini açtı. Buraya *darknet*** denmesinin bir nedeni vardı. Normal internet sitelerinde bulunamayan bilgiler genellikle internetin karanlık kısmında bulunurdu.

Morana *tor* penceresini özelleştirmiş ve sinyalinin her saniye gerçek zamanlı olarak dünyanın dört bir yanına yansıtan birden fazla *VPN* aracılığıyla katmanlar halinde gizlemişti. Bu da onu veya ayak izlerini takip etmeyi neredeyse imkânsız hale getiriyordu. Yine de ağın bu kısmını kullanarak bir şeyler bulmaya

* Herkese açık ağda takip edilmeden dolaşabilmeyi sağlayan bir web tarayıcısı. (ç.n.)

** Yalnızca belirli yazılımlar veya yetkilendirmeye erişilebilen bir paylaşım ağı. (ç.n.)

çalışmadı. Sadece tehlikeli olduğu için değil, gezinirken görmek zorunda kaldığı şeyler midelerini bulandırdığı için de bunu yapmıyordu. Dünyadaki ahlaksızlık, eşi benzeri görülmemiş ve kontrolsüz bir şekilde yaşanmaya devam ediyordu.

Bu karanlık ağa girmemek için şu ana kadar bekleyip başka seçenekleri denemesinin sebebi buydu. Fakat artık başka seçeneği kalmamıştı. Burada bazı ipuçlarını ve bazı cevapları bulacağından son derece emindi.

Gizlenmiş pencereyi açarak etrafındaki her şeyi duymazdan geldi ve anahtar kelimeleri sessizce arama motoruna girdi. Tam olarak ne aradığından emin olmasa bile, başlangıç noktasının yirmi yıl önceki Tenebrae ve kayıp kızlarla ilgili olduğunu biliyordu. Arama tuşuna bastı.

Birbiri ardına beliren bir dizi sonuç hızla akmaya başladığında dikkatini ekrandan ayırmadı. Bakışları kelimelerin üzerinde gidip geliyor, onu bir dâhi olarak gösteren bir hızla verileri kaydediyor ya da kenara atıyordu.

Birden ekranının yan tarafında bir mesaj içeren bir diyalog kutusu belirdi.

azrail00: bir anahtar kelimeyi atlıyorsun.

Morana donup kaldı ve mesaj karşısında şaşkınlıkla başını iki yana salladı. Bu mümkün olmamalıydı. Onu çevrimiçi paravan kimliğinin altında bulmak ve sinyalinin dünyanın dört bir yanında uçtuğu hızda izini sürmek bir kenara, kimsenin onun orada ne yaptığını anlaması bile imkânsız olmalıydı. Kesinlikle imkânsızdı.

Ancak mesaj gözünün önünde duruyordu. Masum görünüyordu.

Mesajı gönderen kişinin çevrimiçi kimliğini görmek için hızlıca mesaja tıkladı. Tüm güvenliğini aştıkları için kin dolu bir hayranlık tohumuyla dolup taşıyordu, belli ki güvenliği bok gibiydi.

İkonu siyah ve beyaz bir kafatasından oluşuyor, kafatasının arkasındaki zıt renkli boşluk simgenin ekranda görünmesini sağlıyordu. Bu Azrail denen kişinin onu bulup iletişime geçmesiyle şaşırılmıştı. Sonunda her şeyi akışına bırakmaya karar verdi ve hızlıca bir yanıt yazdı.

teknolojitanrıçasıinek00: hangi anahtar kelime?

Bir saniye sonra cevabın ekranda belirdiğini gördü.

azrail00: et ticareti

Morana uzun bir an nefesinin kesildiğini hissetti. Bu iki kelimenin iması kalbinin sıkışmasına neden olmuştu. *Hayır, Tanrım. Hayır.*

teknolojitanrıçasıinek00: sen kimsin?

Siyah ekranda cevabın gelmesini beklerken arkasındaki duvardaki saat küçük tıkırtılarla çalışıyordu.

Tik.

Tak.

Tik.

Tak.

Tik-

azrail00: bir arkadaş.

Morana bu bilgiyle ne yapacağını bilmiyordu. Nasıl devam edeceğine karar veremeden bir mesaj daha geldi.

azrail00: sana yardım etmek için kendi nedenlerim var.

Morana hızlıca yazdı.

teknolojiTanrıçasıinek00: nedir onlar?

azrail00: gerçeği bulmanı istiyorum, morana

Demek ki onun kim olduğunu biliyordu. Morana mesaja bakarken midesine yabancı bir his yerleşmişti. Şu anda yaşananları anlamıyordu. Parmakları harekete geçerken kaşlarını çatı.

teknolojiTanrıçasıinek00: ben gerçeği zaten biliyorum

Cevap gelmeden önce bir duraksama oldu.

azrail00: hâlâ bilmediğin çok şey var

Son mesajla birlikte kollarındaki tüyler diken diken oldu. Bu histen kurtulmak için tenini ovuştururken farkına varmadan göğsüne bir ağırlık çöküyordu. İçgüdülerine güvenerek başka bir mesaj yazdı.

teknolojiTanrıçasıinek00: seninle tanışmak istiyorum

Bir erkek olduğunu tahmin ettiği kişi mesajı yazmadan önce imleç beş kez yanıp söndü.

azrail00: zamanı geldiğinde tanışacaksın

azrail00: şimdilik, sadece anahtar kelimeyi kullan

teknolojitanrıçasıinek00: ne bulacağım?

Cevabı şifreliydi.

azrail00: kaynakları

Neyin kaynaklarını? Adam ortadan kaybolmadan önce kesinlikle bilmesi gereken tek bir şey vardı.

teknolojitanrıçasıinek00: güvenliğimi aşmayı nasıl başardın?

Bir yanıt alabilmek için bekledi, bekledi... Ancak hiçbir cevap gelmedi. Sorusunun cevabını hâlâ bilmediği için hayal kırıklığına uğrayarak anahtar kelime kutucuğuna döndü ve ifadeleri değiştirdi. “*tenebrae*” + “*1990’lar*” + “*kayıp kızlar*” + “*mafya*” + “*et ticareti*”

Yeni anahtar kelimeyi endişeyle eklerken bunun bir tesadüf olmasını, gerçekten bu kelimeleri içeren bir şey bulamayacağını umuyordu. Bildiği kadarıyla aileler daha önce hiç canlı ticaret yapmamıştı. Bu hiç mantıklı değildi. Yeni arama onu ağın tamamen farklı bir bölümüne, daha önce hiç girmeye cesaret edemediği karanlık bir bölüme yönlendirecekti ve bu durum onu biraz korkutuyordu.

Arama yavaşça yüklendiğinde karşısına bir sürü yeni bilgi çıktı. Gözleri verileri hızla taradığında kaybolan kızlar, açık artırmaya çıkarılan kızlar, satılan kızlar ve tüylerini diken diken eden diğer birçok olay hakkında rahatsız edici haberler gördü. Ancak verilerin hiçbirisi on yaşının altındaki kızlardan bahsetmiyordu.

Her ne kadar rahatsız edici olsa da, gördüklerinin Tenebrae'deki kayıp kızlarla hiçbir ilgisi yoktu.

İç geçirerek dizüstü bilgisayarından uzaklaştı ve koltuktan kalkarak uzunca esnedi. Düşünmek için zamana ihtiyacı vardı. Uzaktaki göle bakan pencereye doğru yürüdü ve artık içinde yaşayacağı eve baktı. Bina oldukça sakin, hatta neredeyse huzurlu görünüyordu. Evin sahibi olan adam ise öyle değildi. Kız kardeşiyle ilgili gerçek ortaya çıkana kadar da öyle olmayacaktı.

İnternetteki adamın anahtar kelimeler listesine 'et ticareti' ifadesini eklemesinin bir nedeni vardı. Bu kişi her kim olursa olsun, eğer söylediği şey önemli olmasaydı adamın onu bulma ve iletişim geçme zahmetine gireceğinden şüpheliydi. Morana'nın adını ve kayıp kızlar hakkındaki bir şeyleri biliyordu.

Dizüstü bilgisayarından gelen bir ses başını hızlıca o tarafa çevirmesine neden oldu. Kanepeye geri dönüp oturarak yaptığı aramanın tüm sonuçlarını gördü. Parmakları tuş takımının üzerinde gezdirdi ve ekranda görünen başlıkları, köşe yazılarını, isimleri büyük bir hızla gözden geçirdi. Derinlere indikçe hissettiği aciliyet duygusu da artıyordu. Her bilgi parçasının kaynağında belli bir kullanıcı adı vardı.

Adam ona kaynakları bulacağını söylemişti.

Özenle çalışmaya başlayıp makaleleri kaynaklarına göre filtreledi. Ardından sistemin bunları bölümler halinde gruplandırmasına izin verdi. On saniye sonra, makalelerin çoğu tek bir kaynak adı altında sıralanmıştı. *Kirli B.*

Kirli B de ne demektir?

Zihnindeki bir düşünce zincirini takip edemeden önce programlarından gelen başka bir ses dikkatini dağıttı. Özelleştirilmiş yüz tanıma işlemi tamamlanmıştı. Program eşleşen herhangi bir isim bulamamıştı ancak adamın biri Shadow Port'ta, diğeryse Gü-

ney Amerika’da olmak üzere kamuya açık kameralara yakalanmış iki resmini daha yakalamıştı. Görüntüyü hem Tristan hem de Dante’ye göndererek bir cevap bekledi. İki adam da cevap vermedi.

Kaşlarının tam ortasında hafif bir ağrı oluşmaya başlamıştı. Gözlüklerini çıkararak avuç içlerini gözlerine bastırdı ve işlerin gidişatı yüzünden duyduğu hayal kırıklığıyla inledi. Cevaplarından çok soruları vardı ve ne zaman önemli bir detaya yaklaştığını hissetse, o şey parmaklarının arasından kayıp gidiyordu. Hayal kırıklığı içinde dişlerini gıcırdatarak uzun bir süre tavana baktı ve bir sonraki hareketinin ne olması gerektiğini düşündü.

Sonra bir arama yaptı.

Hazmetme

Tenebrae doğal güzelliklerle kutsanmış bir şehirdi. Birkaç yüz metre ötede okyanusa karışan uzun bir nehir tarafından ikiye bölünmüştü, güzel g llerle dolu çarpıcı tepelerin eteklerinde yer alıyordu. Shadow Port'un kıyısındaki yağışlı havasının aksine, Tenebrae'de her mevsim yaşanırdı. Kışları kar yağar, yazları güneş açar ve ülkenin en güzel sonbaharı burada olurdu.

Morana yeni çizmelerinin altında ezilen kahverengileşmiş yapraklara baktı. Halka açık iskelenin korkuluklarında durmuştu, elinde caddenin karşısındaki bir satıcıdan aldığı tek kullanımlık bardakta bulunan kahve vardı. Açık bej ceketini yeterince sıcak tuttuğu için öğleden sonra güneşinin soğuğunu hissetmiyordu. Dante'nin evinden aldığı küçük silahı ceketinin cebinde saklıyordu ve Vin onu arabayla buraya getirirken saçlarını hızlıca topladığı bir örgüyle arkaya atmıştı. Koruma etrafta bir yerdeydi ve Dante'nin

söylediği gibi onun arkasını kolluyordu. Sessiz adam kısa sürede genç kadının en sevdiği insanlardan biri haline gelmişti.

Nehri geçen vapurlar kornalarını çalıyor, insan kalabalığının sesi etrafında uğulduyordu. Morana orada alarma geçmiş ve etrafında olan biten her şeyin farkında olarak öylece durmuştu. İletişime geçtiği adamın sorularına ışık tutmasını bekliyordu.

Düşüncelerine cevap verircesine arkasından tanındık, ciddi bir ses yükseldiğini duydu. “Dönme.”

Arkaya dönme fikri son derece cazip gelmesine rağmen kendine hâkim oldu ve adamı başıyla onaylayarak gözlerini nehrin diğer tarafındaki binalara dikti. Adamın yanına geldiğini hissetse de yüzünü hiçbir şekilde seçemiyordu.

“Keşke sizinle tanıştığımıza memnun olduğumu söyleyebilseydim,” dedi iğneleyici bir sesle.

“Sizinle neden temasa geçtiğimi bilmek ister misiniz, Bayan Vitalio?” dedi adam kasvetli sesiyle.

Morana tekrar başıyla onayladı. Her şeyden çok bunu merak ediyordu.

“Siz çözmeye çalıştığım bulmacanın anahtarısınız. Birbirimize yardım edebileceğimize inanıyorum.”

“Bunu nasıl yapacağım?” Morana başını dik tuttu, sesi sakindi.

“Yirmi yıl önce burada neler olduğu hakkında bilgi edinin.”

“Karşılığında ne alacağım?”

“İhtiyacınız olan cevaplar neyse onları alacaksınız.”

Morana bir onay isteyerek, “Karşılığında bana bu bilgileri siz mi vereceksiniz?” diye sordu.

“Evet.”

Bir süre bunun üzerinde düşünerek kahvesinden bir yudum aldı. Kahvenin tadı gerçekten güzeldi. “Size neden güveneyim ki?”

Adam bir saniye bile tereddüt etmeden, “Güvenmemelisiniz,” diye cevap verdi. Sesinde hiçbir ima yoktu, neredeyse hiçbir duy-

gu yoktu. Sadece yaşının çok ötesindeki bir deneyimi yansıtan kasvetli, kalın bir ses tonuna sahipti. “Ancak şimdilik aynı taraf-tayız, yalnızca gerçeği arıyoruz.”

“İttifak’ın sona ermesiyle ilgilenme nedenleriniz nedir?”

“Sizinki nedir?”

Morana dudaklarının hafifçe yukarı kıvrıldığını hissetti. “Peki o zaman. İlk soru, birinin beni öldürmeye çalışacağını nereden biliyordunuz?”

Adamın kollarını demir parmaklıklara yasladığını gördü. Yan-dan görebildiği kadarıyla üzerindeki koyu renk giysiler dikkati-ni çekmişti. “Benim işimde bilgi önemlidir,” dedi Bay Kasvet-li kayıtsızca. “Biri sizin kelleniz için kiralık katil tuttu. Üstelik söylemeliyim ki, oldukça yüklü bir miktar karşılığında yaptı. Bu bilgiyi size iyi bir niyetle söylüyorum.”

Solundaki bir yerde bir bebek ağlamaya başladı. Vin’in de ar-kasında bir yerde olduğunu biliyordu.

“Beni uyardığınız için size minnettarım,” diye teşekkür etti.

“Benden çekinmeniz için hiçbir neden yok, Bayan Vitalio,” dedi adam açıkça. “Sizinle veya Yırtıcı’yla hiçbir derdim yok. Sen onun kadınısın ve onunla düşman olmak gibi bir niyetim yok.”

Onun kadınıydı. Öyleydi, değil mi?

Morana başını salladı. “Kırlı B nedir?”

Yanıdaki adam duraksadı, “Onlara çabuk ulaşmışsınız.”

Birinden yardım almıştı. Yoksa ona yazan kişi bu adam mıydı? Sormasına fırsat kalmadan adam cevap verdi. “Birlik anlamına geliyor.”

Bu bir anagramdı.* Ne haltlar dönüyordu burada?

Kafası daha da çok karıştığı için, “Birlik nedir?” diye sordu. “Kızların yıllar önce kaybolma sebepleriyle bir ilgileri var mı?”

* Bir kelimedeki harflerin yeri değiştirilerek bulunan yeni sözcük. (ç.n.)

Adam duruşunu dikleştiren, “Oldukça zekisiniz,” diye iltifat etti. “Bulduğunuz ipucunu takip edin. Sizi şimdilik yalnız bırakıyorum. Bilgiyi edindiğinizde bana ulaşın.”

Morana başını iki yana salladı çünkü sorularına hâlâ cevap bulamamıştı. “Azrail denen adam sen misin? Güvenliğimi geçmeyi nasıl başardın?”

Adam duraksadı. Morana onun şaşırdığını hissedebiliyordu. “Hayır, Bayan Vitalio. Ben değilim. Ama biraz önce bana söylediğiniz şey için teşekkür ederim. Bazı parçalar şimdi yerine oturdu.”

Morana bir süre bekledi. Kalbi yavaş yavaş hızlanmaya başlamıştı. “Az önce size ne söyledim?”

“Azrail’in hayatta olduğunu.”

Morana başka bir şey sormadan yanındaki yer boşaldı. Giden adamı bulmak için etrafında bir daire çizdi ama koyu renk giysiler içinde çok fazla kişi vardı. Etrafında doğru düzgün görmediği bir adamın yerini belirleyemeyeceği kadar çok insan dolaşıyordu. Başını kendi kendine sallayarak tekrar nehre baktı. Kalbi cevaplanmış olan tek soruyla biraz olsun yatışmıştı.

Kaybolan kızlar tahmin ettiğinden çok daha büyük bir sorundu. Birlik’in ne olduğunu ortaya çıkarması ve Azrail’in kim olduğunu bulması gerekiyordu.

Morana korumasının getirdiği *Range Rover*’a bindiğinde güneş batmak üzereydi. Dante’ye arabayı kendisinin kullanabileceğini söylemiş olsa da yeni bir şehirdeydi ve Maroni’nin istenmeyen bir misafiriydi. Bu durum aldığı yardımı memnuniyetle kabul etmesini sağlamıştı. Vin şu ana kadar iyi bir adamdı. Sessiz ama uyanıktı ve Morana onun arkadaşlığından hoşlanmıştı.

Aslında adama biraz daha fazla eğitim almak istediğini söylemişti, özellikle de kendini savunma konusunda gelişmeliydi. Şaşırtıcı bir şekilde adam “eğer bu kadar çok istiyorsa” ona yardım edebileceğini söylemişti. Morana bunu gerçekten çok istiyordu. Her şey bir yana, son olay tehlikeli bir durumdan kurtulmak için her zaman şansına güvenemeyeceğini anlamasını sağlamıştı. Bir dahaki sefere kaçabileceği bir ev, sığınabileceği güvenli bir alan olmayabilirdi. Yarından itibaren kaslarının ona küfürler yağdırmasını sağlayacaktı.

Vin şehir trafiğinde korna çalan taksilerin ve yaya geçitlerinin arasından geçerken o da dışarıyı izledi. Burası büyüdüğü şehirden çok farklıydı, bunu sadece hava durumu açısından da düşünmüyordu. Shadow Port daha rahattı ancak Tenebrae bir koşuşturmaca içindeydi. Sonunda şehrin merkezinden çıkıp Maroni malikânesinin bulunduğu yemyeşil tepelere doğru ilerlemeye başlamışlardı.

Telefonunu cebinden çıkarıp Tristan’a buluşmayla ilgili gönderdiği mesajı açtı ancak hâlâ okunmamıştı. Birlikte geçirdikleri geceden ve yaşadıkları sabahtan sonra adamın onu en azından bir kez kontrol etmesini beklemişti. Kontrol etmeyişinin sebebi yapmakla çok meşgul olduğu işi ya da artık düzenli bir ilişki içinde olduğunu henüz idrak edememiş olmasıydı. Her iki durumda da bu konu üzerine bir konuşma yapmaları gerekecekti.

Araba yokuşları tırmanırken şehir yavaşça aşağıda kalıyor, yollar tepenin kıvrımlarında dönüyorken nehir uzakta bir yılan gibi kıvrılıyordu. Morana ilk gelişindeki gerginlik yüzünden bunların hiçbirini gözlemleyememişti. O zamanlar zihni sadece hissettiği endişeye odaklıydı. Bu kez daha rahat olduğu için şehrin hem güzelliğini hem de ruhunu kavrayabiliyor, on yıllardır neden baş tacı olarak görüldüğünü anlayabiliyordu.

Tepenin zirvesine yaklaştıklarında malikânenin işlenmiş de-

mir kapıları otomatik olarak açıldı. Vin görev yerindeki korumalardan birine başıyla selam verdi ve sonunda içeri girdiler. Araba yolu uzayıp giderken oyulmuş kayalardan oluşan devasa malikâne ona her zamanki gibi İskoçya ormanlarındaki gömülü bir şato-yu hatırlatıyordu.

Vin arabayı malikânenin önünde durdururken, “Bavullarınız ve paketleriniz Bay Caine’in kanadına taşındı,” diye açıkladı. “Hepsini oturma odasında bulabilirsiniz.”

Morana kalbini ısıtan düşünce karşısında gülümsedi. Burası ona henüz bir yuva gibi hissettirmese de adamla birlikte olacağı için mutluydu. Vin’e ayırdığı zaman için teşekkür ederek arabadan indi ve Lorenzo Maroni’nin çalışma odasının penceresinden onu izlediğini fark etti. Suikast düzenleyen kişinin o olup olmadığını bilmiyordu ama her iki türlü de, artık onun koruması altında değildi.

Bunun adamı kızdıracağını bildiği için ona neşeli bir şekilde el salladı. Maroni’nin kaşlarının çatılmasını seyrederken dudakları yukarı kıvrılmıştı. Sonra arkasını dönerek uzaktaki gölün yanında yer alan küçük kulübeye, dünyanın yalnızca sınırlarında tutulan adamın evine doğru ilerledi.

Hava karanlıktı, göl sessiz ve sakın görünüyordu. Taşla ahşap materyallerle inşa edilmiş tek katlı kulübenin içinde ışıklar yanıyordu. Morana verandanın basamaklarını çıktı, mutfaktan gelen pişmiş domates ve fesleğen yaprağı kokuları arasında kapının tokmağını çevirip içeri girdi.

Yüzünde bir gülümsemeyle ceketini çıkardıktan sonra eşyalarını kontrol etmek için oturma odasına girdi. İçeride bulduğu tek şey, beyaz gömleğinin yaka düğmelerini açan ve mavi gözlerini ona sinirli bir şekilde dikip koltukta oturan adamdı. Neden kızgındı ki şimdi?

“Ooo... Sana da merhaba, hayatım,” dedi adama tatlı bir sesle.

Ceketini sandalyenin koluna asarak bavuluna ve yeni gardırobunun eşyalarıyla dolu kutulara baktı. “Bugün nasıl olduğumu sorduğun için teşekkür ederim, özellikle de dün gecedten sonra.” Bir paketi açtığında kutusundan çıkarılmış aksesuarlarını gördü ve konuşmaya devam etti. “Bu çok tatlı bir hareketti. Bu sabah da benim için çok özeldi. Senin için de özel olduğunu bildiğim için çok mutluyum. Kalbim tamamen...”

“O adam kimdi?”

Gevezeliği hemen arkasından gelen yumuşak bir sesle bölünmüştü. Morana arkasını döndüğünde çok yakın durduklarını fark etti, adamın nefesi alnını ısıtıyordu. Gözleri onunkilere kilitlenmişti ve öfkeyle parlıyordu. Duraksamasına sebep olan şey gördüğü öfke değildi. Tristan’ın sıkıldığı çenesiyle saklamaya çalıştığı bir incinme belirtisiydi. Bu da hissettiği anlık öfkenin yatışmasına sebep oldu.

Elini adamın kalbine koyarak avucunun altında hafifçe hızlanan atışları hissetti.

Dudaklarında hafif bir gülümsemeyle, “Kıskandınız mı, Bay Caine?” diye sordu usulca.

Tam da beklediği gibi adam aralarındaki mesafeyi kapattı. Elini arkaya uzatarak onun atkuyruğunu yumruğunun etrafına sardı ve başını geriye yatırdı. Morana’nın vücudu kafa derisinden omurgasına kadar karıncalanıyordu. Kadınlığı kasılırken meme uçları sertleşmişti. Bu adamın yalnızca yüzüne bir nefes vermesiyle vücudunu bir anda hazırlaması onu hayrete düşürmüştü.

Tristan usulca, “Sakin beni zorlayayım deme,” diye mırıldandı dudaklarının arasından. Gözleri onu hâlâ tutsak ediyordu. “Kimseye söylemeden yabancı bir şehirde tanımadığın bir adamla buluşmaya gittin. Onunla konuştun ve fazla iyi bir ruh haliyle geri döndün. O adam kimdi?”

“Kıskanabileceğin kimse olmadığını biliyorsun, değil mi?” diye sordu Morana.

Adam cevap olarak tuttuğu atkuyruğunu çekti. Diğer eli kalçalarına giderek onu daha da yakınına çekmişti. “O. Adam. Kimdi?”

“Bilmiyorum,” dedi dürüstçe.

Tristan bir süreliğine duraksadı. “Bilmiyor musun?”

Morana başını iki yana salladı ve adamın sert göğüs kaslarını usulca okşadı. “Bunu zaten senden saklamayacaktım. Sadece mesajlarıma cevap vermiyordun, ben de sonra söylemeye karar verdim. Bu arada o konu hakkında konuşmamız gerekiyor.”

“Tanımadığın bir adamla buluşmaya mı gittin?” dedi adam inanamayarak.

“Benimle daha önce bir kez temasa geçmişti,” diye açıkladı Morana. Tristan’ın gözleri karardığında etkilenmemiş bir şekilde devam etti. “Elinde bazı bilgiler olduğunu söyledi. Ben de bu yüzden onunla buluştum. Gerçekten de elinde önemli bilgiler vardı.”

Tristan hafifçe eğildi. Dudakları kulağının yanında geziniyor, ensesi onun yanağına sürtünüyordu. “Bu söylediklerinin sana pek faydası yok.”

Morana nefesleri hızlanırken gözlerini devirdi. “Sakin ol, mağara adamı. Bir göt gibi davranıyorsun.”

Adamın dudakları kulağının hemen altındaki noktaya temas etti ve diliyle teninin tadına baktı. “Hissettiğim şey kıskançlık değil, vahşi kedi.” Dudaklarını kadının boynunda aşağı kaydırarak onu daha önce hiç öpmediği gibi öptü. “Bu his, bana ait olmana rağmen seni hâlâ başkalarıyla paylaşmak zorunda olduğumu görmemin neden olduğu bir tepki. Bu his göğsümü yakıyor. Bu his seni omzuma atıp bir mağaraya götürmeme ve içine girişimin nasıl hissettirdiği dışında her şeyi unutacağın ana kadar seni becermek istememe neden oluyor.”

Morana dudakların omzunda durduğunu hissederek keskin bir nefes aldı. Ardından her zaman yaptığı gibi adama meydan okudu. “Neden yapmıyorsun o zaman?”

Yeni bir nefes daha alamadan adam onu duvara yapıştırarak kalçalarını kavradı ve bir bacağını havaya kaldırdı. Morana da adamın geniş omuzlarına tutunup bacaklarını etrafına sardı. Tristan’ın aletini aceleyle açılmış bacaklarının arasına bastırıldığını hissedebiliyordu.

Adamın gömleğini açık olduğu yerden tutarak çekiştirdi, kumaşı yırtarken düğmelerin de etrafa saçılmasına sebep oldu. Tristan’ın göğsü ve karın kasları gözlerinin önüne serilmiş bir haldeydi. Adam yeni bluzunun kumaşını sadece parlak pembe, dantelli sutyeniyle kalacağı şekilde yırtmakla meşguldü. Morana hareketlerinin buradan sonra yavaşlayacağını, belki de yalnızca sutyenin askılarını aşağıya doğru kaydıracağını düşünmüştü. Fakat öyle olmadı. Adam sutyeni paramparça olana, göğüsleri ortaya çıkana ve meme uçları taş gibi sertleşene kadar dantelli kumaşı yırttı. Morana meme uçlarının ağrıdığını, fazlasıyla ağırlaştığını hissedebiliyordu.

Ardından adam ilk defa onları elleriyle kavradı. Morana o dokunuşu anında kadınlığında hissederken başını geriye yatırdı. Kendini otomatik olarak adama sürtmeye başladığında gözleri kapanmıştı.

Tristan, “Gözler,” diyerek kısa ve sert bir emirde bulundu. Morana’nın gözleri bu emir karşısında anında açıldı ve adamın kolları buldu. Bunu daha önce birbirlerinden esirgemiş, çok fazla kez inkâr etmişlerdi. Şimdiyse aralarındaki bu yeni yakınlık yavaş yavaş ortaya çıkıyordu.

Morana el gözlerini o parlak mavi harelere kilitleyerek ensesindeki saçları kavradı ve devam etmesi için adamı teşvik etti.

Büyük, sert, becerikli eller ve bir zamanlar üzerindeki kanı temizlemiş olan parmaklar göğüslerini sıkarak ustalıkla meme uçlarını çektiyordu. Morana'nın canını yakarken diğer yandan da o kadar iyi hissettiriyordu ki, genç kadının iç çamaşırı sırlıslam olmuştu.

Tristan kalçalarını giysilerinin üzerinden ona doğru bastırırken aleti klitorisine tatlı bir baskı uyguladı. Morana bacaklarının karıncalandığını hissetti.

Başını geriye atıp boğazını adamın önünde açarken, "Ah, siktir," diye inledi. Kalbi vücuduna ayak uydurmaya çalışarak çılgınlar gibi çırpınıyordu.

"Bana ağzını getir," diye talep ettiğinde adamın gamzesinin parıltısını gördü.

"Seni küçük açgözlü," diye mırıldandı Tristan. Hâlâ geriye doğru yaslanmış bir halde onu izliyordu. Elleri göğüslerini ve meme uçlarını harap etmeye devam ederken, ritmik bir şekilde kıyafetlerinin üzerinden onu becermeye başlamıştı. "Adımı söyle."

"Tristan," diye fısıldadı. Bir yandan da elleriyle adamın çıplak göğsünü keşfetmeye devam ediyordu. "Lütfen."

"Siktir." Ağzı onunkine kapanmadan önce adam küfretti ve kalçalarının uyguladığı baskıyı arttırdı. Morana dilinin onunkiyile birleşmesine, ellerinin göğüslerini çekip yoğurmasına ve aletini sızlayan klitorisine bastırmasına daha fazla dayanamadı. İçinde gittikçe yükselen dalgaya ani bir şekilde çarptığında ayak parmakları botlarının içinde kıvrıldı. Bacaklarının adamın belindeki tutuşu sıkılaşıırken omurgası bir yay gibi gerildi. Orgazmının yoğunluğu karşısında şaşırılmıştı. Tristan ağzının içine doğru inlerken onun da ritmini kaybettiğini hissetti. Elleri göğüslerini bırakıp kalçasına doğru giderek kadının sıcaklığını kendisine daha da bastırdı.

Sonra zorlukla nefes alarak öpüşmelerini kesti ve alnını kadi-

nın alnına yasladı. Morana sakinleşmeye çalışan kalbinin teklediğini hissedebiliyordu. Her şey birkaç dakika içinde olmuştu.

Tristan aralarındaki boşluğa, “Daha önce hiç pantolonumun içine boşalmamıştım,” diye mırıldandı.

Morana hafifçe kıkırdamaya başladı ancak sonrasında gülüşü bir kahkahaya dönüştü. “Ben de.”

Tristan kalçasına sarılmış bacaklarını çözerken, “Senin yanında kontrolümü bu kadar kaybetmemin iyi bir şey olduğundan emin değilim,” diye devam etti. “Duş almam lazım.”

Adam merdivenlere doğru dönüp hızla yukarı tırmanırken Morana da gözlüklerini düzeltti. Ardından toparlanmaya çalışarak kıyafetlerini çekti. Tristan’ın ne kadar hızlı kaçtığını görünce kaşları neredeyse saçlarına kadar havalanmıştı. Hafifçe iç geçirdi çünkü adamın yaşadıkları şey her neyse, bir şekilde hazmetmeyi öğrenmesi gerekiyordu. Morana’nın işi zaten yeterince fazlaydı.

Yine de ona bir gün içerisinde iki güzel orgazm yaşatmıştı. Bu yüzden adama karşı nazik davranacaktı.

Başını iki yana sallayarak makyaj çantasını aldı ve daha yavaş bir tempoyla onu takip etti. Şu anda yapacağı şeyi adamın beklemediğinden emindi. Yatak odasına girdiğinde hızla soyundu ve akan suyun sesi mekânı doldururken banyoya yöneldi.

Kapıyı açarak içeri girdiğinde duşakabinin içinde, çıplak ve savunmasız bir halde duran adamı gördü. Onu çatı katında tam olarak böyle bulduğu anı hâlâ hatırlıyordu. Duşakabinde yanına gitmek yerine vücudunun etrafına bir havlu sardı ve makyaj çantasını açtı.

Sanki gündelik bir şeyden bahsediyormuş gibi, “Bir ilişki içinde olduğumuzun farkındasın, değil mi?” diye seslendi. Görüş açısındaki aynadan manzaranın tadını çıkarıyordu.

Adamın ellerini omuzlarında gezdirirken ona doğru baktığını gördü. Hiçbir şey söylemeyince konuşmaya devam etti.

“İlişkiler iletişimle yürür,” diye devam etti. “Dünyadaki en konuşkan adam olmamanı umursuyor değilim ancak kafana bir şey takıldığında bana anlatmalısın. Böylece kendini geriye çekip bununla tek başına uğraşman yerine, yetişkinler gibi konuşup birlikte tartışabiliriz.”

Tristan camın arkasından ona bakmaya devam etti. Gözleri yoğun bir şekilde ona odaklanmıştı. Morana adamın dikkatini çekebildiğinin farkındaydı. Yüz yıkama jelini, *peeling*'ini ve Amara'nın birkaç gün önce gönderdiği bağlantı sayesinde bulduğu harika yüz maskesini çantasından çıkardı. Gözlüklerini çıkarıp kenara koyduktan sonra saçlarını topuz yaptı.

“Düşüncelerini kimseye açıklamaya alışık olmadığını biliyorum,” derken yavaşça yüzünü ıslatıyordu. “Senden bunu yapmanı istemiyorum. Senden istediğim şey, hissettiklerini benimle paylaşman. Bana karşı dürüst ol. Ben de sana karşı dürüst olacağım. İlişkiler böyle yürür.”

“Bildiğim kadarıyla ilişkiler konusunda pek tecrüben yok,” dedi adam suyun sesini bastırarak. Sesi biraz savunmacı çıkmıştı. “Aslına bakarsan, eski sevgilin seni satan bir hırsızdı.”

Morana aynada onunla göz göze geldi. “Ben de onun ölmesine izin verdim, değil mi?”

Amacına ulaşmıştı.

Adamın dudaklarının hafifçe kıvrıldığını gördü. Yüzünü böğürtlen kokulu jeliyle yıkayarak cildini temizlerken konuşmaya devam etti. “Mesele şu ki, uzun soluklu bir ilişki istediğimi biliyorsun. Senin de uzun soluklu bir ilişki istediğini biliyorum. Öyleyse bu ilişkiyi birbirimiz için kolaylaştıralım. Ne dersin?”

Tristan'ın suyu kapattığını, beline bir havlu sardığını gördü. Yüzünü hızlıca yıkayarak *peeling* yaptıktan sonra bakışları adamın aynadaki gözlerine kilitlendi.

“Ya kabul etmezsem?” diye sordu adam sessizce. Morana kalp atışlarının hafifçe hızlandığını hissetti. Buna rağmen sakinliğini koruyarak maskenin bulunduğu kavanozu yavaşça açtı ve parmaklarıyla yüzüne uyguladı.

“Edeceksin,” dedi basitçe. Tristan’ın aynadan yansıyan mavi gözleri parlamıştı. “Çünkü Bay Yırtıcı, içten içe hayatı boyunca biriyle bir şeyler paylaşabilmek için beklemiş iyi bir adamsınız. Sadece bu bağa ve bana yeterince güvenmeniz gerekiyor.”

Onun çamurlu ve mavi yüzüne bakan adamın hafifçe güldüğünü gördü. Tristan öne doğru eğilerek başının üzerine yumuşak bir öpücük kondurdu ve yansımadaki gözleri birbirlerine kilitlendi. Hemen ardından, Morana’nın kalbinin tıpkı yüzündeki yapışkan madde gibi erimesine sebep olan o kelimeyi söyledi.

“Deneyeceğim.”

Patlama

Yaşam alanını bir erkekle paylaşmak tuhaf bir deneyimdi. Tüm o ‘ilişkiler böyle yürür’ temalı cesaret gösterisine rağmen, bu konuda berbat olduğundan çok emindi. Söz konusu adam hiç böyle bir şey söylememişti ama ne düşündüğünü kim bilebilirdi ki... Zaten pek çok şeyi kendine saklıyordu.

Morana bu evde yaşadığı son birkaç gündür adamın her sabah yaptığı gibi mutfakta dolanıp kahvaltı hazırlamasını izliyordu. Bir yandan da adanın etrafındaki, kendisinin ilan ettiği bar taburesine oturup portakal suyunu yudumluyordu. Tristan’ın mavi tişörtünün altındaki sırt kasları meyve doğradığı sırada hareket ediyordu.

Morana’nın gözleri kısıldı.

Ters giden bir şeyler vardı. Ne olduğunu bilmiyordu, tam olarak kestiremiyordu ama biliyordu işte. Beş gün önce taşındığından beri eve iyice yerleşmişti ve adam da onunla birlikte yaşa-

maya alışmaya çalışıyordu. Yan yana uyuyorlardı. Tristan bazen kâbus görüyordu ama çok sık değildi. Birbirlerine sarılarak uyuyorlardı ancak beş günden uzun süredir adam herhangi bir hamle yapmamıştı.

İlk başta adamın bunu alan tanımak için yaptığını düşünmüştü. Sonra bunun aptalca bir fikir olduğunu hızla fark etti. Tristan Caine onun alanına neredeyse bir buldozerle girmişti ve bir anda centilmene dönüşmesine de imkân yoktu. Kendi alanına çekildiği oluyordu ama ona karşı mesafeli değildi. Morana için yemek pişirmiş, yavaş yavaş gün içinde yaşadıklarını anlatmaya başlamış, ona gününün nasıl geçtiğini sormuş, her gün en az bir mesaj göndermişti. Yeni eşyaları kendisine, yani artık ikisine de ait olan dolaplara ve çekmecelerine yerleştirmişti. Morana'nın çalışırken yediği markaların cips paketleri mutfak çekmecelerini işgal ediyordu. Tanrı aşkına, adam onun kısa cilt bakım rutininin bile tamamını öğrenmişti. Bir aile hayatının timsali gibiydiler.

Buna rağmen adam o günden beri ona dokunmamış ya da herhangi bir yakınlık kurmamıştı. Bu durum Morana'yı rahatsız ediyordu. Her ne kadar muhteşem orgazmları özlemiş olsa da, adamın içinde tutuşturduğu ateşi daha çok arıyordu.

Tristan ona karşı bir hamle yapmamış olsa da bölgesini işaretlelemeye devam ediyordu. Daha iki gün önce, yeni eğitim kıyafetleriyle Vin'le birlikte gölün önünde çalışmaya başlamışlardı. Koruması ona arkadan gelen bir saldırıdan nasıl kurtulacağını öğretmek için çabalarken Tristan ormanlık alana doğru gelmişti. Gözleri alev alev yanarken öylece durup diğer adamın ona dokunmasını bakışlarını hiç kaçırmadan, detaylı bir şekilde incelemişti.

Morana'nın aldığı eğitime itiraz etmemiş olmasına rağmen tüm ders boyunca orada duruyordu. Sessiz bir şekilde diğer adamın yanlış bir hareketin ardından gölde acı içinde boğulacağı-

dan emin olmasını sağlamıştı. Morana eğitimini onun devralmasını isterdi ama neden yapmadığını biliyordu. Birlikte gerçekten eğitim yapmaları mümkün olmazdı.

Dürüst olmak gerekirse, böyle bir adamın kendi alanını sadece paylaşmasını değil; alanını onunla birlikte paylaşmaya bu kadar çabuk alışmasını beklemek çok aşırı olurdu. Morana onun Aşil tendonuydu. Onun *Kriptonit**'iydi. Ayrıca adamın artık onu öldürmek istemiyor olması, aralarındaki her şeyin yolunda gittiği anlamına da gelmiyordu. Aslında daha önce kimseyle yaşamamış biri için, Morana'nın umduğundan daha iyiydi. Onunla yaşamaya yeni yeni alışıyor ve aralarında hâlâ nasıl aşacağını bilmediği bir uçurum vardı.

O noktaya ulaşacaklardı. Malikâneden bu kadar uzakta yaşamakla ilgili olarak söyleyebileceği tek bir şey varsa, o da başka insanlarla karşılaşmıyor olduğuydu. Morana günlerdir Chiara'yı ya da Maroni ailesinden -Dante dışında- birini görmemişti ve halinden çok memnundu. Zia her üç günde bir yiyeceklerle birlikte kulübeye geliyordu ve onunla sohbet etmek, 'Morana'nın gününün en önemli anlarından bir tanesi oluyordu.

Taburesinden atlayarak adamın yanında duran tostı yağlamaya gitti. Bir an için onun yanında ayakkabıları olmadan ne kadar küçük hissettiğine şaşırmıştı.

“Bana söylemek istediğin bir şey var mı, mağara adamı?” diye sordu. Ona taktığı ve adamın derinlerde bir yerde çok sevdiğini bildiği lakabıyla seslenmişti.

Tristan ona bir bakış attı. “Aklıma gelen bir şey yok.”

“Hımm.” Morana oflayıp pufladı. Durduk yerde onu neden duvardan duvara yapıştırmadığını nasıl soracağını bilmiyordu.

Bu düşüncesini nasıl dile getireceğini bulamadan kapı çalındı

* Süpermen'in gücünü azaltabilen tek kristal türü. (ç.n.)

ve Dante her zamanki gibi mükemmel giyinmiş bir şekilde içeri girdi. Üzerinde koyu renk takım elbisesi ve kravatı vardı. Koyu renk saçları göz kamaştırıcı yüzünden geriye doğru taranmıştı.

“İçeri girdiğimde gözlerimi çamaşır suyuyla yıkamak zorunda kalmaktan korkuyordum,” dedi şakayla. Ardından takım elbisesinin ceketinin düğmelerini çözdü ve Morana’nın az önce kalktığı tabureye oturdu.

Morana’nın yanında duran Tristan, “O zaman içeri girmemeliydin,” dedi iğneleyici bir sesle.

Genç kadın ona doğru bir bakış atıp Dante’ye masumca dönerek gülümsedi. “Ah, zaten burada gözlerini dezenfekte etmeni gerektirecek bir şey olmuyor. Hem de hiç.”

“Öyle mi?” diye sordu Dante. Kahverengi gözlerini tekrar ona çevirmeden önce kalkmış kaşları ve sırtışıyla Tristan’a doğru baktı. Morana kızardığını hissetti. Konuşmadan önce söylediklerini filtreden geçirememesi problemi son zamanlarda daha sık yaşanmaya başlamıştı. Nedenini anlayamıyordu.

“Birlik’ten bir iz var mı?” Cevabını zaten bildiğinden emin olduğu bir soruyu ortaya atıp, konuyu hiç de gizlemeye çalışmadan değiştirdi. Mezardaki gizemli adamla buluştuğundan beri bahsedilen Birlik’le ilgili bir tür kanıt bulmak için durmaksızın çalışıyorlardı. Şaşırtıcı bir şekilde hiçbir şey bulamamışlardı. Tüm karanlık bağlantılarına rağmen, Dante ve Tristan bile bir şey keşfedememiş, hatta adını bile duymamışlardı. Bu hayalet grup ya da örgüt her neyse, işini gerçekten iyi yapıyordu.

Onu şaşırtarak, “Aslında bir şey var,” dedi Dante.

Morana sessiz bir soruyla kahve isteyip istemediğini öğrenmek için havaya bir kupa kaldırdığında başını iki yana salladı. Morana’nın kalp atışları hızlanmıştı. Dante’nin karşısına yerleştiğinde Tristan’ın yaklaşip arkasında durduğunu hissetti. Bir

yandan Dante'yi incelerken, diğer yandan da elini kadının beline koymuştu. “Anlat bakalım.”

“Bir muhbirim var.” Dante ona bakmadan önce gözlerini Tristan’a çevirmişti. “Eğer bana gelen bilgi doğruysa, seni öldürmeye çalışan suikastçı Birlik denen grup tarafından kiralanmış. Muhbri-
rin elinde başka bir ipucu var ve bu gece halka açık bir yerde buluşmak istiyor. Ona kulüplerimizden birine gelmesini söyledim.”

Arkasından viski ve günahın sesi geldi. “Ben de seninle geliyorum.”

Dante adamı başıyla onayladı. “Aslında ikinizin de gelmesini istiyorum.”

Morana kaşlarını çattı. “Benim için sorun değil ama neden bunu istiyorsun?”

“Çünkü...” diye açıklamaya başladı Dante. “Birilerinin bizi izlemediğinden emin olamam. Eğer izliyorlarsa da seni şehirde bir gece geçirmeye götürmemizden başka bir şey görmelerini istemiyorum. Orada kimlerle karşılaşacağımızı biz kontrol ederiz. Ben toplantıyı hallederken siz de gerçekten eğlenebilirsiniz.”

Morana başını çevirip arkasındaki adama baktı. “Sanırım ilişkimizin bu noktasında topuklu ayakkabı giymeyi sevmediğimi öğrenmelisin.”

Bir an sonra, adamın gamzelerinin parıltısını gördü.

Bilmediği bir nedenle, hâlâ adamın dövmelerini tam olarak görmemişti.

Tristan'ı duş alırken gördüğü ve birlikte uyudukları düşünüldüğünde, adamın bunu nasıl becerdiğinden emin değildi. Ancak yine de dövmeler onun için hâlâ bir gizem konusuydu. Bu gize-

mi yakında çözeceğine dair kendisine söz verdi. Tristan Caine'in koyu renk kot pantolonu ve siyah *Henley*'sinin içindeki seksi görüntüsüne baktı. Gömleğinin manşetleri, ön kollarındaki kaslarını ortaya çıkaracak şekilde dirseklerine itilmişti. Bu görüntü her kalp atışında ihmal edilmiş klitorisindeki nabzın daha da artmasına neden oluyordu. Muhtemelen bu noktada sadece mastürbasyon yapmalı ve adamın izlemesini sağlamalıydı. İşte bu iyi bir plandı.

İki adam Dante'nin *Range Rover*'ında öne otururken o arkada oturmuştu. Araç tepeden şehre doğru hızla indiği sırada hoş bir uğultu çıkarıyordu. Arkalarından gelerek onları takip eden başka bir araç daha vardı.

Son birkaç gündür Lorenzo Maroni akşam yemeklerine katılmıyordu ancak Morana adamın malikânenin içinde bir yerlerde olduğunu biliyordu. Ailenin patronunu yeterince sık görmüştü ve bazen adamın garip bir bakışla onu izlediğini fark ediyordu. Sanki bilmediği bir sırda sahipmiş gibi ona bakıyordu. Bu durum ürpermesine sebep oluyordu, ayrıca babası da ortalarda yoktu. Nerede olduğunu bildiğinden emindi ama henüz hiçbir hamlede bulunduğunu duymamıştı.

Akşam hazırlanırken sohbet etmek, Shadow Port hakkında bilgi almak ve her şeyin yolunda gidip gitmediğini öğrenmek için Amara'yı görüntülü aramıştı. Arkadaşı bir şeylerin yolunda gitmediğini hissettiğinden bahsetmişti ve Morana da aynı fikirdeydi. Amara kulübeye, adamın yanına taşınması konusunda gerçekten heyecanlanmış gibi görünüyordu. Morana onunla ilişki meselelerini konuşmak istiyordu ancak nasıl yapacağından emin değildi. Tüm bunlar onun için çok yeniydi.

Tristan tam o anda gitmeleri gerektiğini söylemişti. Sonrasında da vakit kaybetmeden evden çıkmışlardı.

Mafya kardeşi kadar rahat giyinmiş olan diğer adam düşün-

celerini bölüp geçti. “Bir süredir tanıştığın adamı düşünüyorum, Morana. Kim olabileceğiyle ilgili şüphelerim var ama emin değilim. Eğer düşündüğüm kişiye, sanırım sana verdiği bilgiye güvenebiliriz.”

“Birlik diye bir şey var mı yani?” diye sordu Morana. “Açıkçası hayaletleri kovaladığımızı düşünmeye başlamıştım.”

“Ben de ortada bilmediğimiz bir sürü şey olduğunu düşünmeye başlıyorum.”

“O halde öğrenme zamanımız gelmiş.”

Dante onun son anda yakalayabildiği çok kısa bir an için Tristan’la bakıştı. Morana hiçbir şey söylemeden şehir hakkında basit sorular sordu. Dante kulübe gittikleri yolda sorularını cevaplar-ken, Tristan alışılmadık bir şekilde sessizdi.

Shadow Port’ta olduğu gibi, eski depo bölgesinde bulunan kulübün adı *Mayhem**’di.* *Güzel.*

Morana uzaktan neon tabelayı gördü. Dış kapının önündeki uzun kuyruk işlerin iyi olduğunun göstergesiydi. Dante otoparka park ettiğinde dışarı çıktı, Tristan da kapısını açıp olabileceğini bilmediği bir beyefendi gibi elini ona doğru uzattı. Morana nefret ettiği topuklu ayakkabılarını ve çok sevdiği lacivert, pırıltılı, ince askılı elbisesini giymişti. Adamın uzattığı eli tutup arabadan dışarı çıktı. Topuklu ayakkabıları, tepeden atkuyruğu yapılmış saçları, kırmızı dudakları ve dikdörtgen gözlükleriyle iyi görünüyordu. İyi görüldüğünü biliyordu.

Ancak adamın gözlerini bölgesini sahiplenen bir edayla üzerinde gezdirmesi... Bu iyi hissetmesini sağlamıştı.

Elini sahiplenici bir şekilde adamın koluna koydu. İki adamla birlikte kulübe doğru yürüdükleri sırada çalan müzik aniden nabzını hızlandırmıştı. Ritimle birlikte hissettiği her sert titreşim kal-

* (İng.) Kargaşa. (ç.n.)

binden süzülüp kanına karışıyor ve içini ısıtıyordu. Dans pistinin oradan oraya kıvrılan vücutlarla dolu olduğunu, neon ışıkların insanların açıkta kalan teninde saklambaç oynadığını ve yan tarafta daha fazla insanın sıralandığı bir bar olduğunu görebiliyordu.

Geçen seferkinden farklı olarak, bu sefer iyi vakit geçireceğine emindi.

Dante'nin omzuna dokunan eli dikkatini tekrar ona vermesini sağladı. Tristan'a da başıyla selam veren adam, toplantı için kulübün arka tarafına doğru yürümeden önce ona gülümseyerek baktı.

Morana midesinin derinliklerinde hissettiği garip duyguyu üzerinden attı ve yanındaki adama dönüp lavaboyu işaret etti. Tristan gözlerini Dante'nin gittiği yerden ayırmadan başıyla onayladı. Morana adamın dikkatinin dağıldığını biliyordu. Onu düşünceli haliyle baş başa bırakarak hızla tuvalete kaçtı. İşini halledip rujunu düzelttikten sonra tekrar kalabalığa karıştı ve erkeğinin nerede olduğunu bulmaya çalıştı.

Gözleri kalabalığı taradı fakat barın orada aniden durdu. Tristan orada elindeki içki ve tepesinde dikilen kıvılcı saçlı, baştan çıkarıcı kadınla duruyordu.

Morana kıpırdamadan durdu. Kalbi şiddetle atarken adamın hareketlerini gözlemledi. Göz kamaştırıcı kadın elini adamın koluna, Morana'nın biraz önce dokunduğu yere koyduğunda adam onu itirmek için hiçbir şey yapmadı. Morana onları izlerken midesindeki batma hissi daha da kötüleşti. Çekici kadın vücuduna sürtünürken adamın yüzü ifadesizliğini koruyordu.

Büyük bir ateş Morana'nın kanına karıştı, midesini doldurdu ve içini tamamen yaktı.

Hayatında daha önce hiç yaşamamış olduğu bu duyguyu anlamıyordu. Nasıl tepki vereceğini de bilmiyordu. Telefonunu sıkıca kavrarken oraya gidip kadını yumruklaması mı, yoksa uzaklaşıp

sakinleşmesi mi gerektiğinden emin olamıyordu. Derin bir nefes alıp hissettiği öfkeyi dizginlemeye çalıştı.

Sanki bakışlarını hissetmiş gibi adamın gözleri onunkileri buldu. Hiçbir şey yapmadı, hareket etmedi, başka tarafa bakmadı, yalnızca kadının tepkisini görmek için bekledi.

Morana sinirlendi.

Topuklarının üzerinde dönerek kalabalığın arasından sıyrıldı ve doğrudan kendisine en yakın taraftaki kapıya yöneldi. Kapının kolunu iterek açtı ve kulüple bir depo arasındaki boş sokağa adım atıp kapıyı arkasından kapattı. Serin havayı ciğerlerine doldururken elleri yaşadığı sinir bozukluğundan dolayı titriyordu.

Adamın kendisine ne tür bir oyun oynadığını bilmiyordu ama bununla uğraşacak hali yoktu. Siktirip gidebilirdi. Ayrıca onu denemeye çalıştığı için ikinci kere de siktirip gidebilirdi. Morana adama karşı açık ve duygusal olarak savunmasız olmaktan başka bir şey yapmamıştı. Şu anda ise kızgındı çünkü Tristan ikiyüzlü davranıyordu. Morana'nın yalnızca arkadaşça olsa bile başka bir erkekle görüşmesini hazmedemezken, başka bir kadın on el sürmesine izin vermeye cüret ediyordu.

Kapı arkasından açıldığında etraftaki hava değişti.

Morana arkasını dönüp adama bakmaya bile çalışmadan uzaklaşmaya başladı.

Adam elini çıplak omzuna kaydırarak onu kendisine çevirdi. Morana öfkeden titreyerek baktığı mavi gözlerde eğlence parıltıları görünce şaşırdı.

Tristan usulca, "Pençelerini indir, vahşi kedi," diye mırıldandı.

Morana homurdandı ve adamı duvara doğru itti. Attığı ters bakışların altından, "Benimle bu çocukça oyunları oynama, Tristan. Seni ortadan ikiye kesip canlı canlı yerim," diye karşılık verdi.

Adam başını eğerek kadına baktı. Gözleri onunkileri incelerken bakışlarında bir yumuşaklık vardı. "İşte buradasın."

Morana kaşlarını çatdı, ne demek istediğini anlamasa da derin bir nefes aldı.

“Bu da neydi?”

“Sadece bir şey görmek istedim,” diye açıkladı Tristan.

“Neyi?”

“Tıpkı benim seni sahiplenme ihtiyacıyla yanıp tutuşmam gibi, senin de böyle bir ihtiyaçla yanıp yanmadığını görmek istedim. Bu ateşin içinde yalnız olup olmadığımı görmek istedim.”

Bu açıklama anlaşılması her ne kadar güç olsa da Morana’yı biraz olsun sakinleştirmişti. Güvensizlikle başa çıkabilirdi. Bu işte yeni olduklarını sık sık kendine hatırlatmalıydı, hatta adam ona kıyasla daha da yeniydi. Morana gözlerini ondan ayırmadan adamı duvara doğru itti ve telefonunu ceketinin içine koydu.

Bu hareket karşısında adamın kaşları çatıldı ancak kadın herhangi bir açıklama yapmadı. Sert zeminde dizlerinin üzerine çökerek adamın kot pantolonunun düğmelerini açtı. Günlerdir ona yapmak için can attığı bir şeyi gerçekleştirmek üzereydi. Mesajını ilk ve son kez onun anlayacağı bir dilde iletecekti.

“Seninle birlikte yanıp yanmadığımı mı öğrenmek istedin?” Kot pantolonunu aşağı indirerek adamın yarı sertleşmiş aletini dışarı çıkardı. Başını kaldırıp baktığında mavi gözlerin mest olmuş bir dikkatle onu incelediğini gördü.

Aletin ucunu yalayarak tuzlu tadına baktıktan sonra konuştu. “Bu çok boktan. Sen berbat bir durumdasın. Ama bana aitsin.”

Tristan daha da sertleştiğinde aletin alt kısmını yaladı. “Her.” Bir kez daha yaladı. “Boktan.” Tekrar yaladı. “Parçan bana ait.”

Adam elini onun atkuyruğuna dolayarak başını sabitledi ve aletini ağzının içine doğru bastırdı. Morana dudaklarını aletin etrafına sarmıştı. Erkekliğini ağzının içine alabildiği kadar aldığı sırada gözlerini adamın gözlerinde, ellerini ise güçlü kalçalarının

üzerinde tutuyordu. Tristan bir şey söylemek için ağzını açtığı anda mavi gözleri daha önce kadının hiç görmediği bir şekilde alevlenmişti. Morana onu tekrar ağzına aldı, yanaklarını çukurlaştırdı ve dergilerde harikalar yarattığını okuduğu türden bir baskı uyguladı.

Adamın kalçaları zevkle kasıldı. Ne kadarını ağzına aldığı kontrolünü hâlâ elinde tutuyor olmasına rağmen kadının saçlarını çekiştirdi. “Bana böyle bakmaya devam edersen siktiğimin bir dakikasından kısa bir sürede boşalacağım.”

Siktir, bu iyi hissettiriyordu. Morana’nın o saniyede hissettiği güç, adamın kim olduğunu bilmesi ve kontrolünün ağzının içindeyken gittikçe azaldığını görmek iyi hissettiriyordu.

Morana, “Adımı söyle,” diye mırıldandı. Göz temasını hiç kesmeden aletinin sadece ucunu emerek dilini ucundaki yarıktan gezdiriyordu. Herhangi biri dışarı çıkıp onu dizlerinin üzerinde, saçları adamın yumruğuna dolanmış bir halde erkeğini ağzına alırken görebilirdi. Bu düşünce onu ıslatmıştı.

Adamın nefes alıp veriş hızlanırken kadının yanağını okşadı. Adını söylememişti.

Kadın parmaklarını adamın aletinin köküne dolayarak sıvazlamaya başladı. Bu devasa şeyin gerçekten içine girmiş olmasına hayret ediyordu. Morana tamamen geriye çekildiğinde gözleri sulanmıştı ve bunun tek sebebi boğazındaki baskı değildi.

“Yalnızca seninle yanmıyorum, Tristan,” dedi sesi titrerken. “Senin için yanıyorum. Ve bunu sana kanıtlamak için ne yapmam gerektiğini bilmiyorum.”

Adam gözlerini kapatarak inledi. “Siktir, Morana.”

Kalbi hızla çarparken onu tekrar ağzına aldı. Tristan’ın kalçaları sarsılmaya başladığında yavaşça kontrolünü kaybettiğini hissederek aletini daha da büyük bir iştahla emmeye başladı.

“Yutmak istemiyorsan geri çekil,” diye uyardı adam. Morana

geri çekilmedi. Kendi nefesleri de adamın kollarıyla birlikte hızlanmıştı. Bir an sonra adam alçak bir hırıltıyla ağzının içinde patladı. Morana gelen her bir damlayı yutarken iyi bir oral seks yaptığı için zihninin içinden kendi sırtını sıvazladı. Oral seks tanrıları onunla gurur duyacaktı.

Tristan yumruğunu açarak saçlarını serbest bıraktı. Ardından geri çekilerek pantolonunu düzelterek onu ayağa kaldırdı.

Morana doğrularak acıyan dizlerini eliyle çırttı. Bacaklarının arasındaki ıslaklığı görmezden gelerek adamın göğsündeki bir noktaya odaklandı. Bir anlığına biraz utandığını hissetse de bu konu hakkında konuşmaları gerekiyordu.

Gözlerini göğsünden ayırmadan, “Bu duyguyu sevmiyorum, Tristan,” dedi adama. “Bir odaya girdiğimde, sahip olduğum adamın *yalnızca* benim olduğunu zerre kadar şüphe duymadan bilmek istiyorum. Bu dünyada işlerin böyle yürümediğini biliyorum. Erkeklerin ve kadınların başkalarıyla takıldığını, sadakatin herkesin karşılayamayacağı bir lüks olduğunu biliyorum. Bunların farkındayım. Sadece bundan hoşlanmıyorum.”

Yutkunarak ellerini göğsüne koydu ve başını kaldırarak bakışlarını yüzüne çevirdi. Adamın gözlerinin garip bir biçimde kendisine odaklandığını görünce omurgasında bir ürperti hissetti. Acaba bu adamın yoğunluğuna ve ilginin katıksız cazibesine hiç alışabilecek miydi?

Derin bir nefes alarak devam etti. “Ben... Ben senden gerçekten hoşlanıyorum, Tristan Caine. Her ne kadar berbat bir durumda olsan da.”

Adamın ellerinden biri kalçalarına, diğeri de boynuna yerleşti. “Benim sadakatim senin için bir lüks değil, Morana. Bu bir hediyeye ve tamamen sana ait. Asla bir odaya girdiğinde bunu sorgulamak zorunda hissetmeyeceksin.”

Morana parmaklarının ucunda yükselerek adamın boynuyla omzunun birleştiği mutlu noktayı öperken dudaklarının titrediğini hissetti. “Teşekkür ederim.”

Tristan da onun saçlarına bir öpücük kondurdu. “Seni bir daha bu şekilde denemeyeceğim.”

Morana dudaklarının kıvrıldığını hissederek adama bakmak için geri çekildi. “Peki bana artık adımla mı sesleneceksin, yoksa bunu duymak için her seferinde dizlerimin üzerine mi çökmem gerekiyor?”

Tristan henüz tek kelime edemedi ayaklarının altındaki zeminden duyulan büyük bir patlama, zemini sarsarak onu adamın göğsüne savurdu. Adam bir saniye içinde onu arkasına alıp vücudunu üstüne siper ederken, Morana kulübün arka tarafında gökyüzünü aydınlatarak uçuşan bir dolu alev gördü.

Devasa alevleri kocaman açılmış gözlerle izlerken şok içindeydi. Tristan silahını çıkarıp ona verdiğinde başını zar zor sallayabilmişti.

“Burada kal!” diye bağırdı adam. Ardından yangına doğru koşarak onu kulüpten kaçan insanlarla dolup taşan ara sokakta aniden yalnız bıraktı.

Tam bir kaostu.

Morana kalabalığın arasına karışıp ön taraftaki otoparka koştu. İnsanların ne olduğunu anlayamadığını, çığlıklar atarak yanan binadan çıkıp uzaklaştıklarını görebiliyordu.

Dante’nin arabasını gördüğünde orada beklemek için koşmaya başladı. Uzaktaki siren seslerinin yaklaştığını duyabiliyordu. Etrafındaki boşluğu konuşan ve bağırان insanların sesleri doldururken az önce yaşananlara inanamayarak başını iki yana salladı.

Kaç kişinin yaralandığına dair hiçbir fikri olmadan gözlerini patlama alanına dikerken vücudunu büyük bir ürperti sardı. Elin-

deki silah gittikçe ağırlaşıyordu. Yanında telefonu bile olmadığı için kendine lanet etti ve tanıdık bir yüz bulmak için etrafına bakındı. Hiç kimseyi bulamıyordu. *Outfit*'teki herkes yardım etmek için arka tarafa koşmuştu.

“Kapının nasıl patladığını gördün mü?” Yanındaki kızlardan biri heyecanla arkadaşıyla konuşuyordu. “Bu çok çılgıncaydı!”

“Biliyorum!” dedi diğeri titreyerek. “Umarım kimse yaralanmamıştır.”

Morana da öyle olmasını umuyordu.

Saatler gibi görünen ama muhtemelen sadece dakikalardan oluşan bir sürenin ardından nihayet Tristan'ın yanına doğru geldiğini gördü. Yüzü ve giysileri is içinde kararmıştı, gözleri soğuk ve mesafeliydi.

Morana öne doğru bir adım attı fakat adamın arkasına bakarken midesindeki huzursuzluk hissi arttı ve kalbi teklemeye başladı. Vin ve benzer durumdaki diğer iki adamın da arabaya doğru ilerlediğini görmüştü.

Tristan ona doğru yaklaşınca, “Ne oldu?” diye sordu. Yüz ifadesinden neler olup bittiğini anlamaya çalışıyordu.

Adam resmen bir heykel gibiydi.

Kötü bir şey olmuştu.

Dante'yi görebilmek için etrafına bakındı.

Ardından tekrar adama doğru döndü.

Hayır.

Sikeyim, hayır.

Yaşlı gözlerinin ardından, “Tristan,” diyerek adamın kolunu kavrayıp sarstı. “Dante nerede?”

Adam başını iki yana salladı.

Hayır.

Hayır.

Tanrım, hayır!

Adam sadece Dante'nin yangını yönetmekle meşgul olduğunu ve onlarla gelemeyeceğini kastetmişti. Evet, söylemek istediği buydu.

“Daha sonra mı gelecek?” diye sordu umutla.

Tanrım, hayır. Lütfen, hayır.

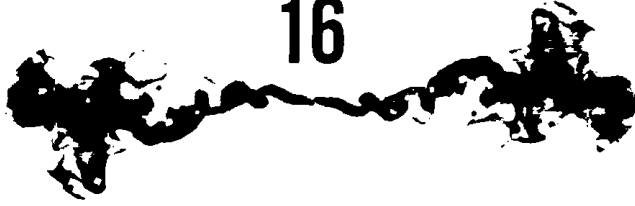
“Gitmemiz gerek,” dedi Tristan. Sesi sert, duygusuz ve soğuktu.

Morana gökyüzünü aydınlatan alevlere baktı ve alevlere doğru yürümeye başladı.

Bir el kolunu kavrayarak onu diğer tarafa çevirdi.

Morana ona doğru dönünce adam başını yalnızca bir kez salladı.

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken, Morana'nın göğsünden uzun ve acı dolu bir feryat yükseldi. Bir an sonra, adamın kollarında yığılıp kalarak sadece birkaç gündür sahip olduğu ağabeyi için hıçkırı hıçkırı ağladı.

Bilmek

Bu hayatta her zaman iki tür yıkım olmuştur. Tarih okuyan biri, herhangi bir imparatorluğun yıkılışını analiz ederek sebeplerini ikiye ayırabilir. Bunlardan biri iskambil kâğıtlarından yapılmış bir eve benzer. Bir parça eksilir ve geriye kalan sıkık her şey anında yerle bir olur. Tespit etmesi daha zor ve harekete geçmesi daha yavaş olan diğer tür ise domino taşlarına benzer. Kişi sadece son parçanın düştüğünü görür ama arkasında birbirini ardına yığılan parçaların izini bulamaz.

Kulübenin penceresinden malikânenin garaj yolunun arabalarla dolmasını izleyen Morana, hangi tür bir yıkımın içinde olduğunu kestiremiyordu.

Keder kalbini ele geçirirken pencerenin önünde tek başına durdu çünkü Tristan'ın yapması gereken daha önemli işler vardı. *Dante'nin cesedini bulmak gibi.* Morana'nın kalbi kederle dolu

olabilirdi ama duyguları durup düşünmesine yetecek kadar sakinleşmişti. Düşünmesi gerekiyordu çünkü bir umut kırıntısı bile bulursa ona tutunacaktı.

Morana yaşanan her şeyi kafasında tekrar tekrar canlandırırdı.

Nedeni hâlâ araştırılan yangın çıktığında Tristan'la birlikte ara sokaktaydı. Arka taraftan tanınmayacak kadar yanmış üç ceset çıkarılmıştı ve Tristan bunlardan birinin arkadaşı olduğunu düşünmüştü. Peki gerçekten de öyle miydi?

Morana telefonuna bakıp düşünmeye başladı. Dante'nin telefonunun bağlantısı kesilmişti ve olay yerinde bulunmuştu. Kıyafetleri ve saatiyle birlikte bir ceset de bulunmuştu ama bu tamamen farklı biri de olabilirdi. Dante son zamanlarda kadının her şeyi sorgulamasına neden olacak kadar garip davranıyordu. Morana'nın sahte bir umuda tutunuyor olması mümkündü ancak koruyucusu ve ailesi haline gelen adamın aniden ondan koparılacağı gerçeğini kabul edemezdi. Bunu kabul etmesi kesinlikle imkânsızdı. Somut bir kanıt olmadan kabullenemezdi.

Lorenzo Maroni'nin en büyük oğluyla ilgili haberi aldıktan sonra tüm *Outfit*'i çağırdığı malikânenin ışıkları yanıyordu. Herkes Dante'nin öldüğünü düşünüyordu. Morana bundan emin değildi. Tristan onu bırakıp gitmeden önce konuşabilecekleri bir zaman bile soramamıştı.

Ne yapabileceğini bilemeyerek adamların arabalardan inişini izlemekle yetindi. Ardından toplantıda konuşulacakları dinlemesi gerektiğine karar verdi.

Kararlılıkla dizüstü bilgisayarını açtı ve bir sabah çalışma odasına gizlice yerleştirdiği mikrofonu çabucak bulup etkinleştirdi. Pencereden dışarıyı izlerken konuşulanları daha iyi duymak için kulaklıklarını takmıştı.

“Cesedini bulmuşlar,” dedi bir adam. Morana dizüstü bilgis-

yarını kavrarken kalbi aniden çarpmaya başladı. Belki de dinlemek iyi bir fikir değildi.

Lorenzo Maroni, “Bu tam bir saçmalık,” dedi Morana’nın kulaklarına doğru kükreyerek. “Böyle bir şeyin gerçekliğine inanmıyorum.”

Cesur bir adam konuşmadan önce bir süre sessizlik oldu, “Bunu kabullenmek zor olabilir, Lorenzo. Bu hepimiz için bir şok. O senin vârisindi. Hayatın boyunca onu yönetimi devralması için yetiştirdin. Ancak bu ceset ona ait. Kanıtları kendi gözümle gördüm.”

Maroni bir kahkaha attı. “İşte bu yüzden o olmadığını biliyorum. Hepinizi aptal yerine koydu.”

Başka bir ses, “Cenaze töreni yapmalıyız, Tazı. İnsanlar sarsıldı. Düşmanların gözü üzerimizde. Oğlunun cesedi ise morgda. İnsanların gözündeki duruşumuzu korumalıyız.”

Maroni birine seslenmeden önce biraz daha sessizlik oldu. “Ceset ona mı ait?”

Viski ve günah, kadının en büyük korkusunu doğruladı. “Evet.”

Birisi yüksek sesle iç çekerken, Morana titreyen elleriyle bilgisayarı kapattı. Bu sadece bir tesadüftü. Kesinlikle öyleydi. Dante gerçekten öldüyse, Tristan’ın bu kadar sakin olmasının imkânı yoktu. Ya da olabilir miydi? O kadar çok ölüm görmüş ve o kadar fazla insan öldürmüştü ki, sevdiği birinin ölümü karşısında bile sakin kalabilirdi.

Telefonunun aniden titremesiyle irkildi ve arayanın kişiyi görünce gözleri büyüdü. *Amara.*

Siktir

Siktir.

Siktir!

Cevap vermemeliydi. Gerçekten de şu anda onunla konuşmalıydı. Ancak kadın o kadar çok gerçeği anlatmıştı ki, Morana hiç olmazsa bunu onun için yapabilirdi.

Sikeyim.

Telefonu açsa da sessiz kaldı. Konuşmaya nasıl başlayacağını bilmiyordu.

Arkadaşı uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra yumuşak ve hırıltılı bir sesle sessizce sordu. “Bu doğru mu?”

Morana yutkundu, gerçeği söylerken sesi titriyordu. “Bilmiyorum.”

Diğer uçtaki kadının keskin bir nefes aldığını duydu. “Ne oldu?”

“Kulüpte yangın çıktı,” dedi elindeki telefonu sıkıca tutarak. “Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum ama telefonu oradaydı. Kıyafetleri ve saatiyle birlikte bir ceset buldular.”

“Ama?” diye ısrar etti Amara. Nefes nefese kalmış sesi acılıydı.

“Ama bilmiyorum,” diye itiraf etti Morana. “Tristan’la konuşana kadar kimseye inanmak istemiyorum.”

“Başka ne olmuş olabilir ki?” diye sordu Amara. Sesi yavaş yavaş sakinleşiyordu.

“Belki de biri onu kaçırmıştır,” dedi Morana.

Kadın kıkırdadı ama sesi eğlenmekten çok uzaktı. “Dante Maroni’yi öylece kaçıramazsın, Morana. O bunun için fazla zeki ve yeteneklidir.”

Morana pencereden dışarı baktı. Beynindeki düşünce çarklarını çalıştırmayı deniyordu. “Yani demek istiyorsun ki, eğer hayattaysa ve kayıpsa...”

“Bunu kasten yapmıştır,” diye tamamladı Amara.

“Siktir.” Morana şaşkın bir halde kanepeye oturdu. “Ama neden böyle bir şey yapsın ki?”

Amara uzun bir süre sessiz kaldı. “Artık umurumda bile değil, Morana. Bana karşı çok iyi bir arkadaş oldun. Teşekkür ederim.”

Ses tonundaki ifadesizlik, Morana’nın kalbinin alarma geçerek çarpmasına neden oldu. “Amara-”

“Kendine iyi bak, Morana.”

Hat kesildi.

Neler oluyor?

Morana kadını tekrar aradı ama ona bir türlü ulaşamıyordu. Kendi kendine akıl yürüterek kalbini sakinleştirmeye ve Amara’nın yaşananları hazmedebilmesi için alan tanımaya çalıştı. Kadının neler yaşadığını hayal bile edemezdi. Şu anda sakinleşmesi ve bu olayı kendisiyle ilgili bir hale getirmemesi gerekiyordu.

Uzun bir nefes vererek kapıyı kilitledi ve arkadaşının söylediklerini düşünerek üst kata çıktı. Tristan’ın dolabından bir tişört çaldı, hızla yüzünü yıkayıp dişlerini fırçaladı. Eğer Dante ölmediyse, o zaman bilerek ortadan kaybolmuştu. Peki neden yapmıştı? Neden bunu ondan ve Tristan’dan saklamıştı?

Elindeki diş fırçası ağzındayken duraksadı. Parlak, ela ve kenarları hafifçe kızarmış gözleri aklına gelen düşünceyle gözlüklerinin arkasında genişledi. Tristan gerçekten de bu planın içinde olabilir miydi? Son günlerde biraz farklı davranıyordu ve kulüpte neredeyse bir heykel kadar tepkisiz kalmıştı. Ama tüm bunları neden ondan saklasındı ki?

Bir an sonra diş macununu tükürdü ve elini bir aydınlanmayla alnına vurdu.

Maroni ve ev halkı onu arabadan inerken görmüştü. Perişan bir halde ağlıyordu, Tristan onu eve kadar geçirirken adamm koluna tutunmak zorunda kalmıştı. Yaşadığı gerçek bir acıydı çünkü Dante’nin öldüğüne gerçekten de inanmıştı.

Rutin işlerini bitirip merdivenlerden çıplak ayaklarıyla indi. Beyni hızla çalışıp parçaları bir araya getirirken dizüstü bilgisis-

yarına koştı. Tamamen yanılıyor da olabilirdi ama bu pek olası sayılmazdı. Eğer Dante hayattaysa -ki Morana öyle olduğuna inanıyordu- bir sebepten ötürü ortadan kaybolmuştu. Tüm parası üstüne bahse girerdi ki, kardeşi sayılabilecek adam bunu biliyordu. Ona söylememişlerdi çünkü tepkisinin izleyiciler için gerçekçi olması gerekiyordu.

Morana haklı çıkmayı ümit ederek bilgisayarını açtı, adresini gizledi ve *darknet*'in içine daldı. Arama kısmına “*tenebrae outfit*” + “*ateş*” yazarak arama tuşuna bastı ve karşısına bir haber çıktı. Çıkan ilk bağlantıya tıklayarak makaleyi inceledi.

Maroni imparatorluğunun vârisi yangında öldü!

Tazı Maroni'nin en büyük oğlu Dante Maroni, yeraltı dünyasını şoka sokan bir olayla Warehouse Bölgesi'ndeki Outfit kulüplerinden birinde meydana gelen korkunç bir yangın kazasında hayatını kaybetti...

Arama sonuçlarına geri dönüp diğer haber bağlantılarını da inceledi. En alttaki başka bir başlık dikkatini çekene kadar aynı hikâyeyi tekrar ve tekrar okudu.

Mafya okurlarım, sizce bu olay İttifak'ı bitirdi mi?

Bana düşüncelerinizi yazın.

Bu yeni eklenmiş bir blog yazısıydı, daha çok komplo teorisi sayılabilecek bir türdeydi. Morana kalbi şiddetle atarken bağlantıya tıkladı.

Babam ölmeden önce uzun yıllar Tenebrae Outfit'te askerlik yaptı. Bildiğiniz gibi, mafyaya olan ilgim ondan kaynaklanıyor. Asla onun izinden gitmemiş olsam da

bir inek olduğum için İttifak'ı ve bu mirasın kime kalacağını hep merak etmişimdir. Bana şu bilmecenin cevabını söyleyin bakalım. Eğer eşit bir takımda üç ortak varsa ve bunlardan ikisi kralsa üçüncüsü kimdir?

İttifakın uzun yıllar boyunca Tenebrae ve Shadow Port arasında var olduğu teorisine inandık. Ancak babam bana anlaşmada üçüncü bir ortak olduğunu söyledi. İttifak'ın sona ermiş olmasının sebebi o kişinin denklemden çıkması olabilir mi? Ayrıca madem bu kadar önemli bir ortaktı, kimdi o zaman?

Başka bir mafya ailesindeki başka bir kral mı?

Size babamın bana anlattığını söyleyeyim. Adam iki kralın da arkasını kollamış, ihtiyaç duyduklarında yardım edip sırlarını saklamış. Bu yüzden de krallar onun kimliğini gizlemiş. Ne düşünüyorsunuz? Sizce bu mantıklı mı? Düşüncelerinizi yorumlara yazın.

Morana kalbi hızla çarparken önünde duran yazıya baktı.

Üç ortak.

Biri Lorenzo Maroni, biri babası... Eğer üç ortak varsa o zaman üçüncüsü kimdi?

Çok yaklaşmıştı. Cevaba yakın olduğunu biliyordu, bunu içinde hissedebiliyordu.

Bir şekilde her şey birbirine bağlıydı. Kodlar, kayıp kızlar, İttifak...

Üçüncü adam ise anahtarın bizzat kendisiydi.

Tristan içeri girdiğinde, genç kadın üzerinde adamın tişörtü ve iç çamaşırıyla yatakta uzanıyordu. Loş ışığın altında tavana ba-

kıyordu, adamın bitkin ve isle kaplı yüzünü gördüğünde kalbinin durduğunu hissetti.

Tristan'ın gözleri onunla buluştu. Uyanık olduğunu gördüğünde başıyla banyoyu işaret etti.

Morana kaşlarını çatarak ayağa kalktı. "Sana bir şey-"

Adam işaretparmağım dudaklarına götürdü ve banyoyu işaret etti. Ardından giysilerini çıkarıp köşedeki sepete attı. Morana onun çıplak olmasından rahatsız falan değildi ama şu anda bunun zamanı olduğunu düşünmüyordu.

Tristan ifadesiz bir ses tonuyla, "Şu anda konuşamam," derken banyoya ilerledi ve takip etmesi için ona işaret verdi. Morana başka hiçbir şey söylemeden hızla banyoya doğru yürüyüp kapıyı arkasından kapattı. Adam duşun altındaydı, lavabonun yanında duran kadına baktı ve parmağıyla yaklaşmasını işaret etti.

Kafası fena halde karışmıştı, olanlardan hiçbir şey anlamıyordu. Kıyafetlerini çıkarıp adamın önündeki ılık suyun altına girerek mavi gözlerini okumaya çalıştı. Adam öne doğru eğildi, ağzını kadının kulağına yaklaştırdı ve sessizce konuştu.

"Evi dinliyorlar."

Morana'nın gözleri şaşkınlıkla açıldı ve adamın ıslanmış kollarını tuttu. "Ne demek istiyorsun?"

"Yeni öğrendim," dedi Tristan. "Yatak odasında böcek olup olmadığını kontrol etmem gerekecek ama o zamana kadar içeride konuşma riskini almak istemedim."

Morana sessizce şampuandan bir miktar aldı ve adamın devam etmesini beklerken ellerini birbirine sürterek köpürttü. Tristan duştaki mermerin üzerine oturmuştu, Morana çok fazla parmak uçlarına yükselmek zorunda kalmayacaktı. Adamın başı neredeyse onun boynunun hizasındaydı. Şampuanı adamın saçlarına masaj yaparak yedirirken daha önce onunla bu şekilde ilgilenen kimse olup olmadığını merak etti.

Parmakları saçlarında gezinirken adamın gözleri kapandı ve bir nefes verdi. “Dante ölmedi.”

“Biliyorum.”

Ona odaklanan mavi gözlere gülümseyerek karşılık verdi. “Dürüst olmak gerekirse, sakinleştiğimde durumu anlamam oldukça kolay oldu. Son birkaç gündür ortalarda yoktunuz. Ayrıca neden bana söylemediğini de anlıyorum, çok berbat hissettirse bile. Tepkilerimin gerçek olması gerekiyordu.”

Adam uzun bir süre ona baktı. Gözlerindeki hayranlık oldukça açıktı. “*Siktir.*”

Morana adamın kafasını okşayıp tırnaklarını saçlarının arasını da gezdirdi. “Zekâmın seni azdırdığını biliyorum.”

“Evet, azdırıyor.”

“Ama bir dahaki sefere,” dedi ciddi bir şekilde. “Böyle bir saçmalık yapma. Ödüllere layık bir performans sergileyeceğim.”

Tristan yalnızca başıyla onayladı. “Benim fikrim değildi. Dante bu şekilde olmasını istedi.”

Pekâlâ, bu kesinlikle daha iyi hissetmesini sağlamıştı. Tristan sessizce ayağa kalktı. Saçındaki şampuanı durularken köpükler sırtından akıyordu.

Morana sonunda dövmesini doğru düzgün görebilmişti. Omzunun sol kanadında, dolunayda uluyan bir kurt dövmesi vardı. Dövmenin her bir çizgisindeki detaylar inanılamayacak kadar güzeldi. Parmağını dövmenin üzerinde gezdirirken neyi temsil ettiğini anladı ve kalbi acıyla sıkıştı.

Luna.*

Adamın önünde durmak için ona doğru yürüdü, sırtını duvara dönmüştü. Gözleriyle yara izleri ve dövmelerin hepsini dikkatlice inceledi. Sağ kolunda bir kurşun izi vardı, etrafına çizilmiş ku-

* (İng.) Ay. (ç.n.)

rukafa dövmesinin tam ortasındaydı. Karın kaslarının hemen sol tarafında bir yazı yazıyordu.

Böylece gece sona erecek.

Morana elini cümlelerin üzerinde gezdirdi ve parmakları sertçe kabuk bağlamış bir kesik izinin üzerinde durdu. Adamın göğüs kafesine doğru ilerlerlerken kalbinin hemen üzerinde anlamını bilmediği bir sembol gördü. Parmaklarıyla ona dokundu ve sorar-casına yüzüne baktı.

“Bir gün,” diye adam fısıldadı sessizce. Bu iki kelime o kadar çok şey ifade ediyordu ki, Morana kalbinin sıkıştığını hissetti.

Sonra yutkunarak korktuğu o soruyu sordu. “Ya o gün hiç gelmezse?”

Tristan başını iki yana salladığında saçlarındaki su etrafa saçıldı. “Gelecek. Cevap her neyse, onu bulacağım.”

Morana bu konuşmayı nasıl sürdüreceğini bilmediği için şimdilik bir kenara bıraktı. O da cevaplar bulmak istiyordu. Hem Tristan hem de kendisi için. Peki ya cevap adamın umduğu gibi olmazsa? Bununla başa çıkabilecek miydi? Hayatta kalabilecek miydi?

Bunları düşünürken kalbi sızladı.

Tristan, “Gözlerindeki soruları görebiliyorum,” dedi usulca. “Ama biliyorum. Biliyorum, o yaşıyor.”

Morana bir damla gözyaşının yanağından aşağı süzülüp suya karıştığını hissetti. “Öyleyse onu bulacağız.”

Adam uzun bir süre yüzüne baktıktan sonra yavaşça dudaklarını onunkilere bastırdı. Bu yumuşak ve basit bir öpücüktü ancak Morana’nın kalbinin sıkışmasına yetmişti.

Tristan geri çekilerek alnını onunkine bastırdı, dudakları hafifçe titriyordu. Çenesini gıcırdatarak daha da fazla kastığında, Morana yaptığı şeyi görerek yüzünü avuçlarının içine aldı. Uzun

dakikalar boyunca öylece durdular. Sonra adam aniden geri çekildi, suyu kapattı ve ona bir havlu uzattı.

Morana derin bir nefes alıp kurulandı. Tristan da aynısını yaptıktan sonra, Morana onu yatak odasına kadar çıplak bir şekilde takip etti. Tristan tek bir kelime etmeden yeni bir tişört verdiğinde aceleyle giydi. Adam kendine bir *boxer* çıkarıp üzerine geçirdi ve çekmecedan bir tarayıcı çıkardı.

Morana yatağa girerken adamın tarayıcıyı odanın her yanında gezdirmesini ve kapının yanında bir tane böcek bulmasını seyretti. Tristan camı açıp dinleyiciyi göle fırlattıktan sonra yatağa girip onun yanına uzandı.

Morana hareketlerini takip edip hemen ona sokuldu. Göğüsleri adamın sert göğsüne yapışmış, bacakları onunkilere dolanmıştı.

“Bu dinleyicileri eve kim yerleştirdi?”

“Bilmiyorum,” diye fısıldadı adam. “Diğer dinleyicileri yarın bulmam gerekecek.”

Morana ona bakarak düşünmeye çalıştı. “Maroni olabilir mi?”

Adam omuz silkti. “Bunu daha önce hiç yapmadı.”

“Daha önce kimseyle birlikte yaşamadın,” diye belirtti Morana.

Tristan belini sıkarken, “Bu doğru,” diyerek kulak memesine bir öpücük kondurdu. “Bunları yarın düşünürüz.”

Morana yeniden bozmadan önce aralarında birkaç dakikalık bir sessizlik oldu. “Dante bunu neden yaptı?”

Tristan cevap vermeden önce derin bir nefes aldı. “Yeraltına inmek zorunda kaldı.”

“Ama neden? O Dante Maroni.”

“Tam olarak bu yüzden,” diye mırıldandı adam. Parmağı onun omzunda bir desen çiziyordu. “İnsanların ağzından laf almak konusunda mükemmeldir ama bazı bilgileri adı olmadan daha iyi elde edebilir.”

Morana'nın kalbi durmuştu. Bir dirseğinin üzerine ağırlığını vererek adamın mavi gözlerine baktı, saçları adamın üzerine dökülüyordu. "Birlik'le mi ilgili? Almaya gittiği bilgi onlar hakkındamı?"

Islak saçlarından bir tutamı kulağının arkasına iten adamın dudakları hafifçe seğirdi. Bu nazik hareketiyle onu şaşırtmıştı.

"Evet," diyerek kadının şüphelerini doğruladı. "Birlik'in içine sızacak."

Morana'nın ağzı şaşkınlıkla açıldı. "Sen ciddi misin? Bunu nasıl yapacak ki? Güvende olacak mı? Biz neler olup bittiğini nasıl bileceğiz?"

Tristan, "O iyi olacak," dedi onu göğsüne doğru çekerken. "İletişime geçmek için bir sinyelimiz var. Ama ne olduğunu kimse bilmemeli. Herkesin, özellikle de babasının onun öldüğüne inanması çok önemli. Yoksa başı derde girebilir."

Morana durumun ciddiyetini anlayarak başını salladı. "Ama-ra'ya söylememiz gerekmez mi?" Arkadaşının yerinde olsaydı gerçeği bilmek isterdi.

Tristan başını iki yana salladı. "Dante bunu yapmamamı söyledi. Gözler özellikle şu dönemde onun üzerinde olacak. Kimse bir şeyden şüphelenmemeli."

Bu ona ne kadar acı verse de Morana durumu anlıyordu. Sadece işler tekrar yoluna girdiğinde arkadaşının onu affetmesini umuyordu.

Karanlık oda, adamın sıcak kokusu ve sabit kalp atışları yavaşça rahatlamasını sağladı. Tüm akşam boyunca hissettiği ağırlık yavaş yavaş göğsünden uçtu. Adamın boyun kıvrımlarına biraz daha sokuldu ve mutluluk noktasını buldu. Tristan onun saçlarına bir öpücük kondurarak tutuşunu sıkılaştırdı.

Uzun dakikalar geçti. Morana neredeyse uykuya dalmak üzereyken adam sessizliği bozdu.

“Maroni beni kanatları altına aldığı andan itibaren bu kulübe bana verildi,” diye başladı sessizce. Morana hızla dikkat kesildi. Bu kadar özel bir şeyi onunla paylaşırken onu dikkatle dinlemeye başladı. “Gençken bazı geceler eğitimden sonra burada yatardım ve ölmek isterdim.”

Morana nefeslerinin teklediğini hissetti. Adam ona sıkıca sarılmıştı ancak şu anda kıpırdamaya cesareti yoktu. Bu anı bozacak bir şey yapmaya cesaret edemiyordu.

Tristan parmağıyla sırtında daireler çizerek devam etti. “Çekmede her zaman bir silah vardı. Bazı günler neredeyse işimi bitiriyordum. Beni her seferinde durduran şey neydi biliyor musun?”

Morana başını iki yana salladı.

“Kız kardeşimin her zaman neden onu uğruna yaşayacak kadar sevmediğimi merak edeceğini düşündüm. Bu düşünceyle yalnız kalmasına izin veremezdim.”

Morana gözlerinin yandığını hissetti, adamın sesinde duyduğu acı yüzünden kalbi acıyordu.

“Ama o gün çok uzak görünüyordu ve çok güçsüzdüm. Her gün bana biraz daha zor gelmeye başlamıştı,” dedi yumuşak bir sesle. Karanlığa doğru konuşurken sözcükleri zar zor duyuluyordu. “O zaman neyi düşündüm biliyor musun?”

Morana başını tekrar salladı. Boğazı düğümlenmiş, göğsü ağırlaşmıştı.

“Seni.”

Kalbi durdu.

“Bazı günler, büyüdüğümde seni nasıl bulacağımı ve öldüreceğimi düşünürdüm. Seni öldürmenin farklı yollarını hayal ederdim,” diye devam etti. Zihnini ona açarken karanlık bir şekilde kendi kendine güldü. “Bazı günler, seni başka birinin öldürdüğünü ve o kişiyi nasıl öldüreceğimi düşünürdüm. Ah, onları öyle

bir öldürürdüm ki... Bazı günler ise gerçekten üzül­düğümde ve kendime acıdığım­da, nasıl gülümseyerek bana baktığını düşünürdüm. Şu anda dönüştüğüm canavarı gördükten sonra da bana aynı şekilde gülümseyip gülümsemeyeceğini merak ederdim.”

Morana geri çekilerek elini adamın çenesine koydu. Gözleri dışarıdan gelen ufacık ışı­kta onunkilere kilitlenmişti.

“Hâlâ beni öldürmeyi düşünüyor musun?” Eğer adam gerçekten düşünüyorsa da bunu duymaya hazır­dı.

Adam bir süre sessiz kaldı. Ardından başını iki yana salladı.

Morana bir nefes aldı. “Hâlâ biri beni öldürse onu nasıl öldüreceğini hayal ediyor musun?”

“Hayır,” diye tekrarladı adam. Sesi kendinden emindi.

“Hâlâ gülümsememi düşünüyor musun?”

Tristan uzun bir süre onu izledi, gözleri dudaklarında oyalanıyordu. Ardından teninin artık yakından tanıdığı bir dokunuşla elini onun boynuna götürdü ve yüzünü kendine doğru yaklaştırdı.

“Şu anda pek çok farklı şey düşünüyorum ama beni yumuşak biri sanma, Morana. Karanlıkta fısıldadığım kelimeler nasıl biri olduğumu anlatmaz. Ben hâlâ bir canavarım.”

Morana adamın gözlerini incelerken boynunda atan o sabit nabza bir elin sarıldığını hissetti. Birdenbire neden adamın her zaman boynunu kavradığını fark etti. Morana’nın kalp atışlarını ellerinin altında hissetmek istediği için bunu yapıyordu. Dudakları yavaşça yukarı kıvrılırken adamın çenesini kavrayıp okşadı. Tristan’ın çenesindeki sakallar onun tenine sürtündü.

Bakışlarını adamdan hiç ayırmadan, “Gençken ve geceleri odamda yalnızken, varlığımdan hoşlanmayan bir babam varken, annem ya da arkadaşlarım yokken, sadece aşırı aktif bir hayal gücüne ve zekâma sahipken ne düşünürdüm biliyor musun?” diye mırıldandı. “Babamın adamlarından biri odama gizlice girdiğinde

ve onunla dövüşmek zorunda kaldığımda...” Tepki olarak adamın boynundaki tutuşu sıkılaştırmıştı. Beklemeden anlatmaya devam etti. “Tüm bu yalnızlığım ve kendime acıma duygum içinde yuvarlanırken ne hayal ederdim biliyor musun?”

Adam gelecek cevabı bekledi. O yoğun, mavi gözlerini onunkilerden hiç ayırmamıştı.

Morana dudaklarının arasından, “Bir canavar,” diye fısıldadı. “Benim canavarım. Beni güvende tutabilecek ve zarar vermek isteyen diğer canavarları öldürebilecek biri.”

Son kelimeyi söylediği anda dudakları onunkilerin üstüne kapandı ve Morana’yı altına aldı.

“O siktiğimin her anında seninleydi, vahşi kedi.”

Sonra tıpkı olduğunu iddia ettiği canavar gibi onu becerdi.

Geri Dönüş

Bir yandan sevdiği erkeğin elini tutarak mezarlıkta yürürken diğer yandan da kalbindeki başka bir adam için yas tutuyormuş gibi yapmak, Morana için mükemmel bir sabah sayılmazdı. Bununla birlikte, Tristan'ın ona söylediği her şeyi göz önünde bulundurmuştu. Uygun bir şekilde sade, siyah bir elbise giymiş ve yüzünü daha solgun göstermek için biraz makyaj yapmıştı. Gözlüklerinin ardında gizlenen bakışlarını yerden ayırmadan yanındaki adamın koluna girmişti. Tristan'ın oyunculuk performansından etkileniyordu.

Adam o kadar soğukkanlıydı ki, eğer onu tanımasaydı derin bir üzüntüyü içinde sakladığına ve sadece konuşmak istemediğine ikna olurdu. Tıpkı gerçekte olduğu gibi, *Outfit*'in aile çemberinin dışındaydı ve cenaze töreni boyunca geride durmuştu.

Dante'nin yanmış cesedini gömmek için kapalı bir tabut töreni

yapılmıştı. Tristan arabadayken cesedin ona fiziksel olarak benzeyen ve yerine geçmeye çalışan hainlerden birine ait olduğunu söylemişti.

Dante tamamen yeraltındaydı.

Morana o sabah arkadaşını kontrol etmek için tekrar aramaya çalışmış ve numarasının kapalı olduğunu görmüştü. Zia da uğramıştı, gözleri üzgündü ve Morana'ya kızını sormuştu. Bu durum gerçekten endişelenmeye başlamasına sebep olmuştu.

Tristan biriyle konuşmak için ilerlerlediğinde, o da kenarda durup cenazedeki insanları izledi.

İnsanlar saygılarını sunup başsağlığı dilerken Lorenzo Maroni anlaşılır bir şekilde kaskatı duruyordu. Yaşlı adamın kuzeni Leo'yu da görmüştü. Chiara kolundaydı ve yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Morana yaşların gerçek mi, yoksa sahte mi olduğunu bilmiyordu.

Amara'nın üvey kız kardeşi Nerea, arkalardaki başka bir kormanın yanında duruyordu. Şık giyinmişti, erkeklerin dünyasındaki yalnız bir kadındı. Morana onun hayatını düşündü. Çocuklar da dahil olmak üzere, ailenin diğer üyeleri üzgün ve şaşkın yüz ifadeleriyle öylece duruyordu. *Outfit*'in geri kalanı yavaşça etrafta dolanırken erkeklerin çoğunun yüzünde üzüntüyü andıran ifadeler vardı. Etrafta beklediğinden daha fazla insan vardı ve cenaze tahmin ettiğinden çok daha görkemliydi. Dante Maroni bir marka sayılırdı.

Morana adama hiç kardeşleri hakkında soru sormadığını fark etti. Dante'nin bir erkek kardeşi olduğu ancak uzun yıllardır bulunamadığı hakkında çeşitli dedikodular duymuştu. Daha sonra adama bununla ilgili sorular sormayı zihnine not aldı.

Tepedeki serin esintide Lorenzo'nun insanlarla olan iletişimini izliyordu. Bu adamda onu bu kadar rahatsız eden şeyin ne oldu-

ğunu anlamaya çalışıyordu. Bazen ona kadının hakkında bildiği sırları varmış gibi bakması yüzünden ürküyordu.

Bir araba kapısının çarparak kapanma sesi, dikkatini tepeden aşağıya doğru yürüyen adama çektiğinde içini bir şaşkınlık kapladı.

Babası buradaydı.

Gabriel Vitalio onun durduğu yere bakarken bir anlığına duraksadı. Maroni'nin aşağıda durduğu yere doğru ilerlemeden önce gözleri gizli bir tiksintiyle kızının üzerinde gezindi. Morana adamdan artık etkilenmeyecek kadar uzaklaşmıştı. Bu yüzden neden böyle bir tepki verdiğini analiz etmeye yoğunlaştı. Tristan babasını dikkatle izlerken yaşlı adam onu görmezden gelerek doğruca ailenin patronuna ilerledi.

Morana konuşulanları duyamayacak kadar uzaktaydı. Adamlar el sıkıştıktan sonra konuşmak için cenaze alanından biraz uzaklaşmıştı. Eğer babası onu geri almak için konuşmaya gel-di-yse, kararını bir kez daha düşünmeliydi. Eğer iş için oradaysa, yaşananların zamanlamasına göre bu çok ilginç olurdu. Belki de sadece saygılarını sunmak için oradaydı ama Morana buna kesinlikle inanmıyordu.

İkisini de açık bir şekilde izlerken gözleriyle etrafı taradı ve karşı tepede, bir ağacın arkasında duran bir silüetin üzerinde duraksadı. Cenaze alayını gören bir kör noktada gizlenmiş olan adamı kimse göremezdi. Morana hâlâ tepede durduğu için karşısındaki kişiyi seçebiliyordu.

Yüzü gür bir sakalın altında gizliydi. Bir tür bastona dayanıp ağacın arkasına saklanmıştı, onun da izlemekle meşgul olduğu adamları gözetliyordu. Morana kaşlarını çatarak hızla mesajlarını açtı.

Morana: Saat beş yönünde babamı ve Lorenzo'yu izleyen garip bir adam var.

Morana: Bulunduğun yerden onu göremezsın. Benim yanıma gel.

Tristan'ın telefonuna baktığını, ardından hiçbir şey olmamış gibi tepeye çıkıp yanına doğru yürüdüğünü gördü. Adam yakınlarda durup gözlerini kayıtsızca diğer adamın saklandığı yerde gezdirdi. Morana o tarafa döndüğünde gizlenen adamın onları izlediğini gördü.

Hakkında bir şey anlayamayacağı kadar uzaktaydı ama yine de adamın gözlerini üzerinde hissedebiliyordu. Omurgasından aşağıya bir ürperti yayıldı.

Tristan'a sessizce, "Kim olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

"Hayır," dedi adam sakın sesiyle. "Ama bizi izliyor."

"Biliyorum."

Aşağıdaki tören devam ederken birkaç dakika boyunca sessiz kaldılar. Gökyüzünde toplanan kara bulutlar tepelere lanetli bir parıltı yayıyordu. Mevsimlerden sonbahar olmasına rağmen esen rüzgâr fazla soğuktu. Morana orada sessizce dururken bakışlarının tekrar tekrar garip adama kaydığını fark etti.

"Şüphelenen biri oldu mu?" derken dudaklarını neredeyse hareket ettirmemişti.

Tristan yanında bir heykel gibi duruyordu. İfadesiz maskesi takılıydı ve onunla aynı derecede sessiz bir şekilde konuşuyordu. "Herkes bir şeylerden şüpheleniyor. Sadece ne olduğunu bilmiyorlar."

Morana bunun üzerine sessiz bir kahkaha attı ve Lorenzo Maroni'yle başını eğerek konuşan babasına baktı.

Vücut dillerini inceleyerek, "Beni geri almaya çalışıyor olabilir," diye yorumladı. "Sevdiğinden değil, gururundan."

“Onun gururu yok,” dedi adam yan tarafından. “Cesedimi çiğ-nese bile seni alamaz. Onun için fazla zekisin.”

Morana ona baktı, zekâsına duyduğu saygı karşısında kalbi yumuşamıştı. Beklediği bir şey değildi ama Tristan ona böyle küçük şeyleri, hiçbir numara ya da kurnazlık yapmadan söyledikçe duygularının yeşerdiğini hissedebiliyordu.

Kolunu sıkarak, “Teşekkür ederim,” diye mırıldandı usulca.

Tristan omzunu silkti. “Bu bir gerçek. Sen bu adamların çoğunun toplamından daha zekisin ve şu anda sadece teknoloji konularını kastetmiyorum. Bunu inkâr eden biri varsa aptaldır.”

“Sen aptal değilsin.”

Adam dönüp ona baktı, mavi gözleri kadının ela gözlerine kitlenmişti. “İçlerinde en akıllı olan benim. Hiçbiri bu şansı elde edemeden önce seni sahiplendim.”

Morana kalbinin şiddetle attığını hissetti, dudaklarında minik bir gülümsemeyle yeniden aşağı baktı. Ancak bir süre sonra gülümsemesi yavaşça soldu. “Eninde sonunda o gün hakkında konuşmak zorunda kalacağımızı biliyorsun, değil mi?”

Adam cevap vermedi.

Morana sessiz kalarak konuyu kapattı. Yavaş yavaş açılmaya başlarken adamı zorlamak mantıksız olurdu. Hazır olduğunda onunla konuşacaktı, tabii eğer bir gün hazır olursa.

“Geçen gün İttifak hakkında çok ilginç bir teoriyle karşılaştım,” diyerek yeniden konuşmaya başladı. Konuyu değiştirip daha zararsız bir tarafa çekmişti. “İttifak’ın nasıl bozulduğunu, aslında işin içinde üç farklı tarafın olduğunu ve bunlardan birinin ayrıldığını söylüyordu. Bu konuda bir şey duydun mu?”

Yanındaki adamın sessizliği uzun, çok uzun dakikalar boyunca devam etti. Morana duyduğundan emin olmak için başını kaldırıp ona bakmak zorunda kalmıştı. Mavi gözler boşluğa, uzaklardaki

bir yere bakıyordu. Tristan'ın aklının nereye gittiğini bilmiyordu ama orası her neresiyse, hiç hoş olmadığı kesindi.

Elini uzatıp adamla parmaklarını birleştirdi. Kendi parmakları daha küçük ve yumuşaktı. Tristan'ın sert, aşınmış ve uzun parmaklarına sürtünüyorlardı. Gözlerini adamdan ayırmadan parmaklarını sıktı ve kendisine dönmesini bekledi. “Tristan?”

Adam gözlerini kırpıştırarak ona bakarken nerede olduğunu farkına vardı. Tepeleri bir kez taradıktan sonra derin bir nefes aldı ve Morana'ya birkaç hafta önce asla fark edemeyeceği, kırılgan bir parçasını gösterdi. Tek kelime etmeden sessizce kendi zihnine çekilmişti. Morana bunu sormanın yeri ve zamanı olmadığını düşünerek adama izin verdi.

Toplantıdaki adamlardan biri yukarıya seslendi. Tristan elini bir sır verircesine çok hafif bir şekilde sıktı ve duygusuz ifadesiyle aşağıya doğru yürüdü. Siyah bir takım elbiseyle kaplı vücudunun içinde, kötü şöhretli bir yırtıcının zarafetiyle hareket ediyordu.

Morana onu tanıdıkça adamın bu küçük şeyleri ne kadar derinden hissettiğini, nasıl bir ustalıkla hissetmiyormuş gibi davrandığını daha iyi anlamaya başlamıştı.

Birkaç dakika herkesi gözlemledikten sonra, yanına başka birinin gelip durduğunu hissetti. Lorenzo Maroni tek başına yanında duruyordu.

“Benimle biraz yürü, Morana,” dedi yaşlı adam. Morana'nın cevap vermesine fırsat vermeden yukarıya, arabaların olduğu yere doğru yürüdü.

Morana temkinli ama meraklı bir şekilde Tristan'a kısa bir mesaj gönderdi ve yaşlı adamın peşinden gitti. Lorenzo Maroni şehirde kullandığı arabanın yanında tek başına bekliyordu. Morana sessizce ona doğru ilerlediğinde adam ceketini açarak bir puro çıkardı ve kesmeden önce bir kez kokladı.

“Purolar ortaklarımdan birinin hediyesiydi,” diye söze başladı. “O ortağım geçen gün bana işimizi derinlemesine araştıran birinden bahsediyordu.”

Gözlerini aşağıda kalan tabuttan ayırmadan dumanı yaktı. “Bu sen olamazsın, değil mi? Geçen gün savurduğun tehditler yüzünden buna inanmaya meyilliyim.”

Morana adamın işaretparmağında daha önce olmayan büyük gümüş yüzüğe baktı. Kafatası şeklindeki yüzük parlatılmış ve detaylandırılmıştı. Katıldığı yerin oğlunun cenazesi olduğu düşünüldüğünde bu aksesuar tercihi tuhaftı.

“Neyden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok.”

Yaşlı adam çok fazla şeyin farkında olan bakışlarla onu izledi. “Dante nerede?”

Morana şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı ve işaret edercesine tabuta baktı.

Maroni kendi kendine güldü. “Bu işi senin yaşadığın süreden çok daha uzun zamandır yapıyorum, küçük kız. Oradakinin...” Hazırlanan tahta kutuyu gösterdi. “Benim oğlum olmadığını biliyorum.”

Morana sessiz kaldı. Adamın ne yapmaya çalıştığını ya da bunu neden ona sorduğunu anlayamamıştı.

Lorenzo Maroni’nin gözleri kırıştı. Yakışıklı yüzü yaşlılık çizgileriyle derinleşirken, hayal gücünün ötesinde hikâyeler barındıran karanlık gözleriyle genç kadına baktı. O tek bakışta bile adamın tecrübesinin gücü hissedilebiliyordu. Morana yine de ifadesiz bir şekilde bakarak omurgasını dik tutabilmek için elinden gelen her şeyi yaptı.

“Tristan’ın sana neden tutulduğunu anlayabiliyorum,” diyen adamın sesi neredeyse yatıştırıcıydı. “Sende bir ateş var. Ben ateşe saygı duyarım. Ama burada daha büyük güçler var, küçük kız.

Senden ya da benden daha büyük güçler. Bencil ihtiyaçların için harekete geçirdiğin şeylerin farkında olduğunu bile sanmıyorum.”

Morana soru sormamak için yanağının içini ısırdı.

“Sen bana oğlumun neyin peşinde olduğunu söyle,” dedi Maroni. Ardından purosundan derin bir nefes çekti. “Ben de sana neden geri getirildiğini söyleyeyim.”

Morana nedenini öğrenmek istiyordu ama o kadar da meraklısı değildi. Masumca gözlerini kırıştırarak adamın oyununa katıldı. “Yani babama dönmemde parmağın olduğunu kabul mu ediyorsun?”

Maroni bir duman bulutu çıkararak kahkahayla güldü, gömleğinin altındaki güçlü boynunun kasları açıkça görülüyordu. Dante’nin çarpıcı görüntüsünü kimden aldığı açıkça belliydi.

“Sen babanı kontrol etmek için kullanılan bir piyondun.” Purosundan derin bir nefes çekti ve dumaı üfledi. Naneli tütün kokusu genç kadının ciğerlerini istila etmişti. “Senin bir sorun haline geleceğini hiç düşünmemiştim.”

Morana tatsız bir şekilde güldü. “Babam beni hiçbir zaman onu kontrol etmenize yetecek kadar sevmedi.”

“Ah, o seni sevdi,” dedi adam gülümseyerek. Gözlerindeki kötülük açıkça görülüyordu. Morana yaşlı adama baktı, az önce söyledikleri yüzünden kafası karışmıştı.

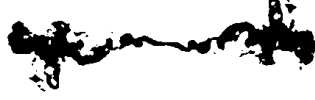
Ellerini ceketinin ceplerine yerleştirirken, “Beni buraya neden çağırdınız?” diye sordu.

“Sana anlaşma teklif etmek için.” Maroni purosunu yere atıp ayağıyla ezdi. “Benim şehrimde, benim yerleşkemde, benim adamlarımla yaşıyorsun. Seni tehdit etmiyorum, sadece söylüyorum. Benimle düşman olmak istemezsin.”

Morana onun arabaya binmesini izlerken sessiz kalarak bir adım geri çekildi. Ağzından çıkan zırvalıkların yarısını bile an-

lamamıştı. Ancak kesin olan bir şey vardı, Lorenzo Maroni onun henüz tanımadığı birinden korkuyordu. Aksi takdirde, Morana gibi birine herhangi bir anlaşma teklif edecek kadar alçalması imkânsızdı.

Morana bunu gerçekten çok ilginç bulmuştu.

Öğleden sonra kulübeye girer girmez dizüstü bilgisayarından gelen *bip* sesiyle irkildi. Çalışır durumda bıraktığı sistemlerine koşarak bilgisayarını verandaya çıkardı. Sonra önündeki gölün, çevredeki tepelerin ve uzaktaki malikânenin güzel manzarasını gören sandalyeye oturdu.

Cenaze töreni için giydiği babetlerini çıkararak sandalyeye kıvrıldı ve sesin nereden geldiğini bulmaya çalışarak sisteme giriş yaptı.

Ekranada gördüğü şey onu şaşkına çevirdi.

Kodlardan geliyordu.

Onun kodlarından.

Neler oluyor?

Birisi ona kendisinin yazdığı, Jackson'ın çaldığı ve Tristan'ın suçlandığı; her şeyi başlatan kodları, orijinal yazılımını göndermişti. Ekteki mesaja bakarak üzerine tıkladı.

azrail00: bunların size ait olduğuna inanıyorum. etkileyici bir çalışma.

Bu da ne böyle?

Kimdi bu adam? Güvenliğini aşmakla kalmayıp kodlarını nasıl bulmuştu?

teknolojitanrıçasıinek00: bunları nereden buldun?

Morana kalbinin hızla attığını hissederken diyalog sonraki birkaç dakika boyunca boş kaldı. Eğer kodlar adamın elindeyse, daha önce hiç kopyalanmamış ya da kullanılmamışlardı. Bunun olmaması için yazılımını kendi kendini yok eden bir algoritmayla kodlamıştı. Ancak teknoloji konusunda son derece yetenekli olduğu belli olan bu tuhaf adam neden bunları geri veriyordu ki? Neden ona kayıp kızlar ve Birlik’le ilgili ipuçları veriyordu?

Bir mesaj geldi.

azrail00: tanışma vaktimiz geldi.

Sonra çevrimdışı oldu.

Morana, öncelikle yazması iki yıldan fazla süren kodları kontrol etti. Dijital çağda, her an herkese ve her şeye zarar verme gücüne sahip olmak tehlikeliydi. Özellikle de dolaplarında iskeletler olan mafyalar için tehlikeliydi.

Her bir satırı tek tek kontrol etmesi ve kurcalanıp kurcalanmadığını anlaması birkaç saatini aldı. Hiçbir şey bulamamıştı. Kodlar el değmemiş durumdaydı, hiç kullanılmamıştı. Jackson onları çaldığındaki halini koruyordu.

Morana bilgisayarını kenara itti. Saatler geçerken bulutlu gökyüzüne bakıp yaşanan her şeyi anlamlandırmaya çalıştı.

İlk olarak, birisi Jackson’ı iki yıldır üzerinde çalıştığı kodları çalması için tutmuştu. Kodların varlığından haberdar olan biri, Tristan’ı kodlar aracılığıyla suçlamış ve Morana’yı ona yönlendirmişti.

İkinci olarak, adama yönlendirilmesinin ardından birileri ona isimsiz şekilde ikisinin yaşadıkları, İttifak ve kendisinin hatırlamadığı bir geçmiş hakkında mesajlar göndermeye başlamıştı.

Üçüncü olarak, Morana tavşan deliğinden aşağı inmişti ve biri onu Birlik'e yönlendirmişti. Araştırmaya başladığında da kodları ona geri vermişti.

Tüm bunlar ancak teknolojiden oldukça iyi anlayan biri tarafından yapılabilirdi. Şu anda tüm bunların onu Birlik'e yönlendirmek amacıyla yapıldığını düşünüyordu. Kodları çalmak yalnızca bir tesadüftü, asıl hedef farklıydı. Birisi onun bu konularla ilgilenmesini istemişti.

Bu adam her kimse, Morana'nın dikkatini çekmek istemesinin bir nedeni vardı.

azrail00. Bu bir kullanıcı adıydı ama gerçek hayatta kimdi? Havaalanı ve mezardaki gizemli adam, ona bu kişinin hayatta olduğunu söylediği için teşekkür etmişti. Ölmüş olması mı gerekiyordu?

Sorular başını ağrıtmaya başlamıştı.

Gölün etrafına alacakaranlık çökerken ne yapacağını şaşırılmış bir halde içeriye girdi. Üzerini değiştirip koltuğa yerleşti ve kendine saygısı olan her gizli ineğin canı sıkıldığında başvurduğu şeyi yaptı. Netflix'ten bir şeyler izledi.

En yeni takıntısının birkaç bölümünü ve sayısız atıştırmalığı geride bırakmıştı. *Netflix* izlemekten kaynaklanan, çok özlediği bir uyuşukluk içinde mutlu bir şekilde kanepede uzanıyordu. Bir molaya, boşluğa ve gerçek hayatındaki pisliklerden uzaklaşmaya ihtiyacı vardı. Son birkaç haftadır hayatı birdenbire çok maceralı bir hal almıştı ve delirerek kendini bırakmadan önce katlanabileceği belirli düzeyde olaylar vardı. Ayrıca delirip kendini bırakma gibi bir şansı yoktu çünkü birlikte yaşadığı adam yavaş yavaş

açılırken duygusal olarak daha güçlü bir taraf olmasına ihtiyacı vardı. Belki birkaç yıl sonra kendini serbest bırakabilirdi.

Tristan onu kanepeye uzanmış, ağzı hafifçe açık, *Henry Cavill*'in üstsüz bir şekilde banyo yapışını izlerken buldu.

Sonra boğazını temizledi.

Morana harika bir sahnenin ortasında diziye ara verdi ve arkasında duran, ünlü oyuncuya taş çıkartacak kadar seksi görünen adama bakıp kaşlarını kaldırdı.

“Sence bu his hiç geçecek mi?” Tristan sesini onun midesinin sıkışmasına neden olacak şekilde alçaltmıştı.

Morana cevap vermek üzere ağzını açtı ama adam ceketini yana atıp gömleğinin kollarını katlayarak olduğu yere gelince ağzı kurudu.

Koltukta dikleşerek oturdu. Fakat adam daha fazla hareket etmesine fırsat vermeden bacaklarını kavradı. Onu tekrar sırtüstü yatırıp koltuğun kenarına çekerek önünde diz çöktü. Morana kalbi hızla atarken ve klitorisi ihtiyaçla sızlarken adamın tişörtünü göğüslerinin üzerine kadar sıyırmasını izledi. Bir an sonra, Tristan onun bacaklarını omzunun üzerine yerleştirip meme uçlarından birini ağzına aldı.

Morana'nın ağzından sıcak bir nefesle birlikte bir çığlık kaçtı. Gittikçe ıslanan kadınlığını önündeki bedene yaklaştırıp sürtünmeye çalışırken sırtı bir yay gibi gerilmişti. Tristan meme ucunu dişleri arasında çekiştirerek emdi. Sonra diğer memesine geçti ama aynı ilgiyi göstermeden önce gözlerini kadından hiç ayırmadan ağzının derinliklerinde onun tadına baktı.

Morana, “Şikâyet ettiğimden değil ama... Vay canına, bu şey... Siktir,” diye mırıldandı. Bu sırada adam iç çamaşırını yırtıp kenara fırlattı ve Morana'nın bacaklarının arası bir sıcaklık selinin istilasına uğradı. Adamın elleri kalçalarının altına indi ve

aletini ona doğru iterken bacaklarını sıkıca kavradı. Ardından eğilerek karnına hafif öpücükler kondurup Morana'nın birdenbire göbeğindeki küçük kıvrımlarının farkına varmasını sağladı. Hiç duraksamıyordu bile. Aşağılara inip kokusunu derince içine çekti ve dişlerini kalçasının yan tarafına batırdı.

“Lütfen.” Morana adamın saçlarını çekiştirip kendine yaklaştırmırken yalvardı.

“Bana bunun geçici bir şey olmadığını söyle,” dedi adam emir verircesine. Morana'nın ıslak kıvrımlarından yalnızca bir santim uzaktaydı.

Morana başını iki yana salladı. “Geçici değil.”

Tristan ağzını kadınlığına bastırıp onun tadına ilk kez bakmadan önce, “Güzel,” diye mırıldandı. Söylediği sözlerle tenini ısıtmıştı. Morana bir saniyeliğine gözünün önünde parlayan bir sürü yıldız gördü, adamın etrafındaki kalçaları sarsıldı. Muhteşem mavi gözler onu resmen esir almıştı.

Tristan'ın dilinin hızla klitorisinin üzerinde gezindiğini hissedebiliyordu.

Sırtı o kadar kıvrılmıştı ki, sonunda koltuktan havalandı. Tristan onu ilk kez ziyafet görmüş, açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi yemeye başladığında nefes nefese kaldı.

Adam ağzıyla onu mahvetti.

Kadın bir daha asla eskisi gibi olamayacaktı.

Vücudu doyuma ulaşmıştı ve gevşedikten ve yatağa girdikten çok sonra adamın alnındaki kaş çatma çizgilerini takip etti. Ardından kodlardan bahsederek gününün nasıl geçtiğini sordu. Bu normaldi, o kadar normaldi ki böyle bir şeye sahip olacaklarını hiç dü-

şünmemişti. Bir yandan da bunun ellerinden alınacağından korkuyordu.

“Bugün bana üçüncü bir adamı sordun,” diye mırıldandı Tristan. Parmakları onun omuzlarında anlamsız desenler çiziyordu. “Bu da bana o gün duyduğum bir konuşmayı hatırlattı.”

Morana adamın kaşlarına bakarken duraksayıp bakışlarını gözlerine çevirdi. “O gün derken...”

Tristan bir şey söylemeden başıyla kadını onayladı. Morana o günle ilgili herhangi bir konuyu konuşurken ince bir buzun üzerinde yürüyormuş gibi hissettiği için adamın devam etmesini bekledi. Onun bu konuyla ilgili bir şeye nasıl tepki vereceğini bilmiyordu.

“Maroni ve baban masada oturuyorlardı,” dedi anımsayarak. Gözlerinde yine o uzaklara giden bakış vardı. “Baban onu tehdit etmiş, Maroni de başka bir adamdan söz ederek tehdidi bastırmıştı. ‘Azrail’e ne olduğunu hatırla’ gibi bir şey söylemişti.”

Morana sustu.

Kalbi bir an için atmayı bırakmıştı.

Ayağa fırlarken her şeyin bu kadar basit olabileceğine inanamayarak adama baktı.

“Azrail,” dedi kolunu heyecanla sıkarak. “Söylediği ismin bu olduğundan kesinlikle emin misin?”

Tristan’ın da kendi heyecanına katılarak ayaklandığını gördü ve hızla yatak odasından çıkıp bilgisayarını bıraktığı yere indi.

Adam ona, “Evet, eminim,” derken peşinden geliyordu ve sesi biraz şaşkındı. “Neler oluyor?”

Morana hızla sohbet penceresini açtı ve ekranı ona çevirdi. Kalbi hızla atıyordu. “Bu kadar kolay olabilir mi?”

Adamın sohbeti okuduğunu, kullanıcı adını gördüğünü ve bakışlarını ona çevirdiğinde yüzünün sertleştiğini gördü. “Bu adamdan hiç bahsetmedin.”

Morana elini havada sallayarak onu geçiştirdi. “Bu önemli değil. Sence bu aynı adam olabilir mi? İskelede tanıştığım kişi onun öldüğüne dair bir şeyler söylemişti.”

Tristan kaşlarını çatarak ekrana daha uzun süre baktı. “Olabilir ama bilmiyorum. *Outfit*’te Azrail diye birini hiç duymadım, adı bile geçmedi.”

Bu ihtimali düşündükleri sırada uzun bir sessizlik oldu ve sonunda bakışları birbirlerini buldu.

“Bir telefon edeyim,” dedi Tristan. Bir çekmeceye gidip Morana’nın daha önce hiç görmediği bir kullan-at cihaz çıkardı ve odadan dışarı çıktı. Morana onun adımlarını takip ederek eşikte durdu. Soğuk rüzgâr yüzünden çıplak bacakları ve kolları acıyordu, göl gecenin ortasında tamamen sessizdi.

Adam yüzüne bakmak için döndüğünde, Morana onun bazı düğmelere basıp telefonu kulağına götürdüğünü gördü.

“Bir şey buldum,” dedi sessizce. Morana nefesinin kesildiğini hissetti. “Daha önce hiç Azrail diye birini duydun mu?”

Telefonun diğer ucundaki adamın söylediği şeyi dinlerken sessiz kaldı ve yüzü giderek daha çok kasıldı. Morana sonunda daha fazla dayanamayarak verandadan çıkıp çimlerin üzerine bastı. Çıplak ayaklarıyla soğuk ve ıslak çimleri hissedebiliyordu. Adamın tam önünde durabilmek için yanına gitti.

Tristan ona bakarak, “Ne zaman?” diye sordu. “Tamam,” dedikten sonra telefonu ikiye bölüp göle atarak bağlantıyı kesti.

“Kimdi o?” diye sordu Morana. Meraktan ölecekmiş gibi hissediyordu.

Tristan bakışlarını göle çevirmeden önce uzun bir süre ona baktı. “Bir muhbir. Görüşmek istiyor.”

Adamı kendisine doğru çevirerek, “Bana söylemediğin ne var?” diye sordu.

Tristan derin bir nefes aldı, kaşları çatılmıştı. “Uzun zaman önce bir Azrail vardı ama o ve ailesi bir yangında öldü.”

Morana irkilerek yüzünü buruşturdu ve dudaklarını büzdü. “Sence o mu?”

“Bilmiyorum,” diyen adam uzaklara bakıyordu. Elleri iki yanında yumruk olmuştu. “Ben daha çok bu kişinin neden senin dikkatini bu kadar fazla çekmek istediğiyle ilgileniyorum. Kodları alıp sana geri verecek kadar çok ilgini çekmeye çalışıyor.”

Morana bir an için bunun üzerine düşündü. “Belki de yirmi yıl önce senin için eşsiz olmamla aynı neden yüzündendir. Geri dönen tek kız bendim.”

Tristan başını iki yana salladı, gözleri uzaklara dalmıştı. “Bunun nedenini hiç anlayamamıştım. Sağ salım döndüğüne sevindim ama sebebi neydi? Babanın seni sevmesi yüzünden olmadığına eminim.”

“Ah, o seni sevdi.”

Maroni’nin sesi düşüncelerini bölmüştü.

“Maroni bugün bana bir şey söyledi,” diyerek adamı bilgilendirdi. “Geri dönen tek kişi olmamın bir sebebi varmış. Belki de aklımla oynuyordu.”

Düşünceli haliyle, “Belki,” dedi Tristan

Gölün kenarında durmuş ve kendi düşünceleri içinde kaybolmuşken, akıllarında öncekinden çok daha fazla soru işareti vardı.

Güvenmek

Amara resmen kayıplara karışmıştı.

Morana sabahın altısında göle ve onu çevreleyen tepelere bakarken arkadaşı için endişeleniyordu. Neredeyse bir hafta olmuştu ve bu konuda ne yapacağını bilmiyordu.

Sabah da durum oldukça tuhaf geçmişti. Tristan'a bir arama gelmişti ve adam alevler içinde tutuşmuş gibi aceleyle hazırlanıp çıkmıştı. Bir saat içinde geri gelmezse telefon sinyalini takip etmesini söylemişti. Morana adamın telefonuna bir iz sürücü yerleştirdiğini nereden bildiğini anlamamıştı. Tristan Caine yalnızca çıkıp gitmişti. O da giyinip, oturma odasındaki çekmecedeki sakladığı fazladan silahı kot pantolonuna takarak kendini oyalamış, verandada durup saati izlemişti.

Bu saatte tepeler yoğun bir sis örtüsüyle kaplıydı, güneş ışığı silikti ancak yine de sislerin arasından görünüyordu. Soğuk rüz-

gâr saçlarında dolanıyor, sabahın erken saatlerindeki çiy ve çiçek kokuları etrafına yayılıyordu. Daha önce hiç böyle bir yerde bulunmamıştı. Bir an için kendini başka bir çağa gitmiş gibi hissetti, önündeki manzara çok eskiydi.

Omurgasından aşağı bir ürperti geçtiğinde elindeki telefonuna sarıldı. Kendine ürkmemesi gerektiğini hatırlatıp duruyordu. Tristan'ın takip cihazının konumuna baktı ve bulunduğu yerden yaklaşık bir kilometre uzakta olduğunu gördü.

Adamın gitmesinin üzerinden tam elli üç dakika geçtikten sonra telefonu bir mesajla titredi.

Tristan: Bulduğum yere gel. Çabuk.

Morana: Yola çıkıyorum.

Kapıyı kilitleyip navigasyonu takip ederek kulübenin diğer tarafındaki ormana doğru ilerledi. Sadece bir kilometre uzakta olmasına rağmen daha uzunmuş gibi hissettiren yolda yürüdü. Vin'le her gün yaptıkları antrenmanlar sayesinde nefesleri daha iyi ve kontrollüydü.

Suyun üzerindeki rüzgâr ve kuş cıvıltıları dışında hiçbir sesin duyulmadığı birkaç dakikanın ardından, uzun ağaçların arasındaki tepenin eteklerinde küçük bir yol görüldü. Bir kulübe sık yaprakların arkasına gizlenmişti.

Morana adamın orada durduğunu, kollarını göğsünde kavuşturup cüssesi hariç hiçbir yerini tanıyamadığı başka biriyle konuştuğunu gördü.

Dante.

Yüzü sakalla kaplanmış olan adam, içinde eski halinin ölüsünün bile bulunamayacağı gri renkli bol bir gömlek giymişti. Saçları yüzünün her tarafına dağılmış bir haldeydi. Bir zaman-

ların mükemmel Dante Maroni'si olduğu zar zor anlaşıyordu. Morana kendini durduramadan açıklık boyunca ona doğru koştu. Kaybettiğini sandığı, onun için fazlasıyla önemli biri haline gelmiş adamın vücuduna çarpana kadar durmadı.

Dante'nin iri kolları onu daha önce hiç kimsenin kucaklamadığı kadar sıkı bir şekilde sardı. Görünüşündeki paspallığın aksine, adamın kullandığı baharatlı parfümün kokusunu alabiliyordu. İçinde bulundukları duruma rağmen gülümsemeden edemedi. Dante Maroni tarzının içinden sıyrılabilirdi ancak tarzını Dante Maroni'den ayırmak mümkün değildi.

Gülümseyen gür sesiyle, "Özlendiğimi görmek güzel," dedi Dante. Yatıştırmak için kadının sırtını yavaşça sıvazladı. Morana geri çekildi ve yanan gözlerini kırptırarak ona baktı ancak gülümsemesini dizginleyemiyordu.

Adama bakarak, "İyi misin?" diye sordu. Gülümsüyor olmasına rağmen, her zamanki sıcak kahverengi gözleri farklı görünüyordu. Soğuk değildi ancak duygusuzdu.

Tristan arkasından, "İyi," diye cevapladı. Sesi biraz mesafeli geliyordu. "Onun üzerine titremeyi bırak."

Dante gözlerini devirerek, "O beni yere sermeden önce yanına git, Morana," diye karşılık verdi. Ses tonu rahat ve keyifliydi. "Tristan'ın o güzel ağzını morartmak istemem, sadece senin için endişelendiğimden tabii ki."

Morana içten bir kahkaha attı. Tanrı aşkına, adamı nasıl da çok özlemişti.

Geriye doğru bir adım attı fakat arkasını dönmedi. Sadece önündeki adama bakıyordu. "İyi olduğundan emin misin?"

Dante'nin sakalının altında samimi bir gülümseme belirdi. "Olacağım."

Morana başıyla onayladı. “Herhangi bir ipucu var mı? Şu anda burada olman gerekiyor mu?”

Dante başını iki yana sallayarak saçlarını geriye doğru itti. Morana o tutamların tekrar aşağı düşmesini izledi. “Bir şey üzerinde çalışıyorum ama sana fazla bir şey anlatamam. Amara’yla konuştun mu? O iyi mi?”

Morana adamı büyük bir ciddiyetle incelerken etraflarında esen rüzgâr uğuldadı. “Hayır, konuşmadım. Haberi aldığından beri ona ulaşamıyorum.”

Dante gözlerini kısarak, “Öldüğümü mü sanıyor?” diye sordu.

Morana başını salladı. “Hayır ama iletişimi tamamen kesti. Ona zaman tanımaya çalışıyordum ancak durum endişe verici olmaya başladı.”

Dante sabır istercesine gökyüzüne baktı ve Tristan’a dönmenden önce, “*Bu kadın için yaptığım şeyler...*” der gibi bir şeyler mırıldandı. “Ben bu işi hallederken sen de onu bul.”

“Hallediyorum,” diye yanıtladı Tristan.

Dante uzanıp omzunu sıkmadan önce ikisine de birer bakış attı. “Yakında görüşürüz, çocuklar.”

Morana başını sallayarak adamın sessizce hareket etmesini ve ormanın içinde kaybolmasını izledi. Onun cüssesindeki bir adamdan beklenmeyecek bir zarafetle hareket ediyordu. Sevgilisine dönmeden önce durduğu yerde etrafına bakındı.

“Burası neresi?”

Başını eğerek, “Eskiden arada sırada kaçtığım yer,” dedi Tristan. “Dante bir gün beni buraya kadar takip etti, inatçı piç. Sonra burası buluşma noktamız haline geldi.”

Morana başını yana eğdi, gözleri adamın kilitlenmişti. “Sana da biraz tuhaf göründü mü?”

Tristan ona doğru bir adım atarak, “Şu anda tamamen yaptığı işe odaklı,” dedi sessizce. “Dinle... Birkaç günlüğüne şehir dışı-

na çıkmam gerekiyor. Bir ipucuyla ilgili. Sonuç alırsam sana da anlatırım.”

Ah, hayır. Morana bundan hoşlanmamıştı. Adamın uzaklara gitmesi fikrinden hiç hoşlanmamıştı.

Tristan da onunla aynı fikirdeydi. “Dante gittiği için buradaki kimseye güvenmiyorum. Bu geceliğine bir otele yerleşmeni istiyorum.”

Morana adamın gözlerindeki ciddiyeti gördü. “Seninle tanışmadan önce de yıllarca temkinli uyudum, Tristan. Sorun olmaz,” dedi gözlerini kırıştırarak.

“Bundan hiç şüphem yok,” dedi Tristan. Başparmağını dudaklarına sürterken bakışları yoğundu. “Ama senin için endişelenmek yerine görevime odaklanmam gerekiyor.”

Morana, “Benim için endişelenir misin?” diye sordu çatallaşan sesiyle. Bazen kendi duygu selinin içindeyken adamın da onun için bir şeyler hissettiğini unutuyordu.

Tristan hiçbir şey söylemeden sadece dudaklarını onunkilere bastırdı ve cevabını kelimeler olmadan verdi. “İsimsiz olarak bir otele giriş yap. Nereye gittiğini kimseye söyleme. Vin seni bırakacak.”

Morana adamı başıyla onayladı. Kendini zihinsel olarak bu ayrılığa hazırlamaya çalışırken midesinde çirkin bir his belirliyordu.

Kollarını boynuna dolayarak, “Eğer sana bir şey olursa, mağara adamı,” diye konuştu. “Seni kendi ellerimle öldüreceğim.”

Gözleri kapanmadan ve adamın dudakları onu esir almadan önce o güzel gamzenin parıltısını gördü.

Giriş yaptığı otel, haftalar önce Tristan’ı öldürmek için Tenebrae’ye ilk kez geldiğinde kaldığı yerd. Şehrin tam merkezin-

deydi, zenginlere hitap eden ve giriş yapan her misafiri inceleyen lüks bir binaydı. Kendine bir oda ayırtmak onun için çocuk oyuncu-
cağı olmuştu.

Topuklu ayakkabılarıyla cilalı mermer zeminde tıkırdayarak lüks lobiye girdi. Koyu renk saçlarını gizleyen kırmızı peruğuyla, içinde birkaç giysi ve teknik eşyaların bulunduğu küçük valizi arkasından sürüklüyordu.

Kendinden emin bir şekilde, “Trina Summers,” diye sahte adını söyleyerek kendini tanıttı. Resepsiyondaki kadın gülümsedi ve odasının anahtar kartını uzattı. Bu otelde bir gece kalmak birikimlerini ciddi şekilde etkileyecekti ancak ortalık sakinleştiğinde tekrar çalışabileceğinden emindi. Tristan’ın parası olduğunu bilse de hayatını kendi başına devam ettirebilmek istiyordu.

Gözlerini dört açarak lobide dikkat çekmeden etrafına bakındı. İnsanların birçoğunun içinde yaşadığı suç dünyasının iç yüzünü bilmeyen kısımdan olduğunu gördü. Birkaç şüpheli görünümlü adam etrafta oyalanıyordu. Morana bir gözünü onların üzerinde tutmaya devam etse de varlıklarına çok fazla dikkat etmedi.

On sekizinci kattaki odasına doğru yürürken hayatının kaosa sürüklenmesinin ve bugüne kadar bildiği her şeyin yerle bir olmasının üzerinden sadece haftalar geçtiğini düşündü. Yabancı bir şehirdeydi ve bir zamanlar ondan nefret eden, şimdiyse yavaş yavaş ona güven duymaya başlayan adam dışında hiçbir dayanağı yoktu. Bu Tristan için büyük bir adımdı. Morana ona güvenmeye başladığını biliyordu çünkü birlikte yaşıyor olmaları adam için fazlasıyla önemliydi. Tristan hayatı boyunca sevdikleri tarafından terk edilmiş ve geride bırakılmıştı. Kadınla açıkça konuşmak konusunda neden temkinli davrandığı anlaşılıyordu ama lanet olsun ki, Morana adamın hayatına gizlice girmeyi düşünmüyordu.

Düşüncelerinin arasında kaybolurken kalacağı yeri ve vakit kaybetmeden oda servisini aradı. Dizüstü bilgisayarını ve yönlendir-

diricisini kurup eriştesini yerken *darknet*'te geziniyordu. Birlik hakkında bilgi aramak, bir iğne yığınının içinde belirli bir tane iğne bulmaya çalışmak gibiydi. Artık kodlara sahip olduğu için daha rahattı ve bilgi konusunda üzerine daha az sorumluluk düşüyordu. Hâlâ soruları vardı ama çalışırken acele etmesi gerektiğini söyleyen duygu gitmişti. Dürüst olmak gerekirse, bu durum onu çok daha üretken hale getirmişti.

Hem İttifak hem de Birlik hakkındaki komplo teorilerine ve makalelere göz attı. Hepsini incelemek için saatlerini harcadı ve en sonunda kendi teorilerini oluşturmak için epeyce şey buldu. Birlik'in et ticaretine karıştığını ve İttifak'ın sona ermesinin bununla alakalı olduğunu tahmin edecek kadar bilgi sahibiydi. Aca-ba çatışmanın nedeni ticarete katılmak istemeyen taraflar mıydı? Bildiği her şey göz önüne alındığında, kaybolan kızlarla ilgili olayın Birlik tarafından planlanma ihtimalinin yüksek olduğunu düşünüyordu. Bu kulağa mantıklı geliyordu.

Sonraki iki gün boyunca zamanını Tristan'dan bir mesaj gelip gelmediğini kontrol ederek geçirdi. Adamdan hiçbir mesaj gelmiyordu ve onu gerçekten endişelendirmeye başlamıştı. Ayrıca arkadaşını aramaya çalışıp ulaşamamıştı ve bu onu daha da çok endişelendiriyordu. Bunların dışındaki vaktini daha fazla ipucu bulmaya çalışarak geçirdi. Çoğunlukla odasında kalıyor, akşamları otelin restoranına inip yemek yiyor ve insanları izliyordu. Tanıdık birini görse bile kimsenin onu tanımayacağından emin oluyordu.

Üçüncü gece masada oturmuş çikolata fondüsünü yerken garson bir not getirdi.

Morana notu açtı.

Salı günü gece yarısı Riviera'daki boş depoya gel. Buluşmamızın vakti geldi. Yalnız gel. Zarar görmeyeceksin.

- Azrail

Morana koltuğunda dönüp etrafına bakarak notu kimin gönderdiğini bulmaya çalıştı. Lüks restoranın yarısı boştu. Notu getiren garsonu bularak ona not hakkında sorular sordu.

Genç adam, “Bir adam sizin için tezgâha bıraktı, hanımefendi,” diye cevap verdi.

“Neye benziyordu?” diye sordu Morana. Kalbi hızla çarpıyordu.

“İyi giyimliydi, hanımefendi.” Garson hatırlamaya çalışıyordu. “Koyu renk sakalı vardı ve gözlük takıyordu. Ah, bir de bastonu vardı.”

Bir baston. Cenazedeki adam mıydı? Böyle bir şeyin ihtimali neydi ki?

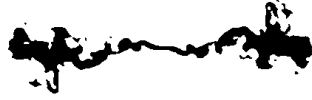
Morana genç adama küçük bir gülümsemeyle teşekkür etti ve hesabı ödeyip aceleyle odasına gitti. İçeri girdikten sonra bilgisayarının başına oturdu ve otelin güvenlik sistemine girerek son bir saat içinde restorandaki çekilen görüntüleri inceledi. Tezgâhın oradaki görüntüleri yakınlaştırarak bir şey bulmaya çalışırken vücudundaki adrenalin seviyesinin yükseldiğini hissedebiliyordu.

Siyah-beyaz karıncalı görüntüde, zayıf bir adamın bastonuna dayanarak topalladığını ve tezgâha doğru geldiğini gördü. Adam elindeki notu tezgâhın arkasındaki kadına uzattı. Morana’yı birkaç dakika boyunca izledikten sonra, her adımında yüzü acıyla buruşarak restorandan ayrıldı.

Morana adamın yüzünü yakınlaştırarak onu daha önce görüp görmediğini hatırlamaya çalıştı ancak hiçbir şey bulamadı. Adamın elindeki bir şey gözüne çarptığında oraya doğru yakınlaştırarak görüntüyü büyüttü. Bu bir yüzüktü. Bir kafatası yüzüğü müydü? Sonunda pes edip yatmaya hazırlanmadan önce görüntüyü birkaç kez izledi. Yeni pijamalarını, kareli şortunu ve oldukça yumuşak ‘ineklik yeni moda seksiliktir’ yazan tişörtünü giyerek yorganın altına girdi. Onu kılık değiştirmiş hali ve anonim ismiy-

le bile bulmasına rağmen adamın neden bu gece gelip iletişim kurmadığını düşündü. Sadece birkaç adım uzakta yemek yiyordu ve tek başınaydı. Adam bunu yapmayı düşünmüştü ama gerçekleştirmemişti. *Neden?* Kadının kafasını karıştıran şey tam olarak buydu.

İşler çok ilginç bir hal almaya başlamıştı.

Morana yanına oturan bir beden yüzünden uyandı. Yatakta dönüp üzerine gelen iri cüsseyle karşılaştığında boğazından bir çığlık yükseldi.

“Benim.” Viski ve günahın sesi kadının üzerine dökülerek hızla çarpan kalbini anında sakinleştirdi. Morana başka bir şey düşünmeden adama doğru hamle yaptı ve kollarını boynuna doladı. Tristan’ın iyi olduğunu görmenin verdiği rahatlama diğer her şeyin önüne geçmişti.

“Seni çok özledim,” diye mırıldandı adamın boynuna doğru. Burnunu o mutluluk noktasına gömerek misk kokusunu içine çekti. Bir şeylerin yolunda gitmediğine dair ilk işaret, adam kollarıyla onu sarmadığı için ortaya çıkmıştı. Son birkaç haftadır sürpriz kucaklaşmalarla arası iyiydi. Her zaman biraz şaşırırsa da ona tereddütle karşılık verirdi.

Morana yanındaki lambayı yakarak hafifçe geri çekildi ve adamın yüzüne baktı.

Bu ikinci işaretti.

Yüzü kederliydi.

Onu daha önce hiç böyle görmemişti.

Morana’nın kalbi göğsüne şiddetle çarparken adamın gözlerini inceledi. “Tristan?”

“Yapma,” diye fısıldadı adam. “Şu anda bana bir şey sorma.”

Soru sormayı ne kadar istese de adamın sözünü dinledi. Tristan’ı içinde bulunduğu karanlık yerden çıkarmak zorundaydı. Başıyla onaylayarak yavaşça gömleğinin düğmelerini çözdü ancak adamın elleri onu durdurmak için havaya kalktı. Morana sorularla dolu bakışlarını yeniden yüzüne çevirdi.

“Şu anda bana dokunmamalısın,” dedi adam. Mavi gözleri o kadar karanlık ve acılıydı ki, Morana boğazının düğümlendiğini hissetti.

“Güven bana,” diye fısıldadı aynı sesle. Tristan’a verdiği her şeyin tamamını adamın da ona vermesini istiyordu. Tristan bir süre kadının boynunda atan nabza bakarak bekledi. Ardından ellerini serbest bırakarak devam etmesi için onay verdi.

Morana nefes alıp gömleğini yavaşça açtı. Bu sırada adamın kendisine bakmadığını fark etmişti. Bu durumun üstesinden gelebilirdi. Gömleğini adamın üzerinden çıkararak sessizce yataktan kalktı.

“Karnının üstüne yat.”

Adam ayakkabılarını çıkarmadan, silahını masanın üzerine koymadan ve pantolonunu kenara atıp yatağın ortasına yüzüstü uzanmadan önce tereddüt etti.

Morana çekmecedен en sevdiği kokusuz yağlardan birini çıkarmadan önce bir anlığına adamın sırtına baktı. Tristan’ın neden bu halde olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama bir şeyler yapması gerekiyordu. Hayatı boyunca kendini hiç serbest bırakmış mıydı? Ona hiç iyi olmamanın sorun olmadığı söylenmiş miydi? Bunca yıl boyunca sevdiği birinin nazik dokunuşunu hiç hissetmiş miydi?

Adamın arkasına tırmanıp bacaklarını açarak onun güzel kılıcının üzerine yerleşti. Önünde uzanan kaslı sırtının tamamını sey-

retmekle meşguldü. Adam ona gelmişti. Kırık dökük ve dağılmış bir haldeyken onu bulmuştu. Evinde değil de burada olması, zihinsel olarak bu durumdayken bile kulübeye gitmek yerine onun yanına gelmiş olması yeterince şey anlatıyordu.

Morana tek kelime etmeden avuçlarına bol miktarda yağ döktü. Isıtmak için avuçlarını birbirine sürttükten sonra öne doğru eğildi ve yağı yavaşça adamın omuzlarına yaydı. Dokunuşuyla onu gördüğünü, kabul ettiğini ve olduğu gibi sevdiğini söyledi.

Adam titrek bir nefes alıp verdiğiğinde ellerini onun üzerinde gezdirmeye devam etti. Kaslarının sıkı düğümleri kaskatı kesilmişti. Başparmaklarıyla onları yavaş yavaş çözmeye çalışırken adamın kendisine hâkim olamadığını, göğsünden başka bir nefesin daha çıktığını duydu. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamadığını düşündükçe kadının kalbi acıyordu. Çürük bedenine hiç şefkat gösterilmemiş, çürük ruhuna güzel olduğu hiç söylenmemişti.

Dudaklarını sözsüz bir ifadeyle kurt dövmesine bastırdı, adamın güzel sırtındaki her bir kası teker teker öptü. Sırtının bazı yerlerinde birkaç tane yara izi görmüştü. Hepsinin hikâyesini bir gün öğreneceğinden emindi ama o an için sessizce çalışmaya devam etti.

Adam boğuk bir sesle, “Kötüydü,” dedi yastığa doğru. “Orada olmamalıydım.”

Morana onu bu kadar kötü etkileyen şeyi gerçekten merak ediyordu. Tristan’ın konuşmasına izin vererek başparmaklarıyla omurgasının dibindeki kasları ovdu.

“Şu anda bir şeye zarar vermek istiyorum,” diye hırladı adam. “Ama kesinlikle o şey olmanı istemiyorum.”

Morana kalbinin teklediğini hissetti. “Bana zarar vermeyeceksin, Tristan.”

Adam çirkin bir kahkaha attı ve kadını aniden yatağın kenarına düşürecek şekilde döndü.

“Neler yapabileceğim hakkında hiçbir fikrin yok,” derken gözleri alev alev yanıyordu. “Kendi babamı öldürdüm. Tam buradan vurarak.” Alnının ortasını işaret etti. “Bunun insanda nasıl bir etki bıraktığının farkında mısın?” Sesi gittikçe yükseliyordu.

Kadın büyüyen gözleriyle onu izledi. “Tristan...”

“Bu benim için sadece başlangıçtı,” diyen adam üzerine eğildi. Morana’yı korkutmaya çalışıyordu. “Yaptığım şeyler, ellerimdeki kan asla temizlenmeyecek. Ne bok uğruna burada duruyorsun sen? Kendine zarar vermeyi bırak ve git buradan.”

Morana nefesinin kesildiğini hissetti. Adama neler olduğunu anlamıyordu ancak onu dışlama şeklinden gerçekten çok korkmuştu. Derin bir nefes alıp sakin kalmak için kendisiyle mücadele etti. Tristan çözülmüyordu ve ikisinin de iyiliği için, şu anda adamı bir arada tutması gerekiyordu.

“Eğer istersem...” Başını eğip sesini sakin tuttu. “Gitmeme izin verecek misin?”

Adamın gözlerindeki keskin acı ona bilmesi gereken her şeyi anlatmıştı. “Öyleyse kapa çenenini.”

Tristan dizlerinin üzerine oturup başını ellerinin arasına aldı. “Onu asla öldürmek istememiştim,” diye fısıldarken sesi kısıktı. “Bunu bilmeni istiyorum. Sadece seni gördüm ve ne yapacağını anladım. Sadece onu durdurmak istemiştim. Bilmiyordum, böyle olacağını-”

Morana hızla hamle yaptı, kalbi adam için acıyla sızlıyordu. Elini onun koluna koyarak üzerine çıktı ve ata biner gibi kucağına oturdu. Tristan yüzünü göğsüne doğru bastırıldığında vücudu titremeye başladı. “Bu olaydan sonra, o kadın beni bu canavarlarla yalnız bıraktı. Beni kimsem olmadan kendi başımın çaresine bakmam için bıraktı. O zamanlar bir canavar değildim. O kadar kaybolmuştum ki-”

Sonra adam *dağıldı*.

Morana tüm bu süre boyunca ona sarıldı. Tristan kollarında ağlarken onun da gözleri dolmuştu. Adamın dağılmasına ve böylesine yoğun bir duygusal tepki biriktirmesine sebep olan şeyin ne olduğunu bilmiyordu. Hıçkırıkları ona çok acımasız olan bir dünyada yalnız bırakılmış, incinmiş genç bir çocuğu hatırlatıyordu. Morana sorunu bilmiyordu ve şu anda adamın onun yanına gelmiş olması dışında hiçbir şey umurunda değildi. Tristan şu anda kadının onu kabul etmesine ihtiyaç duyuyordu. Kendi sevgisinin onu iyileştirdiği gibi, Morana'nın koşulsuz sevgisi tarafından iyileşmeye ihtiyacı vardı. Morana adamın onu sevdiğinin ve yaptığı her hareketle bu sevginin ruhunda biraz daha fazla yeşerdiğinin farkında olduğundan bile şüpheliydi.

Adamın vücudu kollarında titrerken onu kalbine bastırarak sessizce salladı. Tristan'a bugüne kadar kimsenin sarılmadığı kadar sarıldı. Tatlı ve yatıştırıcı sözler fısıldadı, yanında olduğunu ve onu asla terk etmeyeceğini söyledi.

Adamdan çıkan sesler içindeki bir şeyleri kırmıştı. Şiddetli bir korumacılığın ruhunu sardığını hissedebiliyordu. Adama dakikalarca mı, yoksa saatlerce mi sarıldığını; hâlâ gece mi, yoksa sabah mı olduğunu bilmiyordu. Sadece adama sarıldı, başına yumuşak öpücükler kondurdu ve onu sevmeyi hak ettiği gibi, yıllar boyunca sevilmesi gerektiği gibi sevdi.

Tristan köprücük kemiğine doğru, "Ya öldüyse?" diye sordu. Sesi o kadar sert ve acılıydı ki, Morana bu duygunun tamamen yok olacağından şüpheliydi. Adamın kimden bahsettiğini biliyordu.

Geri çekilerek yüzüne baktı. O güzel, parlak mavi gözleri kırmış ve şişmişti. İçlerindeki gözyaşları onunla paylaştığı değerli hediyelerdi.

"Buna gerçekten inanıyor musun?" diye sordu. Parmağını adamın kaşının üzerinde gezdirerek gözyaşını sildi.

Tristan başını sertçe iki yana salladı.

“Öyleyse onu bulacağız.”

Adamın çenesi tekrar titredi. Kalbinde hissettiği her şey gözlerinden okunabiliyordu. Morana dudaklarını usulca onunkilere bastırarak üzerlerinde gezinen ama bir türlü söyleyemediği her kelimeyi kabul etti. Tristan henüz hazır değildi. Morana adamın bir gün hazır olup olmayacağını da bilmiyordu. Ama ne düşündüğünü biliyordu ve bu onun için yeterliydi.

“Hiç seviştiniz mi, Bay Caine?” diye sordu usulca. Adamı yönlendirmesi gerektiğini biliyordu. Tristan duygularını anlama konusunda güçlü değildi çünkü hiçbir zaman öyle olmak zorunda kalmamıştı. Yalnızca hayatındaki kadının varlığı bile onu uzun zamandır gömdüğü pek çok şeyle yavaş yavaş yüzleşmeye zorluyordu. Ondan duygusal ayrıntıları anlamasını ve bunları ifade etmesini beklemek yanlış olurdu. Ruhunda meydana gelen hasar asla iyileşemeyecek bir şey olabilirdi. Morana bunu biliyordu, attığı her adımda onun yanında olacaktı. Tristan’ın nazik jestlerle onu rahatlatmak, gün boyunca kalbine sıcaklık getiren küçük çikolatalarla onu şaşırtmak ve bakmadığını düşündüğü anlarda ona bakmak gibi; Morana’nın iyi hissetmesini sağlayan huyları vardı. Tıpkı onun kendisini desteklediği gibi, Morana da tereddütsüz bir şekilde adamı desteklemeye yemin etti.

Tristan yutkunarak, “Hayır,” diye cevap verdi.

“O zaman bana izin ver,” diye fısıldadı. Yavaşça ağzını onun- kine bastırıp altdudağını dişlerinin arasına alarak çekiştirdi. Adamın elleri saçlarına gömüldü ve onu öperken yüzünü sabit tuttu. Tristan hissettiği her şeyi o öpücüğe döküyordu. Dudakları buluştu, dilleri birbirine dolandı ve ayrıldı. Morana’nın yağlı elleri göğsünden aşağı kayarak adamın hızla atan kalbinin üzerinde durduğunda avucunun altındaki güçlü ritmi hissetti.

Geri çekilip mavi gözlerinin içine baktı ve uzun zaman önce söylenmesi gereken sözleri dile getirdi.

“Sana çok âşığım, mağara adamı.”

Adamın gözlerinin hafifçe parladığını gördü. Bir an sonra eli yükselerek boğazını sıkıca kavradı. Tristan onu, “Bunu geri alamazsın,” diye şiddetle uyardı.

Morana bakışlarını ayırmadan başını iki yana salladı. Adamın aletini dışarı çıkararak kendi iç çamaşırını yana itti ve dizlerinin üzerinde yükselerek hafifçe içine girmesine izin verdi. Olması gerektiği kadar ıslanmamasına rağmen, şu anda yaşadıkları şey seksle ilgili değildi. Daha fazlasıydı. Kabullenmekle ilgiliydi.

Adamı içine aldı. Kadınlığının duvarları onu alabilmek için kasılıp gevşerken ağzı hafifçe açıldı. Canı hafifçe yanarken gözlerini bir an bile adaminkilerden ayırmamıştı. Tristan’ın eli boynunu hafifçe sıktı ve sarılıyor olmalarına rağmen boğazını tutmaya devam etti.

“Geri almayacağım,” dedi Morana. Adam içini tamamen doldurduğunda nefesi sıklaştı.

“Ciddiyim, Morana,” dedi adam tehditle. Gözleri o kadar canlıydı ki, Morana kendini sarhoş gibi hissediyordu. “Bu söylediğini geri alamazsın. Beni anlıyor musun?”

“Almayacağım,” diyerek adama güvence verdi.

Adam kalçalarını hareket ettirdiğinde aletini o kadar içine yerleştirdi ki, Morana nefesinin kesilmesine engel olamadı. Kalçaları, göğüsleri ve kalpleri birbirine değiyordu. Boynundaki el hiç hareket etmemişti. Gözleri de öyle.

Tristan onu tekrar sarsarak, “Bir daha söyle,” diye talep etti.

Morana adamın gözlerinin tam içine baktı. Dünyadan sakladığı iki halini de görebiliyordu. Kayıp çocuğu ve sevilesi adamı. Ardından sözlerini tekrarladı. “Sana âşığım, Tristan Caine. Bunu

bana geri söylemeni beklemiyorum. Söylemene ihtiyacım da yok. Sadece beni sevmeye devam etmeni istiyorum.”

Kalçalarını yavaşça onun üzerinde döndürürken adam alnını onunkine bastırdı. Bedenleri, varlıkları ve zihinleri o anda birbirine o kadar bağlıydı ki, aynı vücudun içinde yaşıyorlardı sanki.

Gece devam etti ve adam hissetmesine rağmen söyleyemediği her şeyi ona gösterdi.

Güvenmek

Morana sabahın yumuşak ışığında yanında uyuyan adamı izledi. Ağzından minik horultular çıkarken vücudu o kadar rahattı ki, kimse zihninde yaşadığı o kargaşayı hayal edemezdi. Önlerindeki yolda kolay ilerleyemeyeceklerini biliyordu. Adam hiçbir zaman duygusal açıdan tamamen iyi olmayacaktı. Yaşadığı ve Morana'nın çoğundan haberi bile olmadığı travmalar, tüm hayatları boyunca farklı şekillerde kendini gösterecekti.

Ancak adamın onu sevdiğini de biliyordu.

Aksi takdirde dün gece onun yanına gelmezdi. Eğer seviyor olmasaydı, onu bu şekilde tekrar ve tekrar aramazdı. Morana'yı kendisiyle birlikte güvende tutma ihtiyacı hissetmezdi.

Onu seviyor olsa da muhtemelen bunu asla söyleyemeyecekti.

Şaşırtıcı bir şekilde, Morana bu durumu sorun etmiyordu.

Bunun yerine hayatlarının geri kalanında adamın ona böyle

bakmasını tercih ederdi. Her sabah yaptığı gibi yemek yapmasını tercih ederdi. Yaşlandığında ve saçları ağardığında, adamın tıpkı şu anda yaptığı gibi boynunu tutmasını tercih ederdi.

Tristan Caine ona bir yuva vermişti, kendisi gibi davranabildiği bir yerdi. Mekânın çatı katı dairesi, kulübe ya da bu otel odası olması fark etmezdi; adam onun dayanak noktasıydı. Bir daha asla yalnız kalmayacaktı.

Adamın koluna küçük bir öpücük kondurdu. Sonra kaşlarını çatarak teninin üzerindeki kurukafa dövmesine baktı ve yakından inceledi. Maroni'nin yüzüğünde gördüğü kurukafanın aynısıydı.

Adamın karnına hafifçe dokunarak, "Tristan," diye fısıldadı.

"Hımm," diye mırıldandı Tristan. Uykulu sesi çatallanmıştı.

"Bu kurukafa ne anlama geliyor?" dedi kolunu göstererek.

Adamın mavi gözlerini kırpıştırarak açtığını ve yavaşça kendine geldiğini gördü. "Outfit geleneklerinden biri. Çoğu asker birliğe katıldığında bunu yaptırır. Neden sordun?"

Morana parmağını dövmenin üzerinde gezdirdi. Zihni hızla çalışıyordu. "Peki bunu Outfit'te kim yüzük olarak takar?"

Tristan bir anlığına durup düşündü. "Maroni'de bir tane var. Başka birinde varsa, muhtemelen yüksek mevkilerdedir."

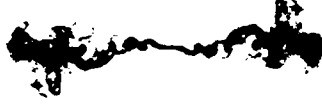
Morana yataktan fırlarken, "Sanırım o Azrail'di," diyerek notu koyduğu çantasına koştu.

Yatağa doğru döndüğünde Tristan'ın dirseklerinin üzerine yaslanmış halde onu merakla izlediğini gördü. Notu istemeden önce bir anlığına gözleri tişörtüne takılmıştı. Morana notu ona uzattı ve ne diyeceğini görmek için bekledi.

"Oraya yalnız gitmiyorsun."

Bu yeterince tahmin edilebilirdi. "Biliyorum. Bugün cumartesi. Bu gece mekânı gözetlememiz gerekebilir diye düşündüm. Önceden hazırlıklı olabilmek için. O önceden orada olabilir ve biz..."

Tristan sözünü kesip planın geri kalanını kadının ağzıyla ziyafet çekerek yuttu. Ardından ondan inekliğin gerçekten de yeni moda seksi bir şey olduğunu kanıtlamasını istedi.

Tristan o akşam otel görevlilerinden birine para vererek cadenin karşısından satın alınmasını istediği rahat bir siyah tişört ve kot pantolon giydi. Mekâna yürüyerek gitmeleri konusunda karar vermişti. Morana bacaklarının arasındaki hoş ağrıya rağmen iskeleye doğru ilerleyerek adamın yanında mutlu bir şekilde yürüyordu. Bir yandan da etraftaki kalabalığı izleyerek çocukların, sokak satıcılarının ve heyecanlı turistlerin konuşmalarını dinliyordu. Tristan'ın tişörtünün altında hissedebildiği bir silah olmasaydı, onun sadece bir hafta sonu sevgilisiyle turistik bölgede dolaşan bir adam olduğuna inanabilirdi.

Morana bunun her saniyesinden zevk aldı ve birlikte geçirebileceklerini asla tahmin etmediği bir şekilde adamla vakit geçirdi. Tristan'a herhangi bir koruma olmadan dolaşmanın sorun olup olmadığını sormuş, karşılığında çenesini kapatmasına sebep olan bir bakış almıştı. Artık adamı asıl haliyle tanıdığı için, dış dünyanın gözünde hâlâ korkulan Yırtıcı kimliğine sahip olduğunu bazen unutuyordu.

Kolunu adamın beline dolayarak yanına sokuldu. Kalabalık iskeleyi geçtikleri sırada rahat ayakkabılarını yanına aldığı için şükretti.

“Bence bir gün piknik yapmalıyız,” diye yüksek sesle düşündü. Adamın yönlendirdiği yola dönerken, “Hatta belki bir restorana da gidebiliriz,” diye devam etti.

“Bir restorana gitmiştik,” diye hatırlattı Tristan.

Morana *Crimson*'daki zamanı hatırlayarak kızardı. Siktir, bu çok ateşliydi. "Restoranda yemek yemekten bahsediyordum."

Adamın dudakları kıpırdamamıştı bile ancak Morana ona baktığında eğlendiğini hissedebiliyordu. "Sadece o gün yaptığımız şey için restorana gitsek de bunu sorun etmezdim."

Morana yüzünün ısındığını hissederek, "Ben de," diye itiraf etti. "Ama belki bu sefer gerçekten bir yemek yiyebiliriz."

"Zaten birlikte yaşadığımızın farkındasın, değil mi?" diye sordu adam.

Morana iç çekti. "Hiç randevuya çıkmadım, tamam mı? Yaşadığım tek şey, babamla yediğim akşam yemekleri ve masadaki en az bir adamın beni taciz etmeye çalışmasıydı."

Tristan'ın onu kendine daha da yaklaştırdığını, dudaklarını kulak memesinin üstüne bastırdığını hissetti. Yüzünde küçük bir gülümseme oluştu ve nehri takip ederek iskeleden döndükleri sırada adam ona sorular sormaya devam etti. Kalabalık gittikçe azalıyordu.

Birkaç dakika sonra, varacakları yer görüldüğünde vücudu dikkat kesildi. Etrafına bakınırken ahşap ve çimentodan yapılmış eski depo binasını gördü. Gecenin karanlığında neredeyse harap bir yapı gibi görünüyordu.

Tristan eğildi ve botlarından yedek bir silah çıkarıp sessizce ona uzattı. Morana adamın bu hareketine, arkalarını kollama becerisine güvenmesine mutlu olarak başını salladı. Tristan eliyle binayı işaret etti.

Adamın yırtıcı moduna geçişini izlerken hissettiği hayranlığı bir kenara bıraktı ve elindeki göreve odaklandı. Mekânı incelemesi gerekiyordu.

Kapıdaki bir açıklıktan binaya sızdı. Tristan'ın ardından mağaramsı ve loş ışıkla aydınlatılmış bir alana adım attı.

Yan taraftaki bir sandalye ve üst üste yığılmış birkaç kutu dışında mekânın içi boştu. Bir toplantı için çok tuhaf, alışılmadık bir yerdi.

“Görüyorum ki, merakın seni yenmiş.” Ses arkasından gelmişti.

Morana hızla arkasını dönerek silahını gölgelerin arasından topallayarak çıkan adama doğrulttu. Tristan’ın arkasından geldiğini hissedebiliyordu, o da silahını önlerinde duran yabancıya doğrultulmuştu.

Elini silahlara doğru sallayarak, “Silahlarınızı indirin, çocuklar,” dedi adam. Sesi konuşmamaktan ya da fazla sigara içmekten çatallaşmıştı. Işığa doğru bir adım atarken bakışları kadına kaydı. “Sana zarar vermeyeceğim, küçük geyik.”

Morana kaşlarını çatarak başını yana eğdi. “Sizi tanıyor muyum?”

Gözlerini kısarak yabancıнын her bir santimini inceledi. Adamın yüzü yıpranmış ve kırıışmıştı, yarısı koyu renkli kalın bir sakalla kaplıydı. Gözleri ise yuvarlak ve tel çerçeveli gözlüklerinin arkasındaydı.

Morana silahını indirirken, “Cenazedeydin,” diye yüksek sesle düşündü.

Midesine ürkütücü bir his yerleşmişti.

Adam arkasını dönerek içerideki sandalyeye doğru yöneldi, “İtiraf edeyim ki, zamanlaman çok iyi değil. Konuşmamız yarım kalabilir. Az sonra burada bir toplantım olacak.”

“Kimsin sen?”

Adam cevap vermedi, sadece sandalyeye doğru topallıyordu. Morana gözlerini tetikte tutarak Tristan’a döndü ve onun da kaşlarını çatarak yabancıya baktığını gördü, elindeki silah hâlâ havadaydı.

“Seni gördüm,” diye konuştu Tristan. Gözleri adamı bir yerden tanıyormuş gibi kısılmıştı. “Oradaydın. Birkaç yıl önce...”
Sonra bir anda durdu.

Adam kısık sesle güldü ve bir inlemeyle sandalyeye yığıldı. “Hadi devam et.”

Morana onlara kafası karışmış bir halde baktı. Depodaki serin hava kollarındaki tüyleri diken diken etmişti.

Yabancı gülümsedi, ela gözleri mizahla parlıyordu. “Senin mezuniyetinden bahsediyor, Morana. Tristan da oradaydı. Beni orada gördü.”

Morana içini bir şaşkınlık kaplarken Tristan’a döndü ve doğrudan yabancıya baktığını gördü.

Sonra yaşlı adama, “Neden oradaydın?” diye sordu.

“Seni görmek için,” dedi adam sağ eliyle dizini ovuştururken. Lorenzo Maroni’nin elinde gördüğü yüzüğün bir kopyası olan gümüş kurukafa yüzüğü parmağında parlıyordu.

Morana elini göstererek, “Sen Outfit’ten misin?” diye sordu.

Adam yüzüğü çevirdi ve büyük bir saygıya benzeyen bir duyguyla ona baktı. “Bir zamanlar öyleydim. Çok uzun bir zaman önce.”

Morana silahını yavaşça yana indirdi, kalbi yerinden fırlayacak gibiydi. “Azrail sen misin?”

Yabancı gülümsedi. Yanaklarındaki çizgiler hiç de çirkin görünmeyen bir şekilde kırışmıştı ancak kırışmış saçları biçimsizdi. “Ben Azrail’im.”

Morana bir adım daha yaklaşarak, “Beni neden buraya çağırдың? Neden benimle otelde konuşmadın?” diye sordu. Tristan’ın da arkasında hareket ettiğini hissedebiliyordu.

“Çünkü seninle buluşmam gerekiyordu,” dedi Azrail. “Yalnız konuşabileceğimiz bir yerde.” Ona yaklaşan adama sert bir bakış attı. “Lütfen silahını indir. İkinize de zarar vermeyeceğim.”

Morana garip bir nedenden ötürü ona inanıyordu. Silahını tamamen yanına indirdi, adamın önündeki tahta kutunun üzerine

oturdu ve onu dikkatle süzdü. “Sadece senin cevaplayabileceğini düşündüğüm sorularım var.”

Tristan’ın gelip sessizce arkasında durduğunu hissetti. Hemen oradaydı ama konuşmayı yönlendirmesi için ona izin veriyordu.

“Öncesinde sana bir hikâye anlatayım,” diye başladı adam. Sesini düzeltmek için boğazını temizledi. “Korkarım ki, çok fazla zamanımız yok.”

Morana başıyla onayladı.

“Yaklaşık yirmi üç yıl önce Outfit’in askeriydim ve mutlu bir evliliğim vardı,” diye söze başladı Azrail. Kahverengimsi gözleri kıza bakarken yeşile çalıyordu. “İster inan ister inanma ama bu çok nadir görülen bir şeydi. Karım işim ya da ne yaptığım hakkında pek bir şey bilmiyordu.”

Derin bir nefes alarak parmağındaki yüzüğü çevirdi. “Bu yüzük Lorenzo’dan bir hediye idi. İttifak’ın sadece üç üyesinde vardı, Lorenzo, Gabriel ve ben. Onlar her iki ailenin de lideriyken iş ve operasyonlarla ilgili tüm verileri toplayan kişi bendim. Düşmanlar hakkında tüm bilgilere sahiptim. Arkadaşlarımı güçlendiren sırları almakla uğraşıyordum.”

Morana, “Bunu biliyorum,” diyerek başını salladı. Sonunda bazı cevaplar alacağı için heyecanlıydı.

Azrail başını yana eğerek ona göz kırptı. Bir süre sonra, “Elbette biliyorsun,” diyerek başını iki yana salladı. “Her şey iyi gidiyordu. Mutluydum. Karım ikinci çocuğumuza hamileydi. İşte o zaman, arkadaşlarımdan birinin sakladığı bir sırrı öğrendim.”

Morana merakla öne doğru eğildi.

“Lorenzo küresel bir Birlik’in üyesi olmuştu,” dedi adam sessizce. “Birlik çocuk ticareti yapıyordu.”

Morana arkasındaki adama bakmak için döndüğünde boğazı düğümlendi. “Burada durmak zorunda değilsin.”

Tristan başını eğerek ona baktı. Mavi gözlerindeki cevap açlığı en az kadınıniki kadar yoğundu ve devam etmesi için adama, “Kayıp çocuklar diyordun,” diye hatırlattı.

Morana elini onun bacağına koyarak yeniden Azrail’e döndüğünde yaşlı adamın gözlerinde memnuniyete yakın bir duyguyla onları izlediğini gördü. Sonra adam ifadesini düzeltip anlattığı hikâyeye tekrar odaklandı.

“Çocuklar çok küçük yaşta farklı şehirlerden alınıp köle olmak üzere yetiştiriliyordu, tabii sadece hayatta kalanlar böyle bir hayat yaşıyordu. Birçoğu zaten ölmüştü.”

Morana sevdiği adamın kaslarının avucunun altında kasıldığını hissederek onu sıktı. O çocuklardan biri olduğunu bildiği için tüyleri diken diken olmuştu. “Çocukları Maroni mi tedarik ediyordu?”

Tristan onun sorusu üzerine, “Kız kardeşimin kaybolmasının nedeni o mu?” diye sordu.

Yaşlı adam pişmanlık dolu gözlerle ona baktı. “Hayır. Kız kardeşinin kaybolmasının tek sorumlusu Gabriel’di. Bunun için üzgünüm.”

Tristan keskin bir nefes aldı. Morana midesinin utanç ve acıyla düğümlendiğini hissedebiliyordu. Tanrı aşkına, hangi şeytani canavarlar *çocuk* avlardı? Üstelik babası da onlardan biriydi.

Azrail konuşmaya devam etti. “Bunun ne kadar zamandır devam ettiğini bilmiyordum ama bir parçası olmak istemedim. Gabriel sadece birkaç operasyona karışmış olsa da Lorenzo’nun birçok olayda parmağı vardı. Asıl tehlikeli olan kişi oydu. İkisini de aradım ve onları durmadıkları takdirde ifşa etmekle tehdit ettim. Arkadaşım olduklarını düşünerek aptallık etmişim.”

Morana göğsüne ağır bir şeyin oturduğunu hissetti. “Sonra ne oldu?”

Azrail uzun, çok uzun bir süre sessiz kalarak onu inceledi. “İt-

tifak bozuldu, ben istifa ettim ve Gabriel de korkup kendi yoluna gitmeye karar verdi. Bütün işler dağıldı. Ama Lorenzo hiçbir zaman kimseye güvenmedi. Gabriel'i susturmak için kızını sigorta olarak aldı.”

Morana burnundan bir nefes alarak sessiz kaldı.

Sesi kasvetli bir şekilde devam etti. “Daha sonra evime saldırarak karımı ve bebeğimizi öldürdü.”

Morana şok içinde elini ağzına götürdü, karşısındaki adamın yaşadığı dehşet karşısında nefesini tutmuştu. “Çok üzgünüm,” derken kalbi bu adam için acıyla sızlıyordu.

Kendi kendine gülerek, “Ah, keşke sadece bunu yapsaydı,” dedi Azrail.

Morana daha fazlasını duymaktan neredeyse korkuyordu.

“Diğer kızımı da aldı,” diye devam etti adam. Keskin bakışları onun üzerindeydi. “Kızımı önce diğer kayıp çocukların arasına koydu. Ancak sonrasında, Gabriel'in çenesini kapalı tutmasını sağlamak için aklına başka bir fikir geldi.”

Morana'nın kalbi göğsünde hızla atmaya başladı, nefesleri düzensizdi. Tristan'ın elini omzuna koyduğunu hissetti.

“Gabriel'e kızı büyütme görevini verdi,” dedi adam sessizce. “Böylece kızı gördükçe Lorenzo'nun ona karşı gelenlere neler yapabileceğini sürekli hatırlayacaktı. Susmasının karşılığında ise kendi kızı yaşayacaktı. Karısı geri getirilen çocuğun kendi kızı olduğunu asla kabul etmedi ve adamı terk etti, zavallı şey.”

Morana'nın elleri titremeye ve gözlerinde yaşlar birikirken tüm hayatı gözlerinin önünden geçmeye başladı. Her şey bir anda yerine oturmuştu. Babasının onu küçümsemesi, annesinin yokluğu, büyüdüğü evde işittiği her duygusuz söz, babasının onun acı çektiğini görmekten nasıl zevk aldığı... Her şey ürkütücü bir şekilde anlam kazanmaya başlıyordu.

Morana yutkunarak, “Ben... anlamadım... B-ben,” diye keledi.

Tristan kadının söyleyemediklerini kelimelere döktü. “Sen onun babasısın.”

Azrail ona yumuşak bir şekilde gülümsedi. “Sen benim kızsın, Morana.”

Morana inanamayarak adama baktı. Kalbinin derinliklerinde onun yalan söylemediğini biliyordu ancak şu anda durumu kabullenemiyordu. “Bu benim gerçek adım mı? Yoksa onun adı mıydı? Gabriel’in kızının adını mı taşıyorum?” diye sordu. Sesi gittikçe yükseliyordu.

Omzundaki elin onu sıktığını hissetti ve yaşlı adam, yani gerçek babası, omzunu silkti. “Bu önemli değil. Sen Morana’sın.”

Morana bir nefes verdi. Gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. “Diğer kızın yaşayıp yaşamadığını biliyor musun?”

Adam başını iki yana salladığında içindeki acı daha da derinleşti. *Nasıl?*

Morana gözyaşlarını sildi ve Tristan’ın aklının bir köşesinde olduğunu bildiği soruyu sordu. “Luna yaşıyor mu?”

İkisi de nefesini tutmuş gelecek cevabı beklerken, “Gerçekten bilmiyorum,” dedi babası pişmanlıkla.

Morana cesaretini toplayarak duruşunu dikleştirdi. “Neden beni geri almadın?”

“Bütün bunlar olurken çok yaralıydım,” dedi dizini ovuşturarak. “Birkaç ay geçene kadar sana ne olduğunu bile bilmiyordum ve öğrendiğimde de artık çok geç olmuştu. Neresinden tutmaya çalışırsan çalış, artık bir Vitalio’ydun.”

Morana dudaklarının titrediğini hissetti. “Neden daha önce benimle iletişime geçmeye çalışmadın?”

Azrail başını iki yana salladı. “Benim öldüğümü düşünmeleri

senin için daha güvenliydi. Ancak gözüm hep üzerindeydi, seni uzaktan da olsa elimden geldiğince korudum.”

Morana kalbinin sıkıştığını hissetti.

“Biliyorum, buna hakkım yok ama bilgisayar eğitimine devam ettiğinde çok gururlandım,” dedi babası. Yüzündeki gülümseme, aslında olduğu kişinin bir hayaleti gibiydi. “Bu yeteneğini benden aldın. Senin yaşındayken olduğumdan çok daha iyisin.”

Adamın sesindeki gurur, Morana’nın hayatı boyunca hiç görmediği türden bir gurur göğsünün içindeki bir şeyleri burkmuştu. Babasının yüzünü incelerken gözlerinin elasıyla ve burnunun hafifçe yukarıya doğru kalkık olmasıyla ortaya çıkan benzerliği gördü. Gözlerinin tekrar dolduğunu hissetti, günlerdir içini yakan soruyu sorarak hislerini uzaklaştırmaya çalıştı. “Kodları neden çaldın? Onları kullanmayı hiç planlamamıştın. Tristan’a neden tuzak kurdun?”

Adam yüzünü hafifçe buruşturarak bacağını ileri doğru uzattı. “Tristan’la yollarınızı kesiştirmem gerekiyordu.”

Morana şaşırarak gözlerini kırıştırdı. “Anlayamadım?”

Tristan’ın omzundaki eli sıkılaştı.

Babası hafifçe güldü, gerçek bir kahkahaya benziyordu. “Sana bir tek benim mi göz kulak olduğumu sandın? Bu çocuk hep oradaydı. Hatta beni birkaç kez yakaladı. Öyle değil mi, Tristan?” Babası onun kendisinden alışık olduğu bir hareketle gözlüklerinin üzerinden bir bakış atmıştı.

Bu yeni bilgi karşısında kalbi tekledi, geçmişinde izlendiğini hissettiği herhangi bir anı hatırlamaya çalıştı. Elinde onun bir resmi olduğunu biliyordu. Ancak adamın sahip olduğu tek şey bu, muydu? Daha fazlası var mıydı? Ne kadar zamandır izleniyordu? Bir değil, iki kişi tarafından izlenmişti ve tek bir olay bile hatırlamıyor muydu?

“Bir zamanlar seni korumak için neler yaptığını biliyordum,” dedi babası. “Yıllar boyunca gözünü senden ayırmadığına göre, zamanı geldiğinde seni yine koruyacağını biliyordum.”

“Neyin zamanı?” diye mırıldandı Morana. Artık zihni yaşananları zar zor anlıyordu.

“Adaletin.”

Omurgasından aşağı bir ürperti indi. Karşısındaki bu adamı incelerken yumruklarını sıkıp açtı. Hayatı hakkında bildiği her şeyin yerle bir oluşu, tıpkı bu içi boş depoda olduğu gibi zihninde de yankılanıyordu.

Sabit bakışlarıyla babasını izlerken, “Şunu bir açıklığa kavuşturalım,” diyerek öne doğru eğildi. “Jackson’a kodlarımı çaldır-dın ve Tristan’a onu bulabilmem için tuzak mı kurdun? Çöpçatanlık mı yapıyordun?”

Azrail bir kahkaha patlattı. “Böyle söyleyince kulağa biraz aptalca geliyor ama işe yaradı, değil mi?”

“Beni öldürmek istiyordu,” dedi Morana.

“Evet, istiyordum,” diye onayladı Tristan.

Yaşlı adam başını iki yana salladı. “Sanırım bu hissi tanıyamadın, Tristan. Bunun için seni suçlamıyorum.”

Sonra kızına dönerek, “Bu dünyadaki erkekler normal erkekler gibi âşık olmaz, küçük geyik. Onların aşkı diğerlerinden daha yoğundur. O sana hem küçük bir çocuk hem de büyük bir adam olarak âşık oldu. Bunun gerçekleşmesini izlemek, ben öldükten sonra da sevileceğini, el üstünde tutulacağını ve korunacağını bilmek yıllardır huzur bulduğum tek şey oldu. Sana bunu vermem gerekiyordu.”

Morana adamın sözleriyle nabzının hızlandığını, boğazının alışılmadık duygularla sıkıştığını hissedebiliyordu. Bir ürpertiyle babasının sözlerinin ağırlığından kurtuldu.

Olanları anlamaya çalışarak, “Beni kim öldürmeye çalışıyor?” diye sordu.

“Birlik.”

“O zaman beni neden İttifak’a ve Birlik’e yönlendirdin? Onlardan uzak durmam gerekmez miydi?”

“Onlardan uzak duramazsın, kimliğin yüzünden zaten işin içindesin. Seni gerçeğe hazırlamak zorundaydım,” dedi babası basitçe. “Eğer tüm bunlara hazırlıklı olmasaydın, zihnin yaşananların hiçbirisiyle başa çıkamazdı. Tek istediğim şey, ilişkinizin başarılı olmasıydı.”

Morana başını salladı. “Peki bütün bu gerçeklerle ne yapacağım? Ne anlamı var ki?”

Azrail anlayışla gülümseyerek arkasındaki adama baktıktan sonra ona doğru döndü. “Ne yapmak istersen onu yapacaksın, Morana. Bu dünyada kendilerini savunamayan insanların, haklarını onların yerine savunacak senin gibi kişilere ihtiyacı var. Evlerine geri dönemeyen o kadar çok kayıp çocuk ve bebekleri için yas tutan o kadar çok ebeveyn var ki... Bunun acısı akılalmaz derecede büyük, benim küçük geyiğim. Bir babanın çocuğunu kaybettiğinde ve onu bir daha asla bulamadığında çektiği ıstırapın nasıl bir şey olduğunu bilemezsin. O insanlara yardım et.”

Morana’nın şakaklarına bir ağrı saplandı. “Nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum.”

Babası öne doğru eğildi. Tam bir şey söyleyecekti ki, dışarıda duran bir aracın sesi tekrar doğrulmasına neden oldu. Onlara bakarken tek bir kelime söyledi. “Saklanın.”

Morana emin olamayarak silahını yerden aldı ve Tristan’ın onu kaldırarak kolonlardan birinin arkasına sakladığını hissetti. Tristan onu kolona yasladıktan sonra vücudunu üstüne siper etti. Morana onun hareketlerini takip ediyordu. Adam görülmedikle-

rinden emin olup yana doğru eğildi ve kapıyı izlemeye başladı. Morana da başını arkaya çevirerek ona katıldı.

Lorenzo Maroni ve babası... Hayır, Gabriel Vitalio takım elbiseler içinde mekâna girmişti. Morana babasının, gerçek babasının onlara gülümsediğini ve eski bir dost gibi selam verdiğini gördü. O anda hem adama hem de kendisine ait gerçek isimleri bile bilmediğini fark etti. Annesini ya da doğmamış kız kardeşini bilmiyordu.

Kalbini istila eden acıyla nefeslendi. Üzerine kapanmış adamın bedeninden güç ve varlığından cesaret aldı. Ardından gözlerini olay yerinden ayırmayarak içerdekilere odaklandı. Kendini daha sonra bırakabilirdi.

“Vay, vay, vay.” Lorenzo Maroni kahkahalarla güldü. “Bakın mezardan kim çıkmış. Seni gömdüğümü sanıyordum, eski dostum.”

“Her zaman insanlara oynuyorsun, Lorenzo,” dedi babası eğlenen bir sesle.

Lorenzo kendi kendine güldü. “Uyuyan iskeletleri rahat bırakmalıydın.”

Gabriel, “Bizi neden aradın?” diyerek oyuna bir son verdi.

Babası başını iki yana salladı. “Ticaret hakkında soru soracaktım. Bugünlerde çoğunlukla silahlar ve çocuklar. Öyle değil mi, Lorenzo?”

Lorenzo Maroni eski arkadaşının bastonuna baktı. “Beni ifşa etmekle tehdit ettiğin son zamanı hatırlıyor musun?”

“Hem de çok net bir şekilde,” dedi Azrail. “Bu toplantıya yalnızca sizi çağırmadım.”

Dante depoya girip kolonlardan birine yaslanarak hiçbir şey yokmuş gibi sigara içti. Morana adamı şaşkınlıkla izliyordu. “Merhaba, baba.”

Tristan başının üzerinde bir nefes verdi. Morana kulağının hemen yanındaki kalp atışlarının hâlâ sabit olduğunu duyabiliyordu. Ancak onunkiler giderek hızlanıyordu. Tüm bu olanlarla ilgili içinde kötü bir his vardı.

Lorenzo Maroni hemen toparlanmadan önce bir anlığına hafifçe irkilmiş göründü. “Seni gördüğüme sevindim, evlat.”

Dante boş bir gülümsemeyle karşılık verdi. Morana böyle bir gülümsemeyi onun yakışıklı yüzünde hiç görmemişti. “Keşke ben de aynısını söyleyebilseydim. Özellikle de son birkaç gündür yaptığın ahlaksızlığın sonuçlarını gördükten sonra.”

Lorenzo eski arkadaşına dönmeden önce duraksadı. “Bizi neden buraya çağırdın?”

Babası bastonuna yaslanıp onun önünde meydan okurcasına durdu. “Son birkaç yıldır yaptıklarınızı yavaş yavaş meydana döktüğümü söylemek için. Bunu yirmi yılı aşkın süredir planladığımı söylemek için. Sen gerçek bir şeytansın, Lorenzo. Yaşamayı kesinlikle hak etmiyorsun.”

Kimse kıpırdayamadan babası bastonunun tepesini çevirerek gizli bir bıçak çıkardı ve Lorenzo Maroni’nin boğazını ortadan ikiye kesti. Morana çığlığını zorla bastırarak parmaklarıyla yanındaki adamın tişörtünü kavradı. Tristan silahıyla nişan almış bir halde dikkatle olay yerini inceliyordu.

“Bu Elaina için,” dedi Azrail. Sesi buz gibiydi. “Benim aşkımı ve bebeğimi öldürdüğün, küçük kızımı benden aldığın için.”

Dante köşede sigara içmeye devam ediyordu. Babasının kendi kanında boğulma seslerini dinlerken, dizlerinin titrediğini ve bembeyaz gömleğinin çirkin bir kırmızıya boyanmasını izlerken öylece duruyordu.

Maroni cebinden bir şey çıkararak Azrail’in üzerine düştü. Bu yere yığılırken eski dostuna sapladığı bıçaktı.

Morana kendini kontrol edemedi, “Hayır!” diye fısıldadı. Gözleri kocaman açılmıştı.

Maroni boynunu tutarak konuşmaya çalışırken gözleri yuvarlarından dışarı fırlayacak gibi açılmıştı. Babası ise göğsündeki açık yarayı tutuyor ve zar zor nefesler alarak sözlerine devam ediyordu. “Bu senin adaletin.” Kanlar göğsünden hızla boşalırken o konuşuyordu. “Sen kan kaybından ölürken öz oğlun hiçbir vicdan azabı duymadan seni izliyor. İşte senin yarattığın şey bu.”

Eski ortağına şaşkınlıkla bakan Gabriel bir anda eğildi. Ölmek üzere olan adamı sarsarak, “Kızım nerede?” diye sordu. “Yaşıyor mu? Lanet olsun, Lorenzo. Söyle bana, nerede o?”

Maroni boğazında biriken kanların çıkardığı çirkin sesle boğuldu, gözleri şişti ve olduğu yere yığıldı. Saat gece yarısını birkaç dakika geçerken, Tazı Maroni kendi kanıyla dolu bir havuzda öldü.

Morana her şeyi şaşkınlıkla izledi. Tüm bunlar durduğu yerden neredeyse üç metre uzakta gerçekleşmişti.

Tristan ona doğru eğilip saçlarının üzerine, “Burada kal,” diye fısıldadı ve olayların içine karıştı.

Onun dışarı çıktığını gören Dante kısa bir süreliğine kafasını çevirip baktı. Kaşları şaşkınlıkla havalansa da sessizliğini koruyordu. Sigarasını fırlatıp attıktan sonra, diğer adamla senkronize bir şekilde kadının gerçek babasına doğru ilerleyip cesedi görmek için yanına diz çöktü.

Adamın göğsünü dikkatlice aradı, ceketinin içinden bir zarf çıktığında arkadaşıyla baktı.

Tristan söylediği bir şeyleri dinlemek için eğildiğinde babası bir şeyler mırıldandı. Ardından Tristan ve Dante ayağa kalkıp sessizce konuşarak depo kapısına doğru yürüdü. Morana zarfın içinde ne olduğunu bilmiyordu ve şu anda umurunda da değildi.

Gabriel ölü Lorenzo'yu sarsmaya devam ederek kızının neredede olduğunu soruyordu.

Lorenzo'nun kanının içinde dizlerinin üzerine çökmüş bir halde, "İkimiz de bir kız kaybetmenin nasıl bir acı olduğunu biliyoruz," diye mırıldandı Gabriel. "Sen kızının güvende olduğunu biliyorsun ancak ben bilmiyorum. Artık asla bilemeyeceğim."

Babası ona cevap vermedi.

Gabriel kahkaha atmaya başladı. Sesi giderek yükseliyor, devam ettikçe daha da histerik bir hal alıyordu.

Morana kolonun arkasından çıkıp onu izlemeye başladı. Dante ve Tristan'ın da dönüp adamı seyrettiğini fark etmişti.

Tristan kadına bakıp başını iki yana salladı. "Hadi gidelim, Morana."

Gabriel'in bakışları kadına doğru döndü ve bir kahkaha daha attı. "Morana... Bu herifin yatağına giren küçük fahişe seni." Kanlar içinde dizlerinin üzerinde çökmüş halde deli gibi sırtıyordu. "Sen benim Morana'm değilsin! Senin ne sikim olduğunu bile bilmiyorum!"

Morana silahını kaldırıp adamın başına doğrulturken kalbi acıyordu. "Yirmi yıl önce kızları kaçırıp çocuk ticareti mi yaptın?" diye sordu titreyen sesiyle.

Ama adam ona cevap veremeyecek kadar kendinden geçmişti.

"Benim Morana'm kayboldu. Morana'm gitti. Morana'm *hayatta* bile değil! Peki ya ben? Elimden gelse seni her gün öldürdüm. Kızımın bir yerlerde hissettiği acıyı tatmanı istiyorum. Tıpkı onun kanadığı gibi kanamanı istiyorum. Babacığının seni neden sevmediğini, tıpkı benim minik bebeğimin sorgulamış olabileceği gibi sorgulamanı istiyorum."

Morana bir adım öne çıktı. Kalbi hiç tanımadığı bir kız, kendisi ve bu adamlar tarafından vahşice öldürülen diğer tüm kızlar için acıyla sızlıyordu. "Yirmi yıl önce kızları kaçırdın mı?"

Tristan'ın gözlerinin üzerinde olduğunun, Dante'nin olanları dikkatle izlediğinin farkındaydı. Ama yıllarca babası olarak sevdiği adamın gözlerinden başka bir yere bakamıyordu.

Gabriel'in gözleri ona baktığı anda karardı ve gülüşü daha da kötüleşti.

“Seni siktiğimin fahişesi,” diye tükürdü ayaklarına doğru. “Benim bebeğim mutlu değilken, sen de mutlu olmayı hak etmiyorsun.”

Morana yanan gözleriyle, “Ben bir çocuktum,” diye karşılık verdi. “Masum bir çocuk.”

“Ben de bir babaydım!” diye bağırdı adam ağzından tükürükler saçarak. “Bir gecede değiştirilen güzel bir bebeğin babasıydım! Bir gecede! Sen onun yerini aldın. Sen o değilsin! Asla o olamayacaksınız!”

Morana bıkmadan, “Yirmi yıl önce kızları kaçırdın mı?” diye sormaya devam etti. Zihni ve kasları o kadar zorlanmıştı ki, artık kolları gerginlikle titriyordu.

Gabriel ayağa kalkarak ona doğru bir adım attı. Gözlerindeki nefret kadının tenini yakıyordu. “Sana her baktığımda sadece kendi bebeğimi hatırladım. Ne kadar acı çekmiş olabileceğini. Benim için nasıl ağlamış olabileceğini. Onun hayatını hiçbir zaman hak etmedin.”

Morana her aşağılamanın bir mermi gibi benliğine saldırdığını, hedefini bulduğunu ve derisine işlediğini hissetti.

Gabriel duyduğu sözleri sindirmesi için geçen bir saniye içinde silahını çıkarıp onun kafasına doğrultmuştu. Karanlık gözleri genç kadının üzerine çevrilmişti. “Ah... İşte sevgilin bana bir silah doğrulttu. Beni öldürebilir ancak ben yine de hedefi tutturabilirim. Seni alnının tam ortasından vururum.”

Morana kıpırdamadan o nefret dolu ve karanlık gözlere baktı. “Luna Caine’i sen mi kaçırdın?”

“Uzun zaman önce delirmiştim ama kızımın iyiliği için, Lorenzo’nun bir gün onun nerede olduğunu söyleyeceği umuduyla rol yapmak zorundaydım.”

Morana kolunu kaldırarak silahını adamın alnına doğrulttu.

Tristan’ın sakin sesi sağ tarafından duyuldu. “Yapma, Morana.”

“Ah, hadi yapsana, Morana,” dedi Gabriel. Adını dalga geçiyormuş gibi söylemişti. “Baban ld. Annen ld. Az sonra sevgilini de öldüreceğim. Çocukların da...”

“Kafana girmesine izin verme.” Tristan’ın çevresinde dolaşan soğukkanlı ve kendine hâkim sesini duyuyordu. “Onu zaten yakaladım. Bunu yapmak istemezsin.”

Gabriel onu, “Ama sen bunu yapmak istiyorsun. Öyle değil mi, Morana?” diyerek tatlı tatlı kandırmaya çalıştı. Gözleri geç kadının daha önce hiç görmediği kadar vahşiydi. “Haberin olsun, eğer bir gün kızların olursa onları çalacağım ve-”

“Morana, onu dinleme...”

“...ve onlarla ocuk ticareti yapacağım. Tıpkı yirmi yıl önce yaptığım gibi...”

“Onu yakaladım, yapma.”

“Kesin şunu!” Morana kendisine yöneltilen iki sese de bağırdı. Elleri titrerken tüm bedeni içinde birikmeye devam eden acı ve öfkeyle titriyordu. İçinde buz ve ateşin savaşını hissetti. Bu savaş onu bir anda soğukkanlılıktan yakıcı bir öfkeye sürüklemişti.

Gabriel’e doğru, “Luna Caine’i sen mi aldın?” diye bağırdı. Sesi atlamıştı.

Adam kahkahalarla güldü. “Evet, ben aldım!”

Her şey bir anda oldu.

Morana henüz ne olduğunu bile anlayamadan parmakları te-tiği çekmiş ve silahın geri tepmesiyle sertçe sarsılmıştı. Hayatı boyunca tanıdığı tek baba olan adamın kafasında kocaman bir delik açıldı.

Dizlerinin üzerinde yere yıkılırken boğazından acı dolu bir haykırış çıktı.

“Siktir!”

Gözleri etraflarındaki bir dolu ölüme bakarken bile kolların etrafına dolandığını hissetti. Lorenzo Maroni kendi kan gölünün içinde boğazı kesilmiş bir halde yatıyordu. Biyolojik babası, sadece on dakikadır tanıdığı ama hayatı boyunca onu korumuş olan adam yüzünde hafif bir gülümsemeyle ölmüş ve gömleği kana bulanmıştı. Gabriel Vitalio, kızını kaybettikten sonra delirmiş olan canavar onun tarafından öldürülmüştü.

Morana yaşanan her şeyin ve bilincinin kayıp gittiğini hissetti.

Sonuç

Bilincine birilerinin alçak sesle konuşması nüfuz etti.

Morana gözlerini kırpıştırarak açtığında kulübenin oturma odasının tanıdık tavanına baktı. Baş ağrıyla sızlarken doğrulmaya çalıştı. Önünde beliren bir bardak suyu aldı ve soğuk sıvıyı kavrulmuş boğazından aşağı yudumladı. Sonunda başını kaldırdığında Tristan'ın ona ciddiyetle baktığını gördü. Ardından bakışları odadaki diğer kişiye, onu aynı ciddiyetle izleyen Dante'ye doğru kaydı.

Aniden her şeyi hatırladı. Göğsünün sıkıştığını hissederek derin bir nefes aldı ve yaşlarla dolan gözlerini kırpıştırıp adamlara baktı.

Bardağı önündeki masanın üzerine koyarken, "Hepsi öldü mü?" diye mırıldandı.

Her iki adam da onu rahatlatmak şeklinde onayladı. "Yakında bir kıyamet kopacak," diye ekledi Dante.

Morana nefeslerinin ritmine odaklandı. İçinde o kadar çok şey çarpışıyor ve çöküyordu ki, herhangi bir tanesi hakkında nasıl düşünmesi gerektiğini bilmiyordu. Hissettiği her şey donuyordu. Kanı soğuyordu. Buz yavaş yavaş damarlarına yerleşiyordu. Tıpkı adamların yaptığı gibi başını bir kez sallayarak ayağa kalktı. Yaşanan her şeyi sindirmek için mesafeye ve kendi alanına ihtiyacı vardı.

“Duş almam lazım.”

Bir yanıt beklemeden sakince odadan çıkıp merdivenlerden yukarı tırmandı. Banyoya girerek kapıyı arkasından kilitledi. Soluk parmak eklemleriyle granit tezgâhı kavradı. Kollarına yaslanarak aynaya baktığında yansımasının da ona baktığını gördü.

Morana kimdi?

Lanet olsun, o kimdi?

Bir annesi yoktu. Gerçek annesi, kız kardeşi karnındayken acımasızca öldürülmüştü. Babası, birlikte geçirebildikleri birkaç dakikada ona adını bile söylememişti. Yirmi yıl boyunca intikam peşinde koşup yıllarca kızını izlemiş ve onunla gurur duymuştu. Hayatı boyunca babası olarak sevdiği, onun tarafından onaylanmanın hasretini çektiği adam ise pek çok hayatı yok eden kötü bir canavara dönüşmüştü. Morana onu öldürmüştü.

Kolları titremeye başladı. Nefes almakta zorlandıkça aynadaki yansıması bulanıklaştı.

Bir an sonra, arkasındaki kapının çalındığını duydu.

Cevap vermek için ağzını açtı ancak hiç ses çıkmadı. Gözlerini kocaman açmış bir halde kendi yansımasına baktı. Seslenmeye çalıştı ama boğazına yerleşen yumru onu boğuyordu.

Viski ve günah kokan ses, “Kapıyı aç, Morana,” diye seslendi diğer taraftan. Onunla nasıl yüzleşebilirdi ki? Babası hayatını mahvetmiş, kız kardeşini elinden almış ve onu karanlığa sürük-

lemişken adamla nasıl yüzleşebilirdi? Peki ya onun gözlerine baktığında kendisine karşı gerçek bir nefret görürse? Bunu kaldıramazdı. Siktir, onunla yüzleşemezdi. Buna rağmen arkasını dönüp kapı kolunu çevirmek istedi. Açması gerekiyordu. Hareket edemedi.

Kapı daha ısrarlı çalınmaya başladı. “Morana, şu siktiğimin kapısını aç!”

Açmayı gerçekten çok istiyordu. Kendini adamın kollarına atmak ve Tristan’ın ondan nefret etmediğini söylemesini istiyordu. Ama onunla nasıl yüzleşebilirdi ki?

“Yemin ederim ki, eğer bu lanet kapıyı hemen açmazsan...”

Parmaklarını tezgâhtan çözerek arkasını dönmeyi başardı ancak sonra dizlerinin birbirine kilitlendiğini fark etti. Gözlerinin önünde siyah noktalar dans ediyor, dudakları çok ihtiyaç duyduğu havayı almak için aralanıyordu. Ancak bir türlü nefes alamıyordu.

Bir gürültü duydu. Bir gümbürtünün ardından kapı kırılarak açıldı ve adam öfkeli bir halde önünde durdu.

“Yüce İsa...” Tristan yüzüne bir kez baktığı anda onu kollarının arasına alıp duşa soktu. Suyu sonuna kadar açarak kadını kucaklayıp kenara oturdu.

Soğuk su bir anda zihnini ve vücudunu sarstı. Morana yüzünü adamın boynuna gömerek tam omzuyla birleştiği noktayı buldu. Ciğerlerine biraz hava almaya çalıştı.

Adamın tutuşu sıkılaştı ve onu kendine daha da yakın tuttu. “Sorun yok. Bu sadece bir panik atak. Hepsi geçecek. Sadece sesime odaklan ve benimle birlikte nefes al, Morana.”

Morana da öyle yaptı. Adamın sesine, onu sarhoş eden viskiye ve canlı hissettiren günaha odaklandı. Adamla birlikte nefes aldı, göğsünün yavaşça inip kalkmasını hissetti ve göğsünün ritmini onunkine uydurdu.

Dudakları titriyordu. “O ben olmalıydım.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu adam usulca. Onunla birlikte tamamen ıslanmıştı.

“Kız kardeşin benimle birlikteydi. Burada olan kişi o olmalıydı. Gerçek Morana’nın da burada olması gerekiyordu. Ben burada olmamalıydım. Kim olduğumu bile bilmiyorum.”

Bir el ıslak saçlarını kavrayıp başını sertçe geriye çekti. Diğer eli boğazına dolanarak tüm dikkatini kendisine vermesi için onu zorladı.

Morana gözlerini kapattı.

Tristan boynunu bir kez ısırp, “Bana bak,” diye emretti.

Morana ona bakmak istemiyordu. Ona bakmaktan korkuyordu. Adam bunu bilmiyor muydu?

Boynundaki parmaklar sıkılaştığında gözlerini açarak adamın boğazına baktı.

“Gözler.” Tristan’ın emri sisin içinde yolunu bularak ona ulaştı.

Morana yavaşça, kalbi göğsünde hızla atarken adama baktı.

Sonra o güzel, muhteşem mavi gözlerin ona nefretten başka her şeyle baktığını fark etti.

“Tam olarak olman gereken yerdesin,” dedi adam. Sesi şüpheye yer bırakmıyordu. “Senin kim olduğunu çok iyi biliyorum.”

“Kimim?”

“Benimsin.”

Morana çenesinin titrediğini, gözlerinin yandığını hissetti.

“Başka bir isimle doğmuş olabilirsin ama sen Morana’sın. Benim Morana’m. Sen uğruna öldürdüğüm kız ve sen uğruna öleceğim kadınsın. Sen benimsin ve olman gereken yerdesin. Bunu bir daha asla sorgulamayacaksın, anlıyor musun?”

Morana anlıyordu. Adamın söylediklerini anlıyordu ama kendisine dair bildiği en temel şeyler yıkılmıştı. Tüm hayatı sarsıl-

mıştı. Geleceği boştu. Soğuk duşta adamla birlikte giyinik halde otururken, mavi gözlerinin içine bakarken önemli olan tek bir şey vardı.

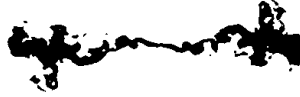
“Benden bir daha nefret etme.”

Adamın boğazını tutan eli sıkılaştı. “Seni böyle tutmaktan neden hoşlandığımı biliyor musun?”

Morana başını iki yana salladı.

“Hayatını ellerimin altında hissedebiliyorum,” dedi Tristan. Gözleri ona bakarken içlerindeki alevle yanıyor, parmakları onun hayatını kendisinininkine bağlıyordu. “Vücudun, hayatın, kalbin... Hepsi artık benim. Hepsini güvende tutacağım konusunda bana güven.”

Morana adamın göğsüne çökerek kaybettikleri her şey için yıkıldı. İkisi de oldukları tek şeye tutunuyorlardı.

Dante odadaki her bir erkeğe ve az sayıdaki kadına bakarak, “Önümüzdeki süreçte her şeyin açıklığa kavuşmuş bir halde ilerlemesini istiyorum,” diye buyurdu. Gözlerindeki bakışlar karanlıktı. “Önümüzdeki haftadan itibaren tüm işleri devralacağım. Babam için sakladığınız her türlü bilgiyi gelip doğruca bana rapor vermenizi istiyorum. İşler artık böyle yürümeyecek ve eğer bununla ilgili bir sorunu olan varsa kapı orada duruyor. Siktirip gidebilirsiniz.”

Dante değişmişti. Morana ne olduğunu ya da adamın o zarfta ne gördüğünü bilmiyordu. Ama tanıdığı o rahat gülümsemeli adam, Morana’nın farkında olduğunu düşünmediği bir patlamaya doğru gidiyordu.

Morana onu malikânedeki masanın karşısından izliyordu.

Orada arkadaşı sıfatıyla değil, batıda hayatta kalan Vitalio vârisi olarak oturuyordu. Outfit'in geri kalan adamları odanın etrafında toplanmıştı. Hem Lorenzo'nun ölümünün hem de Dante'nin diğer dünyadan dönüşünün şokunu yaşıyorlardı.

Tristan da aynı ciddiyetle onun yanında oturuyor, insanların suratındaki tek bir tepkiyi bile kaçırmıyordu. Kimse yerinden kıpırdamamıştı. Dante başını onaylarcasına salladı. "Güzel. Bu hafta babamın yasını tutalım. Geldiğiniz için teşekkürler."

İnsanlar yavaşça odadan çıktılar. Mırıldanmadan. Hiçbir şey tartışmadan. Morana yaşlı adamın akrabası Leo Mancini'nin dışarı çıkmadan önce Dante'ye sert bir bakış atmasını izledi.

Herkes gittikten sonra, "Adam ileride bir sorun olacak," diye yorum yaptı.

Dante sandalyeden kalkarak pencerenin önünde durdu ve dışarıdaki insanlara baktı. Yeniden mükemmel giyinmeye başlamış olsa da geri döndüğünden beri tamamen tıraş olmamıştı ve kirli sakal ona yakışıyordu. Morana adamın sert, haşın ve biraz da korkutucu görüldüğünü düşünüyordu.

Dışarı bakmaya devam ederken, "Biliyorum," dedi Dante. "Leo her zaman güce aç biri oldu ve babamın gölgesinden çıkmak istedi. Onunla ben ilgilenirim."

Morana'nın bundan hiç şüphesi yoktu.

Tristan'a baktığında onun hafifçe kaşlarını çatarak diğer adamı izlediğini gördü.

Sonra odadaki enerjiyi biraz olsun yükseltmek için coşkuyla, "Peki plan nedir?" diye sordu.

"Bir mafya ailesini yönetmek ister misin?"

Morana soru karşısında gözlerini kırptırdı. "Hımm hayır. Pek sayılmaz."

Dante sonunda sırtarak ona döndü ve pencereye yaslandı. "Siz ikiniz evleniyor musunuz?"

Bekle, ne?

Morana bu soruya nasıl cevap vereceğini bilemeden Tristan'a irice açılmış gözleriyle baktı. Adam başını iki yana salladı. "Luna'yı bulana kadar olmaz."

Dante başıyla onaylarken bakışları dalgındı. "Biliyor musun... İttifak'ın bu üçlünün yönetiminde o kadar uzun süre ilerleyebilmesinin bir nedeni vardı. Babam ve Gabriel işleri, senin baban da bilgi edinme kısmını kontrol ediyordu."

"Shadow Port'taki işleri ben halledebilirim," dedi Tristan. Dante de ona katıldı. "Tenebrae'deki işleri ben halledebilirim."

Morana olanları anlayarak başını salladı. "Ben de bilgi edinmeyi halledebilirim."

Dante babasının eski masasına, artık kendisine ait olan yere doğru yürüdü. Kristal kesimli şişeden eski bir viski getirerek üç bardağa doldurdu ve ikisine de birer tane uzattı.

"İttifak'a," diyerek kadehini kaldırdı.

"Kayıp kızları bulmaya," diye ekledi Tristan.

Morana da, "Geleceğe," diyerek kadehini onlarla tokuşturdu. Her iki adamın da gözlerinin içine bakıyordu.

Artık bir aile olmuşlardı.

Önlerinde uzun bir yol vardı.

SON SÖZ

Tristan

Sikeyim.

Tristan yanındaki kadının verdiği nefesi, koyu renk saçlarının bir tutamının havalanıp yeniden yumuşak yüzüne düşmesini izledi. Bu şekilde uyurken sakindi. Kırılıyordu. Ona bir zamanlar kendisine gülümseyen küçük kızı hatırlatıyordu.

Kadın her an uyanabilir ve Tristan o yanan gözlerinin içinde yaşayan ateşi görebilirdi. Bu gözler onu her zaman çok etkilemişti. Çocukken göğsünde hissettiği ağırlığın ne olduğunu anlayamamıştı. Şimdiyse büyük bir adam olarak öğreniyordu. Kadın ona hep pençelerini dünyaya açarak bakmıştı. Nefreti, ateşi ve şimdi de kalbi... Sonunda hepsi adama ait olacaktı.

Bir savaşçının ruhuna sahip olan bu küçük kadın aklını başından alıyordu. Zeki bir adamdı ama kadının beyni daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu. Bazen kendini bir aptal gibi

hissetmesine bile sebep oluyordu. Ancak bu biraz bile umurunda değildi.

Bir parmağını hafifçe omzunun üzerinde gezdirerek kadının pürüzsüz teninin yumuşaklığına hayret etti. Karnına doğru ilerlerken dudakları yukarı kıvrıldı. Morana'nın bazen karnını içine çektiğini ve sahip olduğu küçük göbeği düzleştirmeye çalıştığını biliyordu. Onlarca kilo alsa bile, yine de adamın gördüğü en güzel şey olurdu. Morana bunu bilmiyor ve anlamıyordu.

Tristan zekâsını düşündüğünde kadının onu tekrar ve tekrar seçmesi karşısında hep şaşırıyor, anlamayarak bocalıyordu.

Morana onun kanla yıkanmış ellerini öpmüş, acıyla kazanılmış yaralarına dokunmuş ve ona baktığında sadece bir adam görmüştü. Hep böyleydi, onun Morana'sıydı. Tristan ise kadına hiçbir zaman bir şey verememiş olsa da bir şeyler yapabilmeyi her gün denemişti. Eğer bir gün kadın seçiminden pişmanlık duyarsa ne yapacağını düşünmek bile istemiyordu.

Telefonu yan tarafta titredi.

Kadın uzandığı yerde kıpırdandı. Yeniden onun boynuna sokulup yerleşmeden önce rahatsız olduğunu gösteren küçük, sevimli bir ses çıkardı. Nefesleriyle adamın tenini ısıtıyordu. Tristan gelen mesajı kontrol ederken gülümsedi.

Geldi.

Yaşayacağını hiç hayal etmediği türden bir rahatlama duygusu üzerine bir battaniye gibi serilerek içten içe ısınmasını sağlıyordu. Morana'nın alnına bir öpücük kondurduktan sonra vücutlarını birbirinden ayırdı ve gitmek için ayağa kalktı.

"Nereye gidiyorsun?" Kelimeler yastığa bastırıldığı ağızmdan boğuk bir şekilde duyulmuştu.

Siktir, sabahları çok tatlı oluyordu.

"Senin için bir şeyim var."

Tristan merak duygusunun kadını ele geçirdiğini gördü. Morana mızızlanarak inlemeden önce tek gözünü açtı. “Seks olmasa iyi olur çünkü seni öldürürüm, Tristan. Önümüzdeki bir hafta boyunca vajinamın yakınlarında dolanırsan seni gerçekten öldürürüm.”

Tristan kendini tutamadan dudaklarının seğirdiğini hissetti. “Dün gece hiç de şikâyetçi görünmüyordun.”

Kadın yatakta doğrularak, “Hayır, öyleydim,” diye karşı çıktı. Işık boynuna vurduğunda tenindeki izler göründü. Tristan’ın içini bir tatmin duygusu kapladı. Bu izler hoşuna gitmişti. Çok hoşuna gitmişti.

Başını sallayarak perdeleri açtı ve yatak odasını güneş ışığıyla doldurdu.

Morana gözlerini kısarak yastığa gömülürken inlemeye başladı. “Hareket edemiyorum. Çok ağrım var.”

Tristan eğilerek kadını çarşafarla birlikte kollarına aldı ve geniş banyoya doğru taşıdı. Ayaklarının üzerinde durmasını sağladıktan sonra şişmiş dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu. Öpücüğü derinleştirirse Morana’nın dilini ısıırıp koparacağından neredeyse emindi. Kadının onu ne kadar eğlendirdiğine dair bir fikri olduğunu sanmıyordu. Bu duygu kadınla tanışana kadar hiç aşına olmadığı bir şeydi.

Göğsü her zamankinden daha hafifti. Dün gecenin çok yoğun geçtiğini ve onu zorladığını bildiği için küveti ayarladı. Sonuçta iyi bir nedeni vardı.

Raflara yığılmış banyo tuzlarından küvete biraz döktü. Kadına yumuşak bir öpücük daha vererek son derece memnun görünen, rahatlamış gözlerine baktı.

Morana’nın dudaklarına doğru, “İşin bitince gelip beni bul,” diye mırıldandı. Ardından bedenini rahatlatması için onu huzur

içinde bıraktı. Kirli çarşafı değiştirerek yatağı düzeltti. Bir yandan da minik bir melodi mırıldanıyordu ancak yaptığı şeyi fark ettiği anda durdu.

Mutluluk böyle bir şey miydi?

Başını sallayarak misafir banyosuna gitti ve duş alıp tıraş olarak güne hazırlandı. Aralarında bir rutin haline geldiği üzere, kadın hazırlanırken o da kahvaltı hazırlamaya gitti. Yemek yapmaktan ne kadar hoşlandığını çok fazla kişi bilmezdi. Basit ham malzemelerden lezzetli bir şeyler yaratmanın oldukça tatmin edici bir yanı vardı.

Ancak kadını beslemek? Bu neredeyse arzuladığı bir şeydi. Morana'nın yüz ifadelerini okumayı seviyordu. Neredeyse tanıştıklarından beri onu besliyordu ve yüz ifadelerinden yemeğini nasıl sevdiğini tam olarak anlıyordu. İlk ısırtığı aldığı anda gözlerinin kapandığını ve nefesinin kesildiğini görmek her zaman adamı biraz sertleştirirdi. Ancak hepsinden önemlisi, bağ kurmanın sevinci ve yaptığı bir şeyin kadına mutluluk verdiğini bilmektir. Arzuladığı şey buydu.

Birkaç yumurtayı kırarken artık işlerin nasıl değişeceğini merak ediyordu. Dün gece Morana'yla birlikte Shadow Port mafya işini devraldıklarını resmen duyurmak için bir parti düzenlenmişti. Geçen hafta her iki liderin de ölmesinin ardından, en hafif tabirle durumlar biraz *çalkantılı*ydı.

Yapılacakların üzerine konuştuktan sonra Tenebrae'deki işleri Dante devralmıştı. Tristan'ın da Shadow Port'la ilgilenmesi gerekiyordu. Bu iki kardeş arasındaki yeni bir İttifak kurulmasını sağlayacak ve yeni bir dönem olacaktı. Gerçekten de mükemmel bir dağılım olmuştu. Tenebrae'yi zaten hiç sevmemişti, şehir onun için bir kenara atmayı tercih edeceği çok fazla anıyla doluydu. Ayrıca Shadow Port'taki çatı katı dairesini sevmişi ve dürüst ol-

mak gerekirse bu şehri de seviyordu. Morana'nın özellikle birkaç gece önce motoruyla gezintiye çıkmalarının ardından söylediği gibi, burada bir motorunun olmasını da seviyordu.

Bu bina zaten ona aitti ama artık şehrin mafya merkezi olacaktı. Personel bulması, güvenliği sağlaması ve binayı güçlendirmesi gerekiyordu. Hayatlarını burada sürdüreceklerse, başını yastığa koyup dinlenmeden önce burayı olabildiğince güvenli hale getirdiğini bilmesi gerekiyordu.

Yumurtaları çırparken düşünceleri Dante'ye doğru kaydı. Onun için biraz endişeleniyordu. O pisliğe çok düşküdü ve son zamanlarda adamın üstünde her zamankinden daha karanlık bir şeyler seziyordu. Dante'yle konuşmaya çalışmış, yeraltına indiğinde neler olduğunu anlatması için çabalamıştı ancak adam bu konuda ağzını sıkı tutuyordu. Amara'nın ortaldan kaybolması da onu endişelendiriyordu çünkü o kadına da fazlasıyla düşküdü. Her iki arkadaşı için de endişeliydi.

Duyulan ayak sesleri, başını kaldırıp gelen kadına bakmasına neden oldu. Bu kadın o kadar uzun bir süredir hayatta olmasının sebebiydi ki, Tristan artık bunun nerede başlayıp nerede sonlandığını bilmiyordu. Kendini kardeşi sayılan adamın yerine koyarak Morana şimdi tek kelime etmeden ortadan kaybolursa ne yapacağını düşündü.

Bir an sonra elindeki bardak paramparça oldu.

Morana, "Neler oluyor?" diye bağırarak merdivenlerden aşağı hızla indi ve ona doğru ilerledi. Tristan burnundan derin nefesler alıp acısını kendi iradesiyle uyuşturarak kadına baktı. Hafifçe kenara kayan dağınık bir topuz halindeki saçları, burnunun üzerine yerleştirilmiş dikdörtgen gözlükleri ve üzerinde çiçekler olan sade yazlık elbisesiyle nefesini kesmişti.

"Canın acıyor mu? Kahretsin!"

Kadın kesilen elini tutarak musluğun altına götürüp suyu açtı. Soğuk su bir anlığına kesiklerin batmasına neden olmuştu. Tristan dünyada onun canının yanmasını umursayan tek kadına baktı. Ardından dudaklarını kadının saçlarına bastırarak hissettiği her şeyi kontrol altına almaya çalıştı. Bazı günler, kadının bir zamanlar ölü olan kalbinden çıkardığı duygular yüzünden patlayacakmış gibi hissediyordu.

Morana onun içindeki kargaşadan habersiz bir şekilde diğer elini de suyun altına sokmak için uzandı. Ancak sonra üzerindeki bandajı gördü.

Tristan bunu daha sonra göstermeyi planlıyordu. Ama kadın ona meraklı ve güzel gözleriyle bakarken içinde bir şeylerin eridiğini hissetti. Vahşi kedisi onun için mırıliyordu.

Kadının elini tutup dikkatini üzerine çekerek, “Ben toplum değerlerini önemseyen biri değilim, Morana,” diye açıkladı. “Evliliklere inanmam. Eşleriyle yüzük takıp sonradan o yüzükleri çıkaran erkeklere inanmam. Ama sadakate inanırım, bağlılığa inanırım.”

Kadının gözlerinin parladığını gördü, neler olduğunu çoktan anladığını biliyordu. Buna hiç şaşırmamıştı. Morana bazen onu kendisinden bile daha iyi tanıyordu. Bu kadın, sikik bir hayat karşılığında ona verilen armağandı. Soğuk ve yalnız kemiklerini ısıtan, ateşten yapılmış bir kadındı.

“Seninle evlenemem,” diye devam etti. “Kız kardeşime verdiğim sözü yerine getirmeden olmaz.”

Morana anlayışla başını salladı.

“Ama asla bir odaya girdiğinde bana, hem mahvolmuş adama hem de kaybolmuş çocuğa, gerçekten sahip olup olmadığını sorgulamayı istemiyorum.”

Sözlerinin kadının üzerinde yarattığı etkiyi görebiliyordu. Bakışlarını ayırıp onun eline bakarken dudakları titremişti. Adamın

göğüs dekoltesine bıraktığı ısırik izini daha da gözler önüne seren bir nefes aldı. Ardından titreyen parmaklarını adamın bandajlı elinin üzerinde gezdirdi.

Bandajı dikkatlice çıkardığında iki gece önce yapılan küçük dövmeyi gördü.

Tristan da dövmeye baktı. Şeklinden ve tek bir kelimeyi açıkça göstermesinden memnundu.

Morana.

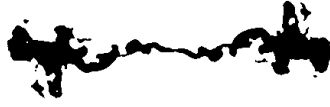
Kadının, “Ah, kahretsin,” diyerek nefesini tuttuğunu ve başını kaldırıp ona baktığını gördü. Artık açıkça ağlıyordu ve gözyaşları gözlerinin sevimli bir şekilde kısılmasına neden olmuştu. Gerçi bunu söylerse kadının onu tekmeleyeceğinden emindi.

“Sana o kadar âşığım ki, Tristan Caine,” diye hıçkırdı. Yüzünü göğsüne sertçe yapıştırarak kalbinin üstüne minik öpücükler kondurdu. Tristan kadının söylediği şey karşısında hissettiği bir anlık inançsızlığı bastırdı. Derin bir nefes alarak o güzel ve zeki Morana Vitalio’nun onun hasarlı benliğini sevdiğini kabullendi. Ne yazık ki, kadının kendisinden çok daha iyilerini elde edebileceğini fark etmesine asla izin vermeyecekti. Morana çoktan bu lanet canavara saplanıp kalmıştı.

Başının tepesine küçük bir öpücük kondurdu, kadının ona kıyasla çok daha küçük olduğunu bilmenin tadını çıkarıyordu. Şiddetli öfkesi yüzünden bazen Morana’nın gerçekte ne kadar küçük olduğunu unutuyordu.

Tıpkı kadının dile getirdiği gibi, ona âşık olduğunu söylemek istedi.

Ancak bunu nasıl söyleyeceğini, nasıl dile getireceğini bilmiyordu. Belki bir gün bunu söyleyebilirdi. Bir gün bunu yapabileceğini umuyordu. O zamana kadar, bunu kadına sadece hareketleriyle gösterebilirdi.

Kadını *Crimson*'da bir randevuya çıkarmıştı.

Her şeyin orada başladığı düşünülürse, bu uygun bir seçim olabilirmiş gibi hissetmişti. Yemeklerini yedikten sonra onu tuvalete götürmüştü. Orada kadınla kendine bir ziyafet çekmişti çünkü Morana onu içine alamayacak kadar ağırı içindeydi. Ama adam arzusuna engel olamıyordu. Kadının gözlerindeki o bakışı seviyordu, orgazm olduktan hemen sonraki bakışlarına bayılıyordu. Göğsündeki boşlukta bir şeylerin gürlemesine neden olan sersemlemiş bir gülümsemeyle ona bakıyordu. Tristan sırf bu gülümsemeyi hayatı boyunca her gün görebilmek için kadını zevkle buluşturmaya devam edecekti.

Şimdiyse çatı katı dairesinin otoparkında durmuş, Morana'nın hediyesine attığı bakışları izliyordu.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın!" Kadın heyecanla yerinde sıçradı ve ona nefesini kesecek kadar parlak bir gülümseme verdi.

Arkalarındaki üç adam kıkırdadı. Tristan korumalarından henüz tam olarak hoşlanmıyordu ama her biri kendi sebepleri yüzünden Shadow Port'a kadar onu takip etmişlerdi. En azından, Vin'in bıçaklarla arası oldukça iyi sayılırdı. Dante ona kısmen güveniyordu ve Tristan için bu bile yeterince iyiydi. Şehirde düzenini kurarken yanında güvenebileceği birkaç tanıdık yüz olmasını istemişti.

Şu anda onları yumruklamıyor olmasının tek nedeni, kadının ensesine dün gece bıraktığı küçük morlukların görülebiliyor olmasıydı. Morana'nın ona ait olduğunu biliyorlardı. Bu onu son derece memnun ediyordu.

Kahretsin. Söz konusu o olduğunda, gerçekten de kadının söylediği gibi bir mağara adamıydı.

Dün geceki partiden sonra kadını sahiplenmek, kendisinin olduğunu göstermek için ilkel bir ihtiyaç duymuştu. Bütün gece süren bir cinsel maratona yol açmış ve Morana'nın son damlasına kadar boşalmasına sebep olmuştu. Çatı katına girdikleri anda kadına saldırarak onu çok sevdiği lanet pencerelerin önünde, mutfak tezgâhında, merdivenlerde ve en sonunda da yatak odasında becermişti. Sonunda bitkin düştüğünü söylemek, hissettiklerinin yanında hafif kalırdı.

Kadının eski arabasının birebir kopyası olan kırmızı renkli 69 *Mustang*'e bakmasını ve elini arabanın metali üzerinde gezinmesini izledi. Tristan onun eski arabasını özlediğini, o arabaya bağlandığını biliyordu.

Korumalara onları yalnız bırakmaları için işaret verdi ve kadının durduğu yere doğru bir adım attı.

“Beğendin mi?” Bu seçimin boş yere yapılmış olmadığını bilmek istiyordu.

Morana onu başıyla onayladı.

Tristan başka bir şey söyleyemeden kadın onun elini küçük avuçlarının arasına aldı ve onu asansöre doğru çekerek evin düğmesine bastı.

“Bu güzel ilk randevu için teşekkür ederim, Bay Caine,” derken gözlüklerinin arkasından ona baktı. Adam onun şişmiş dudaklarını izledi ve aynadaki yansımalarını görmek için arkasını döndü. Bu görüntü hiç eskimiyordu. Bu duvara yaslanıp onları izlediği ilk gecede, kadının onun bölgesinde kaldığı ilk gecede onun minik bedenini kendininkinin yanında gördüğünde göğsünde bir şeyler kıpırdamıştı.

Morana o zamankiyle aynı görünüyordu ama artık daha çok gülümsüyordu. Tristan, Morana'nın bunun farkında olduğunu bile sanmıyordu ancak kadının dudağını daha çok ısırıldığını, daha

çok konuştuğunu ve konuşurken ellerini daha çok hareket ettirdiğini görebiliyordu. Daha canlıydı ve bu şekilde olduğunu görmek lanet olası derecede iyi hisetmesini sağlıyordu. Hasarlı biri olduğunun farkındaydı. Kadına hak ettiği her şeyi asla tam olarak veremeyeceğini biliyordu. Yine de denemekten hoşlanıyordu. Morana'nın ona her gülümseyişi de kazandığı ödüldü.

Bu tam olarak babasının son nefesinde ona söz verdirdiği şeydi.

"Ona iyi bak," demişti adam. Tristan o anda yaşlı adamla bir bağ kurmuştu. Değer verdikleri her şeyi kaybetmenin acısını biliyorlardı. Akıl sağlıklarının kırıntılarına tutunmalarını sağlayan umudun ne demek olduğunu biliyorlardı. Tristan yıllar boyunca adamı birkaç kez görmüştü. Her seferinde kendisi de onun kızını takip ediyordu. Gerçi saplantısının derinliğini kadına asla söylemeyecekti. Hayır, kesinlikle olmazdı.

Kapılar kayarak açıldığında ana geri döndü. Morana bir anda pencerelerin önüne gitti ve gök gürültüsü gökyüzünü ortadan ikiye ayırırken oluşan muhteşem gece manzarasına baktı.

Topuklu ayakkabılarını çıkarıp kenara fırlattı ve pencerenin önüne oturdu. Odanın içi tıpkı hayatının değiştiği gece olduğu gibi karanlıktı.

Sonra yanındaki boşluğa eliyle hafifçe vurdu ve parlak gözleriyle ona baktı.

Tristan bir kelebek gibi ışığının peşinden gitti. Kadın ona öyle baktığı sürece, cehennem çukurlarında yanmaya hazır ve istekliydi.

"Benim de senin için bir şeyim var," dedi kadın usulca. Ardından siyah çantasını açıp ona sade bir zarf uzattı.

Tristan kafası karışmış bir şekilde ona bakıyordu.

"Bugün havaalanındaki adamla buluştum," diye açıkladı. Tristan başka bir erkekten bahsedildiği her seferinde olduğu gibi

midesinin sıkıştığını hissetti. Kendini tutmaya çalışsa bile, bu dünyada nasıl erkeklerin yaşadığını biliyordu. Ahlaksız, vicdansız ve terbiyesizlerdi. Kadını görürler ve ne isteyip istemediğini hiç düşünmeden onu çalarlardı. Bu gerçek kadını her ne kadar kızdırsa da onu güvende tutan tek şey adamın adıydı. Morana'yı çalabilirlerdi ancak Tristan'a karşı gelmeyi göze alamazlardı.

Bu onun yine de hoşuna gitmiyordu. *Hay sikeyim.*

“Onunla bir anlaşma yaptım. Bilmek istediği şeylerin bir kısmını söyledim ve o da bana bunu verdi,” diye devam etti Morana. Adamın kanında dolaşan sahiplenme ateşinden tamamen habersizdi.

Tristan uzun bir dakika boyunca kadının gözlerine bakarak açık kahverengilerin üzerindeki her bir yeşil taneyi inceledi. Kadının kalbi onun açıkça görebilmesi için gözlerinden okunuyordu. Bu ışığı ele geçirmeye çalışan herkesin canı cehennemeydi. Tristan onları çıplak elleriyle bile parçalara ayırabilirdi. Küçük bir nefes alarak içindeki bölgesini sahiplenme duygusunu sakinleştirdi. Başını eğip kadının elindeki zarfa baktıktan sonra onu yırtarak açtı ve içindeki tek bir kâğıt parçasını çıkardı.

Bu bir adresti.

El yazısıyla yazılmış basit adrese bakarken kalbi uzun zamandır olmadığı kadar yüksek sesle çarpmaya başladı. Şehre beş saat uzaklıktaki bir yerdi. Başını kaldırıp yeniden kadına baktı.

“Adresi çoktan kontrol ettirdim,” dedi Morana. Bunun ne anlama gelebileceğini bildiği için sesi titriyordu. “Bu bir ev. Yarın gidiyoruz.”

Adam ona teşekkür etmek, onun için yaptıklarının ve hâlâ yapmakta olduklarının kendisini gezegendeki en şanslı piç gibi hissettirdiğini söylemek istedi. Ancak kelimeler her zaman olduğu gibi dudaklarından hiç çıkmadı. Ama kadın onu anlıyordu. Morana her zaman lanet olası bir şekilde anlıyordu.

Morana'ya söz konusu o olduğunda içinde yaşanan her şey için aşkın çok hafif bir kelime olduğunu söylemek istedi. Onu değiştirmiş ve uydusunu içten dışa doğru yeniden hizalamıştı. Tıpkı ayı yörüngesine çeken bir gezegen gibi onu kendisine bağlamış, bildiğinden daha uzun bir süre boyunca ona yön vermişti. Adama bir var olma amacı vermişti.

Kadın onun yerçekimiydi, lanet olası gezegeniydi ve o olmadan adam kayıptı.

Ölümle ve kanla yıkanmış bir geçmiş arasında o kadar değerli bir şey bulmuştu ki, bazen sırf onu bulabilmek için tüm bu olanlara yeniden katlanıp katlanmayacağını merak ediyordu.

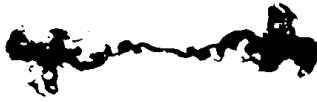
Dışarıda yağan yağmur camlara vuruyor, gök gürlüyordu. Adam öne doğru eğilerek dudaklarıyla ona her şeyi anlatabildiği tek şekilde anlattı. Kadın ona tutundu.

Ona hep tutunurdu.

Yanında sevdiği bir kadın vardı ve kaybettiği diğer kadını arıyordu. Tristan sevildiğini ve kabul edildiğini hissetti.

Bütünüyle.

Onu bulabilmek için her şeye yeniden katlanırdı.

Dark Verse serisi, İmparator'da Dante ve Amara'nın hikâyesiyle birlikte devam ediyor.

Umarım Tristan ve Morana'nın yolculuğunu beğenmişsinizdir. Fakat bu bir son değil ve onları tekrar göreceksiniz. Lütfen bir sonraki kitap maceranıza geçmeden önce bir inceleme/puanlama bırakın.

